

LISA KLEYPAS

The book cover features a warm, golden-yellow background. A large, dark brown silhouette of a woman with long, flowing hair is the central focus. In the upper right, two pink butterflies are flying. In the lower right, a smaller silhouette of a man wearing a hat is visible. The bottom of the cover is decorated with several large, stylized yellow leaves. The title is written in a light blue, cursive font across the center.

Chuyện
xảy ra
giữa
mùa thu

CHUYỆN XẢY RA GIỮA MÙA THU

Lisa Kleypas

Dự án ebook #10 thuộc Tủ sách BOOKBT

Thông tin sách

Tên sách: **Chuyện xảy ra giữa mùa thu**
Nguyên tác: **It Happened One Autumn (Wallflowers #2)**

Tác giả: **Lisa Kleypas**

Người dịch: **Huỳnh Thanh Trúc**

Công ty phát hành: **Nhã Nam**

Nhà xuất bản: **NXB Thời Đại**

Trọng lượng vận chuyển: **400g**

Kích thước: **14 x 20.5 cm**

Số trang: **448**

Ngày xuất bản: **06/2012**

Giá bìa: **95.000đ**

Thể loại: **Tình cảm lãng mạn**

Thông tin ebook

Type+Làm ebook: **thanhbt**

Ngày hoàn thành: **01/05/2015**

Dự án ebook #10 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook này được thực hiện nhằm chia sẻ cho những bạn không có điều kiện mua sách!

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua ủng hộ nha!

Giới thiệu

Chuyện xảy ra...

vào một đêm...

Chuyện xảy ra...

vào một mùa thu...

với thứ hương thơm có khả năng làm thức dậy bóng ma của tình yêu dĩ vãng, của những hồi ức ngọt ngào nhất.

Hương thơm ấy như định mệnh khiến hai kẻ có tính cách đối nghịch chan chất bị hút chặt vào nhau. Mọi toan tính thoát ra khỏi cơn say đi ngược lý trí của hai kẻ trong cuộc đều vô ích...

bởi tình cảm đến nhẹ như lá rơi mà khôn cưỡng.

“Hãy để nữ văn sỹ Kleypas tài năng cho bạn thấy hai tính cách đối nghịch nhau viết nên câu chuyện tình lãng mạn trong đam mê hoang dại như thế nào. Với hành trình chế ngự những điều tưởng chừng như không thể chế ngự, với cuộc so găng nảy lửa mà không bên nào chịu khuất phục, cuốn sách của Kleypas là một cuốn sách muốn rơi vào quên lãng mà không dễ.” - *Romantic Times Bookclub*

Báo Chí Giới Thiệu

Lãng mạn và kịch tính với “Chuyện xảy ra giữa mùa thu”

(Dân trí) - Câu chuyện tình Lillian - Marcus với nhiều trái khoáy và bất ngờ không khỏi khiến người đọc nhớ đến thiên tình sử bất hủ

Elizabeth - Darcy trong “Kiêu hãnh và định kiến của Jane Austen”.
“Chuyện xảy ra giữa mùa thu” từng lọt vào chung khảo RITA năm 2006.

Tiếp nối thành công của Bí mật đêm hè, tác phẩm đặc sắc mở đầu xê ri *Những cô gái bên lễ vũ hội* của nữ văn sĩ Lisa Kleypas, tác phẩm thứ hai của loạt truyện này “Chuyện xảy ra giữa mùa thu” vừa ra mắt độc giả.

Chuyện xảy ra giữa mùa thu phát triển mối tình dường như không tưởng giữa cô nàng Lillian ngang ngạnh vô lối và chàng bá tước Marcus kiêu ngạo. Ở Bí mật đêm hè, độc giả đã biết đến mối ác cảm Lillian dành cho Marcus và ngược lại khi nàng vốn xem chàng là một quý tộc ngạo mạn, trịch thượng và tẻ ngắt; còn chàng thì coi nàng là cô gái ngang ngạnh vô lối, không biết cư xử. Bởi vậy, Marcus chẳng cần suy nghĩ nhiều mà kết luận như đinh đóng cột rằng Lillian cũng tầm thường như bao cô gái ngoài kia, luôn chăm chăm săn bằng được một ông chồng giàu có.

Có điều, dường như bàn tay số phận đã can thiệp khiến mọi chuyện hoàn toàn đảo lộn trong Chuyện xảy ra giữa mùa thu.

Khi mùa vũ hội mới bắt đầu, Lillian cùng nhóm bạn “é” quay trở lại trang viên Stony Cross nhà Westcliff để “săn chồng” với hy vọng đưa gia đình bước chân vào xã hội thượng lưu. Marcus đâu có ngờ vòng tay anh che chở cô khi hai người nấp sau cây bách xù trốn khỏi ánh mắt tìm kiếm của cha cô lại nguy hiểm đến thế, khiến anh chẳng mấy chốc sẽ phải dấn thân vào một cuộc tình trái khoáy đi ngược lại lý lẽ thường ngày của anh.

Còn Lillian, khi chàng bá tước chịu rũ bỏ vẻ đạo mạo trang nghiêm của một quý ông, tự cho phép bản thân có những giây phút đùa vui thoải mái trong trò rounders cùng với chị em cô và lũ trẻ giúp việc, cô ngạc nhiên nhận ra ở anh một con người không đến nỗi đáng ghét như lâu nay cô vẫn nghĩ, hay nói đúng hơn là bắt mình nghĩ thế.

Từ sự ngạc nhiên ấy, cô dần chuyển sang quan tâm... rồi từ quan tâm chuyển sang mê đắm lúc nào không hay. Tình cảm trong Marcus cũng dần thay đổi, duy chỉ có điều anh nhất nhất không chịu thừa nhận, lý trí anh luôn coi khinh trái tim khi nảy sinh tình cảm với một người mà chỉ vài ngày trước anh còn rất xem thường, một cô gái không mang trong mình dòng máu quý tộc mà nếu anh cưới làm vợ, đó chẳng khác nào chà đạp lên danh dự gia đình.

Mọi chuyện có lẽ sẽ mãi như thế nếu không có chuyện gã quý tộc St. Vincent chơi bời trác táng bắt đầu thể hiện sự quan tâm tới Lillian và gã lại đáp ứng được đúng tiêu chuẩn một người đàn ông có thể giúp gia đình cô chen chân vào xã hội thượng lưu. Chỉ khi ấy, Marcus mới nhận ra anh có thể mất cô mãi mãi, nếu không chịu thành thật với trái tim mình. Liệu anh có thể làm gì để giữ cô lại bên mình khi tình yêu kéo hai người lại gần nhau nhưng sự căm dỗ của Vincent - được tiếp tay bởi chính mẹ anh, người nhất quyết không để dòng máu thường dân vấy bẩn dòng máu quý tộc nhà Westcliff - lại đẩy hai người ra xa nhau?

Câu chuyện được xây dựng theo mô típ không mới - hai nhân vật chính ban đầu không ưa gì nhau bởi sự đối lập trong tính cách và quan điểm sống nhưng dần dà lại bị chính tính cách đối lập ấy chinh phục - song Chuyện xảy ra giữa mùa thu của Lisa Kleypas đã thoát khỏi vũng lầy của sự nhầm chán để tạo nên dấu ấn của riêng mình.

Theo suốt ngôn từ sinh động của nữ văn sĩ Kleypas, đôi khi ta lắng mình giữa những câu văn mang vẻ bình yên dịu ngọt của mùa thu, ngay đó lại chấp chới theo những trận đối đầu gay gắt giữa Marcus và Lillian, để rồi bị họ cuốn theo vào vòng xoáy đam mê. Kleypas đã thành công khi khắc họa quá mỹ mãn hai nhân vật chính trong một mối tình vừa quen mà vừa lạ, đồng thời không hề có dấu hiệu xuống tay trong việc xây dựng tuyến nhân vật phụ hoàn hảo. Không sa đà vào những câu chữ miêu tả ngoại hình lan man, Kleypas chỉ đặc tả những nét chính, song bấy nhiêu đó cũng vừa đủ để

hé lộ với người đọc tính cách điển hình của nhân vật, qua đó làm sống dậy không khí xã hội thượng lưu Anh thế kỷ 19 với những cố tật của nó.

Chuyện xảy ra giữa mùa thu không khỏi khiến người đọc liên tưởng tới *Kiều hãnh và định kiến* của Jane Austen. Để đi đến tình yêu, hai nhân vật chính ở mỗi câu chuyện đều xuất phát từ sự khinh ghét, coi thường đối phương. Họ từng đối đầu nhau, dữ dội và quyết liệt tưởng như không gì có thể xoa dịu được. Nhưng chính trong những cuộc đối đầu như thế, họ khiến đối phương bộc lộ tới tận cùng tính cách để rồi hiểu ra trái tim mình đã thuộc về người kia...

H.T

Mục lục

Phần mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Phản kết](#)

Thân tặng Christina Dodd, người chị em,

người bạn và nguồn cảm hứng của tôi.

Thương mến, L.K.

Phần mở đầu

Luân Đôn, 1843

Hai cô gái trẻ đứng trước ngưỡng cửa tiệm nước hoa, một người sốt ruột kéo cánh tay người kia. “Chúng ta có *nhất định* phải vào đó không?” cô gái nhỏ hơn lên tiếng cự lại với giọng đều đều mang âm điệu Mỹ khi bị cô kia kéo vào căn phòng mờ tối. “Mấy chỗ kiểu này lúc nào cũng làm em chán đến phát khóc, Lillian - chị mà ở lì trong đó hít hít ngửi ngửi...”

“VẬY ĐỢI TRONG XE NGỰA VỚI NGƯỜI HẦU ĐI.”

“Thế còn chán hơn! Với lại em sẽ không để chị vào đó một mình. Không có em thế nào chị cũng sẽ gặp rắc rối cho mà xem.”

Cô gái cao hơn cười khoái trá không hề ra dáng tiểu thư khi họ đi vào cửa hiệu. “Em đâu có muốn giúp chị tránh khỏi rắc rối, Daisy. Em chỉ không muốn bị bỏ rơi nếu chị thật sự gặp rắc rối thôi.”

“Rủi thay không có chuyến phiêu lưu nào ở một cửa hiệu nước hoa cả,” cô cúi kính đáp.

Một tiếng cười hiền từ hòa theo câu nói vừa rồi, cả hai cô liền quay mặt về phía người đàn ông đeo kính đứng sau quầy gỗ sồi trầy xước chạy dọc cửa hiệu. “Cô có hoàn toàn chắc không, thưa cô?” ông ta mỉm cười hỏi khi họ tiến lại gần. “Có người tin rằng nước hoa ẩn chứa phép màu. Hương thơm chính là tinh hoa của bất kỳ thứ gì. Và một số mùi hương có thể đánh thức bóng ma của tình yêu dĩ vãng và của những hồi ức ngọt ngào nhất.”

“Bóng ma?” Daisy lặp lại vẻ tò mò, cô gái kia thấy thế vội đáp.

“Ông ta không nói theo nghĩa đen đâu em thân mến. Nước hoa không thể gọi hồn. Và nó không thật sự là phép màu. Nó chỉ là sự pha trộn giữa những phân tử mùi truyền đến cơ quan thụ cảm khứu giác mà thôi.”

Ông già Phineas Nettle ngắm nhìn hai cô gái và càng lúc càng thấy thú vị. Không ai trong số họ mang nét đẹp truyền thống, mặc dù cả hai đều nổi bật với nước da tái và mái tóc dày sẫm màu cùng ngoại hình tươm tất phảng phất hơi hướm Mỹ. “Xin mời,” ông ta mời mọc, chỉ vào hàng dãy kệ hàng gần đó, “hai cô cứ thoải mái xem hàng...”

“Bowman,” cô gái lớn tuổi hơn dịu dàng đáp, “Lillian và Daisy Bowman.” Cô liếc nhanh về phía người phụ nữ tóc vàng ăn mặc diêm dúa đang đứng cạnh ông và biết là ông ta chưa thể tiếp họ.

Trong lúc vị khách thiếu quyết đoán quanh quần bên mấy lọ nước hoa Nettle vừa mang ra thì hai cô gái Mỹ rảo quanh những kệ hàng chất đầy nước hoa, nước thơm, sáp thơm, sáp ong, kem, xà phòng và các loại mỹ phẩm khác. Có dầu tắm trong lọ thủy tinh đậy kín, những hũ thuốc mỡ thảo mộc và kẹo thơm màu tím giúp hơi thở the mát đựng trong hộp nhỏ xíu. Kệ bên dưới có một kho tàng đủ loại mực, nến thơm, túi muối thơm nồng mùi đinh hương, bát hoa khô, hương liệu, hũ bột thơm và nhựa thơm. Tuy nhiên, Nettle nhận thấy cô em Daisy quan sát mọi thứ với vẻ hồ hững, còn cô chị Lillian thì dừng bước trước quầy tinh dầu và chiết xuất hương thơm tinh khiết. Hoa hồng, hoa đại, hoa nhài, cam chanh, và nhiều nhiều nữa. Cầm những chai thủy tinh màu hổ phách lên, cô cẩn thận mở nắp ra ngửi thử, rõ là đang đánh giá.

Ngay khi người phụ nữ tóc vàng quyết định mua một lọ nước hoa nhỏ rồi rời khỏi tiệm thì tiếng chuông réo rất vui tai báo hiệu đến giờ nghỉ bán.

Lillian quay ra nhìn theo dáng người phụ nữ vừa rời đi, trầm ngâm lẩm bẩm, “Không hiểu sao nhiều phụ nữ tóc vàng có mùi hổ phách thế...”

“Ý chị là nước hoa mùi hồ phách hả?” Daisy hỏi.

“Không - da của họ kia. Hồ phách, và thỉnh thoảng là mật ong...”

“Ý chị là sao?” cô em hỏi, đoạn cười bối rối. “Con người không có mùi gì cả, trừ khi họ cần phải tắm.”

Cả hai cùng nhìn nhau ngạc nhiên. “Có chứ,” Lillian nói. “Mọi người đều có mùi... đừng nói là em không nhận ra đó nha? Người thì da có mùi quả hạnh đắng, hoặc violet, người thì lại...”

“Người thì lại có mùi giống quả mận, dầu cọ, hoặc cỏ tươi,” Nettle nhận xét.

Lillian liếc qua ông già, mỉm cười hài lòng. “Đúng, chính xác!”

Nettle tháo kính cẩn trọng quan sát họ, trong lúc tâm trí ông có bao câu hỏi. Có lẽ nào? Có thể nào cô gái này cũng có khả năng cảm nhận mùi hương tự nhiên của con người? Bản thân ông có thể - nhưng đó là khả năng hiếm có, và ông chưa từng gặp người phụ nữ nào có năng lực này.

Rút một mảnh giấy từ chiếc túi xách kết hạt lủng lẳng trên cổ tay ra, Lillian Bowman đến gần ông già. “Tôi có công thức của một loại nước hoa,” cô nói và đưa ông mảnh giấy, “có điều tôi không chắc tỷ lệ của những thành phần trong đó là thích hợp. Ông có thể pha chế cho tôi không?”

Nettle mở giấy đọc danh sách, hàng chân mày xám bạc khẽ nhướng lên. “Một sự kết hợp lạ thường. Nhưng rất thú vị. Tôi nghĩ nó có thể thành công đấy.” Ông liếc nhìn cô gái với vẻ thích thú rõ rệt. “Tôi có thể hỏi làm thế nào mà cô có được công thức này không, thưa cô Bowman?”

“Nó chợt nảy ra trong đầu tôi.” Nụ cười không kiêu cách làm nét mặt cô trở

nên dịu dàng. “Tôi cố tìm ra những mùi hương tuyệt vời nhất trong khả năng hiểu biết của mình. Dù vậy, cũng phải khó khăn lắm tôi mới tìm ra được tỷ lệ.”

Cụp mắt che giấu vẻ hoài nghi, Nettle đọc công thức thêm một lần nữa. Thông thường khách hàng sẽ đến nhờ ông pha trộn những mùi nổi bật như hoa hồng hoặc hoa oải hương, nhưng không ai ném cho ông một bản danh sách như thế này. Thú vị hơn nữa là những thành phần chọn lọc ấy vừa bất thường vừa hòa hợp với nhau. Có lẽ cô ta chỉ tình cờ sáng tạo ra cách kết hợp đặc biệt này thôi.

“Cô Bowman,” ông nói, tò mò không biết năng lực của cô cao đến chừng nào, “liệu tôi có được phép chỉ cho cô xem vài loại nước hoa của tôi không?”

“Vâng, tất nhiên rồi,” Lillian hồ hởi đáp. Cô nhích lại gần quầy hàng khi Nettle mang ra một chai thủy tinh nhỏ chứa đầy chất lỏng nhàn nhạt lóng lánh. “Ông làm gì vậy?” cô hỏi khi thấy ông ta vẩy vài giọt nước hoa vào một chiếc khăn tay lạnh sạch.

“Không nên ngửi trực tiếp nước hoa từ chai,” Nettle vừa giải thích vừa đưa khăn tay cho cô. “Trước hết cô phải để mùi còn bay bớt... như thế và sẽ chỉ còn mùi hương nguyên chất. Cô Bowman, cô xác định được những hương liệu nào từ chiếc khăn này?”

Ngay cả các chuyên gia nước hoa lão luyện nhất cũng phải hết sức nỗ lực mới phân loại được thành phần của một hỗn hợp nước hoa... phải mất vài phút hoặc thậm chí vài giờ ngửi liên tục nếu muốn phân biệt rõ ràng từng loại nguyên liệu.

Lillian cúi đầu hít hà mùi thơm từ chiếc khăn tay. Không chút ngập ngừng, cô làm Nettle kinh ngạc bằng cách nhận biết thành phần với sự sành sỏi của một nghệ sĩ dương cầm đang dạo đàn. “Hoa cam... dầu hoa cam... long diên

hương, và... rêu?” Cô ngừng lại, hàng mi ngược lên phô bày cặp mắt nâu sẫm thoáng chút bối rối. “Rêu trong nước hoa ư?”

Nettle nhìn cô chăm chăm với vẻ sững sốt không giấu giếm. Đối với người bình thường, khả năng nhận định thành phần của một mùi hương phức tạp chỉ có hạn. Có lẽ anh ta có thể nhận ra những thành phần cốt lõi, rõ ràng như hoa hồng, chanh, bạc hà, nhưng những lớp hương và tinh chất của một hương thơm đặc biệt thì vượt xa khả năng nhận biết của hầu hết mọi người.

Lấy lại vẻ thản nhiên, Nettle cười yếu ớt trước câu hỏi của cô. Ông thường điểm xuyết nước hoa của mình với những hương thơm lạ thường nhằm tăng độ sâu và kết cấu, nhưng trước giờ chưa ai đoán ra được ông dùng thứ gì. “Những mùi này vẫn còn đơn giản, ít bất ngờ ẩn giấu... đây, thử loại khác xem.” Ông lấy một chiếc khăn mới và vẩy loại nước hoa khác lên.

Lillian hoàn tất nhiệm vụ vẫn với sự dễ dàng đến diệu kỳ. “Cam chanh... hoa huệ... trầm...” Cô lưỡng lự, ngửi thêm lần nữa, lần này là một hơi đầy vào hai lá phổi. Một nụ cười rạng ngời nở trên môi cô. “Một ít cà phê.”

“Cà phê?” Daisy ré lên, cúi đầu xuống chai nước hoa. “Trong này làm gì có cà phê.”

Lillian liếc nhìn Nettle với ánh mắt dò hỏi, ông bèn cười, xác nhận dự đoán của cô. “Đúng, có cà phê.” Rồi ông lắc đầu tỏ vẻ vô cùng ngưỡng mộ. “Cô có một tài năng thiên phú, cô Bowman ạ.”

Lillian nhún vai, nhăn nhó đáp, “Tài năng không giúp gì nhiều cho việc kiếm chông, tôi e là vậy. Chỉ là vận may đưa đẩy cho tôi có một tài năng vô ích. Tôi thà có giọng nói thánh thót, hoặc vẻ đẹp kiêu sa còn hơn. Theo cách mẹ tôi nói, một quý cô mà cứ thích đi hít ngửi mọi thứ thì không được lịch sự.”

“Trong cửa hàng của tôi thì không thế,” Nettle đáp.

Họ tiếp tục thảo luận về nước hoa như những người trao đổi suy nghĩ về nghệ thuật trong viện bảo tàng: hương thơm ngọt dịu, âm u, tràn trề nhựa sống của khu rừng sau vài ngày mưa, làn gió biển thơm mùi mạch nha, hơi ẩm mốc nồng nặc từ nấm cục, hơi lạnh tươi mát của bầu trời tuyết trắng. Nhanh chóng mất hết hứng thú, Daisy đi lòng vòng quanh những kệ mỹ phẩm. Cô đã bị hấp hơi khi mở nắp một hộp phấn. Sau cô chọn một hộp kẹo thơm và cắn rôm rốp.

Qua cuộc trò chuyện, Nettle biết được cha cô gái sở hữu một công ty ở New York chuyên sản xuất xà phòng và hương liệu. Từ những lần ghé thăm nhà máy và phòng thí nghiệm của công ty, Lillian đã có một nền tảng kiến thức về hương thơm và cách pha trộn. Cô thậm chí đã giúp phát triển một mùi hương mới cho xà phòng Bowman. Dù cô không được chỉ bảo, nhưng đối với Nettle, rõ ràng những gì cô đã làm thật là phi thường. Tuy nhiên, tài năng đó sẽ mãi bị chôn vùi vì giới tính của cô.

“Cô Bowman,” ông nói, “tôi có một hương liệu muốn cho cô xem. Cô vui lòng đợi tôi vào lấy nhé!”

Cơn tò mò nổi lên, Lillian gạt đầu và đặt khuỷu tay lên quầy, trong lúc Nettle biến mất sau màn cửa dẫn vào kho hàng sau cửa hiệu. Căn phòng chứa đầy công thức, giá trưng bày sản phẩm chưng cất, chiết xuất và cồn thuốc, ngăn kệ thì đầy dụng cụ, phễu, chai lọ, ly tách để đong đếm nằm ngổn ngang - mọi thứ cần cho nghề nghiệp của ông ta. Trên ngăn cao nhất là mấy cuốn sách có bìa bọc vải lanh viết bằng tiếng Pháp và Hy Lạp cổ về nghệ thuật chế tạo nước hoa. Một nhà điều chế nước hoa giỏi vừa là nhà giả kim, vừa là họa sĩ và cũng là phù thủy nữa.

Leo lên chiếc thang gỗ, Nettle tìm được một hộp gỗ thông nhỏ ở kệ trên cùng liền mang xuống. Quay ra cửa hiệu, ông đặt chiếc hộp lên quầy. Cả hai chị em Bowman chăm chú nhìn chiếc hộp trong lúc ông mở cái chốt đồng thau tí xíu để lộ một cái chai nhỏ được niêm phong bằng chỉ và sáp ong.

Khoảng mười lăm gam chất lỏng gần như không màu trong đó là hương liệu đắt giá nhất Nettle từng điều chế.

Tháo bỏ niêm phong, ông nhỏ một giọt quý giá xuống khăn rồi đưa cho Lillian. Lần ngửi đầu tiên nhẹ và êm, gần như không thấy gì. Nhưng khi nó lên đến mũi thì cảm giác kích thích chực chờ bùng nổ, và mãi sau khi chân động ban đầu lắng dịu thì hương thơm ngọt ngào vẫn còn dai dẳng.

Lillian quan sát ông qua mép khăn với nét mặt đầy băn khoăn. “Đây là gì thế ạ?”

“Loài lan hiếm có chỉ tỏa hương vào ban đêm,” Nettle đáp. “Cánh hoa có màu trắng tinh khiết, mỏng manh hơn hẳn hoa nhài. Không thể lấy tinh chất bằng cách đun cánh hoa - chúng quá mỏng manh.”

“Vậy là tách lạnh phải không?” Lillian thì thầm, ám chỉ quá trình ướp cánh hoa quý giá trong những lớp mỡ cho đến khi mỡ thấm đẫm hương thơm, rồi dùng dung môi gốc cồn để lấy tinh chất.

“Đúng.”

Cô ngửi mùi hương độc đáo thêm lần nữa. “Tên của loại lan này là gì?”

“Nữ hoàng Bóng đêm.”

Daisy cười rúc rích. “Nghe giống tên một quyển tiểu thuyết mẹ đã cấm em đọc.”

“Tôi muốn đề nghị cô dùng hương lan này thay thế oải hương trong công thức của cô,” Nettle nói. “Có lẽ đắt hơn, nhưng theo ý kiến riêng của tôi thì đây là lớp hương nền hoàn hảo, nhất là khi cô muốn dùng hỗn hợp làm thuốc hãm.”

“Đắt hơn nhiều không?” Lillian hỏi, rồi trợn tròn mắt lên khi ông nói giá.
“Lạy Chúa lòng lành, nó còn đắt hơn vàng.”

Nettle đưa chai nước hoa ra ngoài ánh sáng làm nó sáng bừng và lung linh như kim cương. “Tôi e rằng phép màu không thể không đắt.”

Lillian cười, dù vẫn mê mẩn dõi theo chai nước hoa. “Phép màu cơ à?” cô chế giễu.

“Loại nước hoa này sẽ làm nên phép màu,” ông khẳng định và mỉm cười với cô. “Thực ra tôi sẽ tặng hiệu quả của nó bằng một thành phần bí mật.”

Bị quyến rũ nhưng rõ ràng không tin, Lillian đề nghị với Nettle rằng nội ngày hôm nay cô sẽ quay lại lấy nước hoa. Cô trả tiền cho hộp kẹo của Daisy cũng như những hương liệu đầy hứa hẹn, rồi ra về cùng em gái. Liếc sơ mặt Daisy cũng đủ biết sức tưởng tượng của cô em gái - vốn rất bay bổng, đang ráo riết chạy theo những ý tưởng về công thức nhiệm màu và thành phần bí mật.

“Lillian... chị sẽ cho em thử một ít nước hoa kỳ diệu đó chứ?”

“Không phải chị luôn chia sẻ với em sao?”

“Không.”

Lillian cười toe toét. Bất chấp những lần cãi nhau âm ỉ và đối địch giả vờ, hai chị em là những đồng minh đáng tin cậy và cũng là đôi bạn tâm giao. Chẳng có ai yêu thương Lillian như Daisy, người mê mọt những con chó lạc xấu xí nhất, những đứa trẻ ương bướng nhất, và những thứ cần được sửa chữa hoặc vứt bỏ thẳng tay.

Song dù có thân đến đâu thì họ vẫn khá khác biệt. Daisy là một cô gái mơ

mộng, nhìn đời bằng đôi mắt màu hồng, một người vừa mang nét tính cách trẻ con thất thường lại vừa thông minh sắc sảo. Lillian tự biết bản thân là một cô gái miệng lưỡi cay độc, tự dựng một pháo đài phòng thủ ngăn cách mình với phần còn lại của thế giới - một cô gái với tính cách hoài nghi thâm căn cố đế cùng khiếu hài hước chua ngoa. Cuộc sống của cô hầu như chỉ bó hẹp trong phạm vi vài người thiết thân, đặc biệt là nhóm gái ế, một nhóm các cô gái đã gặp gỡ nhau khi phải đứng ngoài mọi cuộc dạ hội và khiêu vũ mùa trước. Lillian, Daisy, và bạn họ là Annabelle Peyton cùng Evangeline Jenner đã thề sẽ giúp đỡ nhau kiếm chồng. Nỗ lực của họ đã được đền đáp bằng cuộc hôn nhân thành công của Annabelle với Simon Hunt chỉ mới cách đây hai tháng. Bây giờ đến lượt Lillian. Mà họ vẫn chưa nhắm được chàng trai sẽ sa lưới tiếp theo, cũng như chưa có kế hoạch cụ thể để chiếm giữ chàng.

“Tất nhiên chị sẽ để em thử loại nước hoa đó,” Lillian nói. “Song có trời mới biết em mong chờ gì ở nó.”

“Nó sẽ khiến cho một công tước đẹp trai *thật lòng* yêu em điên cuồng,” Daisy đáp.

“Bộ em không nhận thấy là giới quý tộc có rất ít người trẻ tuổi và ưa nhìn hay sao?” Lillian nhăn mặt hỏi. “Hầu hết bọn họ đều ngớ nga ngớ ngẩn, bảo thủ, và sở hữu một khuôn mặt đáng có một cái móc trong miệng.”

Daisy cười khúc khích, choàng tay qua thắt lưng chị gái. “Những quý ông phù hợp đang ở ngoài kia,” cô nói. “Và chúng ta sẽ tìm được họ.”

“Sao em chắc chắn quá vậy?” Lillian cau có hỏi.

Daisy cười tinh quái. “Vì chúng ta có phép màu chứ sao.”

Chương 1

Trang viên Stony Cross, Hampshire

“Gia đình Bowman đến rồi đấy,” tiểu thư Olivia Shaw đứng ở cửa phòng làm việc thông báo cho anh trai lúc này đang ngồi bên bàn, giữa những chồng sổ sách tài chính. Ánh chiều tà lan tỏa qua khung cửa sổ kính màu cao hình chữ nhật, thứ duy nhất trang điểm cho căn phòng ốp gỗ hồng đơn sơ.

Marcus, tức ngài Westcliff, quắc mắt nhìn lên khỏi đống sổ sách, đôi mày đen nhíu lại trên cặp mắt màu cà phê. “Thôi thì cứ để mặc mấy chuyện lộn xộn đó đi chứ còn biết làm sao bây giờ,” anh càu nhàu.

Livia cười. “Em cho rằng anh đang ám chỉ hai cô con gái. Họ không tề đến thế đâu anh.”

“Mà là tề hơn,” Marcus nói cụt lủn, mắt càng quắc hơn khi anh nhận ra mình đã quên băng là vẫn đang cầm bút, khiến một vết mực lớn loang ra dãy số ngay ngắn. “Hai cô gái xấu tính nhất mà anh từng gặp. Đặc biệt là cô chị.”

“À thì, họ là người Mỹ mà anh,” Livia chỉ ra. “Ai đó cho họ biết một chuẩn mực nhất định thì mới công bằng chứ, đúng không? Khó có thể mong đợi hai người ấy tỏ tường từng chi tiết phức tạp trong bản quy tắc xã hội dài vô tận của chúng ta...”

“Chuyện con con thì anh không nói làm gì,” Marcus cộc cằn cắt lời. “Em cũng biết anh không phải loại người chê trách cô Bowman để ngón tay út

không đúng cách lúc uống trà. Cái anh phản đối là những hành vi không được chấp nhận ở mọi góc ngách trong xã hội văn minh kia.”

Hành vi? Livia trầm tư. Càng lúc càng thú vị rồi đây. Livia bước tiếp vào phòng làm việc, căn phòng cô thường không thích vào, bởi nó khiến cô nhớ lại quá rõ hình ảnh người cha đã khuất.

Hồi ức nào về bá tước Westcliff đời thứ tám cũng đều đau buồn. Cha họ là một người không biết yêu thương và cay nghiệt, mỗi khi ông bước vào phòng là không khí trong đó như bị hút sạch. Mọi thứ và mọi người trong đời ông đều làm ông thất vọng. Trong ba người con, chỉ mình Marcus đạt gần tiêu chuẩn quá quắt của ông, không bao giờ than van dù bá tước có trừng phạt hay đưa ra những yêu cầu gần như không thể thực hiện được hoặc đánh giá bất công.

Livia và chị gái Aline luôn ngưỡng mộ anh trai, nhờ nỗ lực bền bỉ vươn tới sự hoàn hảo mà anh luôn giành được điểm cao nhất ở trường, phá mọi kỷ lục thể thao, và nghiêm khắc với bản thân hơn bất kỳ ai. Marcus có thể thuần ngựa, nhảy điệu bốn người, giảng giải về định lý toán học, băng vết thương, và sửa bánh xe ngựa. Nhưng không một thành tích sáng chói nào của anh nhận được lời khen từ cha.

Nhớ lại, Livia nhận ra có lẽ người cha bá tước già nua đã có ý định lấy đi tất cả sự mềm mỏng và cảm thông còn sót lại khỏi đứa con trai duy nhất. Và có lẽ ông đã thành công trong một thời gian nhất định. Tuy nhiên, sau khi bá tước mất cách đây năm năm, Marcus đã chứng tỏ bản thân anh khác hẳn người mà cha định dưỡng dục nên. Livia và Aline nhận thấy anh trai họ không bao giờ quá bận đến mức không có thời gian nghe họ nói, và dù chuyện của họ có vật vãnh đến thế nào thì Marcus cũng luôn tận tâm giúp đỡ. Anh cảm thông, nhiệt thành, và thấu hiểu - như một phép màu, thật lạ, khi mà trong phần lớn cuộc đời, anh chưa từng bộc lộ những phẩm chất đó.

Song đúng là Marcus cũng có chút độc đoán. À mà... *rất* độc đoán. Khi sự

việc có liên quan đến những người mà anh yêu quý thì Marcus sống chết gì cũng phải bắt họ làm những việc anh cho là tốt nhất. Tính cách đó không phải là phẩm chất quyến rũ. Và nếu vạch lá tìm sâu thì Livia phải thừa nhận Marcus có một niềm tin quái gở về sự hoàn hảo của bản thân.

Cười trừ mền với người anh đáng kính, Livia tự hỏi sao cô có thể yêu quý anh trai đến thế trong khi ngoại hình anh giống cha như lột. Marcus cũng sở hữu những đường nét góc cạnh, vàng trán rộng, miệng rộng, môi mỏng. Anh cũng có mái tóc đen dày, cái mũi cao hơi bè, và cái cằm nhọn bướng bỉnh. Sự kết hợp mang tính nổi bật nhiều hơn đẹp trai... nhưng đó là khuôn mặt dễ dàng thu hút ánh nhìn của phụ nữ. Không như cha anh, đôi mắt đen lạnh lợi của Marcus thường lấp lánh ánh cười, và anh sở hữu một nụ cười hiếm hoi ngời sáng trên khuôn mặt ngăm đen.

Ngả người ra ghế khi Livia đến gần, Marcus đan chéo các ngón tay trên chiếc bụng săn chắc. Xuôi theo tiết trời ấm áp bất thường buổi chiều đầu tháng Chín, Marcus đã cởi áo choàng và xắn tay áo, để lộ bắp tay vạm vỡ được bao phủ bởi những sợi lông thưa sẫm màu. Anh có chiều cao trung bình và dáng người cực kỳ cân đối, với thể trạng mạnh mẽ của một vận động viên năng nổ.

Háo hức được nghe nhiều hơn về những hành vi của cô Bowman xấu tính mà anh trai nói lúc trước, Livia tựa vào thành bàn, đối mặt với Marcus. “Em thắc mắc không biết cô Bowman đã làm gì mà lại khiến anh bực mình?” cô trầm ngâm nói. “Kể em nghe đi, Marcus. Nếu không, óc tưởng tượng của em chắc chắn sẽ liên tưởng đến nhiều chuyện tai tiếng khủng khiếp mà cô Bowman tội nghiệp không thể làm được.”

“Cô Bowman mà tội nghiệp á?” Marcus khịt mũi. “Em quan tâm làm gì, Livia. Anh không được phép nhắc tới chuyện đó.”

Như hầu hết đàn ông, Marcus có vẻ không hiểu rằng *chẳng* có gì gây tò mò

hơn cho phụ nữ bằng chủ đề cấm nhắc tới. “Nói đi, Marcus,” cô nài nỉ. “Không thì em không để anh yên đâu.”

Lông mày anh nhướng lên mỉa mai. “Vì nhà Bowman đến rồi nên em có đe dọa anh thì cũng chỉ tốn công.”

“VẬY em sẽ đoán thử nhé. Có phải anh đã bắt gặp cô Bowman với ai đó? Có phải cô ta cho phép một quý ông hôn cô ta... hay còn *tệ hơn*?”

Marcus đáp lời bằng cách nhếch mép cười giễu nhại. “Hơi khó đó. Bất cứ người đàn ông nào còn tỉnh táo mà thấy cô ta thì sẽ vừa la vừa quay lưng bỏ chạy.”

Cảm thấy anh trai khá gay gắt với Lillian Bowman, Livia nhú mày. “Cô ấy rất đẹp mà, Marcus.”

“Vẻ đẹp ngoại hình không thể che giấu những khiếm khuyết trong tính cách của cô ta.”

“Như thế nào?”

Marcus khẽ bật ra tiếng nhạo báng, như thể lỗi lầm của cô Bowman rõ ràng cần đến một bảng liệt kê mới đủ. “Cô ta chuyên quyền.”

“Anh trai thân mến, anh cũng vậy,” Livia thì thầm.

Anh phớt lờ câu nói đó. “Cô ta độc đoán.”

“Anh cũng vậy mà.”

“Cô ta kiêu căng.”

“Giống anh luôn,” Livia rạng rỡ nói.

Marcus trừng mắt nhìn em gái. “Anh nghĩ chúng ta đang thảo luận về khuyết điểm của cô Bowman chứ không phải của anh.”

“Nhưng hai người có vẻ có nhiều điểm chung quá,” Livia ngây thơ cự lại. Cô nhìn anh trai đặt bút thẳng hàng với chồng tài liệu xếp trên bàn. “Còn về hành vi không phải phép của cô ấy - có phải ý anh là anh *không* bắt gặp được cô ấy trong một tình huống hờ hênh không?”

“Không, anh không nói vậy. Anh chỉ nói cô ta không ở cùng một quý ông.”

“Marcus, em không có thời gian đâu,” Livia sốt ruột nói. “Em phải đi tiếp đón gia đình Bowman... vậy nên anh phải... trước khi chúng ta rời phòng làm việc, em yêu cầu anh kể em nghe sự cố tai tiếng của cô ấy!”

“Chuyện đó vô cùng lố bịch nên anh không muốn nói.”

“Cô ấy ngồi giạng chân cười ngựa hả? Hay hút thuốc? Khỏa thân bơi trong hồ?”

“Không hẳn.” Marcus đăm chiêu cầm chiếc kính nhìn nổi đặt ở góc bàn lên - món quà sinh nhật của em gái anh, Aline, hiện đang sống với chồng ở New York. Kính nhìn nổi là phát kiến mới tinh, hợp thời với gỗ thích và kính. Khi một thẻ nổi - hai ảnh giống nhau đặt cạnh nhau - được kẹp ở đoạn nổi dài đằng sau ống kính, ảnh sẽ xuất hiện dưới dạng ba chiều. Độ sâu và đường nét của ảnh nổi thật đáng ngạc nhiên - một nhánh cây như cạ vào mũi người xem, còn vực núi toang hoác trông sống động đến mức bạn có thể té chết bất cứ lúc nào. Nâng kính nhìn nổi lên mắt, Marcus xem xét bức ảnh về đấu trường La Mã với vẻ quan tâm thái quá.

Thấy Livia sắp bùng nổ vì nôn nóng, Marcus mới lí nhí, “Anh đã trông thấy cô Bowman ấy chơi rounders trong khi trên người chỉ khoác độc bộ quần áo lót.”

Livia ngó ra nhìn anh. “Rounders? Ý anh là chơi trò dùng gậy đập đập quả bóng da đó hả?”

Miệng Marcus cong lên vẻ sốt ruột. “Chuyện đó xảy ra vào khoảng thời gian cô ta đến đây lần trước. Cô Bowman và em gái đã hò reo cùng nhóm bạn giữa cánh đồng ở phía Tây Bắc trang viên đúng lúc anh và Simon Hunt vô tình cười ngửa ngang qua. Cả bốn cô gái đều chỉ mặc quần áo lót - họ khẳng định là chơi bóng với bộ váy áo to kênh là chuyện khó khăn. Anh đoán họ chỉ viện cớ cho chuyện chạy rong bán khóa thân đó thôi. Chị em nhà Bowman rõ ràng là những người theo chủ nghĩa khoái lạc.”

Livia phải đưa tay che miệng để ghìm tràng cười rữ rượi nhưng xem ra chẳng ăn thua. “Một chuyện như thế mà sao bây giờ anh mới chịu kể ra chứ!”

“Anh mong quên đi còn chẳng được đây,” Marcus đáp dứt khoát, hạ kính nhìn nỏi xuống. “Làm sao anh có thể đối mặt với Thomas Bowman trong lúc ký ức về cô con gái không quần áo của ông ta cứ lớn vồn trong đầu anh.”

Livia cứ thấy vui thích mãi khi cô ngắm những đường nét cương nghị trên gương mặt nhìn nghiêng của anh trai. Cô không thể không chú ý đến chi tiết Marcus nói “cô con gái” chứ không phải “hai cô con gái” - thế là rõ anh không hề chú ý đến cô em. Lillian là người duy nhất anh để tâm.

Biết Marcus khá rõ, Livia nghĩ anh mình cũng thấy chuyện đó thật buồn cười. Mặc dù anh trai cô là người coi trọng chuẩn mực đạo đức, nhưng anh không bao giờ lên mặt đạo đức, và anh cũng có óc khôi hài tinh tế. Dù Marcus chưa từng có nhân tình, song Livia đã nghe loáng thoáng về một vài mối quan hệ kín đáo của anh - đôi ba lần cô còn nghe được người ta thì thầm với nhau rằng vị bá tước này tuy bên ngoài khắt khe nhưng vô cùng phóng khoáng trên giường ngủ. Nhưng không hiểu vì sao anh cô lại đắm

khó chịu với cô gái Mỹ mạnh mẽ, táo bạo nhưng hành xử không theo khuôn phép nào và là con của một gia đình mới phát. Livia đau đầu tự hỏi liệu có phải dòng họ Marsden luôn bị người Mỹ cuốn hút - xét cho cùng Aline thì kết hôn với người Mỹ, và bản thân cô cũng vừa cưới Gideon Shaw, chủ công ty Shaws ở New York - và giờ đến lượt Marcus.

“Có phải cô ấy mặc đồ lót trông cực kỳ hấp dẫn không?” Livia láu lỉnh hỏi.

“Ừ,” Marcus nói ngay không cần suy nghĩ, rồi lại quắc mắt. “Mà *không*. Chỉ nhìn thoáng qua như thế thì anh chưa thể đánh giá mức độ hấp dẫn của cô ta. Đó là trong trường hợp cô ta hấp dẫn.”

Livia mím môi để khỏi bật cười. “Xem nào, Marcus... anh là một người đàn ông ba mươi lăm tuổi khỏe mạnh - vậy mà anh không hề *liếc trộm* cô Bowman khi cô ấy mặc quần chèn đứng đó sao?”

“Anh không nhìn trộm, Livia. Anh không nhìn thì thôi chứ đã nhìn thì phải nhìn cho đường hoàng. Nhìn trộm là trò của con nít hoặc của mấy kẻ biến thái.”

Cô liếc nhìn anh vẻ tiếc nuối sâu sắc. “À há, em vô cùng tiếc thương cho anh vì đã phải chịu đựng một trải nghiệm đầy khó khăn như thế. Chúng ta chỉ có thể hy vọng cô Bowman mặc đầy đủ váy áo trước mặt anh trong lần làm khách này, để tránh gây sốc cho những giác quan tao nhã của anh lần nữa.”

Marcus nhíu mày trước lời trêu chọc của em gái. “Anh cũng không chắc lắm đâu.”

“Ý anh là không tin cô ta sẽ ăn mặc đàng hoàng, hay không tin cô ta sẽ gây sốc cho anh?”

“Đủ rồi đó, Livia,” anh sừng cò, thấy thế cô khúc khích cười.

“Này, chúng ta phải ra chào đón nhà Bowman thôi.”

“Anh không có thời gian,” Marcus nói cộc lốc. “Em ra chào đón họ đi, nhớ cáo lỗi giùm anh đây.”

Livia ngạc nhiên nhìn anh dăm dăm. “Anh sẽ không... Ồ, nhưng mà Marcus, anh phải đi! Em chưa từng thấy anh thô lỗ như vậy.”

“Anh sẽ dàn xếp sau. Vì Chúa, họ sẽ ở đây gần một tháng - anh sẽ có dư dả thời gian để làm họ nguôi giận. Nhưng trò chuyện về cô Bowman đó khiến tâm trạng anh không tốt, và ngay lúc này nghĩ đến việc ở cùng một phòng với cô ta cũng đủ làm anh thấy gai người rồi.”

Khẽ lắc đầu, Livia sẫm soi nhìn anh một kiểu quan sát mà anh không hề thích. “Hừm. Em đã từng thấy anh giao tiếp với những người anh không ưa, và anh luôn luôn hành xử đúng mực - đặc biệt là khi anh muốn gì đó ở họ. Nhưng không hiểu sao cô Bowman lại làm anh kích động quá mức như thế. Em có một giả thuyết lý giải cho chuyện này.”

“Sao?” Vẻ thách thức thoáng ánh lên trong mắt anh.

“Em vẫn đang tìm hiểu ngọn ngành. Em sẽ cho anh biết ngay khi em đi đến kết luận cuối cùng.”

“Xin Chúa cứu con. *Đi đi*, Livia, mau đi tiếp khách đi.”

“Đề anh ru rú trong phòng làm việc như một con cáo ẩn mình rình mồi à?”

Marcus đứng lên ra hiệu bảo em gái đi trước ra ngoài. “Anh sẽ ra ngoài qua cửa hậu, rồi đi cưỡi ngựa một lát.”

“Anh định đi bao lâu?”

“Anh sẽ trở về trước giờ ăn tối.”

Livia buông một tiếng thở dài chán nản. Bữa ăn tối nay sẽ rất đông. Nó mở màn cho chuỗi ngày tiệc tùng sẽ chính thức bắt đầu vào ngày mai. Hầu hết quan khách đã đến, và một số vị chậm trễ cũng sẽ cố gắng có mặt. “Anh không được về trễ đâu đấy,” cô nhắc anh. “Em đồng ý thay mặt anh tiếp khách không có nghĩa em phải tự mình giải quyết hết tất cả mọi chuyện đâu.”

“Anh chưa từng trễ hẹn,” Marcus đáp với giọng đều đều, và sải bước với sự hăm hở của người bỗng dưng thoát khỏi giá treo cổ.

Chương 2

Marcus rời khỏi dinh thự, dong ngựa đi dọc con đường mòn vào khu rừng phía sau vườn. Ngay khi băng qua đoạn đường trũng rồi lại leo lên con dốc phía bên kia, anh buông lơi dây cương và cứ thế chạy cho đến khi phóng qua cánh đồng râu dê và đồng cỏ úa. Trang viên Stony Cross có diện tích rộng lớn nhất Hampshire, với những khu rừng rậm rạp, những cánh đồng ẩm ướt rực rỡ sắc hoa, đầm lầy, cùng đồng ruộng vàng óng mênh mông. Từng được dành riêng làm chốn săn bắn của hoàng gia, nơi đây hiện giờ là một trong những địa điểm tham quan thu hút nhất nước Anh.

Nó phù hợp với mục đích của Marcus là tiếp một số lượng quan khách nhất định lũ lượt đổ về trang viên, họ có thể cùng nhau săn bắn và tham gia những hoạt động thể thao anh yêu thích, một số ít phi vụ kinh doanh và chính trị có thể diễn ra êm thấm. Việc kinh doanh sẽ được hoàn tất trong những buổi tiệc gia đình, nơi Marcus luôn thuyết phục được một chính trị gia hay chuyên gia nào đó ủng hộ anh trong những vấn đề quan trọng.

Lần tiệc tùng này sẽ không khác mấy lần trước - nhưng mấy ngày vừa qua, cảm giác bất an mỗi lúc một tăng làm Marcus trở nên cáu bẳn. Là người vô cùng duy lý, anh không tin vào điềm báo, hoặc những điều duy tâm vớ vẩn gần đây đang thịnh hành... nhưng hình như không khí ở trang viên Stony Cross dạo này có vẻ khang khác. Không khí lắng lại đầy căng thẳng, như trời quang mây tạnh trước cơn bão lớn. Marcus cảm thấy nóng lòng nóng ruột, và không hoạt động thể chất nào có thể làm nguôi ngoai cảm giác bồn chồn bất an đang lớn dần trong anh.

Nghĩ tới buổi tối phải tiệc rượu với gia đình Bowman, Marcus cảm thấy cơn khó chịu chuyển thành cảm giác lo âu cận kề. Anh hồi hận đã mời họ đến. Thật ra mà nói, anh sẽ vui mừng gạt bỏ mọi thương vụ với Thomas

Bowman nếu làm thế thì anh có thể thôi gặp họ. Tuy nhiên, sự thật là họ vẫn ở đây, và sẽ ở đây trong một tháng, vậy nên anh chỉ còn cách làm tốt vai trò chủ nhà.

Marcus dự định tích cực thương thuyết với Thomas Bowman về việc mở rộng công ty xà phòng của ông bằng cách mở thêm chi nhánh ở Liverpool, hoặc, có lẽ, ở Bristol. Gần như chắc chắn mấy năm nữa thuê quan xà phòng ở Anh sẽ được bãi bỏ, nếu tin tức từ những đồng minh tự do của Marcus ở Nghị viện là đáng tin cậy. Xà phòng khi đó sẽ vừa túi tiền của người bình dân, như thế không những tốt cho sức khỏe cộng đồng mà còn tốt cho tài khoản ngân hàng của Marcus nữa, chỉ còn chờ nhà Bowman bắt tay hợp tác với anh nữa thôi.

Tuy nhiên, không thể trốn tránh thực tế là chuyến thăm của Thomas Bowman đồng nghĩa với việc anh phải chịu đựng hai cô con gái của ông ta. Lillian và Daisy là hiện thân của một trào lưu chương tai gai mắt: các nữ thừa kế Hoa Kỳ đổ xô đến Anh săn chồng. Giới quý tộc là mục tiêu săn đuổi của mấy quý cô tham vọng ấy. Để đạt được mục tiêu, các cô thi nhau khoe khoang về bản thân với giọng điệu khó lọt tai, rồi thì liên tục tìm cách trở thành tâm điểm của báo chí để khách trương thanh thế. Đó là những cô gái khiếm nhã, ồn ào, quan trọng hóa bản thân, cố mua một anh chồng quý tộc bằng tiền phụ huynh... và thường thành công.

Marcus đã quen chị em Bowman trong lần họ ghé thăm trang viên Stony Cross trước đây, và thấy họ chẳng được điểm nào. Cô chị Lillian thì anh đặc biệt khó ưa khi cô ta và nhóm bạn - các nàng gái ế, theo cách họ tự gọi nhau (mà có gì đáng để tự hào kia chứ!) đã bày mưu tính kế bẫy một quý tộc vào vòng hôn nhân. Marcus sẽ không bao giờ quên giây phút kế hoạch bị bại lộ. “Chúa lòng lành, trên đời này không có việc gì cô không dám làm hay sao?” Marcus đã hỏi Lillian. Và cô đã trơ trẽn trả lời, “Nếu có thì chắc tôi chưa tìm ra đó thôi.”

Tính xác láo quá thể của cô khiến cô trở nên khác hẳn những người phụ nữ

Marcus đã gặp. Tính cách này, cộng với việc mặc đồ lót chơi rounders đã thuyết phục anh rằng Lillian là một kẻ rầy rà. Và một khi anh đã phán xét ai đó rồi thì anh hiếm khi thay đổi ý kiến.

Marcus cau mày cân nhắc cách hành xử tốt nhất dành cho Lillian. Anh sẽ tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, bất kể cô ta có khích bác anh ra sao. Chắc chắn cô ta sẽ phát cáu khi thấy anh không thèm đếm xỉa đến cô ta. Mừng tượng cảnh cô ta bực tức vì bị phớt lờ, anh cảm thấy ngực mình nhẹ nhõm hơn. Đúng... anh sẽ cố hết sức lảng tránh cô ta, và nếu buộc phải ở cùng một chỗ với cô ta thì anh sẽ cư xử với vẻ lịch thiệp sắt đá. Vẻ cau có trên gương mặt Marcus giãn ra, anh cười ngượng nhảy một loạt qua hàng rào, bờ giậu và một bức tường đá hẹp, người và ngựa phối hợp nhuần nhuyễn.

“Nào, các cô gái,” bà Mercedes Bowman nói, nghiêm khắc quan sát hai cô con gái trong lúc đứng trước cửa phòng của hai cô, “mẹ cho rằng hai con nên nghỉ ngơi ít nhất hai giờ đồng hồ để đảm bảo sức khỏe cho buổi tối. Tiệc tối của ngài Westcliff thường bắt đầu muộn, và kéo dài đến giữa đêm, và mẹ không muốn thấy một trong hai con ngáp dài trên bàn.”

“Vâng thưa mẹ,” cả hai ngoan ngoãn nghe lời, nhìn mẹ với nét mặt ngây thơ không chút giả dối.

Bà Bowman là một phụ nữ đầy tham vọng và thừa quyết tâm. Dáng vẻ hom hem của bà khiến một con chó đua cũng trở thành mũm mĩm. Vốn ăn nói sắc sảo, hễ mở miệng là bà nói tới mục tiêu chính trong đời mình: được nhìn thấy hai cô con gái có cuộc hôn nhân thật huy hoàng. “Dù thế nào thì hai con cũng không được rời phòng,” bà tiếp tục với giọng nghiêm nghị. “Không lén la lén lút trong lãnh địa của ngài Westcliff, không phiêu lưu, va chạm, hoặc những chuyện tương tự. Thật ra mẹ còn định khóa cửa phòng để chắc chắn hai con chịu ở yên trong này mà *nghỉ ngơi* đấy.”

“Mẹ à,” Lillian phản đối, “nếu có một nơi trên thế giới văn minh này còn

buồn tẻ hơn Stony Cross thì con sẽ ăn luôn đôi giày của con. Tụi con có thể gây rắc rối gì kia chứ?”

“Hai đứa có thể gây rắc rối bất cứ lúc nào ở bất cứ chỗ nào,” bà Mercedes nói, mắt nhíu sát. “Đó là lý do mẹ sẽ giám sát hai con thật chặt. Mẹ ngạc nhiên là lần thăm viếng trước các con cư xử như vậy mà lần này nhà mình lại còn được mời đến nữa đây.”

“Con thì không,” Lillian khô khan đáp. “Mọi người đều biết chúng ta ở đây là vì Westcliff đang để mắt đến công ty của cha.”

“Ngài Westcliff,” bà Mercedes rít qua kẽ răng. “Lillian, con phải tôn trọng ngài ấy chứ! Ngài là quý tộc giàu nhất nước Anh, và huyết thống...”

“... thì lâu đời hơn của dòng họ nữ hoàng,” Daisy ngân nga cái điệp khúc mà người ta đã nhai đi nhai lại trước mặt cô không biết bao nhiêu lần. “Và tước hiệu bá tước lâu đời nhất nước giúp ngài ấy...”

“... trở thành người độc thân sáng giá nhất châu Âu,” Lillian khô khốc kết thúc, nhướn mày trên người. “Có khi là *toàn thế giới*. Mẹ à, nếu mẹ thật sự mong Westcliff sẽ cưới một trong hai đứa tụi con thì mẹ mất trí rồi đó.”

“Mẹ không mất trí đâu chị,” Daisy nói. “Bà là người New York mà.”

Số người giống gia đình Bowman đã tăng nhanh chóng ở New York - những nhà giàu mới nổi không thể hòa nhập với người New York thủ cựu, hoặc giới thượng lưu ở đây. Các gia đình giàu xổi kiếm tiền như nước từ những ngành như sản xuất hoặc hầm mỏ, và họ chưa được chấp nhận vào tầng lớp xã hội mà họ điên cuồng khao khát. Sự cô đơn và xấu hổ vì bị xã hội New York thẳng thừng chối bỏ đã tiếp thêm tham vọng cho bà Mercedes hơn bất cứ thứ gì.

“Chúng ta sẽ có cách làm cho ngài Westcliff quên hết cách hành xử khiếm

nhã lần trước của hai con,” bà Mercedes tuyên bố dứt khoát. “Các con phải kín đáo, ý tứ, và giữ kẽ suốt thời gian này - mà đừng dính dáng gì đến mấy cô gái ế nữa. Tránh xa cái cô Annabelle Peyton tai tiếng ra nghe chưa, còn một cô nữa là...”

“Evie Jenner,” Daisy nói. “Mà giờ mẹ phải gọi là Annabelle Hunt chứ ạ.”

“Annabelle đã cưới bạn thân của Westcliff,” Lillian uể oải nhắc. “Con nghĩ tiếp tục gặp gỡ cô ấy sẽ là ý hay thừa mẹ.”

“Mẹ sẽ cân nhắc lại.” Bà Mercedes nghi ngại nhìn hai cô con gái. “Trong thời gian chờ đợi, mẹ đề nghị hai con nghỉ ngơi. Mẹ không muốn nghe thêm tiếng nào từ hai đứa nữa nghe chưa?”

“Vâng, thưa mẹ,” cả hai đồng thanh.

Cánh cửa đóng lại, chìa khóa vặn chặt trong ổ.

Hai chị em nhìn nhau cười toét miệng. “Hên là mẹ chưa phát hiện ra trận rounds.” Lillian nói.

“Nếu biết thì giờ tụi mình chết chắc rồi,” Daisy nghiêm túc nói.

Lillian cầm chiếc kẹp tóc trong cái hộp nhỏ trắng men trên bàn trang điểm rồi đi ra cửa. “Tiếc là mẹ lại buồn vì mấy chuyện con con nhỉ?”

“Như cái lần chúng ta thả chú heo con nhòn mỡ vào phòng khách nhà bà Astor vậy đó.”

Nhớ lại chuyện đó, Lillian mỉm cười trong lúc quy gói trước cửa, chọc chiếc kẹp vào ổ khóa. “Chả hiểu sao mẹ lại không nghĩ chúng ta làm thế là để trả đũa giúp mẹ nhỉ. Phải cho bà Astor đó *một vố* vì không mời mẹ mình đến buổi tiệc của bà ta chứ.”

“Chắc mẹ sợ thả vật nuôi vào nhà ai đó thì còn lâu người ta mới mời mẹ tới dự tiệc.”

“À thì, chị không nghĩ chuyện đó tệ bằng cái lần chúng ta thổi tắt cây đèn cây La Mã trong cửa hàng trên đại lộ số Năm đâu.”

“Chúng ta buộc phải làm thế, ai bảo gã bán hàng tỏ ra thô lỗ.”

Kéo chiếc kẹp ra, Lillian khéo léo uốn cong một đầu rồi lại chọc vào. Cô cố nheo mắt lại để nhìn, sau đó xoay xoay chiếc kẹp cho đến khi ổ khóa mở đánh tách, và rồi cô liếc sang Daisy mỉm cười chiến thắng. “Đây là lần chị mở nhanh nhất thì phải.”

Tuy nhiên, em gái cô không cười đáp lại. “Lillian... nếu năm nay chị phải kiếm chồng... mọi thứ sẽ thay đổi. Chị sẽ thay đổi. Và rồi sẽ không còn phiêu lưu, hoặc những điều thú vị, và em sẽ chỉ còn một mình.”

“Đừng ngốc nghếch như thế,” Lillian nhú mày nói. “Chị sẽ không thay đổi gì hết, và em sẽ không lẻ loi một mình.”

“Chị sẽ phải giải thích với chồng chị,” Daisy chỉ ra. “Và anh ta sẽ không cho chị dính líu vào những vụ lộn xộn với em.”

“Không, không, không...” Lillian đứng lên khua tay phản đối. “Không đời nào chị lấy loại người đó. Chị sẽ lấy một người không thèm chú ý cũng như bận tâm đến những gì chị làm khi chị không ở gần anh ta. Một người giống cha.”

“Nhưng cha có vẻ không làm cho mẹ hạnh phúc,” Daisy nói. “Em tự hỏi liệu họ có yêu nhau hay không?”

Dựa lưng vào cửa, Lillian cau mày suy ngẫm. Cô chưa từng thắc mắc liệu

cha mẹ đến với nhau có phải vì tình yêu không. Không hiểu sao cô không nghĩ vậy. Họ xa cách quá. Sợi dây ràng buộc giữa họ mong manh quá. Theo những gì Lillian biết, họ hiếm khi tranh cãi, chưa từng ôm nhau, và rất ít khi nói chuyện. Mà họ cũng không đay nghiến nhau. Đúng hơn là họ hờ hững với đối phương, không tỏ ra ham muốn, càng không có cảm giác hạnh phúc.

“Tình yêu chỉ có trong tiểu thuyết, em gái à,” Lillian nói, cô hết sức tỏ vẻ giễu cợt. Hé cửa ra, cô liếc dọc hành lang, rồi quay lại nói với Daisy. “Không một bóng người. Vậy chúng ta sẽ đi theo lối dành cho người hầu nhé?”

“Vâng, và đi về phía Tây của trang viên, tiến vào rừng.”

“Sao lại vào rừng?”

“Chị không nhớ chuyện Annabelle đã nhờ em làm hay sao?”

Lillian ngỡ ngàng nhìn em gái đắm đắm trong giây lát, và rồi tròn tròn mắt. “Chúa lòng lành, Daisy, bộ em không thể nghĩ ra chuyện khác hay hơn ngoài chuyện buồn cười như thế à?”

Em gái cô lém lỉnh liếc nhìn chị. “Chị không muốn làm chuyện này vì nó có lợi cho ngài Westcliff chứ gì?”

“Chuyện này không có lợi cho ai hết,” Lillian cau tiết đáp. “Kẻ nào ngớ ngẩn thì mới làm thế.”

Daisy cương quyết nhìn thẳng vào chị. “Em vẫn sẽ đi tìm cái giếng ước ở Stony Cross,” cô nghiêm trang nói, “và làm theo những gì Annabelle đã nhờ. Chị có thể theo em nếu chị muốn, hoặc chị đi làm việc khác cũng được. Tuy nhiên...” - đôi mắt hình quả hạnh nheo lại đe dọa - “sau từng ấy thời gian chị bắt em mòn mỏi chờ đợi chị xem xét hết những tiệm nước hoa và quầy thuốc cũ kỹ bụi bặm, em nghĩ chị nợ em một ít kiên nhẫn...”

“Được rồi,” Lillian làm bầm. “Chị sẽ đi với em. Nếu chị không đi thì em sẽ chẳng bao giờ tìm ra chỗ đây, và rồi sẽ lạc đâu đó trong rừng mát thôi.” Nhìn ra hành lang lần nữa, và đoán chắc rằng không có ai qua lại, Lillian đi trước đến lối dành cho người hầu nơi cuối sảnh. Hai chị em nhón chân một cách thuần thục, không phát ra tiếng động nào trên nền thảm dày dưới chân.

Dù Lillian có không thích chủ nhân của trang viên Stony Cross thế nào đi nữa thì cô buộc lòng phải thừa nhận đây là một lãnh địa huy hoàng. Dãy nhà được thiết kế theo phong cách châu Âu, một pháo đài yêu kiều được xây từ những tảng đá màu mật, bốn góc là bốn ngọn tháp lộng lẫy vươn mãi lên trời cao. Nằm trên con dốc nhìn xuống sông Itchen, trang viên được bao bọc bởi những khu vườn bậc thang gói đầu lên nhau cùng vườn cây ăn trái trải dài hai trăm mẫu, và những khu rừng hoang sơ. Mười lăm thế hệ của dòng dõi Westcliff, nhà Marsden, đã sống ở trang viên này, điều đó thì bất cứ người hầu nào cũng biết. Nhưng trang viên này vẫn chưa thấm vào đâu so với tài sản của ngài Westcliff. Người ta đồn rằng gần hai trăm ngàn mẫu đất ở Anh và Scotland nằm dưới sự kiểm soát trực tiếp của anh, cùng với hai tòa lâu đài, ba cơ ngơi, một dinh thự, năm ngôi nhà, và một biệt trang nằm bên sông Thames. Tuy nhiên, trang viên Stony Cross rõ ràng là viên ngọc đính trên vương miện của dòng họ Marsden.

Rảo bước bên lề trang viên, hai chị em cẩn thận đi sát hàng rào dài bằng gỗ thủy tùng để người trong nhà không nhìn thấy. Ánh mặt trời lấp lánh rọi qua những tán cây đan xen chẳng chịt trên đầu trong lúc hai chị em đi vào khu rừng rợp bóng tuyết tùng và sồi cổ thụ.

Daisy hồ hởi đưa tay lên trời, “Ôi, em thích nơi này quá!”

“Tạm tạm thôi,” Lillian miễn cưỡng nói, dù cô phải thầm thừa nhận với khung cảnh rợp hoa đầu thu thế này, khó có nơi nào trên nước Anh có thể sánh được.

Daisy nhảy lên một thân cây nằm ven đường, cẩn thận bước từng bước một. “Kết hôn với ngài Westcliff cũng được đấy chứ, chị không nghĩ thế sao, được làm bà chủ của trang viên Stony Cross còn gì?”

Lillian nhướn mày. “Đề rồi phải chịu đựng những câu nói ngạo mạn của anh ta, rậm rập nghe theo mệnh lệnh của anh ta hả em gái?” Cô nhăn mặt, chun mũi tỏ vẻ khinh ghét.

“Annabelle nói thật ra thì ngài Westcliff tốt hơn cô ấy nghĩ.”

“Sau những gì xảy ra mấy tuần trước thì cô ấy có thể nói khác được sao?”

Hai người chìm vào im lặng, cả hai cùng nhớ lại sự kiện chấn động vừa xảy ra gần đây. Khi Annabelle và chồng, Simon Hunt, đến tham quan nhà máy đầu xe lửa mà họ và ngài Westcliff là đồng sở hữu, một vụ nổ khủng khiếp suýt cướp đi mạng sống của họ. Ngài Westcliff đã đâm bổ vào tòa nhà gần như kiêu tự sát để tìm họ, và cứu được cả hai ra ngoài. Thế nên Annabelle giờ đây nhìn Westcliff với ánh mắt kính phục, và gần đây cô ấy bắt đầu nói về kiêu căng của anh ta thật ra có phần đáng yêu. Lillian đã chưa xét nhận xét có thể Annabelle vẫn còn chịu tác động do hít quá nhiều bụi khói.

“Em nghĩ chúng ta nợ ngài Westcliff một lời cảm ơn,” Daisy nhận xét, nhảy phốc từ khúc cây xuống. “Xét cho cùng, anh ta đã cứu mạng Annabelle, mà chúng ta thì không có nhiều bạn lắm.”

“Cứu mạng Annabelle là chuyện tình cờ mà thôi,” Lillian gắt gỏng nói. “Lý do duy nhất khiến Westcliff mạo hiểm mạng sống là vì anh ta không muốn xổng mất một đối tác kinh doanh sinh lợi.”

“Lillian!” Daisy, lúc này đang ở trước Lillian vài bước chân, quay lại nhìn chị gái kinh ngạc. “Khắc nghiệt như thế chả giống chị chút nào. Lạy Chúa,

bá tước đã chạy vào một tòa nhà đang bốc cháy để cứu bạn của chúng ta và chồng cô ấy... anh ta phải làm gì nữa mới có thể gây ấn tượng tốt cho chị?”

“Chắc hẳn Westcliff chẳng đời nào gây được ấn tượng tốt cho chị,” Lillian nói. Nghe thấy âm điệu cay nghiệt trong giọng mình, cô nhả mặt nói tiếp. “Lý do chị không thích anh ta là, Daisy, rõ ràng anh ta không thích *chị*. Anh ta tự cho mình cái quyền hơn người về mọi mặt; về đạo đức, xã hội hay trí tuệ... ôi, giá mà chị có thể đá anh ta về đúng vị trí của mình!”

Họ lặng lẽ đi được khoảng một phút thì Daisy dừng lại hái vài bông hoa violet mọc thành khóm rậm rạp bên đường. “Chị đã từng nghĩ đến việc cố tỏ ra hòa nhã với ngài Westcliff hay chưa?” cô thì thầm. Cài chùy hoa violet lên vòng hoa trên đầu, cô nói thêm, “Anh ta có lẽ sẽ làm chị bất ngờ bằng cách cư xử tương tự.”

Lillian lắc đầu dứt khoát. “Không, anh ta sẽ nói cạnh khóe, rồi trông có vẻ tự mãn và hài lòng với bản thân.”

“Em nghĩ chị quá...” Daisy vừa nói thì ngừng lại vẻ chăm chú. “Em nghe có tiếng bì bõm. Cái giếng ước ắt phải ở gần đây!”

“Ồ, hay quá đi,” Lillian nói, cười miễn cưỡng bước theo em gái đang chạy như bay trên con đường lòng chảo bên đồng cỏ ướt. Đồng cỏ lầy lội phủ đầy cúc tây xanh tím, lau lách và những vạt cải hoa vàng rì rào. Ven đường là bụi cỏ thánh John trổ hoa vàng óng như giọt nắng tuôn rơi. Đắm mình giữa khí trời ngát hương, Lillian bước chậm chậm và hít thở sâu. Khi cô tiến gần đến giếng ước mà đúng ra là một cái hố khoét sâu xuống lòng đất có mạch nước ngầm thì không khí bắt đầu loãng ra và ẩm thấp.

Vào đầu hè, nhóm gái ế đã đến thăm giếng ước, và mỗi người đã ném một cái trâm vào hố sâu sủi bọt kia theo truyền thống địa phương. Daisy đã ước một điều màu nhiệm cho Annabelle và nó đã thành sự thật.

“Đây rồi,” Daisy nói, lôi trong túi ra một mảnh kim loại trông như chiếc kim khâu. Đó là mảnh vỡ Annabelle lấy từ vai của Westcliff khi vụ nổ khiến kim loại bay tung tóe trong không khí như đạn đại bác. Ngay cả Lillian, người khó lòng cảm thông với Westcliff, cũng phải cau mày trước mảnh sắt bén nhọn. “Annabelle bảo em ném nó xuống giếng và cầu nguyện cho Westcliff đúng cái điều em đã ước cho cô ấy.”

“Điều ước đó là gì?” Lillian dò hỏi. “Sao chị chưa nghe em nói bao giờ thế?”

Daisy nhìn chị với nụ cười hơi giễu cợt. “Không phải quá rõ sao, chị yêu? Em đã ước Annabelle sẽ cưới được người thật lòng yêu cô ấy.”

“Ôi.” Suy xét những gì cô biết về hôn nhân của Annabelle và sự hết lòng vì nhau mà ai cũng thấy giữa hai người họ, Lillian cho rằng điều ước đã ứng nghiệm. Cô lườm Daisy về trách yêu và lùi lại quan sát em gái thực hiện điều ước.

“Lillian,” em gái cô phản đối, “chị phải đứng đây với em. Giếng ước sẽ dễ dàng chấp thuận điều ước của em nếu cả hai chúng ta cùng thành tâm.”

Lillian cười khùng khục. “Em tin đây là một cái giếng có sức mạnh tâm linh thật hả? Chúa lòng lành, sao em lại trở nên mê tín như thế?”

“Một người vừa mua chai nước hoa màu nhiệm mà lại nói như thế...”

“Chị chả bao giờ nghĩ nó là phép màu. Chị chỉ thích mùi hương đó thôi!”

“Lillian,” Daisy mắng yêu, “bộ tin vào một khả năng nào đó thì có hại gì sao? Em thì không tin cuộc sống lại không có điều kỳ diệu. Bây giờ cùng em cầu nguyện cho ngài Westcliff đi. Ít ra đó là những gì chúng ta có thể làm cho việc anh ta cứu mạng Annabelle yêu quý từ biển lửa.”

“Ôi, được rồi. Chị sẽ đứng kế em - nhưng chỉ là để giúp em khỏi té xuống đó thôi.” Đứng ngang hàng với em gái, Lillian choàng tay qua bờ vai mảnh khảnh của Daisy, nhìn xuống làn nước đen ngòm sủi bọt.

Daisy nhắm mắt nắm mảnh vỡ kim loại trong lòng bàn tay. “Em đang cố gắng cầu xin,” cô thì thầm. “Chị thì sao Lillian?”

“Chị cũng vậy,” Lillian lẩm bẩm, dù cô không hẳn hy vọng ngài Westcliff tìm được tình yêu thật sự. Mong ước của cô phức tạp hơn, *Tôi hy vọng ngài Westcliff sẽ gặp phải một người phụ nữ có thể buộc anh ta quỳ gối*. Mối cô cong lên thỏa mãn với ý tưởng vừa hình thành, và cô tiếp tục cười khi Daisy ném mảnh kim loại xuống giếng để rồi nó chìm lìm trong hồ sâu vô tận.

Phủi hai tay vào nhau, Daisy hài lòng quay lưng lại cái giếng. “Xong rồi đó,” cô rạng rỡ nói. “Em muốn biết ngài Westcliff sẽ kết đôi với ai quá chừng.”

“Chị sẽ tiếc thương cho cô gái tội nghiệp đó,” Lillian đáp, “cho dù cô ta là ai đi chăng nữa.”

Daisy quay đầu về phía trang viên. “Trở lại phòng đi chị?”

Cuộc chuyện trò nhanh chóng chuyển sang phần lập chiến lược khi họ thảo luận về ý tưởng của Annabelle trong lần cuối cùng ba người hàn huyên. Nhà Bowman rất cần một nhà bảo trợ giới thiệu họ với giai cấp quý tộc Anh... và không phải nhà bảo trợ nào cũng được. Phải là một người có quyền lực và ảnh hưởng sâu rộng, và nổi tiếng. Ai đó có lời nói được toàn thể giới quý tộc chấp nhận. Theo lời Annabelle, không ai phù hợp với những tiêu chí đó hơn lão phu nhân Westcliff, tức mẹ ngài bá tước.

Hiếm khi người ta gặp lão bá tước phu nhân ở Anh bởi bà dành phần lớn thời gian chu du đó đây. Thậm chí trong thời gian lưu trú ở trang viên Stony

Cross, bà cũng hạn chế gặp gỡ khách khứa và công khai chỉ trích thói quen của con trai kết bạn với giới thương nhân và những người không thuộc tầng lớp quý tộc. Cả hai chị em Bowman đều chưa từng diện kiến lão bá tước phu nhân, nhưng họ đã nghe về bà rất nhiều. Nếu lời đồn là đáng tin cậy thì bà đúng là con rồng già gắt gỏng khinh miệt người nước ngoài. Nhất là người Mỹ.

“Chả hiểu sao Annabelle lại nghĩ chúng ta có cơ hội nhận được sự giúp đỡ của lão bá tước phu nhân,” Daisy vừa nói vừa liên tiếp đá một hòn đá nhỏ dọc đường đi. “Bà ấy sẽ không bao giờ chịu làm như vậy, chắc chắn đấy.”

“Bà ấy sẽ làm nếu đó là ý của Westcliff,” Lillian đáp. Cô nhặt lấy một nhánh cây, lơ đãng vung vẩy. “Rõ ràng là lão bá tước phu nhân có thể làm bất kỳ điều gì nếu Westcliff yêu cầu bà làm. Annabelle bảo chị rằng bà ấy không ủng hộ tiểu thư Olivia lấy ông Shaw, và cũng không định dự lễ cưới. Nhưng Westcliff biết như thế sẽ làm tổn thương sâu sắc tình cảm của em gái, thế là anh ta buộc mẹ mình phải có mặt, hơn nữa, còn thuyết phục được bà trưng ra bộ mặt vui vẻ.”

“Thật sao?” Daisy liếc chị, nhếch miệng cười vẻ tò mò. “Em thắc mắc không biết sao anh ta làm được?”

“Bằng cách làm chủ gia đình. Ở Mỹ phụ nữ nắm quyền, nhưng ở Anh thì đàn ông là trụ cột.”

“Hừmm. Em không thích vậy.”

“Ừ, chị biết.” Lillian ngậm ngừng trước khi sàu não nói thêm, “Annabelle nói các đứcc ông chồng Anh quốc quyết định hết, từ thực đơn đến sắp xếp đồ nội thất, từ màu rèm cửa đến... *mọi thứ*.”

Daisy trông có vẻ ngạc nhiên pha lẫn kinh sợ, “*Hunt* cũng thế à?”

“À, không - anh ta không phải quý tộc. Anh ta là thương nhân. Mà những người làm kinh tế thường không có thời gian cho mấy chuyện vụn vặt đó. Nhưng những quý tộc khác thì có dư thời gian kiểm tra từng chi tiết trong nhà.”

Daisy bỏ lại hòn đá mà cô đang đá, cau mày quan sát Lillian. “Em tự hỏi... tại sao chúng ta nhất định phải kết hôn với quý tộc, sống trong một ngôi nhà cũ thên thang mà tiêu điều, ăn những món nhão nhoét của người Anh và ra lệnh cho một đám người hầu vốn chẳng tôn trọng gì chúng ta mới được cơ chứ?”

“Bởi vì mẹ muốn như thế,” Lillian khô khốc đáp. “Và bởi vì không ai ở New York lấy chị em mình.” Có một thực tế phũ phàng là trong một xã hội thượng lưu như New York, đàn ông giàu xổi thường rất dễ kiếm vợ. Nhưng những nữ thừa kế với dòng dõi thường dân thì không được các quý ông hoặc đám nhà giàu mới phát, những kẻ muốn tạo dựng hình ảnh xã hội hoàn hảo hơn, để mắt đến. Vì lẽ đó, sẵn chồng ở châu Âu, nơi giai cấp quý tộc cần những người vợ giàu sụ, trở thành giải pháp duy nhất.

Daisy nhăn mặt cười mỉa. “Ngộ nhỡ ở đây vẫn không có ai chịu lấy chúng ta thì sao?”

“Vậy thì chúng ta sẽ trở thành một cặp gái già ế chồng tinh quái, tung tăng đi khắp châu Âu.”

Daisy vừa cười với ý tưởng đó vừa hất bím tóc dài ra sau lưng. Hai cô gái trẻ ở tuổi các cô để đầu trần đi lang thang như thế thật không đúng phép tắc, nhất là lại để tóc xõa xuống. Tuy nhiên, cả hai chị em Bowman đều có những lọn tóc đen dày không dễ gì kẹp lên theo kiểu cầu kỳ hợp thời. Mỗi người cần ít nhất ba xấp kẹp ghim mới đủ kẹp tóc, và da đầu nhạy cảm của Lillian thường nhức nhối sau mỗi lần cô làm tóc dọ dọ tiệt. Hơn một lần cô đã đổ kị với Annabelle Hunt vì cô ấy có những lọn tóc mềm mượt luôn vào

nếp như ý muốn. Lúc này tóc của Lillian được buộc gọn sau gáy và buông xõa sau lưng mà ở nơi công cộng thì không bao giờ được phép làm vậy.

“Phải làm gì để thuyết phục Westcliff nhờ mẹ anh ta đứng ra làm người bảo trợ của chúng ta đây?” Daisy hỏi. “Có vẻ anh ta chẳng dễ dàng gì đồng ý một chuyện như thế.”

Lillian ném nhánh cây vào rừng, rồi phủi lớp mùn của vỏ cây còn bám trên lòng bàn tay. “Chị cũng chịu thôi,” cô thừa nhận. “Annabelle thay mặt chúng ta cố gắng nhờ Hunt xin Westcliff giúp đỡ, nhưng Hunt đã từ chối với lý do việc đó sẽ làm sứt mẻ tình bạn của họ.”

“Giá mà chúng ta có cách ép Westcliff làm chuyện đó,” Daisy mơ màng. “Lừa gạt, đe dọa, hay sao đó.”

“Em chỉ có thể đe dọa người khác nếu người ta có điều xấu hổ cần che giấu. Mà chị thì ngờ rằng Westcliff già nua, tẻ nhạt, chán ngấy đó chưa từng làm gì đáng bị đe dọa.”

Daisy khúc khích khi nghe chị nói về Westcliff như thế. “Anh ta làm gì mà tẻ nhạt, chán ngấy hay già nua đến mức ấy chứ.”

“Mẹ nói anh ta bết ra cũng ba lăm rồi. Vậy là khá già rồi còn gì?”

“Em cược rằng hầu hết đàn ông tuổi hai mươi không ai có được vóc dáng của Westcliff.”

Như thường lệ, mỗi khi cuộc chuyện trò chuyển sang chủ đề về Westcliff thì Lillian cảm thấy kích động vô cùng, nhưng không giống cái cách cô cảm thấy hồi nhỏ khi mấy anh trai ném con búp bê yêu thích nhất qua đầu cô, chuyện tới chuyện lui, trong lúc cô khóc la đòi họ trả lại. Tại sao cô lại có cảm giác đó mỗi khi nghe nhắc đến bá tước vẫn còn là một bí ẩn chưa có lời giải. Cô phủ định nhận xét của Daisy bằng cách nhún vai bực bội.

Khi họ về gần nhà chính thì nghe có tiếng la hét vui sướng ở phía xa xa, theo sau là những tiếng reo hò như kiểu trẻ con đang chơi đùa. “Chuyện gì vậy?” Lillian hỏi, liếc theo hướng tàu ngựa.

“Em không biết, nhưng hình như đang có chuyện vui lắm. Đến xem thử đi.”

“Chúng ta không có nhiều thời gian đâu,” Lillian cảnh báo. “Nếu mẹ phát hiện ra là chúng ta đã biến mất...”

“Nhanh thôi mà. Ôi, đi mà Lillian!”

Trong lúc họ còn đang phân vân thì từ hướng tàu ngựa phát ra tiếng thét và tiếng cười rung trời, đối nghịch hoàn toàn với không gian tĩnh lặng xung quanh, khiến trí tò mò của Lillian nổi lên. Cô liền lĩnh cười với Daisy. “Chị em mình chạy thi đến đó nhé,” cô nói, rồi chạy như bị ma đuổi.

Daisy túm váy chạy theo sau. Mặc dù chân Daisy ngắn hơn chân Lillian khá nhiều nhưng cô nhẹ cân và nhanh nhẹn như sóc, vì thế cô gần như chạy ngang với Lillian lúc đến tàu ngựa. Thở phì phò vì dốc sức chạy, Lillian vòng qua bãi giữ ngựa được rào chắn gọn ghẽ thì thấy một nhóm năm cậu bé chừng mười hai tới mười sáu đang chơi đùa trên khoảng đất trống phía sau. Nhìn trang phục thì biết chúng là trẻ giữ ngựa. Giày dép bị quẳng tứ tung bên cạnh bãi, còn chúng chạy trên đôi chân trần.

“Chị thấy không?” Daisy háo hức hỏi.

Lillian liếc qua đám trẻ thì nhác thấy một đứa đang vung cây gậy gỗ liễu dài vào không khí, cô liền cười thích thú. “Chúng đang chơi rounders đây!”

Mặc dù trò chơi gồm một quả bóng, một cây gậy và bốn cột mốc xếp theo hình kim cương này phổ biến ở Mỹ và Anh, song không ở đâu người ta say mê môn thể thao này như ở New York. Những cô bé cậu bé thuộc mọi tầng

lớp đều chơi trò này, và Lillian da diết nhớ lại không biết bao nhiêu lần đi dã ngoại cô và chúng bạn đều chơi rounders vào giờ chiều. Cảm giác luyện tiếc càng lấp đầy trong cô khi nhìn một cậu bé giữ ngựa chạy quanh cột mốc. Rõ ràng khoảng đất này thường được dùng cho việc chơi bóng, bởi những cây cột được chôn sâu vào đất, còn khu vực giữa thì được nện chặt để làm thành khoảnh sân đất không có cỏ mọc. Lillian nhận ra một trong số người chơi là cậu bé đã cho cô mượn cây gậy rounders trong trận đấu đen đũi của hội gái ể hai tháng trước.

“Chị có nghĩ bọn trẻ sẽ cho chúng ta chơi cùng không?” Daisy thấp thỏm hỏi. “Chỉ vài phút thôi cũng được.”

“Tại sao lại không chứ. Cậu bé tóc đỏ đó - cậu ta là người cho chúng ta mượn gậy đánh bóng. Chị nghĩ tên cậu ta là Arthur...”

Vào lúc đó một cú ném thấp và nhanh được ném thẳng về phía người đập bóng, người này liền thực hiện một cú vung gậy ngắn đầy thiện nghệ. Mặt phẳng của gậy va mạnh vào quả bóng da, nó xoay vòng vòng về phía họ theo một đường cong mà ở New York người ta vẫn gọi là “cái phễu”. Lillian chạy lên trước chụp lấy quả bóng bằng hai tay và ném trở lại một cách điệu nghệ cho cậu bé đứng ngay cột một. Cậu bé vươn tay đón lấy rồi nhìn cô chằm chằm vẻ kinh ngạc. Những cậu khác thấy có hai cô gái trẻ đứng bên bãi giữ ngựa thì ngần ngừ dừng trận đấu lại.

Lillian sải bước về trước, mắt tìm kiếm cậu bé tóc đỏ. “Arthur! Cậu có nhớ tôi không? Tôi đã ở đây hồi tháng Sáu - cậu cho chúng tôi mượn gậy đập bóng đó mà.”

Nét mặt ngây ngô của cậu ta giãn ra. “Ồ, đúng rồi, cô... cô...”

“Bowman.” Lillian chỉ vào Daisy. “Và đây là em tôi. Chúng tôi chỉ muốn hỏi... liệu các cậu có thể cho chúng tôi chơi cùng được không? Chỉ một lúc thôi?”

Một khoảng im lặng chết người theo sau câu nói của Lillian. Lillian nghĩ rằng cho chơi cùng với cho mượn gậy là hai việc hoàn toàn khác biệt. “Chúng tôi chơi không tệ lắm đâu, thật đấy,” cô nói. “Cả hai chúng tôi rất hay chơi trò này ở New York. Nếu các cậu lo lắng rằng chúng tôi sẽ phá vỡ nhịp độ trận đấu thì...”

“Ôi, không phải thế đâu, cô Bowman,” Arthur phủ nhận, mặt cậu đỏ dừ lên như màu tóc cậu vậy. Cậu ta bối rối liếc qua đám bạn rồi quay lại nhìn cô, “Chỉ là... quý cô như hai cô đây... hai cô không thể... chúng tôi phải làm việc, *thưa hai cô*.”

“Bây giờ là giờ nghỉ của các cậu đúng không?” Lillian hỏi lại.

Cậu bé thận trọng gật đầu.

“À, chúng tôi cũng đang nghỉ ngơi,” Lillian nói. “Chỉ là một trận rounders thôi mà. Để chúng tôi chơi cùng nhé - chúng tôi sẽ không hé môi nửa lời!”

“Ném thử đường bóng xéo cho cậu ta xem đi chị,” Daisy khẽ nói. “Hoặc đường vòng cung cũng được.”

Lillian nhìn chăm chăm những khuôn mặt đờ đẫn rồi làm theo. “Tôi có thể ném bóng cho các cậu xem,” cô nói, nhướn mày tự tin. “Bóng nhanh, xiên hoặc vòng... các cậu không muốn xem người Mỹ ném như thế nào hay sao?”

Cô có thể thấy câu nói đó tác động rõ rệt lên bọn họ. Tuy nhiên, Arthur rụt rè nói, “Cô Bowman, nếu có ai thấy cô đang chơi rounders trong bãi giữ ngựa thì chúng tôi sẽ bị trách tội, lúc đó thì...”

“Không, các cậu sẽ không sao hết,” Lillian nói. “Tôi hứa đó, chúng tôi sẽ

chịu mọi trách nhiệm nếu có ai bắt gặp. Và tôi sẽ nói là chúng tôi bắt các cậu chơi cùng.”

Mặc cho cả nhóm đều hoài nghi ra mặt, Lillian và Daisy vẫn van vi cầu xin cho đến khi họ chịu để hai cô tham gia trận đấu. Cầm lấy quả bóng bọc da, Lillian vặn cánh tay, bẻ khớp, đứng vào bục ném đối mặt với tay đập lúc này đứng bên cây cột mệnh danh là lâu đài Đá. Cô dồn trọng tâm sang chân trái, giậm chân rồi ném một đường bóng nhanh và chuẩn xác. Nó rơi đánh bốp vào tay người chụp bóng còn cây gậy của tay đập thì vung lên trật lất. Vài tiếng huýt gió ngưỡng mộ vang lên sau nỗ lực của Lillian.

“Không tệ với cánh tay của một cô gái,” Arthur nhận xét khiến cô cười toe toét. “Bây giờ thì thưa cô, nếu cô không phiền, cú ném bóng vòng mà cô nói thì sao?”

Đón lấy quả bóng vừa được ném lại, Lillian đối mặt với tay đập kia lần nữa, lần này cô chỉ cầm bóng bằng ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa. Lùi lại, cô nâng căng tay lên, rồi ném mạnh bằng lực cổ tay, tạo ra độ xoắn vòng vào trong khi nó chạm đến lâu đài Đá. Tay đập lại bị hụt lần nữa, nhưng cậu ta phải thốt lên thán phục cho đường bóng vừa rồi. Ở lần ném kế tiếp, cuối cùng cậu trai kia cũng đập trúng bóng về hướng Tây sân đấu, Daisy liền hăm hở đuổi theo. Cô quăng nó trở lại cho cậu bé ở cột mốc thứ ba, cậu ta nhảy chồm lên tóm gọn quả bóng trong lòng bàn tay.

Chỉ trong vài phút, sự hào hứng gia tăng đã khiến các đấu thủ quên mất tự chủ, và họ thoải mái chạy nhảy, ném bóng. Cười giỡn và nô đùa ồn ào không kém những cậu bé giữ ngựa, Lillian nhớ lại tuổi thơ tự do phóng túng của mình. Thật nhẹ nhõm khó tả khi được quên đi, dù chỉ trong giây lát, hằng hà sa số luật lệ và chuẩn mực ngọt ngào cứ bủa vây lấy họ ngay khi đặt chân tới Anh. Hôm nay là một ngày thật huy hoàng, ánh sáng mặt trời rực rỡ nhưng dịu dàng hơn ở New York, không khí nhẹ nhàng tươi mát ùa vào hai lá phổi của cô.

“Đến lượt cô đập rồi thưa cô,” Arthur nói, đưa tay chụp lấy quả bóng từ phía cô. “Hãy cho chúng tôi xem cô có đập giỏi như ném hay không!”

“Chị ấy không biết đập đâu,” Daisy nhanh nhẩu nói, Lillian bèn ra dấu tay khiến mấy cậu trai hò reo phấn khích.

Rủi thay đó là sự thật. Dù có ném chính xác cách mấy đi nữa, Lillian chưa từng thông thạo nghệ thuật đập bóng và Daisy, một tay đập siêu hạng, rất vui mừng chỉ ra điều đó. Lillian nhặt gậy lên, tay trái cầm chặt cán gậy như cầm búa, ngón trỏ của bàn tay phải khẽ mở. Giơ gậy ngang vai, cô đợi cú ném, nheo mắt canh thời điểm, rồi đập cật lực. Đồi lại cho nỗ lực của cô, quả bóng xoáy qua đầu gậy, bay qua đầu người chụp bóng.

Trước khi cậu bé bước ra nhặt bóng thì ai đó đã ném trả vào sân. Lillian lúng túng khi thấy gương mặt Arthur đột ngột tái nhợt như tờ giấy trắng tương phản với màu tóc rục rỡ của cậu. Không hiểu điều gì có thể làm nét mặt cậu bé trở nên như vậy, Lillian liếc ra sau lưng. Cậu bé chụp bóng có vẻ đang nín thở vì nhìn thấy vị khách vừa đến.

Ở đó, dựa người vào hàng rào sân giữ ngựa, không ai khác ngoài Marcus, tức ngài Westcliff.

Chương 3

Lillian rửa thầm và sung sủa nhìn Westcliff. Anh đáp trả bằng cách nhường mày chế giễu. Mặc dù anh mặc bộ trang phục cưỡi ngựa bằng vải tuyết, song chiếc áo sơ mi để hở đã trưng ra phần cổ rám nắng khỏe mạnh. Trong những lần gặp trước, Westcliff luôn ăn mặc kín chu tuyệt đối. Tuy nhiên, lần này mái tóc đen dày của anh hơi rối vì ngược gió, và xem ra đã đến lúc anh phải cạo râu. Kỳ lạ thay, vẻ ngoài đó lại khiến toàn thân Lillian run rẩy đầy khoái cảm và đầu gối cô phút chốc nhũn ra.

Dù không ưa gì anh chàng song Lillian vẫn phải thừa nhận Westcliff là người đàn ông cực kỳ quyến rũ. Nét mặt của anh vừa khoáng đạt, vừa góc cạnh, nhưng có một vẻ gì đó thô ráp trên mặt anh khiến nét đẹp cổ điển khôn tả như lệch tông hoàn toàn. Một vài người sở hữu nét nam tính sâu sắc đó, một tính cách quá mạnh mẽ nên không thể chỉ nhìn thoáng qua. Anh không chỉ thoải mái trong vai trò làm chủ mà còn có khả năng đảm đương vị trí lãnh đạo một cách xuất sắc. Cô gái luôn có chiều hướng ném trứng vào mặt chính quyền như Lillian tìm thấy ở Westcliff một sức hấp dẫn xấu xa. Những giờ phút chọc tức anh đến bốc khói luôn khiến cô thích thú.

Tia nhìn sẫm soi của Westcliff lướt qua mái tóc rối bù đến dáng người không mặc áo nịt ngực của cô, không bỏ qua hình dáng hai bầu ngực trề nải. Lillian không biết anh có định quở trách cô trước mặt mọi người vì dám chơi rounders với nhóm giữ ngựa không, song cô vẫn quắc mắt nhìn trả lại tia nhìn đánh giá của anh. Cô cố tỏ ra khinh rẻ, nhưng không dễ dàng gì khi hình ảnh cơ thể chắc khỏe, lực lưỡng của Westcliff cứ làm lòng cô rộn rạo. Daisy đã đúng, tìm ra một người đàn ông trẻ hơn có thể cạnh tranh với sức mạnh nam tính của Westcliff thật khó, nếu không muốn nói là không thể.

Không rời ánh nhìn gay gắt của Lillian, Westcliff bật người khỏi hàng rào chuồng ngựa, bước đến gần hơn.

Lillian đứng chôn chân căng thẳng. Phụ nữ như cô là khá cao rồi, gần như bằng anh, nhưng Westcliff vẫn cao hơn cô khoảng tám phân, và nặng hơn cô ít nhất ba mươi ký. Dây thần kinh của cô rung lên cảnh giác khi cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu nâu đậm đến mức gần như đen.

Giọng anh trầm, rành mạch như sỏi bọc trong nhung. “Cô nên co khuỷu tay lại.”

Đang chờ nghe anh lên giọng phê phán nên Lillian ngỡ ngàng. “Cái gì?”

Hàng mi dày của bá tước khẽ hạ xuống khi anh liếc qua cây gậy trong tay phải cô. “Co khuỷu tay lại. Cô sẽ không chế gậy tốt hơn nếu cô giảm độ cong của sải tay.”

Lillian quắc mắt. “Có lĩnh vực nào ngài không sánh sỏi không vậy?”

Cặp mắt sẫm màu của bá tước ánh lên vẻ thích thú. Anh tỏ vẻ suy tư. “Tôi không biết huýt gió,” cuối cùng anh nói. “Và khả năng nhắm bắn của tôi trong trò bắn đá thì tệ lắm. Máy cái khác thì...” Bá tước khoát tay tỏ vẻ bất lực, như không thể nghĩ ra hoạt động nào mà anh không thông thạo nữa.

“Bắn đá là sao?” Lillian hỏi. “Không thể huýt gió thật á? Ai cũng huýt gió được mà.”

Westcliff cong môi thành một đường tròn hoàn hảo, phát ra những âm thanh không thành tiếng vào không khí. Họ đứng gần đến mức Lillian có thể cảm nhận được hơi thở của anh phả vào trán cô, hất bay những sợi tóc mai đang bám vào lớp da ướt đẫm. Cô chớp mắt kinh ngạc, ánh nhìn lướt xuống

miệng anh, rồi đến phần cổ áo để hở làn da màu đồng trông có vẻ trơn láng và rất ấm.

“Thấy không?... Không thôi được. Tôi thử mãi rồi đấy.”

Lillian nhăn nhó nghĩ rằng nên khuyên anh thôi mạnh hơn, ấn phần đầu lưỡi vào chân hàm dưới... nhưng lại nghĩ có vẻ như cô không thể nói từ “lưỡi” với Westcliff. Thay vào đó cô ngậy người nhìn anh và hơi giật mình khi anh bước đến chạm vào vai cô, dịu dàng xoay cô lại đối mặt với Arthur. Cậu bé đang đứng cách đó hàng chục mét với quả bóng rounders bỏ quên trên tay, quan sát Westcliff với nét mặt khiếp đảm.

Lillian vẫn còn thắc mắc không biết liệu Westcliff có khiến trách mấy cậu bé vì đã để cô và Daisy chơi cùng hay không nên cô khó nhọc nói, “Arthur và mấy đứa khác... không phải lỗi của chúng... tôi bắt chúng cho chơi cùng đấy...”

“Tôi có nghi ngờ gì chuyện đó đâu,” bá tước nói sau vai cô. “Cô còn không cho chúng cơ hội chối từ ấy chứ.”

“Ngài sẽ không phạt họ chứ?”

“Vì đã chơi rounders trong giờ nghỉ sao? Không đâu.” Westcliff cởi áo choàng rồi ném xuống đất. Anh quay ra nói với tay chụp bóng đang quanh quẩn gần đó, “Jim, cậu bé ngoan, giúp tôi nhặt mấy quả bóng lại đây nào.”

“Vâng thưa ngài.” Cậu bé chạy như bay về khoảng đất trống ở phía Tây bãi cỏ xa cột mốc.

“Ngài đang làm gì vậy?” Lillian hỏi khi Westcliff đứng phía sau cô.

“Tôi đang sửa lại tư thế đập bóng của cô,” giọng anh đều đều. “Nâng gậy lên đi, cô Bowman.”

Cô quay lại nhìn anh nghi ngại, còn anh thì mỉm cười, mắt ánh lên vẻ thách thức.

“Sẽ thú vị lắm đây,” Lillian lầm bầm. Đứng vào vị trí đập bóng, cô liếc Daisy nơi góc sân, lúc này khuôn mặt của em gái đang đỏ bừng còn mắt thì sáng lấp lánh khi cô cố nín cười. “Cách đánh của tôi hoàn toàn chuẩn xác,” Lillian gất gồng, cô khó chịu nhận ra cơ thể bá tước đang ở ngay sau lưng mình. Mắt cô mở to khi cô cảm thấy bàn tay anh lướt nhẹ lên khuỷu tay cô, đẩy chúng khép lại. Khi rời thì thậm mơn man bên tai cô, những dây thần kinh bị kích thích của cô gần như bùng cháy, cô cảm thấy mặt và cổ mình đang đỏ dần lên, cũng như những phần khác trên cơ thể, mà không biết tại sao.

“Giăng chân ra,” Westcliff nói, “và đặt trọng tâm đều cả hai chân. Tốt. Giờ đưa tay gần sát người. Vì cây gậy hơi dài so với cô nên cô sẽ phải cầm lui vào...”

“Tôi thích cầm ngay cán gậy.”

“Nó quá dài đối với cô,” anh khẳng khẳng. “Và đó là lý do cô luôn vung gậy trước khi bóng bay tới...”

“Tôi thích gậy dài,” Lillian cố cãi ngay cả khi anh điều chỉnh tay cô trên cán cây gậy gỗ liễu. “Càng dài càng tốt.”

Một tiếng cười khúc khích xa xa vang lên từ phía một trong số mấy cậu bé giữ ngựa làm cô chú ý, cô liền nhìn cậu ta đầy băn khoăn trước khi quay lại đối mặt với Westcliff. Mặt anh vô cảm, nhưng mắt anh lấp lánh ánh cười. “Có gì buồn cười à?” cô hỏi.

“Tôi không biết,” Westcliff ôn tồn nói, và lại quay cô qua hướng người ném bóng. “Hãy nhớ khuỷu tay. Đúng. Bây giờ đừng để xoay cổ tay - giữ thẳng,

và đập thẳng... không, không phải thế.” Choàng tay quanh người cô, anh làm cô kinh ngạc khi đặt tay mình ngay trên tay cô và hướng dẫn cô một cú vung hình vòng cung. Miệng anh kề sát tai cô. “Cô có thấy khác không? Thử lần nữa... thấy tự nhiên hơn không?”

Tim Lillian đập thình thịch, đầy máu chảy rần rạt trong huyết quản. Cô chưa bao giờ thấy lúng túng như thế khi cảm nhận được hơi ấm nồng nàn của người đàn ông sau lưng, bắp đùi rắn chắc cọ vào lớp váy áo mỏng manh. Bàn tay to lớn gần như ôm trọn tay cô, và cô kinh ngạc nhận thấy vài vết chai sần trên tay anh.

“Lần nữa đi,” Westcliff ngon ngọt. Tay anh nắm chặt tay cô. Khi cánh tay họ thẳng hàng, cô cảm nhận được những nhóm cơ hai đầu cứng như thép của anh. Bất thành linh cô bị choáng ngợp và sợ hãi, nhưng đó hoàn toàn không phải tác động về mặt thể xác. Không khí trong phổi cô như phòng căng đau đớn. Cô thở ra một hơi gấp và nông, thêm một hơi gấp và nóng nữa, rồi cô luống cuống thở hắt ra.

Westcliff lùi lại nhìn cô đăm đăm, nét cau có hằn lên lớp da trán trơn láng. Khó mà nhận ra đâu là tròng đen trong mắt anh, nhưng Lillian bị ấn tượng với đôi mắt bị giãn ra như chịu tác dụng của thứ thuốc công dụng mạnh. Anh muốn hỏi cô điều gì đó, nhưng anh lại gật đầu cộc lốc ra hiệu cho cô quay lại tư thế đánh bóng. Bước vào vị trí người bắt bóng, anh hạ hông xuống, ra dấu cho Arthur.

“Ném vài quả dễ dễ trước đi,” anh nói, Arthur bèn gật đầu, có vẻ dần bớt lo lắng.

“Vâng thưa ngài!”

Arthur đứng thẳng lên ném một đường bóng nhẹ và thẳng. Mắt nheo lại đầy quyết tâm, Lillian nắm chặt gậy, vào tư thế đập, rồi xoay hông lấy đà. Tức

thay cô lại đánh hụt hoàn toàn. Cô liền quay người lại nhìn Westcliff đầy xót nét. “Lời khuyên của ngài có ích thật,” Lillian mỉa mai.

“Khụy tay,” anh nhắc cụt lủn, đoạn ném bóng lại cho Arthur. “Lần nữa nào.”

Lillian thở dài, nâng gậy lên đối mặt với người ném bóng lần nữa.

Arthur thu tay lại, ném nhanh.

Lillian vung gậy với tiếng thét nỗ lực, tìm được tọa độ đập bóng dễ dàng đến ngạc nhiên, để rồi niềm vui vỡ òa khi cô cảm nhận được mặt gậy tiếp xúc với quả bóng da. Với một tiếng đập, nó bay vèo vèo lên trời, qua đầu Arthur, ngoài tầm với của mấy người đứng ở sân sau. Lillian vừa gào rú vì thắng lợi vừa bỏ cây gậy chạy đến cột mốc đầu tiên, vòng qua rồi chạy sang cột thứ hai. Cô nhìn qua khước mắt thấy Daisy hấp tấp chạy đi nhặt bóng, và gần như cùng lúc ném cho cậu bé gần nhất. Lillian tăng tốc, chân như đang bay dưới váy, cô chạy qua cột ba, lúc đó thì bóng được ném ngược lại cho Arthur.

Trước con mắt ngỡ ngàng của Lillian, Westcliff đứng ở cột cuối cùng, lâu đài Đá, tay giơ ra trong tư thế chuẩn bị chụp bóng. *Sao anh ta lại có thể?* Sau khi chỉ cô cách đập bóng, giờ anh lại sắp sửa loại cô sao?

“Tránh ra!” Lillian la lên, điên loạn chạy về phía cái cột, quyết tâm tới đó trước khi anh bắt được bóng. “Tôi không dừng đâu!”

“Ồ, tôi sẽ buộc cô dừng,” Westcliff đứng ngay trước cột, nhả nở cười. Anh gọi tay ném. “Ném về đây, Arthur!”

Cô sẽ lao qua anh nếu cần. Lillian gầm lên hiếu chiến, dùng hết sức đâm bô về phía anh làm anh lão đảo bước lùi ngay khi vừa chạm tay vào bóng. Dù lẽ ra vẫn giữ được thăng bằng nhưng anh lại chọn cách ngã sóng soài xuống

lớp cỏ mềm, với Lillian nằm bên trên, phủ lên anh một đống váy áo và chân tay lú lú. Một lớp mây bụi mù mịt cuộn tròn xung quanh họ. Lillian nhòm người lên nhìn anh giận dữ. Lúc đầu cô nghĩ anh bị hết hơi, nhưng ngay lập tức cô cảm thấy hình như anh đang ngạt thở vì cười.

“Ngài gian lận!” cô buộc tội, nhưng chỉ làm anh cười to hơn. Cô thở hắt hắt, cổ hóp hóp không khí. “Ngài không được... đứng trước... cột mốc... ngài là *tên gian lận* xấu xa!”

Westcliff vừa thở hắt hắt, khịt khịt mũi vừa đưa cô quả bóng với sự thành kính của người đang trao một bảo vật vô giá cho người phụ trách bảo tàng. Lillian cầm lấy bóng ném qua một bên. “Tôi không *bị loại*,” cô nói, đâm vào ngực anh để nhấn mạnh. Cứ như đâm vào lớp đá lát lò sưởi vậy. “Tôi *ăn điểm* rồi, ngài có... nghe không?”

Cô nghe thấy tiếng cười vui vẻ của Arthur lúc cậu đến gần họ, “Thật ra là, thưa cô...”

“Đừng bao giờ tranh cãi với một quý cô, Arthur,” bá tước cắt lời, phải cố gắng lắm anh mới mở miệng ra được. Nghe thấy thế cậu bé cười rạng rỡ.

“Vâng, thưa ngài.”

“Có quý cô nào ở đây thế hả?” Daisy đi từ góc sân tới hào hứng hỏi. “Sao tôi không thấy ai hết vậy.”

Bá tước vừa cười vừa nhìn lên Lillian. Tóc anh bù xù, và răng anh rất trắng so với khuôn mặt ngăm đen bám bụi. Dáng vẻ quý phái kiêu hãnh giờ đã không còn, và mắt anh sáng bừng vui thích, nụ cười của anh đã đánh động cảm xúc sâu thẳm bên trong Lillian theo cách mà cô không ngờ tới. Đè lên người anh như thế này cô bỗng thấy môi mình tự cong lên thành một nụ cười miễn cưỡng. Một lọn tóc cô rơi khỏi dây buộc đang mơn trớn trên quai hàm anh.

“Còn trò bắn đá thì sao?” cô hỏi.

“Máy bắn đá. Tôi có một người bạn rất có hứng thú với vũ khí thời Trung cổ. Anh ta...” Westcliff ngập ngừng, cơ thể anh đột nhiên căng cứng khi nằm bên dưới cô. “Anh ta mới làm được một cái máy bắn đá theo thiết kế cổ... và nhờ tôi bắn thử...”

Lillian thích thú khi thấy ngài Westcliff nghiêm nghị này lại có khả năng làm những chuyện trẻ con. Khi nhận ra mình đang nằm đè lên anh, cô biến sắc mặt và bắt đầu lồm cồm bò dậy. “Ngài bắn trật à?” cô hỏi, cố tỏ ra bình tĩnh.

“Có lẽ chủ nhân của bức tường đá mà chúng tôi đã phá vỡ nghĩ vậy,” bá tước thở hắt ra khi cô nhòm người khỏi anh, song anh vẫn ngồi trên nền đất, dù cô đã đứng lên.

Lillian tự hỏi không biết tại sao anh lại nhìn cô chằm chằm một cách kỳ lạ như thế. Rồi cô bắt đầu phủi bụi, nhưng phủi mãi không sạch hết. Váy áo cô nhàu nhĩ hết cả. “Chúa ơi,” cô thì thầm với Daisy lúc này váy áo đầu tóc cũng rối bù và dơ bẩn, nhưng không thấm hại như chị. “Biết giải thích thế nào về bộ váy áo của bọn mình bây giờ?”

“Em sẽ yêu cầu người hầu đem đi giặt để mẹ không hay biết gì. Nhắc mới nhớ, mà hình như sắp đến giờ tụi mình ngủ dậy rồi đó!”

“Chúng ta phải nhanh lên,” Lillian nói, liếc nhìn ngài Westcliff lúc này đã mặc áo choàng vào và đang đứng phía sau cô. “Thưa ngài, nếu có ai hỏi rằng có thấy chúng tôi không... thì ngài có thể nói là không thấy được không?”

“Tôi không bao giờ nói dối,” anh nói làm cô phải ré lên tức tối.

“Vậy thì ít ra ngài cũng làm ơn đừng không khảo mà *xung* chứ?”

“Tôi cho rằng tôi có thể làm vậy.”

“Ngài thật tốt,” Lillian nói với giọng mỉa mai. “Cảm ơn quý ngài. Và giờ xin phép ngài, chúng tôi phải chạy đây. Theo nghĩa đen.”

“Theo tôi, tôi biết đường tắt,” Westcliff đề nghị. “Tôi biết có một lối băng vườn vào đường dành cho người hầu bên cạnh gian bếp.”

Hai chị em nhìn nhau rồi cùng gật đầu, vội vã theo sau anh, không quên vẫy chào tạm biệt Arthur và những người bạn của cậu.

Khi Marcus dẫn chị em Bowman xuyên qua khu vườn đang độ cuối hè, anh bực mình vì Lillian cứ xông lên đi trước mình. Trông cô thì không ai nghĩ cô có thể theo kịp anh. Marcus ngằm liếc nhìn cô gái, để ý đôi chân lướt bên dưới lớp váy vải muxolin mềm mại. Bước chân của cô dài và uyển chuyển, không giống kiểu cách nữ tính được uốn nắn của hầu hết phụ nữ.

Marcus lặng lẽ suy ngẫm về phản ứng khó hiểu của anh trước cô gái này trong suốt trận bóng. Trong lúc anh quan sát, anh thấy niềm vui sinh động biểu lộ qua từng nét mặt của cô thật hấp dẫn đến khôn cưỡng. Cô có nguồn năng lượng và niềm đam mê cháy bỏng đối với các hoạt động thể chất không kém gì anh. Một phụ nữ ở vị trí của cô không hay phô diễn thể chất và tinh thần sung sức đến vậy. Theo khuôn phép xã hội, họ phải e lệ, nhũn nhặn, và biết kiềm chế. Nhưng Lillian quá cuốn hút khiến anh không thể phớt lờ, và trước khi biết chuyện gì đang diễn ra thì anh đã tham gia trò chơi mất rồi.

Hình ảnh của cô, gương mặt đỏ hồng phấn kích, đã đánh thức chút xúc cảm lẽ ra anh không nên có. Cô xinh đẹp hơn những gì anh còn nhớ, và sự bừng bình gai góc của cô quá đáng yêu đến nỗi anh không thể chối từ

thách thức mà cô mang tới. Và lúc anh đứng sau lưng để sửa lại cách đánh của cô, người cô dựa sát vào anh, anh đã nôn nao một cảm giác ban sơ là được kéo cô vào một góc riêng tư nào đó, cởi bỏ váy cô, và...

Đẩy lui những suy nghĩ quái gở bằng tiếng thở dài cảm lạnh, anh quan sát Lillian hốt hải đi trước anh lần nữa. Người cô nhem nhuốc, tóc cô rối bời... không hiểu sao anh không thể ngăn mình nghĩ về cảm giác lúc anh nằm lăn kềnh ra đất và cô đè bên trên. Cô rất nhẹ. Cô cao, nhưng mảnh khảnh và không có những đường cong quyến rũ. Không phải kiểu phụ nữ anh thích. Nhưng anh cực kỳ muốn ôm lấy eo cô trong vòng tay mình, ép hông cô sát vào anh, và...

“Lối này,” anh nói cộc lốc, huých vai qua Lillian Bowman, men theo hàng rào và tường để tránh khỏi tầm nhìn từ nhà chính. Anh dẫn hai chị em dọc lối đi trồng hoa xôn xanh hai bên, những bức tường cổ kính phủ đầy hoa hồng nhưng cùng hoa tú cầu rực rỡ, và những lu đá khổng lồ giăng kín hoa bướm trắng.

“Ngài có chắc đây là đường tắt không vậy?” Lillian hỏi. “Tôi nghĩ đường kia đi còn nhanh hơn.”

Không quen bị chất vấn, Marcus lạnh lẽo nhìn cô khi cô đứng cạnh anh. “Tôi biết đường nào đi qua khu vườn trong lãnh địa của tôi, thưa cô Bowman.”

“Kệ chị tôi đi, ngài Westcliff,” Daisy nói sau lưng họ. “Chỉ là chị ấy đang lo không biết sẽ ra sao nếu chúng tôi bị tóm. Mẹ chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi đang ngủ, ngài biết đó. Bà đã khóa cửa nhốt chúng tôi lại, và rồi...”

“Daisy,” Lillian cắt ngang. “Bá tước không muốn nghe chuyện đó đâu.”

“Ngược lại,” Marcus nói, “tôi thấy mình rất có hứng thú với câu hỏi làm cách nào hai cô thoát ra được. Cửa sổ sao?”

“Không, tôi chọc ổ khóa đấy,” Lillian đáp.

Thờ ơ đón nhận thông tin đó, Marcus chế nhạo, “Người ta dạy cô mấy thứ đó ở trường huấn luyện tiểu thư à?”

“Chúng tôi không học trường huấn luyện tiểu thư,” Lillian nói. “Tôi tự mày mò cách mở ổ khóa đấy. Tại lúc nhỏ tôi thường bị nhốt.”

“Bất ngờ quá nhỉ.”

“Tôi cho rằng ngài chưa từng làm gì đáng để bị phạt,” Lillian nói.

“Ừ thì tôi thường tuân thủ kỷ luật. Nhưng hiếm khi tôi bị nhốt. Cha tôi cho rằng đánh đòn sẽ đích đáng và hiệu quả hơn.”

“Ông ấy nghe có vẻ vũ phu quá,” Lillian nhận xét làm Daisy đi phía sau phải há hốc miệng.

“Lillian, chị không nên nói xấu người đã khuất. Và em ngờ rằng bá tước sẽ không thích cách chị gọi cha ngài ấy đâu.”

“Không sao, cha tôi đúng là vũ phu,” Marcus dùng đúng giọng điệu thẳng thừng của Lillian.

Họ đến chỗ hàng rào mở ra một lối đi lát đá phiến uốn quanh trang viên. Marcus ra hiệu cho hai cô gái im lặng. Thấy lối đi không có người, anh đẩy họ đứng khuất sau cây bách xù thân cao và nhỏ, rồi vẫy tay về bên trái lối đi. “Lối vào nhà bếp ở đằng kia,” anh thì thầm. “Chúng ta sẽ đi qua đó để tới cầu thang bên phải dẫn lên tầng hai, tôi sẽ chỉ cho hai cô hành lang dẫn đến phòng của các cô.”

Hai cô gái nhìn anh với nụ cười rạng rỡ, cả hai khuôn mặt vừa giống mà lại

vừa khác nhau. Hai bầu má của Daisy tròn hơn, và vẻ đẹp cổ điển kiểu búp bê sứ có phần không hợp với đôi mắt nâu đẹp lạ. Khuôn mặt của Lillian dài hơn và phẳng phất vẻ miêu nữ, với đôi mắt xếch và khóe miệng gợi tình ngọt ngào đam mê làm tim anh lỡ nhịp.

Marcus vẫn nhìn chằm chằm khuôn miệng cô trong lúc cô nói. “Cảm ơn, ngài Westcliff,” cô chào. “Tôi có thể tin tưởng vào sự im lặng của ngài về cuộc chơi này chứ?”

Nếu Marcus thuộc kiểu đàn ông khác, hay anh lấy làm thích thú khi trong lòng dấy lên chút tư tình nào đó với một trong hai cô gái, thì anh đã có thể thừa nước đục thả câu bằng những lời dọa dẫm có pha chút luông tuông. Nhưng anh đã không làm thế mà gật đầu cam đoan, “Các cô có thể tin tôi.”

Họ lại cẩn trọng liếc nhìn lồi đi lát đá. Không thấy có ai, cả ba liền nhanh nhẩu ra khỏi nơi ẩn nấp. Rủi thay, khi họ đang đi được nửa đường từ hàng rào tới nhà bếp thì một loạt giọng nói bất ngờ vọng tới lồi đi lát đá phiến trơn láng, vang vang qua tường dinh thự. Có người đang đến.

Daisy giật bắn người như con hươu cái hoảng hốt, chạy biến vào bếp trong tích tắc. Còn Lillian thì theo hướng ngược lại trốn vào cây bách xù. Không còn thời gian đắn đo suy nghĩ, Marcus theo cô ngay khi nhóm ba hay bốn người gì đó xuất hiện gần lồi đi. Nấp vào khoảng trống hẹp giữa cây bách xù và hàng rào, Marcus thấy chuyện này hơi kỳ cục, anh đang trốn những vị khách trong chính nhà mình. Tuy nhiên, với tình trạng dơ bẩn, bụi bặm hiện giờ thì anh cũng không nên khoe cho ai biết... và đột ngột suy nghĩ của anh rối tung cả lên khi Lillian bấu lấy vai áo choàng kéo anh vào sâu hơn. Kéo anh sát vào cô. Cô đang run rẩy... vì sợ, lúc đầu anh nghĩ vậy. Anh choàng tay qua người cô và thấy bất ngờ với cử chỉ che chở ấy. Nhưng anh nhanh chóng nhận ra cô đang cười lặng lẽ, cô cảm thấy tình huống này thật tức cười nên đã ngã vào vai anh cười rúc rích.

Marcus cũng nhìn cô mỉm cười giấu cợt và vén lọn tóc rối màu sô cô la

đang che mắt mắt phải của cô ra. Anh nheo nheo mắt nhìn qua khe hở giữa những nhánh cây bách xù dày thom ngát. Nhận ra mấy người đàn ông đang chậm rãi vừa đi vừa thảo luận công việc, Marcus gục đầu thì thầm vào tai Lillian. “Im lặng. Cha cô đó.”

Mắt cô mở to, và tròng cười phụt tắt trong lúc cô bấu vào áo choàng của anh. “Ôi không. Đừng để ông ấy thấy tôi! Ông sẽ kể cho mẹ nghe mất.”

Khẽ gạt đầu trần an, Marcus vòng tay quanh người Lillian, miệng và mũi anh gần sát thái dương cô. “Họ không thấy chúng ta đâu. Chờ họ đi qua thì chúng ta sẽ chạy khỏi đây luôn.”

Cô vẫn đứng yên, nhìn đăm đăm xuyên qua kẽ lá cây bách xù và có vẻ chưa nhận ra cô đang nằm gọn trong vòng tay bá tước Westcliff trong tư thế mà hầu hết mọi người xem là một cái ôm ghì. Ôm cô, thở vào thái dương cô, Marcus cảm nhận thấy mùi hương khó cưỡng, thứ hương hoa ngây ngất mà anh đã thấy thoang thoảng ở sân đấu bóng. Hít sâu hơn, anh ngửi thấy hương thơm nồng từ cổ cô, ấm áp và say mê. Miệng anh ứa nước. Bỗng nhiên anh muốn chạm lưỡi vào lớp da trắng mịn kia, muốn giật phăng váy cô và rà miệng anh từ cổ xuống tận ngón chân cô.

Một tay anh ghì chặt thân hình nhỏ nhắn của Lillian, bàn tay không điên cuồng quờ quạng hông cô, mà nhẹ nhàng nhưng dứt khoát ép cô sát anh hơn nữa. Ôi chà. Cô có chiều cao hoàn hảo, đủ cao nên chỉ cần điều chỉnh một chút là cơ thể cả hai gắn kết vừa khít. Toàn thân anh rạo rục, ngọn lửa dục vọng hùng hực trong huyết quản anh. Rất dễ để có cô lúc này, chỉ cần kéo váy lên và đá hai chân cô ra. Anh muốn cô hàng ngàn cách, trên anh, dưới anh, mỗi phần của anh bên trong mỗi phần của cô. Anh cảm nhận được cơ thể trần trụi của cô bên trong lớp váy mỏng manh, không có áo ngực che khuất đường cong mượt mà sau lưng cô. Cô cứng người khi cảm nhận được miệng anh trên cổ cô, và hơi thở cô trở nên đứt đoạn.

“Ngài... Ngài đang làm gì vậy?” cô thì thầm.

Phía bên kia hàng rào, bốn người đàn ông ngừng bước, bàn tán sôi nổi về chủ đề thao túng vốn, nhưng lúc đó tâm trí Marcus lại sục sôi suy nghĩ về một loại hình thao túng hoàn toàn khác. Liếm đôi môi khô, anh rứt đầu lại thì thấy nét mặt bực bội của Lillian. “Tôi xin lỗi,” anh thở hắt ra, cố lấy lại tinh táo. “Mùi hương này... là gì nhỉ?”

“Mùi hương?” trông cô có vẻ vô cùng bối rối. “Ý ngài là mùi nước hoa của tôi?”

Marcus bị khoe miệng của cô làm cho sao nhãng... đôi môi mềm mại như lụa, đỏ mọng như hoa có vẻ hứa hẹn một cảm giác ngọt ngào đến nao lòng. Mùi hương của cô xộc thẳng vào mũi anh, làn hương quý phái khuấy động ham muốn cuồng nhiệt dâng tràn khắp cơ thể anh. Anh cứng lại, háng nóng lên nhanh chóng, trong lúc tim đập đập dồn. Anh không thể suy nghĩ rõ ràng. nỗ lực không mò mẫm cô làm tay anh run run. Nhắm mắt lại, anh ngoảnh mặt đi, chỉ càng thấy rõ rằng mình đang khao khát vùi mặt vào cổ cô. Cô khẽ đẩy anh ra, lời thì thâm sắc lềm bên tai anh, “Ngài *sao* thế?”

Marcus lắc đầu bất lực. “Tôi xin lỗi,” anh khó nhọc nói khi biết mình sắp làm gì. “Lạy Chúa. Xin lỗi...” Miệng anh gắn chặt miệng cô, và anh bắt đầu hôn cô như thể mạng sống của anh lệ thuộc vào chuyện đó.

Chương 4

Lần đầu tiên trong đời Lillian bị một người đàn ông hôn mà chưa xin phép. Cô oằn mình gượng ép cho đến khi Westcliff ghì sát cô vào người anh. Anh có mùi bụi, ngựa và ánh nắng... và một mùi khác... mùi nước hoa ngọt dịu, khô khô làm cô nhớ đến mùi cỏ ngựa mới cắt. Môi anh càng ép chặt, say mê tìm kiếm cho đến khi môi cô bị dãn dần hé mở. Cô chưa bao giờ hình dung ra những nụ hôn nồng nàn thế này, những cái vuốt ve dịu dàng nồng nóng có vẻ bào mòn sức lực làm cô chỉ còn biết nhắm mắt lại và dựa hẳn vào vầng ngực rắn rỏi của anh. Westcliff ngay lập tức tận dụng sự yếm thế của cô, áp sát cô lần nữa cho đến khi không còn chút khoảng cách nào giữa họ, và chân cô dạt ra dưới sự tấn công của bắp đùi mạnh mẽ.

Đầu lưỡi của anh treu đùa trong miệng cô với những luồng hơi ấm khám phá viền răng và cả hơi ẩm ướt ngọt ngào bên trong. Choáng váng vì sự thân mật, Lillian lùi về phía sau, nhưng anh vẫn dính chặt theo, cả hai tay đưa lên ôm lấy đầu cô. Cô không biết làm gì với lưỡi của mình nên lóng ngóng rút lại khi anh chạm vào cô, quấy nhiễu, kích thích, và thỏa mãn cô cho đến khi một tiếng rên rỉ run rẩy phát ra từ cổ họng, và cô điên cuồng đẩy anh ra.

Miệng anh rời khỏi miệng cô. Biết cha và cộng sự của ông đang đứng ở phía bên kia cây bách xù, Lillian cố kiểm soát hơi thở, quan sát những dáng người đen đen qua tán lá kim xanh tươi rậm rạp. Nhóm người thả bước dọc lối đi lát đá, hoàn toàn không hay biết cặp đôi ôm nhau đang nấp ngay cổng vườn. Thấy họ đi xa dần Lillian mới run run thở phào nhẹ nhõm. Tim cô đập thành thịch trong lồng ngực khi cô cảm nhận thấy miệng Westcliff đang mon trón dọc đường cong mềm mại trên cổ, theo đường dẫn truyền thần kinh. Cô quần quai chống cự, cố ấn đùi anh ra trong vô vọng, người cô nóng bừng lên.

“Thưa ngài,” cô thì thầm, “ngài điên rồi à?”

“Phải. Phải.” Môi anh lướt êm như nhung trên miệng cô... một cái hôn sâu đầy tính chiếm hữu nữa. “Đưa miệng em đây... lưỡi em... phải rồi. Phải rồi. Quá ngọt ngào... ngọt ngào...” Môi anh nóng bỏng không yên, khiến cô xao xuyến trong sự ép buộc đầy khoái cảm, trong lúc hơi thở anh hỗn hển bên má cô. Môi và cằm cô râm ran ngứa bởi hàng ria mép của anh cạ vào.

“Thưa ngài,” cô thì thầm lần nữa, giật đầu ra. “Lạy Chúa... buông tôi ra!”

“Được... tôi xin lỗi... một lần nữa thôi...” Anh lại tìm môi cô nhưng cô dốc sức đẩy mạnh anh ra. Ngực anh cứng như đá tảng.

“Buông ra, đồ khôn!” Lillian giẫy giụa cố vùng thoát khỏi anh. Toàn thân cô nóng bừng vì cảm giác rùng rợn khi chạm vào thân anh, ngay cả khi họ đã tách ra.

Khi họ nhìn nhau chằm chằm, cô thấy vẻ khao khát dần tiêu tan trên mặt anh, và đôi mắt đen của anh mở to nhận thức rõ chuyện gì vừa xảy ra. “Quý thần ơi,” anh khẽ nói.

Lillian không cảm kích gì trước cách anh nhìn cô như một người vừa gặp phải cái đầu rắn của Medusa. Cô quắc mắt đáp trả. “Tôi có thể tự đi về phòng,” cô nói cộc lốc. “Và *đừng* đi theo tôi - hôm nay ngài giúp tôi thế là đủ lắm rồi.” Cô quay đầu lao ra lối đi lát đá, còn anh đứng đó há hốc miệng, mắt nhìn đăm đăm theo cô.

Nhờ phép màu của Chúa, Lillian cũng kịp quay lại phòng trước khi mẹ cô xuất hiện đánh thức hai chị em. Cô lách qua khe cửa hẹp rồi đóng lại và vội vã trút bỏ xiêm áo. Daisy vừa cởi xong váy áo ngoài liền chạy tới lấy trâm khóa cửa lại giống lúc ban đầu.

“Sao chị lâu vậy?” Daisy hỏi trong lúc chăm chú xoay xở. “Em mong chị không giận vì đã không đợi chị về cùng - em nghĩ mình nên về thay váy áo càng nhanh càng tốt.”

“Không,” Lillian vừa lơ đãng nói vừa bước ra khỏi đồng áo xống nhàu nhĩ. Cô nhét váy áo vào cuối ngăn tủ rồi đóng phắt lại cho khuất mắt. Một tiếng tách sắc lẹm báo hiệu Daisy đã khóa được cửa lại từ bên trong. Lillian nhanh nhẩu chạy đến bồn rửa mặt, xả hết chậu nước bẩn rồi xối đầy nước sạch vào. Hấp tấp rửa mặt và cánh tay xong, cô lấy khăn sạch lau khô.

Bất thành linh ổ khóa bật ra, cả hai cô gái liền nhìn nhau cảnh giác. Ai vội nhảy lên giường người ấy, vừa đáp xuống nệm thì mẹ họ vào phòng. May mắn thay là rèm cửa đều được kéo xuống nên bà Mercedes không phát hiện được chứng cứ nào buộc tội hành vi của họ. “Các con!” bà ngờ vực gọi. “Đến lúc thức dậy rồi.”

Daisy đuổi người và ngoác miệng ngáp. “Ừmm... chúng con ngủ ngon lắm. Giờ con thấy khỏe hẳn cả người.”

“Con cũng vậy,” Lillian ừ ừ nói, đầu cô vùi trong gối, tim đập liên hồi bên tấm nệm.

“Bây giờ hai con phải tắm rồi thay đầm dạ hội đi thôi. Mẹ sẽ rung chuông kêu người hầu mang chậu tắm tới. Daisy, con sẽ mặc váy lụa vàng. Lillian, con sẽ mặc váy xanh với đăng ten vàng trên vai.”

“Vâng thưa mẹ,” cả hai đồng thanh.

Khi bà Mercedes đi qua phòng kế bên, Daisy ngòl thẳng lên, tò mò nhìn Lillian. “Sao chị về trễ quá vậy?”

Lillian xoay người nằm nhìn lên trần nhà, nghĩ lại chuyện đã xảy ra trong

vườn. Cô không tin nổi Westcliff, người luôn tỏ vẻ chán ghét cô, lại cư xử như thế. Không thể hiểu nổi. Bá tước chưa từng thể hiện tí ti cảm xúc chứng tỏ anh ta có hứng thú với cô. Thật ra mà nói, chiều nay là dịp đầu tiên họ thật sự hành xử có lễ giáo với nhau. “Westcliff và chị buộc lòng phải núp một lát,” Lillian nói, trong lúc dòng suy nghĩ cứ dồn dập trong đầu. “Lúc đó cha cũng có mặt trong nhóm người đi ở lối vào.”

“Chúa ơi!” Daisy thõng chân xuống giường, nhìn chị thất kinh hồn vía. “Nhưng cha có nhìn thấy chị không?”

“Không.”

“Hên quá.” Daisy khẽ cau mày, có vẻ nhận ra chị mình còn giấu giếm nhiều chuyện. “Ngài Westcliff đã rất nghĩa hiệp khi che giấu chúng ta, chị nhỉ?”

“Nghĩa hiệp hả, ừ.”

Daisy chột cong môi cười. “Chưa bao giờ em thấy buồn cười như lúc anh ta hướng dẫn chị cách cầm gậy - em đã nghĩ chị sẽ quật thẳng vào anh ta cơ đấy!”

“Chị bị kích động,” Lillian âm thầm nói, xuống giường rồi ra kéo rèm. Khi cô giật mạnh nếp vải gấm hoa qua một bên, ánh nắng ban chiều ủa thẳng vào phòng, soi rọi những luồng bụi tí xíu lấp lánh trong không khí. “Em không biết là Westcliff chỉ tìm có để lên mặt cao ngạo à?”

“Chị nghĩ thế sao? Em thì nghĩ anh ta cố tìm có để choàng tay quanh người chị đấy.”

Lời nhận xét làm Lillian choáng váng, cô nheo mắt nhìn em. “Em chỉ được cái nghĩ linh tinh là giỏi!”

Daisy nhún vai. “Có gì đó trong cách anh ta nhìn chị...”

“Cái gì?” Lillian chăt vắn, trong lúc cơn chân động râm ran lan khắp cơ thể cô như ngàn đôi cánh nhỏ.

“Chỉ là, à thì... *thích thú.*”

Lillian lấp liếm tâm trạng xao động bằng một cái quắc mắt. “Bá tước và chị chả ưa gì nhau cả,” cô nói cụt lủn. “Điều duy nhất anh ta có hứng thú là hợp đồng kinh doanh đầy tiềm năng với cha.” Cô ngừng lời, đến gần bàn trang điểm, nơi có lọ nước hoa rục rở trong ánh nắng chiều thu. Khép ngón tay quanh chai thủy tinh hình quả lê, cô cầm nó lên chà chà ngón cái quanh nút chai. “Tuy nhiên,” cô áp úng nói, “có chuyện này chị phải kể với em, Daisy. Lúc chị và Westcliff đang đứng chờ đằng sau hàng rào...”

“Kể đi!” Nét mặt Daisy giờ càng trở nên hiếu kỳ.

Rủi thay mẹ họ lại chọn thời điểm này để quay lại phòng, theo sau là hai cô hầu đang vắt và kéo theo chậu chuẩn bị cho việc tắm rửa. Bà mẹ đi đi lại lại xung quanh thế này khiến Lillian và Daisy không có cơ hội nói chuyện riêng tư. Mà thế lại hóa hay, vì nó cho phép Lillian có đủ thời gian suy nghĩ về sự kiện vừa qua. Lúc cho chai nước hoa vào chiếc xắc tay dự định mang theo tối nay, Lillian tự hỏi liệu có phải Westcliff đã bị ảnh hưởng bởi mùi nước hoa của cô không. *Có điều gì đó* khiến anh ta cư xử hết sức kỳ quặc. Và nét mặt Westcliff lúc nhận ra mình vừa làm gì chứng tỏ anh ta thất kinh bởi hành vi của chính bản thân.

Việc làm hợp lý bây giờ là kiểm tra chai nước hoa này. Thử khả năng mê hoặc của nó. Cô nhếch miệng cười khi nghĩ đến đám bạn, những người sẽ khá sẵn lòng giúp cô thực hiện một hai thí nghiệm nho nhỏ.

Hội gái ế đã quen nhau được khoảng một năm, luôn luôn ngồi dựa tường trong suốt dạ hội. Nhớ lại mọi chuyện, Lillian không biết sao mãi họ mới có thể kết thân được với nhau. Có lẽ một trong những lý do là vì Annabelle

quá xinh đẹp, mái tóc cô có màu mật sẫm, đôi mắt xanh lúng liếng, và dáng người yêu kiều gợi cảm. Không ai hình dung được một tạo vật tuyệt diệu như thế lại hạ cố kết bạn với những người bình thường. Evangeline Jenner thì trái lại, cô nhút nhát đến đáng thương và vô cùng khó khăn trong giao tiếp vì tật cà lăm.

Tuy nhiên, khi nhận ra sự thật là không ai trong số họ có thể tự mình bứt ra khỏi vị trí gái ế, họ đã lập nhóm để giúp nhau tìm chồng, bắt đầu với Annabelle. Họ đã giành giật được cho Annabelle một tám chồng, dù rằng Simon Hunt không phải là quý ông họ định cho vào rọ. Lillian phải thừa nhận rằng dù ban đầu cô có nghi ngại về cuộc hôn nhân, song rõ ràng Annabelle đã chọn đúng người. Bây giờ đến lượt Lillian, người lớn tuổi thứ hai trong nhóm.

Hai chị em tắm gội xong thì vào góc phòng cho người hầu giúp mặc trang phục. Nghe theo mẹ, Lillian chọn chiếc váy lụa tay lỡ màu xanh nhạt, vạt trên được thắt qua vai bằng những chiếc kẹp vàng. Áo ngực đáng ghét đã giảm vòng eo cô chừng năm phân, miếng đệm ngực giúp ngực cô căng tràn với một đường rãnh sâu ở giữa. Cô được đưa tới bàn trang điểm, vừa nhăn nhó vừa tần ngần ngồi xuống, da đầu cô đau rát khi cô hầu chải tóc bới thành một kiểu cầu kỳ. Trong lúc đó Daisy cũng trở thành mục tiêu bị tra tấn tương tự khi cô bị thắt eo, đệm ngực, và mặc vào người chiếc váy màu bơ với đăng ten trên vạt áo.

Mẹ họ vẫn đi lại xung quanh, lo lắng khẽ tuôn một tràng những lời dạn dò hai cô con gái về cách cư xử đúng mực. "... Hãy nhớ, các quý ông người Anh không thích nghe một cô gái nói chuyện ào ào, và họ không thích các con có ý kiến. Vì vậy, mẹ muốn hai con tỏ ra ngoan ngoãn và càng im lặng càng tốt. Và đừng đề cập gì đến thể thao hết! Một quý ông có thể tỏ vẻ quan tâm khi các con nói về bóng bánh hoặc những trò chơi trên cỏ, nhưng trong thâm tâm họ khinh thường một cô gái thảo luận về những lĩnh vực của nam giới. Và nếu một quý ông có hỏi chuyện các con thì phải tìm cách hỏi

ngược lại anh ta, vậy thì anh ta sẽ có cơ hội truyền đạt những kinh nghiệm của bản thân...”

“Lại một buổi tối *hồi hộp* ở trang viên Stony Cross,” Lillian lẩm bẩm. Ở góc kia phòng ngủ Daisy nghe chị nói liền khịt mũi thích thú.

“Tiếng gì thế nhỉ?” bà Mercedes gắt gỏng hỏi. “Con có nghe mẹ dặn dò không hả Daisy?”

“Có, thưa mẹ. Con không thờ được ạ. Con nghĩ áo ngực của con quá chật.”

“Vậy đừng thờ sâu quá.”

“Không thể nói lỏng một chút sao?”

“Không. Quý ông người Anh thích con gái eo thon. Bây giờ, mẹ nói tới đâu rồi... à phải, trong bữa ăn, nếu có lúc nào đó cuộc trò chuyện lắng xuống...”

Khổ sở chịu đựng bài thuyết giảng rõ ràng đã được nhai đi nhai lại mãi dưới nhiều hình thức khác nhau trong suốt thời gian họ ở lãnh địa của Westcliff, Lillian chỉ biết nhìn chăm chăm tấm gương soi. Cô cảm thấy bối rối với viễn cảnh phải chạm mặt Westcliff tối nay. Thoáng nghĩ đến khuôn mặt rám nắng của anh kẻ sát mặt mình, cô bèn nhắm mắt lại.

“Tôi xin lỗi, thưa cô,” cô hầu lúng búng, cho rằng mình đã giật tóc quá mạnh.

“Không sao,” Lillian nhăn nhó cười. “Cứ giật đi - đầu tôi cứng lắm.”

“Tự dừng lại nói nhẹ thế,” Daisy đế vào từ phía kia.

Khi cô hầu tiếp tục xoắn và kẹp tóc, Lillian lại nghĩ về Westcliff. Liệu anh có giả vờ như nụ hôn ở đằng sau hàng rào chưa từng xảy ra? Hay anh sẽ nói

về nó? Ngượng ngùng với ý nghĩ đó, cô thấy mình cần phải nói chuyện với Annabelle, người đã biết khá nhiều về Westcliff vì đã kết hôn với bạn thân của bá tước là Simon Hunt.

Ngay khi cái kẹp tóc cuối cùng được cài đúng vị trí thì có tiếng gõ cửa. Daisy lúc này đang xỏ đôi găng tay trắng dài tới khuỷu nhanh nhẩu cất tiếng trả lời, phớt lờ chuyện bà Mercedes phản đối với lý do một trong hai cô hầu có trách nhiệm phải làm việc đó. Nhảy bổ ra mở cửa, Daisy reo hò hoan hỉ khi thấy Annabelle Hunt. Lillian bật dậy khỏi bàn trang điểm chạy về phía cửa, cả ba ôm chầm lấy nhau. Đã mấy ngày trôi qua kể từ lần cuối họ gặp nhau ở khách sạn Rutledge tại Luân Đôn nơi cả hai gia đình đang cư ngụ. Gia đình Hunt sẽ sớm chuyển đến ngôi nhà mới đang xây ở Mayfair, nhưng trong lúc chờ đợi mấy cô gái thường sang phòng nhau chơi bất cứ lúc nào có thời gian. Bà Mercedes thỉnh thoảng phản đối vì lo ngại Annabelle có thể ảnh hưởng xấu tới con gái bà - một phán quyết thú vị khi mà sự thật rành rành đang diễn ra theo hướng ngược lại.

Annabelle vẫn đẹp lộng lẫy như thường lệ trong chiếc váy xa tanh xanh nhạt ôm lấy những đường cong mềm mại, với dải lụa tiếp màu thất nơ phía trước. Màu của chiếc váy càng tôn thêm sắc xanh sẫm trong mắt cô và nước da trắng hồng.

Annabelle lùi lại quan sát hai chị em bằng ánh mắt rạng ngời. “Chuyến hành trình rời Luân Đôn thế nào? Đã phiêu lưu gì chưa? Chưa, chắc là chưa, hai em mới đến chưa đầy một ngày...”

“Có lẽ là rồi đấy,” Lillian thận trọng thềm thì vì bận tâm đến đôi tai thám thính của mẹ gần đó. “Em phải kể chị nghe chuyện này...”

“Các con!” bà Mercedes cắt ngang, giọng bà the the phản đối. “Các con chưa trang điểm xong đâu.”

“Con xong rồi mà mẹ!” Daisy nói ngay. “Mẹ nhìn này - xong hết rồi. Con

mang găng vào luôn rồi.”

“Con chỉ còn thiếu mỗi xác tay nữa thôi,” Lillian nói thêm, lao về bàn trang điểm chộp lấy chiếc túi màu kem. “Đó - con cũng sẵn sàng rồi.”

Biết rõ bà Mercedes không thích mình, Annabelle cười êm ái. “Chào buổi tối, cô Bowman. Cháu hy vọng Lillian và Daisy sẽ được phép đi cùng cháu xuống lầu.”

“Tôi e rằng chúng phải đợi tôi chuẩn bị xong đã,” bà Mercedes lãnh đạm nói. “Hai cô con gái ngây thơ của tôi cần được một người thích hợp giám sát.”

“Annabelle có thể làm người giám sát,” Lillian rạng rỡ nói. “Chị ấy là một phụ nữ có chồng đáng kính cơ mà.”

“Mẹ nói một người giám sát *thích hợp*...” mẹ họ tranh cãi, nhưng những lời của bà bị phớt lờ hoàn toàn khi hai chị em đã chuồn khỏi phòng và đóng cửa lại luôn.

“Hay thật,” Annabelle vừa nói vừa cười nắc nẻ. “Đây là lần đầu chị được gọi là ‘phụ nữ có chồng đáng kính’ - nghe như chị tè nhạt lắm ấy.”

“Nếu chị mà tè nhạt,” Lillian đáp, khoác tay hai người kia khi họ đi dọc hành lang “thì mẹ em sẽ thích chị lắm...”

“... và tụi em sẽ không muốn chơi với chị nữa,” Daisy nói thêm.

Annabelle cười. “Có điều nếu chị là người giám sát chính thức cho gái ế thì chị sẽ áp dụng một số lệ luật. Đầu tiên, nếu có một quý ông trẻ tuổi đẹp trai nào đó đề nghị các em vào vườn một mình với anh ta...”

“Tụi em nên từ chối?” Daisy hỏi.

“Không, chỉ là nói cho chị biết để chị có thể che giấu cho các em. Và nếu các em có lỡ nghe trộm được vài chuyện tai tiếng không phù hợp với đôi tai thơ ngây của các em thì...”

“Tụi em nên phớt lờ?”

“Không, em nên nghe cho kỹ, rồi kể lại với chị ngay lập tức.”

Lillian toét miệng cười và ngừng lại ngay điểm giao nhau giữa hai hành lang. “Chúng ta có nên tìm Evie không? Thiếu cô ấy thì đâu còn là hộp mật chính thức nữa.”

“Evie đã xuống lầu với dì Florence rồi,” Annabelle đáp.

Cả hai chị em ré lên háo hức với thông tin mới nhận. “Cô ấy thế nào? Trông ra sao?”

“Lâu lắm rồi chưa được gặp cô ấy.”

“Evie có vẻ khá ổn,” Annabelle ủ rũ nói, “mặc dù cô ấy hơi ốm. Và có lẽ hơi bị suy sụp tinh thần.”

“Ai mà chả thế,” Lillian đánh mặt, “khi bị đối xử như cách người ta đã đối xử với cô ấy chứ?”

Đã nhiều tuần trôi qua kể từ lần cuối họ thấy Evie. Cô không còn mẹ và sống trong sự ghẻ lạnh của gia đình bên ngoài. Cô thường bị nhốt trong phòng chỉ vì những lỗi lầm vặt vãnh, và chỉ được ra ngoài dưới sự giám sát nghiêm ngặt của dì cô. Bạn cô cho rằng sống với những người họ hàng nghiệt ngã và hà khắc là nguyên nhân không nhỏ dẫn đến chứng nói lắp của Evie. Trớ trêu ở chỗ, trong nhóm gái ế, Evie là người không đáng bị đối xử khác nghiệt như thế nhất. Bản chất cô rụt rè, và vốn luôn tuân thủ nguyên

tắc. Họ được biết mẹ Evie đã cưới một người không môn đăng hộ đối và bị coi là đứa con gái nổi loạn trong gia đình đó. Bà chết trong lúc sinh Evie, để rồi sau đó cô phải gánh chịu những sai phạm cho mẹ. Còn người cha mà Evie hiếm khi được gặp thì đang ốm nặng và có lẽ chẳng sống được bao lâu nữa.

“Tội nghiệp Evie,” Lillian rầu rĩ nói tiếp. “Em sẵn lòng nhường lượt kết hôn cho cô ấy - cô ấy cần thoát khỏi cuộc sống độc thân hơn em.”

“Evie chưa sẵn sàng đâu,” Annabelle nói với vẻ chắc chắn hoàn toàn trái ngược với ý nghĩ lúc trước về vấn đề này. “Cô ấy vẫn đang khắc phục chứng nhút nhát, nhưng hiện tại vẫn không thể tự nói chuyện với một quý ông. Vội lại...” Đôi mắt yêu kiều của cô ánh lên láu lỉnh, đoạn cô quàng tay quanh vòng eo nhỏ nhắn của Lillian. “Em không còn trẻ để mà nán ná thêm nữa đâu.”

Lillian giả vờ tỏ vẻ chua chát khiến cho Annabelle bật cười.

“Mà em muốn kể chị nghe chuyện gì ấy nhỉ?” Annabelle hỏi.

Lillian lắc đầu. “Đợi đến khi gặp Evie em sẽ kể luôn.”

Họ đi vào phòng khách dưới lầu, nơi từng nhóm quan khách thanh lịch đang tụ tập. Năm nay chuộng màu mè, ít nhất là trang phục của các quý bà, và hàng hàng lớp lớp màu sắc sặc sỡ làm đám đông trông như một đàn bướm. Đàn ông chọn lễ phục đen và áo sơ mi trắng, sự khác nhau nhỏ thể hiện ở áo gi lê và cà vạt trang nhã.

“Anh Hunt đâu?” Lillian hỏi Annabelle.

Annabelle cười uể oải khi được hỏi về chồng. “Chị nghĩ anh ấy đang thăm hỏi bá tước và mấy người bạn của họ.” Mắt cô sắc lẹm ngay khi thấy Evie. “Evie kia rồi - may quá dì Florence không bám sát gót như mấy lần trước.”

Evie đang đứng đợi một mình, lơ đãng dán mắt vào bức tranh phong cảnh khung vàng, tựa hồ đang chìm trong suy tư. Dáng người rúm ró của cô giống như một người tầm thường đang hồi lỗi... rõ ràng cô không cảm thấy mình thuộc về đám đông, và cô cũng không ước được như vậy. Mặc dù không ai có vẻ chú ý tới Evie, nhưng cô thật sự khá xinh đẹp - có lẽ còn đẹp hơn Annabelle - nhưng không phải theo quan điểm thông thường. Cô có những đốm tàn nhang và mái tóc đỏ, với đôi mắt xanh to tròn, và đôi môi đầy đặn, uyển chuyển hoàn toàn phá vỡ nét đẹp truyền thống. Dáng vẻ cô rất yêu kiều song chiếc váy quá giản dị mà cô phải mặc làm cô trở nên mờ nhạt. Và tư thế co đầu rụt cổ càng làm cô kém vẻ đằm thắm.

Lillian rón rén hù Evie bằng cách túm lấy đôi tay đeo găng kéo cô đi. “Lại đây,” cô thì thầm.

Mắt Evie rạng rỡ mừng vui ngay khi gặp lại bạn. Cô ngập ngừng lo lắng liếc sang dì cô, bà ta đang trò chuyện với mấy quý bà khác ở góc phòng. Đoan chắc dì Florence còn đang mải tán dóc, cả bốn cô gái lên khỏi phòng khách và vội vàng đi xuống hành lang như những tên tù vượt ngục. “Mình đi đâu đây?” Evie thì thầm.

“Hàng hiên sau nhà,” Annabelle đáp.

Họ đi ra phía sau nhà xuyên qua một dãy cửa kiểu Pháp mở ra hàng hiên lát đá phiến rộng rãi. Trái dài gần hết chiều dài ngôi nhà, hàng hiên nhìn thẳng ra vườn hoa rộng lớn bên dưới. Cảnh tượng đẹp như tranh vẽ, với vườn cây ăn trái và lối đi xinh xắn cùng những luống hoa hiếm chạy thẳng tới khu rừng, dòng Itchen uốn quanh chân con dốc chắn bởi bức tường đá.

Lillian quay lại nhìn Evie và ôm lấy cô. “Evie,” cô kêu lên, “chị nhớ em quá! Phải chi em biết tụi chị đã nghĩ ra bao nhiêu kế hoạch tuyệt vọng để giải cứu em. Sao họ không cho phép tụi chị đến thăm em vậy?”

“H...họ khinh bỉ em,” Evie nghẹn ngào nói. “Gần đây em mới nhận ra họ khinh em đến nhường nào. Bắt đầu từ khi em cố đến gặp cha em. Sau khi họ bắt được em, họ nhốt em lại trong phòng nhiều ngày liền, k...không cho ăn uống gì. Họ nói em vô ơn, không vâng lời, và dòng máu xấu trong em đang nổi lên. Với họ em c...chỉ là một sai lầm khủng khiếp mẹ em đã phạm. Di Florence nói mẹ chết là vì em.”

Lillian choáng váng rụng đầu nhìn cô. “Bà ta nói với em như vậy sao? Dùng những lời lẽ như thế sao?”

Evie gật đầu.

Lillian không thêm suy nghĩ liền văng tục, khiến Evie mặt mũi trắng bệch. Một trong những thành tựu cần đạt đầu tiên của Lillian là khả năng chửi thề như thủy thủ chính cống mà cô đã học được trong khoảng thời gian ở cùng bà cô, vốn là thợ giặt tại bến cảng.

“Em biết điều đó không phải là s...sự thật,” Evie lúng búng. “Ý em là, mẹ e...em chết trong khi sinh nở, nhưng em biết đó không phải lỗi của em.”

Lillian choàng tay lên vai Evie rồi hai người đi tới ngồi ở một chiếc bàn gần đó. Annabelle và Daisy theo sau. “Evie, biết làm sao giúp em thoát khỏi những con người đó đây?”

Cô gái nhún vai bất lực. “Cha em y...yếu lắm rồi. Em đã hỏi ông rằng liệu em có thể đến sống với ông không, nhưng ông từ chối. Và cha em còn không đủ sức ngăn nhà mẹ em đến bắt em về.”

Cả bốn cô gái im lặng mất một lúc. Thật khó chịu khi Evie đã đủ tuổi thoát khỏi sự giám hộ của gia đình rồi mà vẫn còn là phụ nữ chưa chồng sống trong tình cảnh bấp bênh. Sau khi cha qua đời, Evie mới được thừa kế tài sản, vì thế hiện tại cô không thể sống tự lập được.

“Em có thể đến sống với chị và Hunt ở Rutledge,” Annabelle đột ngột nói, giọng cô tràn đầy quyết tâm lạnh lẽ. “Chồng chị sẽ không để bất cứ ai đưa em đi nếu em không muốn. Anh ấy là người có thể lực, và...”

“Không,” Evie lắc đầu trước khi Annabelle kết thúc câu nói. “Em sẽ kh...không bao giờ làm thế với chị... sự áp đặt sẽ rất... ôi, *không bao giờ*. Chị chắc phải biết mọi chuyện sẽ kỳ quặc đến mức nào... mọi chuyện sẽ trở nên...” Cô lắc đầu bất lực. “Em đang cân nhắc chuyện này... dì Florence có ý để em lấy con trai dì ấy. Anh họ Eustace. Anh ta không tệ... và chuyện đó sẽ cho phép em sống tách biệt với những người bà con khác...”

Mũi Annabelle hếch lên. “Hừmm. Chị biết ngày nay vẫn còn chuyện đó, anh em họ đời thứ nhất lấy nhau, nhưng vẫn có vẻ hơi giống loạn luân phải không? Có liên hệ huyết thống thì... *eo ôi*.”

“Đợi chút,” Daisy ngờ vực nói, đến bên Lillian. “Tụi mình đã gặp anh họ Eustace của Evie rồi. Lillian, chị có nhớ dạ hội ở nhà Winterbourne không?” Đôi mắt nâu của cô nheo nheo cáo buộc. “Anh ta là người làm gãy ghế phải không Evie?”

Evie âm ừ xác nhận câu hỏi của Daisy.

“Chúa lòng lành!” Lillian kêu lên, “em *không* định lấy anh ta chứ hả, Evie!”

Nét mặt Annabelle rời bời. “Sao anh ta lại làm gãy ghế? Tâm tính thất thường? Hay anh ta ném nó đi?”

“Anh ta chỉ *ngồi* lên đã làm gãy ghế đấy,” Lillian quắc mắt.

“Anh Eustace khá t...to xương,” Evie thú nhận.

“Eustace có nhiều cằm hơn ngón tay chị,” Lillian nôn nóng nói. “Và anh ta

bạn lấp đầy cái miệng đến mức chẳng buồn nói chuyện.”

“Khi em đến bắt tay anh ta,” Daisy nói thêm, “em lại có cái cánh gà gặm dở mang về.”

“Anh Eustace quên mất là anh ấy đang cầm cánh gà,” Evie hỏi lỗi. “Chị nhớ là anh ấy có nói xin lỗi vì đã làm hỏng găng tay của em mà.”

Daisy cau mày. “Chuyện đó không làm em thắc mắc bằng câu hỏi anh ta giấu phần còn lại của con gà ở đâu.”

Thấy Evie nhìn mình với ánh mắt van nài tuyệt vọng, Annabelle cố gắng xoa dịu máu nóng của hai chị em. “Chúng ta không có nhiều thời gian đâu,” cô dàn xếp. “Chuyện của Eustace để sau đi. Còn bây giờ, Lillian, không phải em có chuyện muốn kể cho tụi chị hay sao?”

Đó là một chiến thuật đổi đề tài hiệu quả. Mùi lòng trước nét mặt căng thẳng của Evie, Lillian tạm thời ngưng chủ đề Eustace và ra hiệu cho mọi người cùng ngồi vào bàn. “Bắt đầu từ một lần ghé tiệm nước hoa ở Luân Đôn...” Lillian kể lại chuyện thăm cửa hiệu nước hoa của ông Nettle, thứ nước hoa cô đã mua, và thành phần nhiệm màu của nó, thỉnh thoảng Daisy lại góp vào đôi câu.

“Thú vị đấy,” Annabelle nhận xét với nụ cười hoài nghi. “Bây giờ em có đang xúc loại nước hoa đó không? Để chị ngửi thử.”

“Đợi lát nữa. Em chưa kể xong mà.” Lillia lấy chai nước hoa ra khỏi xách tay, đặt giữa bàn. Chai nước hoa sáng lóng lánh dưới ánh sáng từ ngọn đuốc hàng hiên. “Em phải kể mọi người chuyện xảy ra hôm nay.” Cô kể tiếp về trận đấu bóng đột xuất ở sân sau chuồng ngựa, và sự xuất hiện bất ngờ của Westcliff. Annabelle và Evie nghi ngại lắng nghe, cả hai cùng trợn mắt khi biết bá tước cũng tham dự trận đấu.

“Ngài Westcliff thích rounders thì không có gì là lạ,” Annabelle nhận định. “Anh ta rất thích những hoạt động ngoài trời. Nhưng chuyện anh ta sẵn lòng chơi với em thì...”

Lillian bỗng toét miệng cười. “Rõ ràng việc anh ta không thích em đã bị tính cách ưa lên giọng dạy đời đánh gục. Anh ta bắt đầu nói cách đánh của em sai, và rồi anh ta...” Nụ cười của cô nhạt dần, và cô biết da mình đang ửng đỏ.

“Rồi anh ta vòng tay quanh người chị,” Daisy nhắc trong lúc cả bàn đang im phăng phắc.

“Anh ta sao?” Annabelle hỏi, há miệng kinh ngạc.

“Chỉ dạy em cách giữ gậy cho đúng thôi.” Hàng chân mày nâu của Lillian nhíu lại cho đến khi chạm gần sống mũi. “Sao cũng được, chuyện xảy ra trong trận đấu không quan trọng - chuyện chính là *sau* trận đấu kia. Westcliff dẫn em và Daisy đi tắt vào nhà chính, nhưng tụi em bị tách ra vì cha em cùng mấy người bạn đang băng ngang lối đó. Vậy là Daisy lên đi trước, trong lúc em và bá tước buộc lòng phải đợi sau bụi cây. Và trong lúc bọn em đứng đó...”

Cả ba nàng gái ế chồm người về trước, nhìn cô không chớp mắt.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Annabelle hỏi ngay.

Lillian cảm nhận được chớp tai của mình cũng đỏ luôn, và phải cố lắm cô mới thốt ra lời. Cô nhìn đăm đăm vào chai nước hoa và lí nhí, “Anh ta hôn em.”

“Chúa lòng lành,” Annabelle rú lên, trong lúc Evie nhìn cô chằm chằm không nói nên lời.

“Em biết mà!” Daisy nói “Em biết mà!”

“Sao em biết...” Lillian bắt đầu nạt nộ, nhưng Annabelle vội vã cắt ngang.

“Một lần? Hay hơn?”

Nhớ lại những cái hôn dồn dập, Lillian càng đỏ mặt. “Hơn một lần,” cô thú nhận.

“N...nó như thế nào?” Evie hỏi.

Không hiểu sao, Lillian chợt nghĩ không phải mấy cô bạn muốn cô thuật lại tỉ mỉ kỹ năng tình dục của Westcliff. Bực tức vì sức nóng kinh người đã khiến hai má, cổ và trán cô râm ran, cô suy nghĩ tìm cách làm họ nguôi ngoai. Trong giây lát, ấn tượng về Westcliff sống động ủa về trong cô... cơ thể rần rỏi, hơi ẩm, cái miệng kiếm tìm... Lòng cô nhộn nhạo như thể bị biến thành kim loại nấu chảy, và bỗng dưng cô không thể thừa nhận sự thật.

“Rất tệ,” cô nói, chân cô sệt soạt dưới bàn. “Westcliff là người hôn tệ nhất chị từng gặp.”

“Ồiiii...” Daisy và Evie cùng hít một hơi đầy thất vọng.

Tuy nhiên, Annabelle lại ngờ vực nhìn Lillian. “Kỳ vậy. Nghe đồn Westcliff rất giỏi chiều chuộng phụ nữ cơ mà.”

Lillian âm ừ cho qua chuyện.

“Chuyện là,” Annabelle tiếp tục, “khoảng gần một tuần trước chị đã tham dự một buổi chơi bài, và một trong số những người cùng chơi đã nói Westcliff trên giường tuyệt diệu đến mức khiến những người tình khác của cô ta phải hít khói.”

“Cô ta là ai thế?” Lillian buột miệng hỏi.

“Chị không nói được,” Annabelle nói. “Cô ấy muốn chị giữ bí mật.”

“Em không tin nổi chuyện đó,” Lillian gất gỏng đáp. “Em không tin trong xã hội chị vừa gia nhập lại có người trơ tráo kể một chuyện như thế nơi công cộng.”

“Có chứ em,” Annabelle nhìn Lillian vẻ ra dáng đàn chị. “Phụ nữ đã có chồng luôn biết được nhiều chuyện hơn mấy cô gái chưa chồng.”

“Khỉ thật,” Daisy ghen tị.

Cả bàn lại chìm vào im lặng khi tia nhìn thích thú của Annabelle dán chặt vào ánh mắt bực bội của Lillian. Tức mình, cô ngoảnh đi chỗ khác. “Nói thật đi,” Annabelle truy hỏi, cười khùng khục. “Có thật Westcliff hôn cực kỳ tệ không?”

“Ồ, em cho rằng anh ta thuộc dạng tạm chấp nhận được,” Lillian miễn cưỡng thú thật. “Nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó.”

Evie nói ngay với đôi mắt mở to vì tò mò. “Vậy vấn đề...đề ở chỗ nào?”

“Ở chỗ Westcliff làm như vậy - hôn một cô gái mà anh ta ghét cay ghét đắng, cụ thể ở đây là chị - bởi mùi hương của *loại nước hoa này*.” Lillian chỉ tay vào chai nước hoa lóng lánh.

Cả bốn cô gái nhìn cái lọ với vẻ tôn sùng.

“Không phải chứ,” Annabelle hoài nghi.

“Thật đó,” Lillian khẳng khẳng.

Daisy và Evie vẫn miên man im lặng, nhìn qua nhìn lại như thể đang xem một trận đấu quần vợt.

“Lillian, em, cô gái thực tế nhất chị biết, lại nói rằng em có một loại nước hoa kích thích tình dục, thì thật là quá bất ngờ...”

“Kích thích gì?”

“Tình dục,” Annabelle nói. “Lillian, nếu ngài Westcliff thể hiện bất kỳ sự quan tâm nào với em thì chắc chắn không phải vì mùi nước hoa.”

“Sao chị chắc chắn quá vậy?”

Annabelle nhướn mày. “Vậy chứ mùi hương này có gây ảnh hưởng tương tự lên người đàn ông nào khác mà em từng gặp hay không?”

“Em cũng chưa thấy,” Lillian bất đắc dĩ thừa nhận.

“Em dùng nó bao lâu rồi?”

“Khoảng một tuần, nhưng em...”

“Và bá tước là người duy nhất có phản ứng với nó hả?”

“Sẽ có những người khác,” Lillian cãi. “Chỉ là họ chưa có cơ hội ngửi thôi.” Thấy được nét mặt hoài nghi của bạn, cô thở dài. “Em biết chuyện này nghe thế nào. Em đã không tin một lời nào của ông Nettle về chai nước hoa, cho đến hôm nay. Nhưng em cam đoan với chị, khoảnh khắc bá tước hít nhẹ...”

Annabelle nhìn Lillian trân trân, tự hỏi liệu chuyện cô bạn vừa nói có phải là sự thật không.

Evie lặng lẽ nói, “Em có thể x...xem thử không, Lillian?”

“Tất nhiên.”

Với tay lấy chai nước hoa như thể bên trong chứa chất nổ đủ sức gây chấn động, Evie mở nắp, đưa lên chiếc mũi lấm tẩm tàn nhang hít một hơi. “Sao mình không c...cảm thấy gì hết nhỉ?”

“Em thắc mắc có phải nó chỉ có hiệu quả với đàn ông không?” Daisy nói to.

“Chị thì thắc mắc,” Lillian chậm rãi nói, “có phải nếu ai trong *ba người* dùng nó thì Westcliff cũng sẽ bị thu hút giống như với chị không?” Trong lúc nói, cô nhìn thẳng Annabelle.

Nhận ra Lillian sắp sửa đề nghị điều gì, Annabelle nhăn nhó. “Ôi không,” cô nói, lắc đầu quày quật. “Chị có chồng rồi, Lillian, và rất yêu chồng, chị chưa từng có ý tư tưởng đến bạn thân của anh ấy!”

“Có ai bắt chị quyến rũ anh ta đâu,” Lillian nói. “Chị chỉ cần xúc ít nước hoa rồi đến đứng cạnh anh ta xem anh ta có chú ý đến chị hay không thôi.”

“Em sẽ làm,” Daisy hăm hở nói. “Mà em còn đề nghị tôi nay tất cả chúng ta cùng xúc xem mình có hấp dẫn đàn ông hơn không.”

Evie cười nắc nẻ trong lúc Annabelle tròn mắt. “Em giỡn hả?”

Lillian cười toe. “Thử có chết ai đâu. Cứ coi như làm thí nghiệm khoa học đi. Chỉ là thu thập chứng cứ để làm rõ giả thuyết thôi mà.”

Một tiếng rên thảm não thoát khỏi môi Annabelle khi cô thấy hai cô gái trẻ bắt đầu vẩy vài giọt vào người. “Đây là chuyện ngớ ngẩn nhất chị từng

làm,” cô bình luận. “Nó còn nhảm nhí hơn cả lần chúng ta mặc đồ lót chơi bóng.”

“Quần chèn,” Lillian nhanh nhẩu nói, tiếp tục cuộc tranh luận dài hơi về danh xưng phù hợp cho trang phục lót.

“Đưa chị.” Với nét mặt căng răng chịu đựng, Annabelle đưa tay cầm lấy chai nước hoa, nhỏ thứ chất lỏng thơm sực nức vào đầu ngón tay.

“Thêm tí nữa đi,” Lillian khuyên, hài lòng quan sát Annabelle xúc nước hoa dưới tai. “Cả cổ nữa.”

“Chị không hay dùng nước hoa,” Annabelle nói. “Hunt thích mùi da sạch.”

“Anh ta có thể thích Nữ hoàng Bóng đêm.”

Annabelle ngớ người. “Tên của loại nước hoa này đây à?”

“Nó được đặt theo tên của một loài lan chỉ nở về đêm,” Lillian giải thích.

“Chúa ơi,” Annabelle mĩa mai. “Chị còn sợ đó là tên của một ả điếm nào đó cơ đấy.”

Phớt lờ nhận xét kia, Lillian nhận lại chai nước hoa. Sau khi nhỏ thêm vài giọt vào yết hầu và cổ tay, cô cho nó vào lại xác rồi đứng lên. “Giờ thì,” cô vui vẻ nói, liếc mắt sang các cô gái ế khác, “cùng tìm Westcliff nào.”

Chương 5

Không hề hay biết gì về cuộc tập kích đang được toan tính, Marcus thư giãn trong phòng làm việc cùng em rể, Gideon Shaw, và hai người bạn là Simon Hunt và ngài St. Vincent. Họ say sưa trò chuyện trong phòng riêng trước khi bữa tối linh đình được bắt đầu. Ngả người ra ghế sau chiếc bàn gỗ gụ, anh liếc nhìn đồng hồ bỏ túi. Tám giờ - thời điểm quay lại với các vị khách, đặc biệt khi Marcus lại là gia chủ. Tuy nhiên, anh vẫn ngồi yên, cau mày trước mặt đồng hồ bóng loáng với vẻ cay đắng của một người buộc phải thi hành bổn phận không mấy dễ chịu.

Anh phải nói chuyện với Lillian Bowman. Hôm nay anh vừa hành động như một tên điên. Túm lấy cô, hôn cô trong một cảm giác bùng nổ của đam mê lệch lạc... ý nghĩ đó khiến anh khó chịu tựa quạ trên ghế.

Bản tính thẳng thắn của Marcus thúc giục anh giải quyết tình huống theo cách trực diện. Chỉ có một giải pháp duy nhất cho tình cảnh tiến thoái lưỡng nan hiện nay - anh sẽ xin lỗi cho hành vi của mình, và cam đoan với cô rằng chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa. Nếu anh bỏ ra cả tháng sắp tới để lẩn trốn cô trong chính ngôi nhà của mình thì thật chết tiệt. Cố gắng phớt lờ toàn bộ sự việc là chuyện không khả thi.

Anh chỉ ước được biết tại sao chuyện đó lại xảy ra.

Marcus không thể suy nghĩ được gì khác sau chuyện xảy ra chỗ bụi cây - bản thân anh đã vượt quá giới hạn, và thậm chí còn tận hưởng sự thỏa mãn lạ lùng, hoang dại khi hôn cô nàng đánh đá phiến phức kia.

“Tầm phào,” giọng St. Vincent vang lên. Hắn đang ngồi trên mép bàn, nhìn chằm chằm qua kính nhìn nổi. “Ai đời lại đi quan tâm đến mấy thứ quỷ quái

tranh phong cảnh với đài tưởng niệm vậy hả?” St. Vincent uể oải nói tiếp. “Anh cần thể nổi có hình phụ nữ đó Westcliff. Bây giờ *chỉ có* mấy cái đó mới đáng xem.”

“Tôi cứ nghĩ anh đã nhìn đủ dưới dạng ba chiều rồi chứ,” Marcus khô khan đáp. “Không phải anh hơi bận bịu với chủ đề giải phẫu phái đẹp hay sao, St. Vincent?”

“Anh có sở thích của anh, tôi có sở thích của tôi.”

Marcus liếc sang em rể, người đang đeo bộ mặt vô cảm lịch sự, và Simon Hunt, người đang tỏ vẻ thích thú với những câu đối đáp. Ba người họ có tính cách và xuất thân hoàn toàn khác nhau. Họ chỉ có một thứ chung là tình bạn với Westcliff. Bản thân Gideon Shaw cũng hoàn toàn đối lập, một “quý tộc Mỹ”, chất của một thuyền trưởng Mỹ tham vọng. Simon Hunt là một doanh nhân khôn ngoan, táo bạo, và đáng tin dưới mọi góc độ, cha anh trước kia làm nghề bán thịt. Người còn lại là St. Vincent, một tên phóng đảng vô đạo đức và là người tình của vô số phụ nữ. Người ta luôn thấy hắn ở các buổi tiệc xa hoa hoặc tụ tập đó đây, ở lại cho đến khi cuộc chuyện trò trở nên “nhạt nhẽo”, nghĩa là lúc khách khứa trao đổi về những việc trọng đại, thì hắn bỏ đi tìm chốn đàn đúm mới.

Marcus chưa từng gặp người nào thích châm chích người khác như St. Vincent. Tử tước gần như không bao giờ nói những gì bản thân nghĩ, và nếu có động lòng trắc ẩn với ai đó thì St. Vincent cũng khéo léo che đậy cảm xúc đó đi. Một linh hồn lầm lạc, người ta thường gọi tử tước như vậy, và có vẻ St. Vincent là một kẻ vô phương cứu vãn. Dường như Hunt và Shaw cũng không chịu nổi St. Vincent nếu không vì tình bạn với Marcus.

Tự thân Marcus lẽ ra cũng ít dính dáng với St. Vincent nếu không phải vì những kỷ niệm từ thuở họ còn học chung trường. Thời điểm St. Vincent chứng minh bản thân là một người hết mình vì bạn bè, làm mọi thứ giúp Marcus tránh khỏi rắc rối, rộng rãi chia sẻ những gói kẹo mang từ nhà đi mà

không hề toan tính. Và hắn luôn luôn là người đầu tiên đứng cạnh Marcus trong mỗi trận đấu.

St. Vincent hiểu rõ cảm giác bị cha mẹ khinh thường khi mà cha hắn cũng không khá hơn cha Marcus bao nhiêu. Hai chàng trai thương hại nhau với vẻ hài hước trớ trêu, và làm mọi điều giúp nhau. Trong những năm học rời trường, tâm tính của St. Vincent trở nên hoang đàng thảm hại, nhưng Marcus không phải người dễ quên ơn nghĩa xa xưa. Anh không thể quay lưng với bạn.

Khi St. Vincent ngả ngón trên ghế bên cạnh Gideon Shaw, họ kết hợp thành một bức tranh rực rỡ, cả hai cùng có mái tóc sáng màu và ngoại hình ưa nhìn, dù hình thức có phần khác nhau. Shaw tinh tế và đẹp trai, với nụ cười cợt nhả nhưng hút hồn người đối diện. Shaw phẳng phát nét phong trần của người từng trải qua nhiều sóng gió trong đời dù cuộc sống của anh luôn dư dả vật chất. Bất cứ trở ngại nào xuất hiện ngang đường đều được Shaw giải quyết gọn ghẽ và khôn khéo.

St. Vincent, ngược lại, sở hữu vẻ đẹp nam tính lạ kỳ, đôi mắt xanh nhạt như mắt mèo, miệng cong cong ngạo nghễ mỗi lúc nhếch cười. Hắn quen thói thờ ơ dễ dãi, một tính cách được rất nhiều kẻ chải chuốt ở Luân Đôn cố gắng bắt chước. Nếu ăn mặc như một công tử bột mà giúp hắn rạng rỡ hơn nữa thì không nghi ngờ gì hắn sẽ làm ngay. Nhưng hắn biết bất kỳ sự mông má nào cũng chỉ làm phân tán sức thu hút của ngoại hình chói lọi, vậy nên hắn ăn vận vô cùng giản dị với những bộ trang phục tối màu đo may cẩn thận.

Với St. Vincent trong phòng làm việc, chủ đề câu chuyện thường xoáy vào đàn bà. Ba ngày trước nghe đồn một quý bà có vai vế trong xã hội Luân Đôn đã có tự tử vì quan hệ vụng trộm với St. Vincent đã chấm dứt. Tử tước nhận thấy rằng lán nạn ở Stony Cross chờ vụ tai tiếng chìm xuống quả là tiện lợi. “Một trò hề lố lăng,” St. Vincent chế giễu, dùng đầu ngón tay nghịch nghịch miệng ly rượu brandy. “Người ta nói cô ta cắt cổ tay, trong

khi sự thật là cô ả dùng một cây ghim cài mũ cào xước cổ tay, và mới thế đã vội gào rống kêu người hầu tới cứu.” Hấn lắc đầu kinh tởm. “Đồ đàn. Sau biết bao khó khăn chúng tôi phải chịu đựng để giấu giếm mối quan hệ này mà cô ta lại làm chuyện đó. Ai ở Luân Đôn cũng biết, kể cả chồng cô ta. Vậy cô ta còn mong đợi cái quái gì? Nếu cô ta định trừng phạt tôi vì đã chia tay thì cô ta sẽ phải chịu đau đớn gấp một trăm lần. Với những chuyện thế này thì phụ nữ mới là kẻ chịu sự gièm pha, đặc biệt là khi cô ta đã có chồng.”

“Phản ứng của chồng cô ta ra sao?” Marcus hỏi, tập trung ngay lập tức vào vấn đề thực tiễn. “Ông ta có định trả đũa không?”

Cái nhìn ghê tởm của St. Vincent càng trở nên cay độc hơn. “Tôi nghĩ lão ta không làm thế đâu. Lão gấp đôi tuổi cô ta và không chạm vào vợ nhiều năm rồi. Có vẻ lão sẽ không thách thức tôi chỉ vì cái danh dự hão của cô ta đâu. Nếu cô ta tránh cho lão cái tiếng bị cấm sùng thì lão cũng để cô ta tự do. Đằng này cô ả lại đi làm mọi chuyện để quảng bá sự ngớ ngẩn của bản thân, đàn khiếp.”

Simon Hunt nhìn tử tước chăm chăm với vẻ trầm ngâm lạnh lẽo. “Thật thú vị,” anh êm ái nói, “khi anh nói mối quan hệ này bắt nguồn từ sự ngớ ngẩn của cô ta chứ không phải của anh.”

“Đúng thế,” St. Vincent nhấn mạnh. Ánh sáng nhảy nhót trên khuôn mặt góc cạnh lươn lẹo của hắn. “Tôi đã thận trọng, còn cô ta thì không,” hấn lắc đầu thờ dài chán đời. “Lẽ ra tôi không nên để cô ta quyến rũ tôi.”

“Cô ta quyến rũ anh?” Marcus nghi ngại hỏi.

“Tôi thề trên mọi điều thiêng liêng...” St. Vincent ngừng lại. “Đợi đã. Vì không có gì thiêng liêng với tôi, để tôi nói lại. Các anh phải tin rằng cô ta là người thúc đẩy mối quan hệ. Cô ta ra tín hiệu khắp mọi nơi, xuất hiện ở những chỗ tôi có mặt, và gửi thư khẩn cầu tôi đến gặp bất cứ lúc nào tôi

muốn, cam đoan với tôi rằng cô ta đã ly thân với chồng. Tôi thậm chí còn không muốn cô ta - chưa chạm vào cô ta thì tôi đã biết là mọi chuyện sẽ sớm trở nên nhạt nhẽo thôi. Nhưng cứ từ chối hoài cũng ngại, nên tôi đến nhà cô ta, và gặp cô ta trong tình trạng khóa thân ngay đại sảnh. Tôi còn biết làm gì?”

“Xin cáo từ?” Gideon Shaw khẽ cười, nhìn tử tước chăm chú như thể hẳn là người quản thú của gánh xiếc Hoàng gia.

“Lẽ ra tôi nên làm vậy,” St. Vincent cau có nói. “Nhưng tôi không bao giờ bỏ rơi một phụ nữ đang hứng tình. Và đã quá lâu tôi chưa lên giường với ai, phải đến một tuần chứ chẳng ít, nên tôi...”

“Một tuần không lên giường với phụ nữ là lâu lắm sao?” Marcus nhướn mày cắt lời.

“Anh định nói như vậy là không lâu à?”

“St. Vincent, nếu một người đàn ông có thời gian ngủ với phụ nữ hơn một lần một tuần thì rõ ràng là hẳn ta quá rảnh rồi. Có một số trách nhiệm có thể giữ anh bận rộn thay cho...” Marcus ngập ngừng để tìm cụm từ thích hợp. “Công cuộc yêu đương.” Một sự im lặng chết người chào đón câu nói của bá tước. Liếc Shaw, Marcus nhận ra em rể bất thành linh dục điều xì gà vào đĩa thủy tinh, anh bèn cau mày. “Cậu bận rộn lắm, Shaw, với công việc làm ăn ở hai bờ lục địa. Ất hẳn cậu tán thành ý kiến của tôi.”

Shaw cười nhẹ. “Thưa ngài, vì ‘công cuộc yêu đương’ của tôi chỉ giới hạn trong phạm vi vợ tôi, cũng tức là em gái ngài, nên tôi nghĩ tốt hơn tôi nên im miệng.”

St. Vincent cười uể oải. “Mấy cái ‘tốt hơn’ luôn ngăn cản những buổi nói chuyện hay ho.” Tia nhìn của hẳn chuyển sang Simon Hunt lúc đó đang hơi nhăn nhó. “Hunt, xin anh cho ý kiến đi. Đàn ông nên làm tình với tần suất

bao nhiêu đây? Hơn một lần một tuần có phải là tính phóng dăng không thể tha thứ?”

Hunt nhìn Marcus vẻ hơi hồi lối. “Dù tôi không hẳn tán thành ý kiến của St. Vincent...”

Marcus vừa quắc mắt vừa nói, “Rõ ràng là đam mê tình dục thái quá sẽ gây hại cho sức khỏe, giống như ăn uống quá độ vậy thôi...”

“Anh vừa mô tả buổi tối hoàn hảo của tôi đó Westcliff,” St. Vincent lăm lăm với nụ cười tươi rói, quay lại phía Hunt. “Tần suất của vợ chồng anh...”

“Chuyện phòng the của tôi không thuộc chủ đề mở,” Hunt nói ngay.

“Nhưng anh ngủ với cô ấy hơn một lần mỗi tuần đúng không?” St. Vincent chưa chịu thôi.

“Quý thật, đúng vậy,” Hunt lăm lăm.

“Với một phụ nữ xinh đẹp như bà Hunt thì phải thế chứ,” St. Vincent nói dẻo quẹo, đoạn cười nhạo cái liếc tóe lửa của Hunt. “Ôi, đừng trừng mắt như thế - tôi không hề có nhã hứng چرا cảm vợ anh đâu. Tôi đâu muốn nằm dưới ba tác đất bởi sức mạnh của mấy nắm đấm búa tạ của anh. Và tuýp thiếu phụ hạnh phúc tràn trề không có sức hấp dẫn trong mắt tôi - nhất là khi mấy cô chưa chồng bị lụy dễ ăn hơn nhiều.” Hắn nhìn lại Marcus. “Có vẻ chỉ mình anh có ý nghĩ đó, Westcliff. Giá trị của làm việc chăm chỉ và sự kiềm chế không thể so sánh với một thân hình đàn bà ám áp trên giường.”

Marcus cau mày. “Còn những thứ khác quan trọng hơn.”

“Như là?” St. Vincent tỏ vẻ kiên nhẫn có phần cường điệu như một chàng trai nổi loạn đang nghe người ông hom hem giảng đạo. “Tôi cho rằng anh

sẽ nói về mấy thứ đại loại như ‘tiền bộ xã hội’? Nói tôi nghe đi, Westcliff...” Tia nhìn của hắn trở nên ranh mãnh. “Nếu quý dữ mặc cả với anh rằng tất cả trẻ mồ côi đói khát trên nước Anh này sẽ được ăn no mặc ấm, đổi lại anh sẽ không bao giờ được lên giường với phụ nữ, thì anh sẽ chọn cái nào? Những đứa trẻ mồ côi, hay sự mãn nguyện của bản thân anh?”

“Tôi không bao giờ trả lời những câu hỏi mang tính giả thuyết như thế.”

St. Vincent cười. “Đúng như tôi nghĩ. Tội nghiệp lũ trẻ.”

“Tôi không nói...” Marcus dợm nói, rồi nôn nóng ngừng lại. “Thôi đủ rồi. Khách của tôi đang đợi. Các anh có thể tiếp tục cuộc tán gẫu cực kỳ vô bổ ở đây, hoặc cùng tôi vào phòng khách chính.”

“Tôi sẽ đi với anh,” Hunt đáp ngay, nhắc người khỏi ghế. “Vợ tôi sẽ đi tìm tôi mất.”

“Vợ tôi cũng vậy,” Shaw tán thành và cũng đứng lên.

St. Vincent ma mẫn nhìn Marcus. “Chúa giúp con thoát khỏi cảnh bị phụ nữ dắt mũi - và thậm chí hơn là con lại hoàn toàn hài lòng với điều đó.”

Đó là một quan điểm mà Marcus tán đồng.

Tuy nhiên, khi bốn người đàn ông thông thả rời khỏi phòng làm việc thì Marcus không thể không nghĩ ngợi về chuyện Simon Hunt, đã từng là người đàn ông độc thân sáng giá khác hẳn St. Vincent, nay lại có vẻ rất hài lòng với xiềng xích hôn nhân. Biết rõ hơn ai hết tính cách thích tự do tự tại của Hunt, và số lượng phụ nữ anh ta từng có quan hệ, Marcus đã bất ngờ biết bao khi Hunt sẵn sàng buông rơi tất cả. Đến với một phụ nữ như Annabelle, người lúc đầu có vẻ đơn giản chỉ là một tay săn chồng nông cạn, huyếch hoặc. Rồi khi chứng kiến tình cảm mặn nồng mà hai người dành cho nhau, Marcus buộc lòng công nhận Hunt đã lựa chọn đúng.

“Không hối tiếc sao?” anh nhỏ to với Hunt khi họ đi xuống đại sảnh, Shaw và St. Vincent đi chậm hơn cách đó một quãng.

Hunt vừa liếc mắt vừa mỉm cười dò hỏi. Anh là một người cao lớn, tóc đen với sức mạnh nam tính, say mê săn bắn và thể thao giống Marcus. “Về chuyện gì?”

“Bị vợ dất mũi.”

Hunt toét miệng cười, lắc đầu. “Westcliff, nếu vợ tôi có dất tôi, thì phải bằng một bộ phận hoàn toàn khác. Và tôi không hối tiếc bất kỳ điều gì.”

“Tôi nghĩ lấy vợ cũng có cái lợi,” Marcus mơ màng nói. “Có một phụ nữ trong tay để thỏa mãn nhu cầu, chưa kể vợ thì rẻ hơn hẳn nhân tình. Hơn nữa, việc có con thừa kế...”

Hunt cười khàn trước nỗ lực sẫm soi sự việc dưới góc nhìn thực dụng. “Tôi không cưới Annabelle vì những mục đích thực dụng. Và dù không cần tính ra con số chính xác thì tôi cũng có thể cam đoan với anh là cô ấy không rẻ hơn nhân tình. Lúc tôi hỏi cưới cô ấy tôi không quan tâm chuyện con thừa kế.”

“Vậy tại sao anh lại cưới cô ta?”

“Tôi sẽ nói cho anh biết, nhưng chẳng phải trước đây không lâu anh từng bảo rằng anh hy vọng tôi đừng bắt đầu - thế nào nhỉ? - ‘đầu độc không khí bằng thứ tình cảm sướt mướt cơ mà’.”

“Anh tin rằng anh yêu cô ấy sao?”

“Không,” Hunt thoải mái đáp. “Không phải tin, mà là tôi yêu cô ấy.”

Marcus nhún vai. “Nếu tin như thế giúp hôn nhân của anh trở nên dễ chịu thì cứ tin vậy đi.”

“Chúa lòng lành, Westcliff ơi...” Hunt thì thầm, nụ cười tò mò lấp lánh trên mặt, “anh chưa từng yêu ai sao?”

“Tất nhiên là rồi. Tôi đã tìm được một vài phụ nữ nổi trội về tư cách và ngoại hình...”

“Không, không, không... tôi không nói đến ai đó ‘nổi trội’. Ý tôi là người làm anh hoàn toàn bị chìm đắm, người lấp đầy trong anh sự mong mỏi, khát khao, đam mê...”

Marcus liếc mắt giễu cợt. “Tôi không có thời gian cho mấy thứ nhảm nhí đó.”

Hunt cười lớn làm bá tước bực mình. “Vậy thì tình yêu sẽ không phải là một yếu tố cần thiết trong quyết định chọn vợ của anh?”

“Chắc chắn không. Hôn nhân là một sự kiện trọng đại không thể bị định đoạt bởi những cảm xúc thất thường.”

“Có lẽ anh nói đúng,” Hunt dễ dàng đồng tình. Quá dễ, như thể anh còn không tin tưởng những gì mình nói. “Một người như anh phải chọn vợ một cách hợp lý. Tôi rất muốn xem anh hoàn thành việc đó như thế nào.”

Họ cùng nhau vào phòng khách, lúc này Livia đang khéo léo thúc giục khách khứa chuẩn bị vào sảnh tiệc tối. Vừa trông thấy Marcus cô liền cau mày liếc anh vì tội để mặc cô xoay sở một mình. Anh đáp lại cái nhìn trách móc của cô với bằng vẻ mặt không chút ăn năn. Vào bên trong, Marcus thấy Thomas Bowman và vợ ông ta, bà Mercedes, đang đứng ngay bên phải anh.

Marcus bắt tay ông Bowman, một người đàn ông trầm lặng và đường bệ với bộ râu rậm gần như khóa lấp cho mái tóc thưa thớt. Khi giao tiếp, ông Bowman luôn đeo bộ mặt sao nhãng quen thuộc của một người thích làm những việc khác. Chỉ khi câu chuyện xoay quanh công việc kinh doanh - bất kỳ hình thức kinh doanh nào - thì sự tập trung của ông mới quay lại với vẻ sắc bén vốn có.

“Chào buổi tối tốt lành,” Marcus khẽ chào, và cúi xuống hôn tay bà Mercedes. Bà ôm đến mức khớp và gân bên dưới găng tay hằn lên những đường tương tự luống đất trồng cà rốt. Bà là một phụ nữ gầy gò nhưng tháo vát, đầy nghị lực. “Vui lòng chấp nhận lời xin lỗi của tôi vì đã không ra đón các vị chiều nay,” Marcus tiếp tục. “Và cho phép tôi được nói tôi lấy làm vui sướng được đón tiếp các vị trở lại trang viên Stony Cross.”

“Vâng, thưa ngài,” bà Mercedes luyên láy, “chúng tôi *rất* vinh hạnh khi lại được ở trang viên *hoa lệ* của ngài! Còn về chuyện chiều nay thì... chúng tôi không phiền muộn gì về sự vắng mặt của ngài, với một người có quá nhiều mối bận tâm và trách nhiệm như ngài thì còn vô số công việc đòi hỏi thời gian của ngài.” Một cánh tay của bà vịn vẹo làm Marcus nhớ đến bước chuyển mình của con bộ ngựa cầu nguyện. “À... tôi thấy hai cô con gái đáng yêu của tôi đang đứng bên kia...” Giọng bà ngân nga cao hơn khi gọi họ, và vẫy tay cương quyết yêu cầu họ tới chỗ bà. “*Các con!* Các con, nhìn xem mẹ tìm thấy ai này. Đến trò chuyện với ngài Westcliff đi!”

Marcus giữ khuôn mặt vô cảm khi anh nhận thấy mấy vị khách gần đó nhướng mày. Nhìn theo hướng Mercedes khoa tay múa chân ra hiệu, anh thấy chị em Bowman, cả hai đã rũ bỏ hẳn dáng vẻ tinh quái bụi bặm lúc chơi đùa ở sân sau chuồng ngựa ban chiều. Anh dán mắt vào Lillian trong bộ váy dạ hội màu xanh nhạt, vạt trước chỉ được giữ bằng hai chiếc kẹp vàng nhỏ xíu trên vai. Anh chưa kịp kiểm soát những luồng suy nghĩ bất thường thì trong đầu đã nghĩ tới việc tháo hai chiếc kẹp ra, để mặc lớp váy xanh lục buông lơ lửng ra bộ ngực và bờ vai trắng mịn như sữa...

Marcus nhìn lên mặt Lillian. Mái tóc đen bóng mượt của cô được búi cao lên đỉnh đầu thành một khối tròn có vẻ quá nặng so với chiếc cổ mảnh khảnh. Khi vén hết tóc khỏi trán, mắt cô càng giống mắt mèo. Khi cô nhìn lại anh, gò má cô ửng hồng, và cô gục cằm thành một cái gật đầu cẩn trọng. Rõ ràng cô ghét cay ghét đắng khi phải băng ngang phòng khách để đến với họ - với anh - và Marcus không thể trách cô.

“Không cần phải gọi hai cô ấy đâu, bà Bowman,” anh nói nhỏ. “Họ đang vui vẻ với bạn bè mà.”

“Bạn chúng,” bà Mercedes kêu lên nhạo báng. “Nếu ngài muốn nói đến Annabelle Hunt tai tiếng thì tôi có thể cam đoan với ngài rằng tôi không...”

“Tôi luôn đặt bà Hunt ở một vị trí trân trọng nhất trong lòng mình,” Marcus nói và trao cho người đàn bà cái nhìn thách thức.

Câu nói ấy làm bà Mercedes bất ngờ, hơi tái mặt và vội vàng đính chính. “Ngài là người có những nhận định *sáng suốt*. Một khi ngài đã nói mình tôn trọng bà Hunt, thì tôi chỉ còn biết tuân theo, thưa ngài. Thật ra mà nói, tôi luôn nghĩ...”

“Westcliff,” Thomas Bowman xen ngang vì ông không mấy hứng thú với chủ đề về hai cô con gái và việc họ kết bạn với ai, “khi nào chúng ta bàn tiếp về công việc kinh doanh đã nói lần trước nhỉ?”

“Ngày mai, nếu ông thích,” Marcus đáp. “Chúng tôi sẽ tổ chức một buổi cưới ngựa sau bữa sáng.”

“Tôi không cưới ngựa, nhưng tôi sẽ gặp ngài vào bữa sáng.”

Họ bắt tay, và Marcus cúi chào, sau đó chuyển hướng sang những vị khách khác đang tìm kiếm sự chú ý của anh. Ngay lúc đó một người mới tới xuất

hiện, họ liền nhanh chóng dọn đường cho bà Georgiana nhỏ thó, lão phu nhân Westcliff... mẹ Marcus. Bà trang điểm đậm, mái tóc được chải chuốt công phu, cổ tay, cổ, và tai đều lấp lánh trang sức. Ngay cả cây ba toong của bà cũng sáng loáng với những viên kim cương được cẩn chìm.

Một số phụ nữ lớn tuổi có vẻ ngoài cay nghiệt nhưng ẩn chứa một trái tim vàng. Nhưng lão bá tước phu nhân Westcliff không phải là một phụ nữ như thế. Trái tim bà - mà sự tồn tại của nó vẫn còn đang được bàn cãi - rõ ràng không được làm từ vàng hay một vật liệu dễ uốn nắn nào đó. Nói thẳng ra, nữ bá tước không xinh đẹp, chưa từng xinh đẹp. Nếu có ai đó thay thế vỏ ngoài vương giả của bà bằng một chiếc váy rộng thùng thình và đeo thêm một chiếc đeo thêm một chiếc tạp dề, thì bà sẽ bị nhầm lẫn ngay với một bà già vất vả. Mặt tròn; miệng nhỏ; mắt bé như mắt chim; và chiếc mũi không rõ hình thù, kích thước. Điểm nổi bật nhất của bà là dáng vẻ của kẻ bị tan tành ảo mộng, giống như một đứa trẻ vừa mở phân quà sinh nhật và thấy món quà của mình giống hệt năm trước.

“Chào buổi tối, thưa lão phu nhân,” Marcus nói với mẹ, nhìn bà cười gương gạo. “Mọi người lấy làm vinh dự vì có mẹ cùng tham gia bữa tiệc tối nay.” Nữ bá tước thường tránh né những bữa tối đông người như thế này, và thích được ăn riêng trong phòng khách trên lầu. Tối nay có vẻ là ngoại lệ.

“Ta muốn biết liệu có vị khách nào thú vị hay không,” nữ bá tước nói dứt khoát, tia nhìn trượng giả của bà lướt khắp gian phòng. “Tuy nhiên, vẻ ngoài của họ cho thấy có vẻ vẫn chỉ toàn những kẻ đàn độn.”

Vài tiếng cười vang lên, khúc khích có mà nắc nẻ cũng có, bởi họ nghĩ - hoàn toàn sai lệch - rằng lời nhận xét vừa rồi chỉ là giỡn chơi.

“Mẹ có thể sẽ thay đổi ý kiến sau khi được làm quen với một vài người,” Marcus đáp trong lúc nghĩ về chị em Bowman. Bà mẹ xét nét của anh sẽ không bao giờ thấy chán hai chị em hết thuốc chữa đó.

Tôn trọng tôn ti trật tự, Marcus tháp tùng nữ bá tước vào sảnh lớn, những người có địa vị thấp hơn đi phía sau. Bữa tối ở Stony Cross có tiếng là thịnh soạn, và tối nay cũng vậy. Tám món cá, thú săn, gia cầm, và bò được dọn lên, có hoa tươi trang trí mỗi khi có món mới. Họ khai vị với món xúp rùa, cá hồi nướng bạch hoa, cá rô và cá đối sốt kem, cá dây bổ dưỡng tẩm sốt tôm chế biến công phu. Món kế tiếp là thịt thú ướp tiêu, giấm bông thảo mộc, ức bê chiên rưới đẫm nước thịt nóng hôi, và thịt gà nướng giòn tan. Còn nhiều món nữa được dọn ra, cho đến khi khách khứa ai nấy đều no căng không thể ních thêm gì vào bụng được nữa và mặt thì đỏ ửng vì những ly rượu cứ mãi được người hầu rót đầy. Món tráng miệng là một loạt đĩa bánh pho mát hạnh nhân, pút đỉnh chanh và bánh gạo.

Bỏ qua món tráng miệng, Marcus uống một cốc rượu vang đỏ và tự làm vui bản thân bằng cách liếc trộm Lillian Bowman. Trong một vài khoảnh khắc ngồi yên và điềm đàm hiêm hoi, Lillian trông giống một nàng công chúa xinh tươi e lệ. Nhưng ngay khi cô cất giọng - vung vẩy cái nĩa và thẳng thừng xen ngang vào câu chuyện của đàn ông - tất cả biểu hiện quyền quý kia bay biến đi đâu cả. Lillian quá thẳng thắn, quá tin tưởng những gì cô nói là thú vị và đáng được lắng nghe. Cô không thềm quan tâm ý kiến của người khác, và có vẻ cô cũng không có khả năng tôn kính bất kỳ ai.

Sau nghi thức uống rượu vang đỏ cho quý ông, trà cho quý bà, và một vài câu chuyện ảm đạm, thực khách bắt đầu cáo lui. Ngay khi Marcus từ tốn đi vào đại sảnh với một nhóm khách bao gồm gia đình Hunt thì anh nhận ra Annabelle hành xử có phần kỳ quái. Cô đi sát bên anh đến nỗi khuỷu tay họ cứ cọ vào nhau, và cô quạt tay lia lịa dù không khí trong trang viên lúc này khá mát mẻ. Nheo mắt nhìn cô dò hỏi qua làn hơi ngọt ngào phả về phía mình, Marcus hỏi, “Ồ đây nóng quá sao, bà Hunt?”

“Sao thế, à vâng... ngài cũng cảm thấy nóng hả?”

“Không,” anh cười, tự hỏi tại sao Annabelle đột ngột ngừng quạt tay mà

nhìn anh chăm chú.

“Ngài không cảm nhận được gì sao?” cô hỏi.

Marcus thích thú lắc đầu. “Tôi có nên hỏi do đâu cô có suy nghĩ đó không?”

“Ồ, không có gì. Tôi chỉ tự hỏi là ngài có thể nhận thấy vài sự khác biệt nơi tôi không?”

Marcus hờ hững liếc Annabelle. “Kiểu tóc của cô,” anh đoán. Lớn lên với hai cô em gái, anh học được rằng mỗi khi họ hỏi ý kiến của anh về ngoại hình của họ thì phần lớn tập trung ở kiểu tóc. Mặc dù đề cập vấn đề ngoại hình với vợ bạn thân có phần không phù hợp, nhưng có vẻ Annabelle đang nhìn anh với ánh mắt dành cho anh trai.

Annabelle nhăn nhó cười. “Đúng rồi. Thứ lỗi cho tôi vì đã hành xử kỳ lạ, thưa ngài. Tôi e rằng tôi đã uống hơi nhiều.”

Marcus khẽ cười. “Có lẽ cô nên ra ngoài trời đêm cho tỉnh táo lại.”

Bước đến cạnh họ, Simon Hunt nghe được câu nói sau cùng, liền đặt tay lên eo vợ. Anh cười và chạm môi vào thái dương Annabelle. “Anh đưa em ra hàng hiên sau nhà nhé.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Hunt đờ đẫn, ngả đầu vào đầu vợ. Mặc dù Annabelle không thể nhận thấy nét mặt kiềm chế của chồng mình nhưng Marcus thì thấy rõ, và tự hỏi tại sao bỗng nhiên Hunt trông có vẻ khó chịu và quẫn trí thế. “Thứ lỗi cho chúng tôi, Westcliff,” Hunt lẩm bẩm, đoạn vội vã kéo vợ đi, buộc cô phải đuổi theo những bước chân âm âm của anh.

Marcus lắc đầu nghĩ ngợi, mắt nhìn theo cặp đôi biến mất khỏi lối vào.

“Không có gì. Không có gì hết.” Daisy rầu rĩ nói, cùng đi khỏi phòng ăn với Lillian và Evie. “Em bị ngồi giữa hai người đàn ông không thèm để mắt tới em. Hoặc đây là nước hoa giả, hoặc cả hai bị mất khứu giác rồi.”

Evie ngơ ngác nhìn Daisy. “Em... em nghĩ rằng em không qu...quen với từ...”

“Em phải quen nếu cha em là chủ một công ty xà phòng,” Lillian khô khan đáp. “Nó có nghĩa là ai đó bị mất khả năng ngửi.”

“Ồ. Vậy mấy người cùng ăn tối với em cũng bị mất khứu giác. Bởi vì họ không hề quan tâm đến em. Chị thì sao, Lillian?”

“Giống em,” Lillian đáp, cảm thấy bực dọc và bất lực. “Chị cho rằng nước hoa không còn hiệu quả nữa. Nhưng chị cam đoan nó có ảnh hưởng lên Westcliff...”

“Trước đây chị đã từng đứng gần anh ta chưa?” Daisy hỏi.

“Tất nhiên là chưa!”

“Vậ dự đoán của em là sự gần gũi đã làm anh ta mất trí.”

“Ồ, phải rồi,” Lillian tự ti nói. “Chị là người đàn bà quyền rũ nổi tiếng thế giới mà.”

Daisy cười. “Em không phủ nhận sức hấp dẫn của chị đâu chị yêu dấu. Theo ý kiến cá nhân của em thì ngài Westcliff luôn...”

Nhưng ý kiến riêng tư đó sẽ không bao giờ được nói ra, vì khi họ đi đến sảnh vào, ba cô gái nhìn thấy Westcliff. Thụ thái dựa vai vào cột nhà, trông đáng vẻ anh thật uy nghi. Mọi thứ ở anh, từ cái đầu nghiêng nghiêng cao

ngạo đến tư thế đỉnh đạc tự tin, đều toát lên dòng máu quý tộc đang chảy trong huyết quản anh. Lillian bỗng trào lên ham muốn được lên đến bên cù cù vào người anh. Thấy anh gào lên bực tức là đủ làm cô vui rồi.

Anh quay đầu lại nhìn lướt qua cả ba với vẻ lịch thiệp nhã nhặn trước khi dán mắt vào Lillian. Rồi ánh nhìn của anh không còn nhã nhặn nữa mà là sự háo hức rình mồi khiến Lillian khó thở. Cô không thể quên cảm giác cơ thể săn chắc bên trong bộ lễ phục đen được cắt may tỉ mỉ kia.

“Anh ta đáng s...sợ quá,” nghe Evie nói khẽ, Lillian bỗng thích thú liếc qua người bạn.

“Chỉ là một gã đàn ông thôi mà, em thân mến. Chị chắc chắn anh ta ra lệnh cho người hầu giúp anh ta lần lượt xỏ từng chân một vào quần dài giống bất kỳ ai khác.”

Daisy cười giễu sự bất kính của chị, còn Evie trông có vẻ choáng váng.

Trước sự ngạc nhiên của Lillian, Westcliff rời khỏi cột tiến lại gần họ. “Buổi tối tốt lành, các cô. Tôi hy vọng các cô thích bữa tối.”

Evie líu lười đành gật đầu còn Daisy hào hứng đáp. “Bữa tối tuyệt lắm, thưa ngài.”

“Thế thì tốt rồi.” Mặc dù nói với Evie và Daisy nhưng anh vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt Lillian. “Cô Bowman, cô Jenner... thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi muốn nói chuyện riêng với bạn của hai cô. Nếu được cho phép...”

“Tốt thôi,” Daisy đáp, láu lỉnh mỉm cười với Lillian. “Đưa chị ấy đi đi, thưa ngài. Vào lúc này chúng tôi không còn việc gì với chị ấy nữa.”

“Cảm ơn.” Anh trang trọng chìa tay về phía Lillian. “Cô Bowman, liệu cô có cho phép tôi?”

Lillian đón lấy tay anh, và cảm thấy mỏng manh lạ kỳ khi anh dẫn cô đi băng ngang sảnh. Sự im lặng giữa hai người quả là kỳ quặc và khó hiểu. Westcliff luôn làm cô kích động, nhưng giờ anh có vẻ thành thạo trong việc làm cô thấy lúng túng - và cô không thích như thế chút nào. Hai người dừng lại tại một góc khuất sau cột trụ khổng lồ. Anh quay lại đối mặt với cô, cô liền buông tay anh ra.

Miệng và mắt anh chỉ trên cô chừng năm, sáu phân, dáng người họ vô cùng cân xứng khi đứng giáp mặt. Mạch cô đập nhanh và yếu ớt, da cô bắt chột nóng bừng như thể cô đang đứng quá gần lửa. Hàng mi dày của Westcliff khẽ rũ xuống đôi mắt đen sẫm khi anh nhận thấy mặt cô biến sắc.

“Cô Bowman,” anh thì thầm, “tôi cam đoan với cô rằng bất chấp chuyện đã xảy ra lúc chiều thì cô không có gì phải sợ tôi cả. Nếu cô không phản đối thì tôi muốn thảo luận việc đó với cô ở một nơi yên tĩnh.”

“Chắc chắn rồi,” Lillian điềm tĩnh nói. Gặp riêng anh ở một nơi nào đó hàm ý hẹn hò theo kiểu tình nhân - cái này thì chắc chắn là không. Và cô vẫn chưa không chế được cảm giác hồi hộp cứ râm ran khắp sống lưng. “Chúng ta sẽ gặp ở đâu?”

“Căn phòng nhìn ra vườn cam.”

“Được thôi, tôi biết chỗ đó rồi.”

“Chúng ta sẽ gặp nhau sau năm phút nữa.”

“Được.” Lillian nở nụ cười thờ ơ hết sức, như thể cô khá quen với những cuộc hẹn bí mật. “Tôi đi trước đây.”

Khi bỏ đi, cô cảm nhận thấy tia nhìn của anh sau lưng mình, và cô biết anh quan sát cô từng giây một cho đến khi cô rời khỏi tầm nhìn.

Chương 6

Khi Lillian đi vào vườn cam, cô bị choáng ngợp bởi mùi... cam. Nhưng chanh, nguyệt quế, và mía cũng tỏa hương ngào ngạt trong bầu không khí nóng ẩm. Sàn nhà lát đá của căn phòng hình chữ nhật được chấm phá với lỗ thông hơi bằng sắt cho phép bếp lò tầng dưới phả hơi ấm vào phòng. Ánh Sao sáng xuyên qua trần nhà bằng kính trong suốt và những khung cửa sổ lộng lẫy, soi rọi mái vòm bên trong đầy ắp những loài cây miền nhiệt đới.

Vườn cam chìm trong cảnh tranh tối tranh sáng và chỉ có ánh sáng le lói từ ngọn đuốc bên ngoài xua tan bóng đêm. Nghe tiếng bước chân, Lillian vội quay đầu lại. Điệu bộ khó xử đã nói thay cô, vì Westcliff liền cất giọng trầm ấm trấn an. “Là tôi thôi mà. Nếu cô muốn nói chuyện ở nơi khác...”

“Không,” Lillian cắt lời, hơi thích cách một trong số những người đàn ông quyền lực nhất nước Anh lại cho bản thân chỉ là “tôi thôi”. “Tôi thích vườn cam này. Thú thật đây là nơi tôi thích nhất.”

“Tôi cũng vậy,” anh vừa nói vừa tiến lại gần cô. “Vì nhiều lý do, nhất là tính riêng tư của nó.”

“Ngài không có nhiều khoảng riêng tư phải không? Với những người đã đến rồi đi khỏi Stony Cross...”

“Tôi cũng cố thu xếp để có đủ thời gian riêng.”

“Vậy những lúc rảnh rỗi ngài làm gì?” Tình huống hiện tại khá giống một giấc mơ - trò chuyện với Westcliff trong vườn cam, quan sát những đóm lửa lập lòe trên khuôn mặt phong trần mà lịch lãm của anh.

“Tôi đọc sách,” giọng anh nghiêm túc. “Tôi đi dạo. Thỉnh thoảng tôi ra sông bơi.”

Tự nhiên cô thấy biết ơn bóng tối, bởi hình ảnh cơ thể trần trụi của anh vẫy vùng trên dòng nước làm mặt cô đỏ lựng.

Thấy cô im lặng đột ngột, anh cho rằng cô bồn chồn. Hiểu lầm lý do cô hành xử như thế, Westcliff cộc cằn. “Cô Bowman, tôi phải xin lỗi vì chuyện chiều nay. Tôi không có gì giải thích cho hành vi của mình, song tôi có thể khẳng định với cô là khoảnh khắc điên cuồng đó sẽ không bao giờ lặp lại.”

Lillian hơi điếng người với từ “điên cuồng”. “Được rồi,” cô nói. “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của ngài.”

“Có lẽ cô sẽ cảm thấy tốt hơn nếu biết tôi không hề mảy may khao khát cô.”

“Tôi hiểu mà. Đủ rồi, thưa ngài.”

“Nếu hai chúng ta bị bỏ rơi trên đảo hoang, thì tôi chắc chắn không nghĩ đến chuyện tiếp cận cô.”

“Tôi biết mà,” cô nói cụt lủn. “Ngài khỏi cần nói nữa.”

“Tôi chỉ muốn nói tôi đã phạm sai lầm. Cô không thuộc tí phụ nữ tôi có hứng thú.”

“Được rồi.”

“Thật ra...”

“Ngài đã nói rõ *lắm* rồi, thưa ngài,” Lillian quắc mắt nghĩ rằng đó là lời xin

lỗi rầy rà nhất mà cô từng nhận được. “Tuy nhiên... cha tôi luôn nói thế này, lời xin lỗi chân thành luôn đi kèm một cái giá.”

Westcliff liếc cô cảnh giác. “Giá?”

Không khí giữa hai người đầy thách thức. “Đúng vậy, thưa ngài. Chỉ xin lỗi suông thôi thì đâu có gì khó đối với ngài? Nếu ngài thật lòng hối lỗi vì những gì đã làm thì ngài nên cố gắng sửa chữa chứ không chỉ nói miệng thôi.”

“Tất cả những gì tôi đã làm là hôn cô,” anh phản ứng, như thể cô cường điệu hóa sự cố đã qua.

“Trái ý tôi,” Lillian nhấn mạnh. Cô tỏ vẻ bị xúc phạm phẩm giá. “Có lẽ một vài phụ nữ sẽ chào đón sự quan tâm lãng mạn của ngài, nhưng tôi không nằm trong số đó. Và tôi không quen bị vồ lấy cưỡng hôn trong lúc tôi không đòi hỏi...”

“Cô đã hưởng ứng,” Westcliff bắt bẻ, nét mặt nhăn nhúm như quỷ vương.

“Tôi đâu có hưởng ứng!”

“Cô...” Có vẻ nhận ra đây là một cuộc tranh luận không thể ngã ngũ, Westcliff ngưng bật và rửa thầm.

“Nhưng,” Lillian nói ngon nói ngọt, “tôi sẵn lòng tha thứ và quên hết. Nếu...” cô cố tình nhấn nhá.

“Nếu sao?” anh rầu rĩ hỏi.

“Nếu ngài làm một nghĩa cử nho nhỏ cho tôi.”

“Và điều đó là?”

“Chỉ cần nhờ mẹ ngài làm người bảo trợ cho chị em tôi trong mùa vũ hội sắp tới.”

Mắt anh tròn tròn một cách khó coi, như thể ý tưởng kia nằm ngoài khuôn khổ đạo lý. “Không.”

“Bà ấy cũng sẽ hướng dẫn chúng tôi một vài quy tắc xã giao ở Anh...”

“*Không.*”

“Chúng tôi cần người bảo trợ,” Lillian khẳng định. “Chị em tôi sẽ không bước ra xã hội được nếu thiếu người bảo trợ. Nữ bá tước là người có sức ảnh hưởng, và được tôn trọng, lời xác nhận của bà sẽ đảm bảo cho thành công của chúng tôi. Tôi tin chắc ngài có thể nghĩ ra cách thuyết phục bà ấy...”

“Cô Bowman,” Westcliff lạnh lùng cắt lời. “Nữ hoàng Victoria cũng không thể kéo hai cô gái xấu tính như chị em cô bước trên con đường của sự kính trọng. Chuyện đó là không thể. Và làm vui lòng cha cô chưa phải là động lực đủ lớn để tôi đặt mẹ tôi vào mớ bòng bong quái quỷ hai cô có thể tạo ra.”

“Tôi biết ngài sẽ nói thế mà.” Lillian tự hỏi liệu cô có dám làm theo bản năng mà chấp nhận một sự mạo hiểm khủng khiếp không. Liệu nước hoa có còn phát huy tác dụng với Westcliff sau cuộc thử nghiệm thất bại của nhóm gái ế tối nay không? Nếu không, cô sẽ tự làm bẽ mặt mình. Cô hít thật sâu rồi xích lại gần anh. “Rất tốt... ngài không cho tôi được lựa chọn. Nếu ngài không đồng ý giúp tôi, Westcliff, tôi sẽ kể cho mọi người nghe chuyện đã xảy ra chiều nay. Tôi dám cá là mọi người sẽ khá thích thú với cái tin ngài Westcliff điếm tĩnh không thể kiềm chế vì một cô gái Mỹ tự phụ xấu tính. Và ngài không thể phủ nhận... bởi vì ngài không bao giờ nói dối.”

Westcliff nhướng một bên mày, nhìn cô với ánh mắt đủ làm cô đổ ngay tại chỗ. “Cô đánh giá cao sức hút của bản thân rồi đó, cô Bowman.”

“Có sao? Vậy chứng minh đi.”

Chắc chắn những vị quý tộc phong kiến dòng dõi nhà Westcliff từ bao đời nay đều mang vẻ mặt giống như đang trừng phạt những tá điền nổi loạn. “Như thế nào?”

Dù đã chấp nhận mạo hiểm, song Lillian cũng phải nuốt khan rồi mới trả lời được. “Tôi thách ngài dám vòng tay qua người tôi,” cô nói, “giống như lúc chiều. Và chúng ta sẽ xem lần này liệu ngài có may mắn không chế được bản thân hay không.”

Tia nhìn nhọn báng của anh phản ánh chính xác mức độ coi thường anh dành cho lời thách thức của cô. “Cô Bowman, nếu tôi phải nói thẳng... thì tôi không muốn cô. Chiều nay chỉ là sai lầm. Và nó sẽ không bị lặp lại. Bây giờ nếu cô cho phép, tôi phải đi...”

“Đồ hèn.”

Westcliff dậm bước bỏ đi, nhưng câu nói buộc anh quay phắt lại, có vẻ như anh đang phẫn nộ. Lillian đoán chừng anh không quen nghe lời cáo buộc đó.

“Cô vừa nói gì?”

Từng đốt xương sống của cô phải gồng lên mới giữ cô khỏi ngã quy trước tia nhìn lạnh lùng của anh. “Rõ ràng ngài sợ chạm vào tôi. Ngài sợ không thể kiềm chế bản thân.”

Ngoảnh mặt chỗ khác, bá tước khẽ lắc đầu nghi ngờ anh đang hiểu lầm ý

cô. Khi anh quay lại, mắt anh sục sôi thù địch. “Cô Bowman, chấp nhận rằng tôi không *muốn* cô là việc khó khăn đến thế sao?”

Lillian nhận ra anh sẽ không nhặng xị như vậy nếu anh hoàn toàn tin tưởng khả năng chối từ cô. Bị ý tưởng vừa nảy ra khuyến khích, cô nhích lại gần hơn, và không bỏ sót hình ảnh cả người anh căng lên như dây đàn. “Vấn đề không phải ở chỗ ngài có muốn hay không,” cô đáp. “Mà là ngài có thể rời khỏi tôi một khi ngài đã ôm tôi không.”

“Thật không thể tin nổi,” anh thì thầm, trừng trừng nhìn cô với ánh mắt kháng cự.

Lillian đứng yên, đợi anh nhận lời thách đấu. Ngay khi anh xóa bỏ khoảng cách còn lại giữa họ, nụ cười của cô vụt tắt và miệng cô bỗng cứng đờ một cách kỳ lạ, tim cô đập thành thạch bên dưới yết hầu. Liếc qua gương mặt đầy ẩn ý là đủ hiểu anh sắp làm gì. Cô không cho anh cơ hội nào khác ngoại trừ việc chứng minh rằng cô đã sai. Và nếu anh làm được thì cô sẽ không bao giờ dám nhìn lại mặt anh. *Ôi, ông Nettle, cô yếu ớt nghĩ ngợi, phép màu của ông phải có hiệu quả đấy.*

Miễn cưỡng bước tới, Westcliff cẩn trọng vòng tay qua người cô. Nhịp tim dồn dập của Lillian dường như đã rút hết không khí ra khỏi hai lá phổi. Một bàn tay to lớn của anh đặt giữa xương bả vai của cô, tay kia giữ sau thắt lưng. Anh chạm vào cô cẩn trọng quá đỗi, làm cô có cảm giác mình rất mỏng manh. Khi anh nhẹ nhàng kéo cô vào anh, máu cô nóng bừng. Tay cô quờ quạng bầu vú cho đến khi tóm được lưng áo choàng của anh. Đặt tay lên sống lưng anh, cô cảm nhận được nhóm cơ rần rởi xuyên qua lớp vải bông và lạnh mềm mại.

“Đây là điều cô muốn?” anh rử rử vào tai cô.

Ngón chân Lillian quặp lại trong giày khi hơi thở nóng ấm của anh phả vào tóc cô. Cô gật đầu không nói, cảm thấy tiu nghỉu và xấu hổ vì nhận ra mình

đã thua. Westcliff sắp chỉ cho cô thấy anh buông cô ra dễ dàng đến thế nào, và rồi sau này anh sẽ mãi trêu tức cô không thương tiếc. “Ngài buông tôi ra được rồi,” cô thì thầm, miệng cô phụng phịu tự chế nhạo bản thân.

Nhưng Westcliff vẫn không buông cô ra. Mái đầu đen của anh cúi xuống một chút, và hơi thở của anh không còn thông dong nữa. Lillian nhận ra anh đã ngửi thấy mùi hương nơi cổ... tiếp nhận nó từ tốn nhưng rồi càng lúc càng vồ vập, giống như kẻ nghiện đang hít đầy phổi khói thuốc phiện. *Mùi nước hoa*, cô sững sốt nghĩ. Vậy là không phải cô tưởng tượng ra. Nó phát huy phép màu một lần nữa. Nhưng tại sao Westcliff lại là người duy nhất có phản ứng? Tại sao...

Luồng suy nghĩ của cô tan tành dưới sức ép từ bàn tay anh, làm cô run lên và cong người.

“Chết tiệt,” Westcliff điên cuồng thì thào. Cô chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra thì anh đã đẩy cô vào bức tường gần đó. Tia nhìn đổ tội gay gắt lướt từ cặp mắt ngạc nhiên sang đôi môi hé mở, anh lặng lẽ đấu tranh thêm một giây nóng bỏng cuối cùng, rồi anh chửi thề lần nữa và miệng họ khóa chặt vào nhau cùng với cái ôm nồng nàn.

Tay anh giữ đầu cô, và anh dịu dàng cắn, mút lấy môi cô, như thể cô là một thứ kỳ hoa dị thảo đẹp lạ lùng mà anh phải chiếm đoạt lấy. Đầu gối cô lả đi đến mức không còn đứng thẳng được nữa. Đây là Westcliff, cô tự nhắc mình... Westcliff, người cô ghét cay ghét đắng... nhưng khi miệng anh cứ dính chặt lấy miệng cô, cô không thể không đáp trả. Gồng mình bên anh, theo bản năng cô nhón gót để hai cơ thể khít vào nhau tuyệt đối, vùng nhạy cảm giữa hai đùi cô lướt qua phần nhô ra cứng ngắc bên dưới quần của anh. Bất thành linh nhận ra việc mình đang làm, cô đỏ mặt cố vùng ra, nhưng anh không để cô đi. Tay anh bóp chặt hông cô trong lúc miệng anh ngấu nghiến cô với niềm khoái lạc âm ỉ, liếm láp say sưa, khám phá phần mềm mại bên trong má cô. Cô không thở nổi... cô hần hển khi tay anh quờ quạng trước áo cô.

“Tôi muốn cảm nhận em,” Westcliff thì thầm vào đôi môi run rẩy của cô, mê mải luồn tay vào trong lớp áo độn ngực phiền toái. “Tôi muốn hôn khắp cơ thể em...”

Ngực cô nhúc nhối bên trong bộ váy bó sát. Cô mê mụ thêm muốn được anh xé nát áo ngực và xoa dịu lớp da thịt khô sở bằng miệng và tay anh. Song cô chỉ dám luồn tay vào những lọn tóc dày loăn xoăn của anh trong lúc anh hôn cô với khát khao dâng trào, cho đến khi tâm trí cô không còn suy nghĩ sáng suốt được nữa và cô run lên vì đam mê.

Đột nhiên cơn chuệnh choáng kết thúc, Westcliff giật miệng khỏi cô rồi đẩy cô vào cột nhà. Anh thở dốc, tránh không nhìn cô và đứng yên với nắm tay bóp chặt.

Một lúc lâu sau đó, Lillian mới gom đủ dũng khí để lên tiếng. Nước hoa đã quá hiệu nghiệm. Giọng cô nặng và nghèn nghệt như người mới ngủ dậy. “À. Tôi... tôi cho rằng câu hỏi của tôi đã được trả lời. Bây giờ... về đề nghị bảo trợ...”

Westcliff không nhìn cô. “Tôi sẽ suy nghĩ,” anh lầm bầm, và rời khỏi vườn cam.

Chương 7

“Annabelle, chị bị sao vậy?” sáng hôm sau Lillian hỏi dồn dập trong khi ngồi cùng những cô gái ế khác quanh chiếc bàn xa nhất ở hàng hiên sau dinh thự. “Chị trông tàn tạ quá. Sao chị không mặc trang phục cưới ngựa? Em đã nghĩ sáng nay chị sẽ luyện cưới ngựa vượt chướng ngại vật đấy. Với lại sao tôi qua chị lại biến mất thế? Chị đâu có hay mất tâm không một lời giải thích...”

“Bất đắc dĩ chị mới phải làm thế,” Annabelle bực dọc nói, tay khum khum quanh chiếc chén sứ tinh xảo. Trông cô có vẻ xanh xao và kiệt sức, quầng thâm hằn bên dưới đôi mắt xanh. Cô uống trà ừng ực rồi mới nói tiếp. “Tại thứ nước hoa quý quái của em đó - anh ấy vừa ngửi thấy là đã mất hết trí khôn rồi.”

Lillian điếng người, cố thu nạp thông tin, dạ dày cô quặn thắt. “Nó... nó có hiệu quả với Westcliff sao?” cô ngọng nghịu hỏi.

“Lạy Chúa, không phải ngài Westcliff,” Annabelle xoa xoa đôi mắt nặng trĩu. “Anh ta không thềm để ý chị có mùi thế nào. *Chồng* chị mới là người phát điên hoàn toàn. Anh ấy ngửi thấy mùi hương liền kéo chị về phòng, và... à thì, chỉ cần nói thế này, Hunt buộc chị thức suốt đêm. *Suốt đêm*,” cô nhấn mạnh lần nữa, đoạn uống cạn tách trà.

“Để làm gì?” Daisy ngô nghê hỏi.

Lillian cảm thấy nhẹ nhõm vì ngài Westcliff không bị Annabelle thu hút khi Annabelle dùng loại nước hoa kia. Cô nhìn em gái vẻ giễu cợt. “Em nghĩ hai người đó làm gì? Chơi đánh bài chắc?”

“Ôi,” Daisy bừng tỉnh. Cô quan sát Annabelle với vẻ tò mò không giấu giếm. “Nhưng em tưởng chị thích làm... chuyện đó... với Hunt cơ mà.”

“Ừm, đúng là chị có thích, nhưng...” Annabelle ngừng nói, mặt đỏ lên. “Chuyện là, khi một người đàn ông bị kích thích cực độ...” Cô lại ngập ngừng khi nhận ra ngay cả Lillian cũng chú tâm nghe cô nói. Là người duy nhất trong nhóm đã kết hôn, cô khá hiểu đàn ông và những vấn đề thầm kín đủ khiến những người còn lại cực kỳ quan tâm. Nhìn chung Annabelle khá thoải mái bộc bạch, nhưng cô cũng lược bớt một số chi tiết riêng tư về mối quan hệ với Hunt. Giọng cô thì thào, “Chị chỉ có thể nói chồng chị không cần thêm thuốc để tăng cường ham muốn tình dục.”

“Chị có chắc đó là do tác dụng của mùi nước hoa không?” Lillian hỏi. “Có lẽ do thứ khác đã khiến anh ấy...”

“Chính là do thứ nước hoa đó,” Annabelle nói dứt khoát.

Evie bối rối. “Nhưng t...tại sao nó không phát huy tác dụng với ngài Westcliff? Tại sao chỉ với chồng chị mà không phải một a...ai khác?”

“Và tại sao không ai chú ý đến Evie hay em?” Daisy âm ức hỏi.

Annabelle uống hết tách trà, rót thêm tách mới, và cẩn thận ngoáy tan một cục đường. Đôi mắt sừng húp của cô quan sát Lillian qua miệng tách sứ. “Còn em thế nào? Có ai chú ý đến em không?”

“Thật ra thì...” Lillian nhìn chằm chằm tách trà của cô. “Có Westcliff,” cô nhăn nhó nói. “Lần nữa. May hết sức. Em phát hiện ra thứ thuốc kích thích tình dục chỉ có hiệu quả với cái gã mà em căm ghét.”

Annabelle sặc trà, còn Daisy thì đưa tay che miệng để ngăn tràng cười. Sau khi vừa ho vừa cười chán chê, Annabelle soi mới Lillian qua đôi mắt ngân

ngấn nước. “Chị không thể hình dung được nỗi buồn vô hạn của Westcliff khi anh ta nhận ra bản thân bị em thu hút, nhất là vì hai người luôn đối đầu khốc liệt.”

“Em đã bảo anh ta nếu anh ta muốn sửa chữa sai lầm thì hãy yêu cầu lão bá tước phu nhân làm người bảo trợ cho tụi em,” Lillian nói.

“Tuyệt chiêu,” Daisy kêu lên. “Anh ta có đồng ý không?”

“Anh ta nói sẽ cân nhắc.”

Annabelle dựa vào tay ghế, nhìn ra làn sương buổi sáng phủ kín cánh rừng. “Chị không hiểu... tại sao loại nước hoa đó chỉ có tác dụng với Hunt và Westcliff? Và tại sao nó không phát huy công dụng khi chị đứng gần bá tước, trong khi em thì...”

“Có thể là do phản phép màu,” Evie đoán, “đã gi...giúp ta tìm ra tình yêu thật sự.”

“Tào lao,” Lillian công kích ngay ý tưởng kia. “Westcliff không phải tình yêu thật sự của chị! Anh ta là một tên khốn độc tài, trịch thượng mà chị không thể nói năng lịch sự. Và bất kỳ người phụ nữ xấu số nào phải cưới anh ta thì rồi cũng sẽ mục rữa ở Hampshire này, và làm gì cũng phải xin phép anh ta. Chị hả, cho xin đi.”

“Ngài Westcliff không phải dạng người cổ hủ đó đâu,” Annabelle nói. “Anh ta thường lưu trú ở Luân Đôn, và anh ta được chào đón ở khắp nơi. Về tính trịch thượng thì... chị cho rằng chị không thể tranh cãi về điểm này. Chỉ biết nói rằng một khi quen thân hơn với anh ta, và tâm khiên bảo vệ được hạ xuống thì Westcliff là một người khá hòa đồng.”

Lillian lắc đầu, miệng cô cong lên buồn bã. “Nếu anh ta là người duy nhất chịu ảnh hưởng của mùi nước hoa thì em sẽ không đụng tới nó nữa.”

“Ôi, đừng mà!” Mắt Annabelle bỗng trở nên ranh mãnh và hoạt bát. “Có vẻ em vẫn muốn hành hạ anh ta mà.”

“Đúng đó, tiếp tục dùng đi,” Daisy giục. “Chúng ta không có bằng chứng rằng bá tước là người duy nhất bị nước hoa của chị quyến rũ.”

Lillian liếc sang Evie lúc này đang cười gượng gạo. “Chị có nên làm thế không?” cô hỏi, Evie liền gật đầu. “Rất tốt,” Lillian nói. “Nếu có bất kỳ cơ hội nào được hành hạ ngài Westcliff kia thì chị không muốn bỏ lỡ.” Cô lôi cái chai nhỏ trong túi chiếc váy cưới ngựa ra. “Có ai muốn xúc thêm nữa không?”

Annabelle trông có vẻ hoảng hốt. “Không. Để nó xa, *thật xa* chị ra.”

Hai người còn lại đã chìa tay ra sẵn. Lillian toét miệng cười đưa cho Daisy. Cô nhỏ thêm vài giọt vào cổ tay và chấm một ít sau hai bên tai. “Rồi đó,” Daisy hoan hỉ nói. “Nhiều gấp hai lần tôi qua. Nếu tình yêu đích thực của em ở trong bán kính một dặm thì anh ta sẽ chạy đến với em.”

Evie đón lấy cái chai xúc thêm vài giọt dưới yết hầu. “Dù nó không phát huy tác dụng đi nữa,” cô nhận định, “thì cũng phải thừa nhận đây là một mùi hương tuyệt diệu.”

Lillian nhét chai nước hoa vào túi rồi đứng dậy khỏi bàn. Cô vượt thẳng chiếc váy cưới ngựa màu sô cô la có một bên dài hơn được cài cúc lên để gấu váy không bị bên cao bên thấp trong lúc đi bộ. Còn lúc trên lưng ngựa, gấu váy sẽ được buông xuống một bên hông ngựa để che đi đôi chân của cô, vừa kín đáo lại vừa quyến rũ. Tóc cô được cột sau gáy, đầu đội mũ lông. “Tới lúc tập hợp trước tàu ngựa rồi.” Cô nhướn hai hàng chân mày hỏi, “Có ai đi cùng không?”

Annabelle nhìn cô bạn với ánh mắt biết nói. “Sau tôi qua thì xin kiếu.”

“Em cưới không giỏi lắm,” Evie tiếc rẻ.

“Em và Lillian cũng thế,” Daisy nói, đăm đăm nhìn chị gái vẻ nhắc nhở.

“Đâu có, chị cưới giỏi đấy chứ,” Lillian phản đối. “Em thừa biết chị cưới ngựa ngang ngựa đàn ông mà!”

“Chỉ khi nào chị cưới *giống* đàn ông thôi,” Daisy bắt bẻ. Nhận ra sự bối rối của Annabelle và Evie, cô giải thích thêm. “Lúc ở New York, Lillian và em hay cưới ngựa giạng chân lắm. Thế an toàn hơn, thật đấy, và thoải mái hơn rất nhiều. Cha mẹ thì không bận tâm miễn là tụi em còn ở trong khuôn viên nhà, và mặc quần ống túm bên trong váy. Có đôi lần tụi em cưới ngựa cùng cánh đàn ông, khi ấy tụi em sẽ ngồi nghiêng - nhưng tụi em không ai thành thạo kỹ năng đó. Lillian là một tay nài cừ khôi khi chị ấy cưới kiệu giạng chân. Tuy nhiên, theo những gì em biết thì chị ấy chưa từng vượt chướng ngại vật khi ngồi nghiêng. Trọng tâm sẽ hoàn toàn khác, và các nhóm cơ cần dùng cũng không giống nhau, và buổi cưới ngựa lần này ở Stony Cross...”

“Im đi, Daisy,” Lillian càu nhàu.

“... sẽ rất cam go, và em khá chắc là...”

“*Nín ngay*,” Lillian nộ nạt.

“... là chị em sẽ té gãy cổ,” Daisy kết thúc, nhìn trả ánh mắt gay gắt của Lillian.

Annabelle trông có vẻ băn khoăn khi biết điều này. “Lillian thân mến...”

“Em phải đi,” Lillian nói cộc lốc “Em không muốn đến trễ.”

“Chị biết cuộc cưới ngựa vượt rào của ngài Westcliff sẽ không thích hợp với người thiếu kinh nghiệm.”

“Em đâu có thiếu kinh nghiệm,” Lillian rít qua kẽ răng.

“Có một vài chướng ngại vật khó, với thanh chắn nằm ở trên cùng. Simon, à, Hunt, đã dẫn chị tham quan chỗ tập luyện sau khi nó hoàn công ít lâu, và chỉ cho chị cách tiếp cận những chướng ngại vật khác nhau, chị thấy khó quá. Nếu tư thế cưỡi của em không thật sự chuẩn xác, thì sẽ làm cho đầu và cổ con ngựa không cử động được thoải mái, và...”

“Em sẽ ổn thôi,” Lillian lạnh lùng nói. “Lạy Chúa, Annabelle, em không hề nghĩ là chị lại có thể trở nên sợ sệt như thế đâu.”

Giờ thì Annabelle đã quen với giọng điệu châm chích của Lillian nên cô chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ương ngạnh của bạn. “Có cần thiết phải mạo hiểm bản thân như vậy không hả?”

“Chị thừa biết em không bao giờ lùi bước trước thách thức còn gì.”

“Và đó là một phẩm chất đáng nể đấy cô bạn của tôi,” Annabelle ôn tồn đáp. “Miễn là em đừng dùng nó vào một buổi tập vô nghĩa.”

Đó gần như trở thành một cuộc tranh luận mà họ chưa từng trải qua. “Xem nào,” Lillian sốt ruột nói, “chờ em ngã đã rồi chị tha hồ mà lên lớp em, lúc đấy em sẽ lắng nghe từng chữ một. Nhưng hôm nay thì không ai được ngăn em cưới ngựa đâu... và vì đây chỉ là một buổi tập vô nghĩa nên không cần chị xía miệng vào.”

Cô quay lưng bước đi, vẫn nghe thấy Annabelle kêu lên bất lực ở phía sau, còn Daisy thì chán chường lẩm bậm gì đó, “... và sau đó, cổ chị sẽ gãy...”

Sau khi Lillian bỏ đi, Daisy nhăn nhó xin lỗi Annabelle. “Em xin lỗi. Chị ấy chỉ ác khẩu thế thôi chứ trong lòng không có ý gì đâu. Chị biết chị ấy mà.”

“Em không cần xin lỗi,” Annabelle cau có nói. “Lillian mới là người phải xin lỗi... mặc dù lẽ ra chị phải lường trước được cô ấy sẽ nói như thế.”

Daisy nhún vai. “Chị ấy đã từng phải gánh chịu hậu quả từ hành vi của chính mình. Nhưng một điều làm em yêu quý Lillian là khi biết mình đã sai thì chị ấy nhận ngay, và thậm chí chị ấy còn tự chế nhạo bản thân.”

Annabelle không cười đáp trả. “Chị cũng yêu quý cô ấy mà Daisy. Nhiều đến mức chị không thể để cô ấy đâm đầu vào nguy hiểm - hay trong trường hợp này, là lao ngựa vào nguy hiểm. Rõ ràng cô ấy không hiểu buổi cưỡi ngựa đó sẽ đáng sợ đến mức nào. Westcliff là một nài ngựa lão luyện, và đấu trường anh ta xây dựng phù hợp với trình độ của anh ta. Ngay cả chồng chị với khả năng cưỡi ngựa nhuần nhuyễn cũng công nhận đó là một thách thức. Vậy mà Lillian lại liều lĩnh trong lúc chưa quen với cách cưỡi ngồi nghiêng thì thật là...” Trán cô nhăn lại. “Chỉ nghĩ đến việc cô ấy bị thương hay mất mạng là chị chịu hết nổi rồi.”

Evie ôn tồn nói, “Ch...chồng chị đang ở hàng hiên kia kìa. Anh ta đang đứng chỗ dãy cửa kiểu Pháp.”

Cả ba người họ đưa mắt về phía người chồng cao lớn, ngăm đen của Annabelle. Anh đang đứng cùng với một nhóm ba người đàn ông đã tiến lại chỗ anh ngay từ lúc anh bước xuống bậc thềm. Họ tặc lưỡi với mấy lời châm biếm của Hunt - tất nhiên sẽ không thiếu vài câu có thể làm người ta tái mặt. Hunt là người đậm chất đàn ông, và khá được yêu thích ở trang viên Stony Cross. Một nụ cười ngạo nghễ cong cong trên miệng anh khi anh nhìn qua đám khách lớ nhố quanh bàn, trong lúc người hầu lượn lờ xung quanh họ với những đĩa thức ăn và bình đựng nước hoa quả. Tuy nhiên, kiểu cười đó thay đổi khi anh nhìn thấy Annabelle, vẻ giễu cợt biến thành

nét dịu dàng sâu sắc đủ khiến Daisy khẽ xuýt xoa. Giống như có một sợi dây liên kết vô hình giữa họ mà không gì có thể cắt đứt được.

“Thứ lỗi cho chị,” Annabelle khẽ nói rồi đứng lên. Cô đi về phía chồng, anh cầm tay cô ngay khi cô đến gần anh, và khẽ hôn vào lòng bàn tay cô. Nhìn đăm đăm khuôn mặt đang ngược lên của vợ, anh giữ tay cô lại, ghé sát đầu cô.

“Chị có nghĩ Annabelle đang nói đến chuyện của Lillian không?” Daisy hỏi Evie.

“Chị mong là vậy.”

“Ôi, anh ta *phải* giải quyết vấn đề này cho kín đáo,” Daisy rên rỉ. “Nếu nói thẳng thì Lillian sẽ cãi bướng cho xem.”

“Chị nghĩ Hunt sẽ thận trọng. Anh ta có tiếng là người biết đàm phán trong kinh doanh còn gì?”

“Chị nói đúng,” Daisy bỗng cảm thấy khá hơn. “Và anh ta đã quen ứng phó với Annabelle, người cũng có bản tính nóng nảy.” Trong lúc họ trao đổi, Daisy không khó nhận thấy hiện tượng lạ thường là mỗi khi cô và Evie ở riêng với nhau... Evie có vẻ thư giãn, và chúng nói lắp của cô biến mất.

Evie nhào người ra trước, chống cằm một cách duyên dáng. “Em nghĩ giữa hai người đó có chuyện gì không? Ý chị là Lillian và ngài Westcliff ấy.”

Daisy cười méo xệch, và cảm thấy hơi lo lắng cho chị gái. “Em nghĩ hôm qua chị em cảm thấy sợ khi nhận ra sức hấp dẫn của ngài Westcliff. Và chị ấy không quen bị hoảng sợ - nó thường khiến chị ấy quay gót bỏ chạy mà làm liều. Và chuyện đó dẫn tới quyết tâm tạt sát trên lưng ngựa hôm nay.”

“Nhưng tại sao chị ấy lại sợ?” Nét mặt Evie đượm vẻ hồ nghi. “Chị cứ nghĩ

Lillian sẽ rất thỏa lòng nếu thu hút được ai đó giống như bá tước.”

“Thỏa lòng sao được khi mà chị ấy biết họ sẽ chửi chửi nhau nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra. Và Lillian chẳng ham gì nếu được một người đàn ông uy quyền như Westcliff mê đắm,” Daisy thở dài ngao ngán. “Em cũng không muốn chị ấy bị vậy.”

Evie miễn cưỡng gật đầu. “Chị... chị cho rằng bá tước sẽ không chịu nổi tính cách mạnh của Lillian.”

“Dám lắm,” Daisy cười nhạo. “Evie, chị yêu của em... em tự thấy hơi khiếm nhã vì đã chú ý đến điều này, nhưng trong một phút vừa qua chị không còn nói lấp đây.”

Cô gái tóc đỏ gượng cười sau lưng bàn tay, đưa mắt nhìn Daisy từ dưới làn mi màu nâu vàng. “Mỗi khi chị rời khỏi nhà... xa khỏi gia đình chị... là dễ chịu hơn hẳn ấy. Và nếu chị nhớ phải ăn nói chậm rãi, nghĩ về những gì sắp sửa nói thì sẽ đỡ hơn. Nhưng khi chị mệt, hoặc khi chị phải nói chuyện với người lạ thì tình hình lại tệ đi. Với chị không có gì đáng sợ hơn việc phải bước vào một phòng khiêu vũ đối mặt với rất nhiều người không quen biết.”

“Chị ơi,” Daisy dịu dàng nói, “lần kế tiếp chị đối mặt lần tới nếu phải bước vào một căn phòng đầy người lạ... chị chỉ cần tự nhủ một vài người trong số họ là những người đang đợi chị đến kết bạn thôi mà.”

Buổi sáng trong lành và mù sương. Nhóm người cưới ngựa đã tập trung trước tàu ngựa. Có khoảng trên dưới mười lăm người đàn ông, ngoài Lillian còn có hai phụ nữ nữa. Nhóm đàn ông mặc áo choàng tối màu, quần ống túm đủ màu từ nâu vàng đến mù tạc kèm ủng. Phụ nữ mặc trang phục cưới ngựa ôm khít vòng eo, có viền trang trí, phần bên dưới xòe rộng với bên vạt dài được đơm nút để khi cần thì vén lên. Người hầu và cậu bé giữ ngựa đi lại giữa đám đông, mang ngựa ra và giúp người cưới lên yên. Một vài vị

khách đã chọn mang theo ngựa riêng của họ, trong khi số khác sử dụng những con nổi tiếng của chuồng ngựa dòng họ Marsden. Dù lần trước tới đây Lillian đã tham quan tàu ngựa, song hôm nay cô vẫn không khỏi xúc động trước vẻ đẹp của những chú ngựa thuần chủng mà người hầu dắt ra.

Lillian đứng bên cạnh bậc lên ngựa cùng với Winstanley, một thanh niên tóc nâu có nét mặt quyền rũ nhưng cằm mỏng, cùng hai quý ông khác, Ngài Hew và Ngài Bazeley, lúc này đang rôm rả tán gẫu trong lúc chờ bậc lên ngựa được khiêng ra. Không có hứng góp chuyện, Lillian uể oải quan sát khung cảnh xung quanh cho đến khi Westcliff sai bước ngang qua khuôn viên chuồng ngựa. Áo khoác của anh, dù được cắt may cẩn thận, trông vẫn rối mắt bởi quá nhiều phụ kiện, đôi ủng da thì mềm mại.

Những ký ức không được chào đón dồn dập tấn công con tim cô. Tai cô nóng bừng khi đột ngột nhớ lại những lời thì thầm ướt át của anh... *tôi muốn hôn khắp cơ thể em...* Nhận ra cảm giác hồi hộp không mấy dễ chịu sâu thẳm bên trong, cô nhìn Westcliff tiến đến chỗ một con ngựa đã được dẫn ra sẵn... cô đã gặp con ngựa này rồi. Con ngựa có tên Brutus, được nhắc đến trong mọi câu chuyện liên quan đến ngựa. Hiện thời không có con ngựa săn nào trên đất Anh đáng ngưỡng mộ hơn Brutus, một con ngựa nâu tuyệt đẹp với tư chất nhanh nhạy, khéo léo. Con ngựa có ngực sâu, hai bên vai cuộn cuộn cơ bắp và thuôn gọn cho phép nó di chuyển dễ dàng qua những địa thế hiểm trở và thực hiện những cú nhảy điêu luyện. Trên mặt đất, Brutus tuân thủ nghiêm ngặt kỷ luật của một chiến binh... vậy mà, trên không trung, nó lại bay vút lên như thể nó có đôi cánh.

“Người ta nói đã có Brutus rồi thì Westcliff không còn cần con ngựa nào khác,” một vị khách nhận xét.

Lillian đang đứng trên bậc lên ngựa liếc nhìn người nói câu đó một cách tò mò. “Nghĩa là sao?”

Người đàn ông tóc nâu cười nghi ngờ, như thể chuyện này thì ai cũng biết

vậy. “Trong một ngày săn bắn,” anh ta giải thích, “người đi săn thường cưỡi một con ngựa vào buổi sáng, và rồi đầu giờ chiều lại đổi con ngựa khác. Nhưng có vẻ sức chịu đựng và sự dẻo dai của Brutus bằng hai con ngựa cộng lại.”

“Giống chủ của nó,” một người khác bình phẩm làm tất cả cười rúc rích.

Đảo mắt xung quanh, Lillian thấy Westcliff đang trò chuyện với Simon Hunt, anh ta thì thầm gì đó khiến nét mặt bá tước khẽ cau có. Đứng bên cạnh chủ nhân, Brutus nhúc nhích, âu yếm sục mõm vào Westcliff, bá tước liền đưa tay xoa mũi con vật.

Lillian bị phân tâm khi cậu bé giữ ngựa, một trong số những cậu bé đã tham gia trận bóng hôm qua, dắt một con ngựa xám ra bậc lên ngựa. Cậu bé nháy mắt ẩn ý với Lillian khi cô bước lên đến bậc trên cùng. Cô nháy mắt lại, đợi cậu bé giữ ngựa kiểm tra yên và dây đai xem đã chắc chưa. Đánh giá con ngựa xám với tia nhìn tán thưởng, cô nhận thấy con vật rắn chắc và cân đối, với vẻ ngoài hoàn hảo và dáng điệu tinh khôn. Nó không cao quá một mét ba... một con ngựa tuyệt vời cho quý cô.

“Tên nó là gì?” Lillian hỏi. Nghe giọng cô, một bên tai ngựa vểnh lên chú ý.

“Ánh Sao, thưa cô. Cô sẽ rất hợp với nó - nó là con ngựa ngoan nhất trong chuồng sau con Brutus.”

Lillian vể lên phần cổ mượt mà của nó. “Mi trông có vẻ giống một quý ông đó, Ánh Sao à. Ta ước gì có thể thoải mái cưỡi mi thay vì phải loay hoay với kiểu ngồi nghiêng ngu ngốc đó.”

Con ngựa xám nghiêng đầu liếc cô với vẻ trấn an điềm tĩnh.

“Ông chủ đã bảo tôi nếu cô muốn cưỡi ngựa, thưa cô, thì nhất định phải đưa

cô con Ánh Sao,” cậu bé giữ ngựa nói, có vẻ ấn tượng khi đích thân Westcliff chỉ đạo chọn ngựa cho cô.

“Từ tể làm sao,” Lillian lẩm bầm, đặt chân lên bàn đạp và khẽ nhắc người lên yên. Cô cố ngồi ngay ngắn, dồn phần lớn trọng lượng vào đùi và đót háng phải. Chân phải cô ngoắc vào mấu yên, ngón chân chúi xuống đất, còn chân trái để tự nhiên trên bàn đạp. Lillian thấy ngồi thế cũng không phải là không thoải mái, mặc dù cô biết chỉ ít phút nữa hai chân cô sẽ đau vì tư thế không quen. Tuy thế, khi nắm lấy dây cương và chòm người vồ con Ánh Sao lần nữa, cô cảm thấy vô cùng phấn khích. Cô thích cưỡi ngựa, và con ngựa này tuyệt vời hơn hẳn mấy con ở nhà cô.

“Ồ... thưa cô...” cậu bé giữ ngựa hạ thấp giọng, rụt rè chỉ vào chiếc váy vẫn đang gài nút của cô. Bây giờ Lillian đã trên lưng ngựa, và một phần chân trái của cô hở ra.

“Cảm ơn cậu,” cô nói rồi cởi một cái nút to bên hông để lớp váy phủ qua chân. Hải lòng vì mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp, cô dịu dàng thúc ngựa rời chỗ bậc lên, con Ánh Sao phản ứng ngay tức thì khi cảm nhận được cú thúc nhẹ tênh từ gót giày của cô.

Khi cùng nhóm người cưỡi ngựa tiến vào rừng, Lillian cảm thấy háo hức với cuộc thi vượt chướng ngại vật. Mười hai lần nhảy cả thầy, cô đã nghe nói như vậy, và được sắp đặt khéo léo trên đường đua xuyên suốt khu rừng và cánh đồng. Một thách thức mà cô chắc chắn có thể vượt qua. Ngay cả khi cưỡi ngựa một bên, cô vẫn ngồi vững chắc, đùi cô áp vào cái mấu nhô lên như chiếc sừng trên lưng ngựa để giữ thăng bằng. Và chú ngựa xám này được huấn luyện thuần thục, phấn khích nhưng vâng lời nên dễ dàng chuyển từ đi nước kiệu sang phi nước đại.

Khi Lillian đến gần điểm xuất phát, cô nhìn thấy cột nhảy đầu tiên, một cái lồng hình tam giác cao khoảng sáu mươi phân và rộng khoảng mét tám. “Không vấn đề gì chứ Ánh Sao?” cô thì thầm với con ngựa. Cô dong ngựa

đi chậm về phía nhóm người đang đứng đợi. Tuy nhiên, trước khi cô hòa vào dòng người, thì một người trong số đó đã đến bên cô. Là Westcliff, anh cười con ngựa đen một cách thông dong đủ khiến cô thấy gai gai ở tay, ở cổ. Cô thường trở nên như thế mỗi khi bắt gặp nét hoàn hảo đáng kinh ngạc. Cô phải thừa nhận rằng bá tước rất oai dũng trên lưng ngựa.

Không như những quý ông xung quanh, Westcliff không mang găng tay cười ngựa. Nhớ lại cảm giác khi những ngón tay chai sần của anh cọ nhẹ trên da mình, Lillian nuốt khan và tránh nhìn vào bàn tay anh trên dây cương. Thoáng nhìn mặt anh cũng đủ biết anh đang khó chịu... khoảng cách giữa hai chân mày đen bị thu hẹp lại, và quai hàm anh giờ là một khuôn hình cứng nhắc.

Lillian cố nở nụ cười vô tư. “Chào buổi sáng thưa ngài.”

“Chào buổi sáng,” anh lạnh lẽo đáp. Anh có vẻ đang lựa chọn từ ngữ thích hợp trước khi nói tiếp. “Cô có hài lòng với con ngựa này không?”

“Có, nó rất tuyệt. Xem ra tôi phải cảm ơn ngài vì đã chọn nó cho tôi nhỉ.”

Miệng Westcliff khẽ cong lên. “Cô Bowman... tôi vừa được biết cô không có kinh nghiệm ngồi nghiêng cười ngựa.”

Nụ cười vụt tắt để lại đôi môi lạnh run. Nhớ lại chi tiết Simon Hunt trò chuyện với Westcliff một phút trước đây, Lillian nhận ra vai trò của Annabelle trong tình huống này. *Chi cần thiệp làm gì chứ đồ chết tiệt*, cô nghĩ ngợi rồi quát mắng. “Tôi xoay xử được,” cô nói cộc lốc. “Ngài khỏi cần bận tâm.”

“Tôi sợ rằng tôi không thể để sự an nguy của khách bị đe dọa.”

Lillian nhìn chằm chằm những ngón tay đeo găng đang nắm chặt dây cương. “Westcliff, tôi có thể cười thoải mái như những người khác. Và cho

dù ngài đã nghe được chuyện gì thì tôi cũng không hoàn toàn mù tịt kỹ năng cưỡi ngựa ngồi nghiêng đâu. Vậy nên ngài hãy để tôi yên...”

“Nếu sớm biết chuyện này thì tôi đã sắp xếp thời gian cho cô tập luyện và đánh giá kỹ năng của cô. Nhưng giờ thì quá trễ rồi.”

Cô căng tai nghe từng lời anh nói, giọng điệu kiên quyết, đầy uy quyền. “Ngài đang nói rằng hôm nay tôi không thể cưỡi ngựa phải không?”

Westcliff cương quyết nhìn thẳng vào mắt cô. “Chỉ không được vượt chương ngại vật. Cô có thể cưỡi ngựa đi bất cứ đâu trong lãnh địa. Nếu cô muốn tôi sẽ đánh giá năng lực của cô ngay trong tuần này, và cô sẽ có một cơ hội khác. Còn hôm nay thì không, tôi không cho phép.”

Không quen nghe người khác ra lệnh được làm cái này hoặc không được làm cái kia, Lillian chỉ chực tuôn ra những lời thóa mạ nặng nề. Song cô gắng gượng đáp trả một cách bình tĩnh. “Sự quan tâm của ngài đối với an nguy của tôi thật đáng trân trọng, thưa ngài. Nhưng tôi muốn thỏa hiệp. Hãy quan sát tôi nhảy hai hoặc ba cọc đầu tiên, và nếu tôi không vượt qua thì tôi sẽ tuân theo quyết định của ngài.”

“Tôi không thỏa hiệp những vấn đề liên quan đến sự an nguy,” Westcliff nói. “Cô sẽ tuân theo quyết định của tôi *ngay bây giờ*, cô Bowman.”

Anh thật bất công. Anh cấm cô làm những gì cô muốn chỉ để thị uy với cô. Nén cơn thịnh nộ, Lillian cảm thấy cơ miệng mình co rúm. Trong cơn thất vọng cùng cực, cô không thể khống chế tâm trạng của mình.

“Tôi làm được,” cô gắt gỏng. “Đề tôi chứng minh cho ngài xem.”

Chương 8

Westcliff chưa kịp phản ứng thì Lillian đã thúc gót vào Ánh Sao và rạp người xuống lưng ngựa, điều chỉnh thân người chuẩn bị cho bước nhảy đột ngột. Con ngựa lập tức vào đà và cong chân phi nước đại. Lillian kẹp chặt chân vào mấu yên nhưng vẫn không cảm thấy vững, sau đó cô mới biết nguyên nhân là do chân cô kẹp chặt quá. Cô liền linh xoay hông trong lúc con Ánh Sao tiếp cận bụi nhảy. Khi hai chân trước của con ngựa chồm lên và hai chân sau mạnh mẽ rời khỏi mặt đất, cô vô cùng phấn khích vì đã bay qua chướng ngại vật hình tam giác. Tuy nhiên, khi đáp xuống, cô phải cố lắm mới ngồi thẳng bằng được, việc cô chủ yếu xoay xử bằng đùi phải khiến vùng này khá đau nhức. Song cô đã làm được, một cách thần kỳ.

Khi quay ngựa lại với nụ cười chiến thắng, Lillian nhận thấy những người cười ngựa xung quanh đang nhìn cô thán phục, rõ ràng họ đang thắc mắc sao cô có thể thực hiện một cú nhảy xuất thần đến vậy. Bỗng cô kinh ngạc nhận ra có một dáng người tối đen đang đến sát bên trong tiếng móng ngựa khua lộc cộc. Cô bối rối, không một cơ hội né tránh hoặc tự vệ khi bị vô lý kéo sang một bề mặt rắn khùng khiếp. Cô bị đưa đi khoảng vài mét, cứ vùng vẫy vô vọng giữa hai bên đùi cứng như đá của Westcliff. Rồi anh thắng ngựa, nhảy xuống kéo cô theo. Hai bên vai cô bị anh giữ chặt, và khuôn mặt tím tái của Westcliff chỉ cách cô vài phân.

“Cô nghĩ có thể thuyết phục được tôi bằng màn trình diễn ngu xuẩn đó hả?” anh vừa gầm lên vừa lắc lắc người cô. “Sử dụng ngựa là đặc ân tôi trao cho những vị khách của mình - một đặc ân mà cô vừa đánh mất. Kể từ bây giờ, cô không được bén mảng đến chuồng ngựa, bằng không tôi sẽ tống cổ cô ra khỏi lãnh địa của tôi.”

Mặt Lillian trắng bệch vì giận dữ, cô run run nói khẽ, “Bỏ tay ra khỏi người

tôi, đồ khốn.” Cô thỏa lòng khi thấy anh nheo mắt trước lời phỉ báng. Nhưng nắm tay của anh không nói lỏng, hơi thở trở nên gấp gáp tựa những cơn sóng dữ, như thể anh sắp dùng vũ lực với cô. Khi anh trừng trừng nhìn vào ánh mắt ương bướng của cô, cô cảm nhận được dòng năng lượng nóng bỏng chuyển đổi giữa họ, một cơn bốc đồng vô hướng thôi thúc cô tát anh, làm anh đau, hay nằm lăn ra đất quẩn lầy anh trong một trận ẩu đả công khai. Chưa có người nào khiến cô điên tiết như anh. Khi họ đứng đó nhìn nhau trân trời, phùng phùng lửa giận, hơi nóng giữa họ bốc lên ngùn ngụt cho đến khi cả hai mặt mũi đỏ gay, tim đập thình thình. Không ai thèm quan tâm đến cái nhìn điếng hồn của những người đang đứng gần đó - họ quá chú tâm vào cơn thịnh nộ giữa hai người.

Một giọng nam êm ái cắt ngang bầu im lặng tột cùng và sự đối chọi chết người, khéo léo xóa tan không khí căng thẳng. “Westcliff... anh chẳng chịu nói cho tôi biết anh còn chuẩn bị trò tiêu khiển gì cả, nếu biết tôi đã đến đây sớm hơn rồi.”

“Đừng can thiệp vào, St. Vincent,” Westcliff cau kinh.

“Ồi trời, tôi còn không dám mơ tới ấy chứ. Tôi chỉ muốn khen ngợi cái cách anh giải quyết sự việc. Có khí chất ngoại giao vô cùng. Thậm chí là ngọt ngào cơ đấy.”

Câu mỉa mai nhẹ nhàng khiến Westcliff thô lỗ buông Lillian ra. Cô lùi lại một bước và ngay lập tức bị một đôi tay khéo léo choàng qua eo. Cô kinh ngạc ngẩng lên nhìn khuôn mặt ẩn tượng của Sebastian, tức ngài St. Vincent, một kẻ khét tiếng về tài ăn chơi trác táng và quyến rũ phụ nữ.

Ánh sáng rực rỡ xuyên qua sương mù hắt lên mái tóc vàng sẫm những vệt màu hổ phách nhạt. Lillian đã trông thấy hắn nhiều lần trong các buổi vũ hội, nhưng họ chưa từng được giới thiệu với nhau cũng như St. Vincent luôn tránh né nhóm gái ế ở những buổi tiệc hắn tham dự. Nhìn từ xa đã thấy hắn rất bắt mắt. Còn ở khoảng cách gần, những đường nét đẹp đến lạ kỳ của

hắn gần như không suy suyển. St. Vincent có đôi mắt lạ lùng nhất mà Lillian từng gặp, xanh nhạt như mắt mèo, hàng mi dày cùng chân mày đen rậm. Nét mặt mạnh mẽ nhưng tươi tắn, da hắn lấp lánh như lớp đồng được kiên trì xi mạ nhiều giờ liền. Trái với suy nghĩ của Lillian, St. Vincent trông có vẻ xảo quyệt nhưng không hẳn là bại hoại, nụ cười bất thiệp của hắn xoa dịu cơn giận của cô. Về quyền rũ đáng sợ này lẽ ra phải bị luật pháp ngăn cấm mới đúng.

Chuyển sang nhìn khuôn mặt căng cứng của Westcliff, St. Vincent nhướn mày khẽ hỏi, “Tôi có thể áp giải kẻ tội đồ này trở vào nhà chính được không thưa ngài?”

Bá tước gật đầu. “Lôi cô ta đi khuất mắt tôi,” anh càu nhàu, “trước khi tôi lỡ miệng nói sai gì đó.”

“VẬY NÓI THẲNG RA LUÔN ĐI,” Lillian gắt gỏng.

Westcliff sấn tới, nét mặt anh hung hãn.

St. Vincent vội vàng kéo Lillian ra sau hắn. “Westcliff, khách của anh đang đợi. Và mặc dù tôi tin chắc bọn họ đang thưởng thức vở diễn thú vị này nhưng mấy con ngựa thì đã cuồng chân rồi đấy.”

Bá tước có vẻ đã trải qua một trận chiến tuy ngắn ngủi nhưng dữ dội với sự tự chủ của bản thân để dẫn được con giận xuống. Anh hát đầu về phía nhà chính ra hiệu cho phép St. Vincent đưa Lillian đi.

“Tôi có thể đưa cô ấy về bằng ngựa của tôi không?” St. Vincent lịch sự hỏi.

“Không,” Westcliff lạnh lùng. “Cô ta có thể lết bộ về nhà chính.”

St. Vincent ngay lập tức nháy mắt cho người giữ ngựa giải quyết hai con ngựa không còn phận sự. Chia cánh tay cho Lillian cau có, hắn liếc nhìn cô

với đôi mắt xanh nhạt rạng ngời. “Đó là nhà ngục cho cô,” hắn thông báo. “Và tôi dự định sẽ có đòn tra tấn riêng.”

“Tôi thích bị tra tấn hơn là phải gặp mặt anh ta đấy,” Lillian nói, kéo bên vạt váy dài lên rồi gài nút thành kiểu váy đi dạo.

Khi họ rời khỏi, Lillian rợn sống lưng bởi tiếng Westcliff. “Trên đường về anh nên ghé vào hầm đá. Cô ta cần được làm nguội đấy!”

Marcus cố lấy lại bình tĩnh khi nhìn đăm đăm sau lưng Lillian với ánh mắt tóe lửa đủ sức thiêu rụi chiếc áo cưới ngựa của cô. Anh thường dễ dàng thoát ra khỏi một tình huống nào đó để đánh giá khách quan. Tuy nhiên, trong vài phút vừa qua, mọi dấu vết của sự tự chủ đều đã biến mất.

Khi Lillian bước bình cước ngựa vượt chướng ngại vật, Marcus đã nhìn thấy cô nhất thời mất thăng bằng, có thể đã chết ngay trong tư thế ngồi nghiêng cước ngựa, và ý nghĩ cô sẽ té ngã làm anh phát cuồng. Với tốc độ đó, xương sống và cổ cô có thể gãy đôi. Trong khi anh không thể làm gì khác ngoài việc trơ mắt đứng nhìn. Đột nhiên anh thấy lạnh toát và buồn nôn, và khi cô gái ngu ngốc đó tiếp đất an toàn thì nỗi sợ hãi của anh biến thành cơn thịnh nộ kinh hoàng. Anh dừng dừng tiến lại chỗ cô mà không hề suy nghĩ, nhưng khi cả hai đã trở lại mặt đất, khi đôi vai mảnh mai của cô nằm gọn trong vòng tay anh, thì tất cả những gì anh muốn là ôm cô vào lòng với cảm giác nhẹ nhõm tột cùng, hôn cô, rồi xé xác cô bằng tay không.

Sự an nguy của cô quá quan trọng với anh... đó không phải điều anh muốn nghĩ tới.

Marcus cau có tiến lại chỗ người hầu đang giữ con Brutus và giật lấy dây cương. Trong lúc trầm ngâm suy nghĩ, anh chỉ lơ mơ biết rằng Simon Hunt đã lạng lẽ khuyên đám đông bắt đầu vượt chướng ngại vật mà không cần đợi bá tước dẫn đường.

Simon cười ngửa đến gân, mặt anh ta vô cảm. “Anh sẽ cười tiếp chứ?”
Simon điềm nhiên hỏi.

Thay câu trả lời, Marcus nhảy phốc lên lưng ngựa, con Brutus liền khẽ nhúc nhích bên dưới anh. “Không thể chịu nổi cô ta,” anh càu nhàu, nhìn Hunt thách thức anh bạn có ý kiến khác.

“Anh có ý kích động cô ta thực hiện cú nhảy đó không vậy?” Hunt hỏi.

“Tôi yêu cầu cô ta làm điều ngược lại. Hử anh phải nghe tôi nói rồi chứ.”

“Đúng, tôi và mọi người đều nghe anh nói,” Hunt đáp lại khô khốc. “Câu hỏi của tôi liên quan đến chiến thuật của anh, Westcliff. Rõ ràng với một phụ nữ như cô Bowman thì chúng ta cần một cách giải quyết mềm mỏng hơn kiểu yêu cầu thẳng thừng. Hơn thế nữa, tôi đã thấy anh trên bàn đàm phán, khó có ai sánh được khả năng thuyết phục của anh ngoại trừ Shaw. Nếu anh chọn cách dỗ ngọt và tặng bốc cô ta thì mọi chuyện đã êm xuôi chỉ trong chưa tới một phút. Đằng này anh lại đi dùng hết sức mạnh của một cái dùi cui để chứng minh rằng anh có quyền định đoạt mọi thứ.”

“Trước giờ tôi không hề biết anh có tài cường điệu hóa vấn đề,” Marcus nhăn nhó nói.

“Và giờ,” Hunt đều đều tiếp tục, “anh lại đẩy cô ta cho St. Vincent ân cần chăm sóc. Có Chúa biết liệu anh ta có cướp đi phẩm hạnh của cô ta trước khi họ về đến trang viên hay không.”

Marcus liếc anh sắc lẹm, cơn giận âm ỉ bị nổi lo lấn át. “St. Vincent sẽ không làm thế.”

“Tại sao không?”

“Cô ấy không phải mẫu anh ta thích.”

Hunt cười êm ái. “St. Vincent có mẫu người ưa thích hả? Tôi chưa từng thấy điểm chung nào giữa các mục tiêu của anh ta, ngoại trừ chi tiết tất cả đều là đàn bà. Ngăm đen, da trắng, đầy đà, mảnh mai... anh ta chẳng chê cô nào hết.”

“Chết hết đi,” Marcus làm bầm, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy ghen tức.

Lillian mãi miết bước từng bước một, trong khi những gì cô muốn lúc này là quay lại tấn công Westcliff. “*Gã đàn* thô lỗ, ngạo mạn...”

“Dễ thôi,” cô nghe St. Vincent tỉ tê. “Westcliff đang nóng giận - và tôi sẽ không ngần ngại đánh nhau với anh ta để bảo vệ cô. Tôi có thể thắng anh ta bất kỳ lúc nào với một thanh kiếm, nhưng không phải với nắm đấm.”

“Tại sao không?” Lillian nói. “Ngài có sải tay dài hơn Westcliff mà.”

“Anh ta là người có cú móc phải hiểm ác nhất tôi từng gặp. Và tôi có một thói quen không tốt là thường cố che mặt - như thế dễ bị đấm lộn ruột lắm.”

Tính tự phụ không che giấu đằng sau câu nói khiến Lillian bất đắc dĩ phải mỉm cười. Khi cơn giận tan dần, cô buộc lòng công nhận với khuôn mặt như thế, khó có thể trách St. Vincent luôn mong muốn bảo vệ nó. “Ngài thường đánh nhau với bá tước sao?” cô hỏi.

“Chỉ hồi chúng tôi còn đi học thôi, Westcliff luôn làm mọi việc hoàn hảo quá mức - tôi buộc phải thách thức anh ta để chắc chắn ảo tưởng đó còn có điểm dừng. Nay... chúng ta đi dạo trong vườn thêm một lát nhé.”

Lillian lưỡng lự, nhớ lại vô số câu chuyện đã từng được nghe về St.

Vincent. “Tôi không chắc làm vậy là hay đâu.”

St. Vincent cười. “Vậy tôi sẽ hứa trên danh dự của tôi rằng tôi sẽ không lợi dụng gì cô cả.”

Lillian cân nhắc rồi gật đầu. “Nếu vậy thì chúng ta đi thôi.”

St. Vincent dẫn cô xuyên qua một lùm cây rậm lá, trên con đường rải sỏi phủ bóng cây thủy tùng cổ xưa. “Lẽ ra tôi nên nói cho cô biết,” hắn hờ hững nói. “Khi danh dự hoàn toàn bị thui chột, thì bất kỳ lời hứa nào tôi đã cam kết đều không có giá trị.”

“Vậy tôi nên nói rằng cú móc phải *của tôi* còn hiểm ác gấp mười lần của Westcliff.”

St. Vincent nhăn nhó cười. “Kể tôi nghe xem, em yêu, chuyện gì đã gây ra mối hiềm khích giữa em và Westcliff?”

Bất ngờ vì câu nói trêu mếu, Lillian nghĩ đến việc quở trách hắn, nhưng rồi quyết định cho qua. Xét cho cùng, St. Vincent đã rất tử tế bỏ buổi cưới ngựa để hộ tống cô về lại trang viên. “Tôi e rằng đây là trường hợp căm ghét nhau từ cái nhìn đầu tiên,” cô đáp. “Tôi nghĩ Westcliff là một gã thô kệch ưa xét nét, còn anh ta coi tôi là con nhóc xấu tính.” Cô nhún vai. “Có lẽ hai chúng tôi đều đúng.”

“Tôi nghĩ hai người đều sai,” St. Vincent thì thầm.

“À, thật ra thì... tôi cũng có vài nét giống con nhóc xấu tính,” Lillian thú nhận.

Hắn bặm môi nén cười. “Có sao?”

Cô gật đầu. “Tôi thích làm theo cách của tôi, thường cau gắt mỗi khi sự việc

không theo ý mình. Người ta nói tâm tính tôi khá giống người bà làm công việc giặt giũ nơi bến tàu.”

St. Vincent tỏ vẻ thích thú với việc liên hệ cô với một thợ giặt. “Cô có gần gũi với bà không?”

“Bà là một người bạn thân thiết. Nói tục và sôi nổi, bà thường nói những điều khiến người nghe cười đến đau điều. Ôi... xin lỗi... tôi không nghĩ tôi được phép dùng chữ ‘điều’ trước mặt một quý ông.”

“Cô làm tôi sốc đấy,” St. Vincent nghiêm túc nói, “nhưng giờ đỡ hơn rồi.” Hắn nhìn quanh quất để chắc chắn không bị nghe trộm, rồi thì thào bí ẩn, “Cô biết đấy, tôi không hẳn là một quý ông.”

“Ngài là tử tước còn gì?”

“Khó mà đồng nghĩa với quý ông được. Cô không biết nhiều về giới quý tộc phải không?”

“Tôi tin rằng tôi đã biết nhiều hơn những gì tôi muốn.”

St. Vincent cười tọc mạch. “Tôi tưởng cô dự định kết hôn với một người trong số chúng tôi. Là tôi hiểu lầm, hay hai chị em gái cô đúng là công chúa triệu đô đến từ thuộc địa để sẵn chông có tước hiệu?”

“Thuộc địa?” Lillian cười trách cứ. “Không biết ngài đã nghe nói chưa, nhưng thực tế là chúng tôi đã thắng trong cuộc Cách mạng đấy.”

“Á. Hôm đó hẳn là tôi quên đọc báo. Nhưng câu trả lời sẽ là...?”

“Đúng,” Lillian nói, mặt cô ửng đỏ. “Cha mẹ đưa chúng tôi đến đây tìm chông. Họ muốn truyền lại trong phả hệ dòng máu quý tộc.”

“Cô có muốn như thế không?”

“Hôm nay mong ước duy nhất của tôi là *chọc tiết* quý tộc,” cô lẩm bẩm trong lúc nghĩ đến Westcliff.

“Một con người tàn bạo làm sao,” St. Vincent cười. “Tôi thấy thương cho Westcliff nếu anh ta làm cô phật ý lần nữa. Thành thật mà nói tôi nghĩ mình nên cảnh báo Westcliff...” Giọng hắn lặng đi khi nhìn thấy nét mặt đau đớn của cô kèm theo hơi thở khó nhọc.

Cơn đau cực độ chạy dọc đùi phải của Lillian, và cô đã lăn ra đất rồi nếu không được cánh tay St. Vincent nâng đỡ. “Ồ, chết tiệt,” cô run rẩy nói, ôm lấy đùi. Cơn đau phải co thắt khiến cô nghiêng răng rên rỉ. “Chết tiệt, chết tiệt...”

“Chuyện gì vậy?” St. Vincent hỏi, vội đỡ cô ngồi xuống đường. “Chuột rút à?”

“Ừ...” Tái nhợt và run bần bật, Lillian ôm chân trong lúc mặt nhăn nhúm vì đau. “Ôi Chúa ơi, đau quá!”

St. Vincent cúi xuống cau mày lo lắng. Giọng nói trầm trầm của hắn vang lên luống cuống. “Cô Bowman... liệu cô có thể tạm thời bỏ qua mọi điều tiếng cô từng nghe về tôi không? Chỉ cần bỏ qua trong khoảng thời gian tôi giúp cô qua cơn đau này thôi.”

Nheo mắt nhìn mặt hắn, Lillian không thấy gì khác ngoài trừ mong muốn chân thành được làm giảm nỗi đau cho cô, cô bèn gật đầu.

“Ngoan lắm,” hắn thì thầm, đoạn xóc cơ thể quần quai của cô thành tư thế nửa ngồi. Hắn nói huyền thuyên để làm cô sao nhãng, trong lúc tay hắn dịu dàng luồn dưới váy một cách thành thạo. “Chỉ một lát thôi. Tôi cầu Chúa

cho không ai nhìn thấy cảnh này - có vẻ tội lỗi quá. Mà tôi thì nghĩ mấy người đó không chịu chấp nhận cái có rất phi truyền thống là chân căng chuột rút này...”

“Tôi không quan tâm,” cô thờ hờn hển. “Chỉ cần làm giảm cơn đau thôi.”

Cô cảm nhận được bàn tay St. Vincent khế trượt lên trên chân cô, sức nóng từ da hần xuyên qua lớp vải mỏng của quần chần, tìm kiếm phần cơ co cứng. “Đây rồi. Thờ đều đi, cô bé.” Lillian làm theo và cảm nhận rõ rệt lòng bàn tay hần nắn bóp chân cô. Cô suýt kêu toáng lên vì chân mình bỗng nóng bừng rồi dịu lại, chỉ còn cảm giác lạ người nhẹ nhõm.

Thả người dựa vào cánh tay St. Vincent, Lillian thờ phào một hơi dài. “Cảm ơn ngài. Tôi thấy đỡ nhiều rồi.”

Nụ cười thoảng trên môi hần trong lúc hần khéo léo phủ váy lên chân cô. “Hân hạnh được giúp.”

“Tôi chưa bị thế này bao giờ,” cô nói lí nhí, cẩn trọng xoa bóp chân phải.

“Chắc chắn là do ảnh hưởng của hành động mạo hiểm cưỡi ngựa ngồi nghiêng lúc nãy. Cô đã làm căng cơ.”

“Đúng vậy,” hai má cô ửng hồng khi phải dần lòng thú nhận, “tôi không quen nhảy ngựa trong tư thế đó - tôi chỉ nhảy khi cưỡi giạng chân.”

Nụ cười của St. Vincent từ từ nở ra. “Thú vị làm sao,” hần thì thầm. “Kinh nghiệm của tôi với những cô gái Mỹ rõ ràng là quá ít ỏi. Tôi không nhận ra các cô vô cùng sôi nổi.”

“Tôi là người sôi nổi nhất,” cô ngượng ngùng và hần cười toét miệng.

“Tôi rất thích trò chuyện với cô, cô bé ạ, song tôi nên đưa cô về lại phòng,

nếu cô có thể đứng lên. Ở riêng với tôi quá lâu sẽ không tốt cho cô đâu.”
Hắn nhẹ nhàng đứng lên rồi cúi xuống đỡ cô.

“Có vẻ tôi ổn rồi đây,” Lillian đáp và nhờ hắn kéo cô lên.

St. Vincent đưa tay cho cô, nhìn cô kiểm tra chân. “Ổn chứ?”

“Vâng, cảm ơn ngài,” Lillian đáp, rồi đón lấy cánh tay hắn. “Ngài thật tử tế.”

Hắn nhìn cô chằm chằm, đôi mắt xanh nhạt ánh lên kỳ quặc. “Tôi không tử tế đâu cô em. Tôi chỉ tốt với những người tôi định lợi dụng thôi.”

Lillian vừa cười vô tư vừa hỏi, “Tôi gặp nguy hiểm rồi sao, thưa ngài?”

Dù nét mặt của hắn vẫn còn vẻ tếu táo nhưng ánh mắt thì chăm chú đến khó chịu. “Tôi e là vậy.”

“Hừm.” Lillian quan sát khuôn mặt nhìn nghiêng đầy góc cạnh, và nghĩ rằng dù biểu hiện kia của hắn có đáng ngại, nhưng vừa rồi hắn đã không lợi dụng tình trạng vô vọng của cô. “Ngài khá thoải mái khi nói về tính tình ma mãnh của ngài thì phải. Ngài làm tôi thắc mắc liệu tôi có nên lo lắng hay không đây.”

Hắn chỉ đáp bằng một nụ cười bí ẩn.

Sau khi chia tay với ngài St. Vincent, Lillian trèo từng bậc thang lên hàng hiên thoáng đãng. Tiếng cười nói phấn khích của đám phụ nữ vang vọng lại từ những phiến đá lót tường. Mười cô gái đứng xung quanh bàn, tham dự trò chơi hoặc thí nghiệm nào đó. Họ cúi xuống một hàng ly được rót đầy những loại chất lỏng khác nhau, trong lúc một người trong số đó bị bật mất từ từ nhúng tay vào ly. Dù kết quả có ra sao thì tất cả đều ré lên cười rúc rích. Một nhóm mệnh phụ đứng gần đó thích thú quan sát tiến trình.

Lillian nhìn thấy Daisy trong đám đông, liền thả bộ đến chỗ em. “Chuyện gì vậy?” cô hỏi.

Daisy ngỡ ngàng quay lại nhìn chị. “Lillian,” cô thì thầm, vòng tay qua eo chị, “sao chị quay lại sớm thế? Chị có gặp khó khăn gì với buổi cưới ngựa không?”

Lillian kéo Daisy sang một bên trong lúc trò chơi tiếp tục. “Chuyện là thế này,” cô chua chát kể lại toàn bộ câu chuyện.

Đôi mắt đen láy của Daisy kinh hoàng tròn tròn. “Chúa lòng lành,” cô thì thầm. “Em không thể tưởng tượng ngài Westcliff có thể mất bình tĩnh kiểu đó... và chị nữa... chị nghĩ gì mà lại để ngài St. Vincent làm một chuyện như thế?”

“Chị đau quá mà,” Lillian biện bạch. “Chị chẳng còn nghĩ ngợi được gì hết. Chị thậm chí còn không thể *cử động* được. Nếu em từng bị chuột rút thì em sẽ biết nó đau đến mức nào.”

“Em sẽ chọn mất luôn cái chân chứ nhất định không để một kẻ như ngài St. Vincent đến gần,” Daisy làm bầm. Sau khi ngừng lại cân nhắc sự tình, cô không nhịn được bèn hỏi thêm, “Nó như thế nào?”

Lillian ghen cười. “Làm sao chị biết được? Đến khi chân chị hết đau thì anh ta đã bỏ tay ra rồi.”

“Khỉ gió.” Daisy khẽ nhăn mặt. “Chị có nghĩ anh ta sẽ kể chuyện này cho người khác không?”

“Chị không nghĩ anh ta làm vậy đâu. Có vẻ đó là một quý ông, dù anh ta có không ít điều tiếng.” Lillian nhăn trán nói thêm, “Quý ông hơn *hắn* cái ngài Westcliff kia.”

“Hừm. Sao bá tước biết chị không thể cưới ngựa ngòi nghiêng vậy?”

Lillian nhìn em không có ý trách móc. “Khỏi giả ngỡ, Daisy - hiển nhiên là do Annabelle đã kể với chồng chị ấy, rồi anh ta nói lại với Westcliff chứ sao.”

“Em hy vọng chị sẽ không giận Annabelle. Chị ấy không định để mọi chuyện xảy ra như thế này.”

“Lẽ ra chị ấy nên ngậm miệng lại,” Lillian cúi kính.

“Chị ấy sợ chị sẽ ngã nhào nếu nhảy qua chướng ngại. Bọn em ai cũng lo.”

“Chị không lo!”

“Lẽ ra chị nên lo.”

Lillian ngáp ngừng, vể cái kính dụ lại khi sự trung thực buộc cô phải thú nhận. “Mà đúng ra chị phải làm vậy.”

“Vậy là chị sẽ không giận Annabelle chứ?”

“Tất nhiên không,” Lillian nói. “Sao chị có thể đổ lỗi cho chị ấy vì hành động bạo ngược của Westcliff chứ.”

Daisy tỏ vẻ nhẹ nhõm rồi kéo chị quay lại bàn. “Đến đây, chị yêu, chị phải thử trò này. Ngu ngốc nhưng khá vui.” Đám con gái, tất cả đều chưa chồng, tuổi từ mười ba mười bốn đến khoảng hai tư hai năm, nhích ra chừa chỗ cho hai chị em. Trong lúc Daisy giải thích luật chơi, Evie đã bị bịt mắt, những cô gái còn lại thay đổi vị trí của bốn chiếc ly. “Như chị thấy đó,” Daisy nói, “một ly được rót đầy nước xà phòng, một ly nước sạch và một là

nước giặt màu xanh. Cái còn lại, dĩ nhiên, trống rỗng. Những chiếc ly này dự đoán tí người chị sẽ cười.”

Họ cùng nhìn Evie cẩn thận lần mò một trong số những chiếc ly. Evie cho tay vào nước xà phòng rồi đợi cho dải băng mắt được cởi ra. Cô quan sát kết quả với vẻ chán nản, còn những cô gái khác thì khúc khích cười.

“Chọn nước xà phòng nghĩa là chị ấy sẽ cưới một gã nghèo rớt mồng toi,” Daisy giải thích.

Chùi sạch ngón tay, Evie hiền lành kêu lên, “Chị ch...cho rằng l...lấy được chồng là h...hay rồi.”

Cô gái kế tiếp trong hàng đứng đợi với nụ cười khắp khởi hy vọng trong lúc người ta bịt mắt cô lại, và những chiếc ly được trao đổi vị trí. Cô ta mò mẫm cốc, suýt nữa thì hất đổ một cái, và nhúng tay vào thứ chất lỏng màu xanh. Cô khá hài lòng khi biết vậy. “Nước màu xanh có nghĩa cô ta sẽ lấy một người có chức quyền,” Daisy nói. “Tới lượt chị!”

Lillian nhìn em gái về ẩn ý. “Em không tin mấy trò này đó chứ?”

“Ôi, đừng hoài nghi như thế - chơi vui thôi mà!” Daisy đón lấy dải băng và kiễng chân để quan quanh đầu Lillian.

Lillian được dắt đến bàn vì không còn nhìn thấy gì. Cô cười toe toét trước những tiếng gào rú cổ động xung quanh. Những chiếc ly bị dịch chuyển trước mặt cô, và cô chờ đợi với bàn tay khẽ giờ ra. “Nếu chị chọn chiếc ly rỗng thì sao?” cô hỏi.

Giọng Evie văng vẳng bên tai. “Chị sẽ ở gi...giá suốt đời!” cô nói khiến mọi người cười rữ.

“Không được nâng ly lên kiểm tra trọng lượng,” ai đó khúc khích nhắc. “Cô

không thể tránh chiếc ly rỗng nếu nó là số mệnh của cô.”

“Lúc này thì tôi chỉ *muốn* cái ly rỗng đó thôi,” Lillian đáp, và mọi người càng cười dữ dội hơn.

Tim được mặt bàn tron nhẵn, cô đưa ngón tay lên nhúng vào trong một thứ chất lỏng mát lạnh. Nghe thấy mọi người đồng loạt vỗ tay chúc mừng, cô hỏi, “Tôi sẽ lấy một người có chức quyền hả?”

“Không, chị chọn nước lọc,” Daisy nói. “Một người chồng giàu có, đẹp trai sắp đến với chị đó!”

“Ôi, vui hết sức,” Lillian nói, cời bỏ dải băng mắt. “Tới lượt em chưa?”

Em gái cô lắc đầu. “Em là người đầu tiên ấy chứ. Em đánh đổ ly hai lần liền và để lại một mớ lộn xộn.”

“Nghĩa là sao? Em sẽ không lấy ai hết hả?”

“Có nghĩa là em vụng về,” Daisy hăm hờ nói. “Có thể khác, ai mà biết được? Có lẽ số mệnh của em chưa được rõ ràng. Tin tốt lành là chồng chị sắp đến rồi đó.”

“Nếu thật vậy thì tên khốn đó tới trễ quá,” Lillian đập lại làm Daisy và Evie bật cười.

Chương 9

Rủi thay, tin tức về cuộc đấu khẩu giữa Lillian và ngài Westcliff đã nhanh chóng lan rộng khắp nơi. Đến đầu buổi tối nó đã đến tai bà Mercedes Bowman, và kết quả là một cảnh tượng không được tốt đẹp gì lắm. Bà Mercedes đi qua đi lại trước mặt con gái trong phòng Lillian, mắt trắng dã còn miệng thì rin rít.

“Lẽ ra chuyện này có thể được bỏ qua, nếu cô chỉ có một vài nhận xét không phù hợp trước mặt ngài Westcliff,” bà Mercedes bùng nổ, cánh tay gầy nhẳng của bà múa may loạn xạ. “Đằng này cô lại đi tranh cãi với chính bá tước, và rồi trái lời ngài ấy trước mặt tất cả mọi người - cô có biết cô đã biến chúng ta thành ra thế nào không? Cô không chỉ hủy hoại cơ hội hôn nhân của cô mà còn của em gái cô nữa! Còn ai muốn làm thông gia với cái nhà bị mang tiếng là... có đứa con gái *thiếu văn hóa* chứ hả?”

Cảm giác xấu hổ dâng trào, Lillian ân hận liếc về góc tường chỗ Daisy đang đứng. Daisy khẽ lắc đầu trấn an.

“Nếu cô cứ khăng khăng hành xử như người nguyên thủy,” bà Mercedes tiếp tục, “thì tôi sẽ có biện pháp mạnh, Lillian Odelle!”

Lillian ngồi thụp trên ghế khi nghe thấy tên lót đáng ghét của cô, cách nói luôn báo trước một hình phạt tàn khốc.

“Trong một tuần sắp tới, cô sẽ không được phép bước ra khỏi phòng trừ khi có tôi đi cùng,” bà Mercedes gắt gỏng. “Tôi sẽ giám sát nhất cử nhất động của cô, từng từ phát ra từ miệng cô, cho đến khi tôi tin tưởng rằng cô sẽ hành xử giống người biết lễ nghĩa. Phải nói đây là hình phạt cho cả hai, vì tôi cũng không thích kè kè bên cô chẳng khác gì cô đâu. Nhưng tôi không

có lựa chọn khác. Và nếu cô dám phản đối một câu thì tôi sẽ gia tăng hình phạt lên thành hai tuần! Khi nào không có tôi giám sát, cô sẽ ở yên trong phòng, đọc sách hay suy nghĩ về những hành vi đại dột của mình. Cô hiểu cả chưa, Lillian?”

“Vâng, thưa mẹ.” Viễn cảnh bị quản thúc ngặt nghèo suốt một tuần khiến Lillian cảm thấy giống một con thú bị nhốt trong chuồng. Nén tiếng phản đối ai oán, cô hướng tia nhìn nổi loạn vào tấm thảm hoa.

“Tôi nay việc đầu tiên cô sẽ làm chính là,” bà Mercedes nói tiếp, mắt bà lóe sáng trên khuôn mặt trắng nhợt gầy còm, “xin lỗi ngài Westcliff vì những rắc rối cô đã gây ra hôm nay. Cô sẽ thực hiện việc đó ngay trước mặt tôi, để tôi...”

“Ôi không.” Lillian ngồi thẳng đờ, nhìn mẹ cương quyết với ý phản đối ra mặt. “Không. Không ai có thể buộc con xin lỗi hẳn ta kể cả mẹ. Con thà chết còn hơn.”

“Cô sẽ phải làm theo những gì tôi nói,” bà Mercedes hạ giọng thành tiếng gầm gừ. “Cô phải xin lỗi bá tước với vẻ nhún nhường bé mọn, bằng không cô sẽ phải ở luôn trong phòng này chừng nào chúng ta còn ở đây!”

Lillian định mở miệng đáp thì Daisy đã hấp tấp xen ngang. “Mẹ ơi, con có thể nói chuyện riêng với Lillian được không, đi mà mẹ? Chỉ một lát thôi. Đi mà mẹ.”

Bà Mercedes trừng trừng nhìn từng cô con gái, lắc đầu tự hỏi có phải bà đã bị nguyên rửa với những đứa trẻ bất trị thế này không, rồi rời khỏi phòng.

“Lần này mẹ nổi giận thật rồi đấy,” Daisy lẩm bẩm trong sự im lặng nguy hiểm vẫn còn vương vất sau khi bà rời đi. “Em chưa từng thấy mẹ thế này bao giờ. Có lẽ chị phải làm theo lời mẹ thôi.”

Lillian tức giận nhìn em gái. “Không đời nào chị đi xin lỗi tên khốn phách lối đó!”

“Lillian, chị đâu có mất gì. Chỉ nói vài câu là êm chuyện. Không nhất thiết đó là những điều chị nghĩ. Cứ nói đại đi, ‘Ngài Westcliff, tôi...’”

“Chị không nói,” Lillian sắt đá. “Chị phải trả giá bằng lòng tự trọng của chị đấy.”

“VẬY ĐỂ BỊ NHỐT TRONG PHÒNG, BỎ LỠ TẤT CẢ NHỮNG BUỔI VỮ HỘI VÀ BỮA TỐI AI AI CŨNG THÍCH THÌ CÓ ĐÁNG KHÔNG? LÀM ƠN ĐỪNG BƯỚNG BÌNH NỮA! LILLIAN, EM HỨA ĐÓ, EM SẼ GIÚP CHỊ TÌM CÁCH TRẢ ĐŨA NGÀI WESTCLIFF... MỘT VỐ THẬT ĐAU. CHỈ CẦN LÀM THEO LỜI MẸ - CHỊ CÓ THỂ THUA TRẬN ĐÁNH NHỎ, NHƯNG CHỊ SẼ THẮNG CẢ CUỘC CHIẾN. VỚI LẠI...” Daisy cố gắng tìm lý lẽ khác để lay chuyển Lillian. “VỚI LẠI, NGÀI WESTCLIFF SẼ VUI HẾT CỠ NẾU BIẾT CHỊ BỊ NHỐT TRONG PHÒNG. CHỊ SẼ KHÔNG THỂ CHỌC TỨC HAY TRÊU NGƯỜI ANH TA NỮA. KHUẤT KHỎI MẮT ANH TA LÀ KHUẤT LUÔN KHỎI TÂM TRÍ ANH TA ĐẤY. ĐỪNG ĐỂ ANH TA THỎA CHÍ, LILLIAN!”

Có lẽ đó là lời thuyết phục duy nhất có sức ảnh hưởng đến Lillian. Cô nhìn chăm chú khuôn mặt trắng ngà nhỏ nhắn, với đôi mắt sẫm thông minh và hàng chân mày nổi bật. Đây không phải lần đầu cô tự hỏi làm cách nào chính con người sẵn lòng hòa mình vào những chuyến phiêu lưu bạt mạng lại đồng thời thức tỉnh cô khỏi cơn mê. Rất nhiều người đã bị đánh lừa bởi thói đồng bóng của Daisy, ai cũng tưởng rằng bên dưới dáng vẻ tiểu yêu kia là một tâm hồn vô cảm.

“Xin lỗi thì xin lỗi,” cô cứng nhắc nói. “Có điều chị có thể sẽ mắc nghẹn trong lúc nói.”

Daisy thở phào nhẹ nhõm. “Em sẽ đóng vai người hòa giải. Em sẽ nói với

mẹ rằng chị đã đồng ý, và rằng bà không phải lên lớp chị thêm nữa, bằng không chị sẽ thay đổi ý định.”

Lillian ngòì xịu người trên đi vãng, hình dung cảnh Westcliff vênh vang đắc ý khi cô hạ mình xin lỗi. Mẹ kiếp, không thể chịu nổi. Lòng sục sôi căm tức, cô tự tiêu khiển bằng việc lập ra hàng loạt kế hoạch tinh vi để trả đũa Westcliff, tất cả đều kết thúc với viễn cảnh anh phải cầu xin sự tha thứ.

Một giờ sau, gia đình Bowman cùng nhau rời khỏi phòng, dẫn đầu là Thomas Bowman. Đích đến cuối cùng của họ là phòng dạ yến, nơi tổ chức bữa tối khoa trương kéo dài bốn giờ. Ý thức được hành động đáng hổ thẹn gần đây của cô con gái lớn, ông Thomas đang trong tâm trạng hết sức giận dữ, hàng ria mép cứ vênh lên phía trên cái miệng mím chặt.

Trong bộ váy lụa màu oải hương nhạt có đấng ten trắng viền ở thân và tay áo phồng ngắn, Lillian thất thểu đi theo cha mẹ, hứng những lời đay nghiến của cha dội ngược lại phía sau.

“Cô mà trở thành chướng ngại cho thương vụ tiềm năng của tôi là tôi tổng cổ cô về New York ngay. Cho đến lúc này chuyến xuất hành săn chồng ở nước Anh đã thể hiện sự tốn kém và không hiệu quả. Tôi cảnh cáo cô, con gái, nếu hành động vừa rồi của cô gây hại tới việc đàm phán giữa tôi với bá tước...”

“Em chắc sẽ không có chuyện gì đâu,” bà Mercedes cuống cuống cắt lời, như thể giấc mơ có con rể quý tộc giống như tách trà đang lắng lơ ở mép bàn. “Lillian sẽ xin lỗi ngài Westcliff đấy anh yêu, và mọi chuyện sẽ trở lại tốt đẹp. Anh sẽ thấy.” Đi chậm lại nửa bước, bà ngoái đầu liếc mắt đe dọa cô con gái lớn.

Một phần Lillian cảm thấy rối bời vì ăn năn, một phần khác thì ngập tràn oán giận. Hiển nhiên cha cô không miễn xá cho bất kỳ ai làm hỏng công việc của ông... không thì ông đã chẳng thêm mảy may quan tâm xem con

mình làm gì. Tất cả những gì ông muốn từ hai chị em cô là đừng có làm phiền ông. Nếu không phải có đến ba người anh trai thì Lillian sẽ không bao giờ biết cảm giác được phái mạnh thí cho chút quan tâm là như thế nào.

“Đề chắc chắn cô sẽ nói năng lễ độ với bá tước,” Thomas Bowman nói, rồi ngừng lại liếc nhìn Lillian với đôi mắt lạnh lùng, “tôi đã xin ngài ấy chiếu cố gặp riêng trong thư viện trước khi bữa tối bắt đầu. Khi đó cô sẽ phải xin lỗi bá tước - để cả tôi và bá tước được hài lòng.”

Lillian đứng khựng lại, mở to mắt nhìn ông trân trời. Con oán giận của cô bốc lên thành một khối nóng ngùn ngụt, nghẹn ứ khi cô thắc mắc có phải Westcliff đã sắp xếp chuyện này để cho cô biết thế nào là mất mặt hay không. “Ngài ấy có biết tại sao cha hẹn gặp không thưa cha?” cô cố mở miệng hỏi.

“Không. Tôi cũng không nghĩ ngài ấy mong đợi lời xin lỗi từ bất kỳ đứa con gái xấu tính tai tiếng nào của tôi. Tuy nhiên, nếu cô không thể đưa ra một lời xin lỗi làm ngài ấy hài lòng, thì cô sẽ sớm được nhìn nước Anh từ boong tàu hướng về New York.”

Lillian không ngốc đến mức cho rằng những lời của cha cô chỉ là lời dọa nạt suông. Giọng ông rất cương quyết khi đưa ra mệnh lệnh tàn nhẫn đó. Và ý nghĩ phải rời Luân Đôn, và tệ hơn nữa là xa cách Daisy...

“Vâng, thưa cha,” quai hàm cô đánh lại.

Cả gia đình lặng im bước dọc hành lang trong tâm trạng căng thẳng.

Trong lúc lòng dạ rối bời, Lillian cảm nhận được bàn tay nhỏ nhắn của em gái nắm lấy tay mình. “Không sao cả,” Daisy thì thầm. “Chị cứ nói thật nhanh và rồi...”

“Im lặng,” cha họ nạt, bàn tay họ liền rời nhau.

Đầu mung lung nghĩ ngợi, Lillian gần như không chú ý gì đến cảnh vật xung quanh khi cô cùng gia đình vào thư viện. Cánh cửa khép hờ, cha cô bèn gõ một tiếng đầy quyết đoán rồi dẫn vợ cùng hai con vào phòng. Đó là một thư viện đẹp cao sáu mét, có cầu thang di động, những giá sách có cả thiên kinh vạn quyển. Mùi da thuộc, giấy da, và gỗ bùi sáp làm không khí có mùi hăng hắc.

Ngài Westcliff đang đứng chống hai tay trên mặt bàn trà xước, thấy có người tới liền ngẩng đầu lên khỏi đồng giấy tờ. Anh đứng thẳng người, cặp mắt đen nheo lại khi thấy Lillian. Da ngăm ngăm, bình dị, và ăn mặc chỉnh tề, anh là hình ảnh hoàn mỹ của một quý tộc Anh quốc, với cà vạt thắt chần chu và mái tóc dày chải hất ngược ra sau trán. Ngay lúc này không thể nào nhận ra đây chính là gã đàn ông thô lỗ, râu ria lờm chờm từng bị cô đánh ngã lăn ra đất trên sân bóng sau tàu ngựa.

Khi cả gia đình diện kiến trước mặt Westcliff, Thomas Bowman nói sổng sượng. “Cảm ơn ngài vì đã đồng ý gặp tôi ở đây. Tôi hứa chuyện này sẽ không mất nhiều thời gian.”

“Ông Bowman,” giọng Westcliff khẽ khàng. “Tôi không nghĩ sẽ có vinh hạnh được gặp cả gia đình ông.”

“Tôi e rằng từ ‘vinh hạnh’ là không phù hợp trong tình huống này,” Thomas chua chát nói. “Có vẻ một trong số hai cô con gái của tôi đã hành xử rất tệ trước mặt ngài. Giờ thì con gái tôi rất mong được nói lời xin lỗi với ngài.” Ông đặt tay giữa lưng Lillian đẩy cô đến trước mặt bá tước. “Nói đi.”

Chân mày Westcliff cau lại. “Ông Bowman, không cần phải...”

“Tôi sẽ để cho con gái tôi tự lên tiếng,” ông Thomas vừa nói vừa đẩy Lillian lên trước.

Không khí trong phòng lặng như tờ và đầy ngọt ngào khi Lillian đưa mắt nhìn Westcliff. Anh càng cau có, và theo bản năng cô biết anh không muốn nghe cô nói lời xin lỗi. Không phải theo cách này, với cha cô đe nẹt bên cạnh. Mà có khi nhờ vậy cô lại dễ xin lỗi hơn.

Nuốt khan, cô nhìn thẳng vào đôi mắt sâu đen láy, ánh đèn làm tròng mắt đen sẫm trở nên sáng quắc. “Tôi xin lỗi vì những gì đã xảy ra, thưa ngài. Ngài là một gia chủ rộng lượng, và ngài xứng đáng được nhận nhiều sự kính trọng hơn những gì tôi đã thể hiện sáng nay. Tôi không nên chống lại quyết định của ngài ở buổi cưới ngựa vượt chướng ngại vật, và tôi cũng không nên nói chuyện với ngài theo cách tôi đã làm. Tôi hy vọng ngài sẽ chấp nhận lời tạ lỗi của tôi, và nhận ra tôi chân thành muốn làm như vậy.”

“Không,” anh khẽ nói.

Lillian bối rối chớp mắt, trong đầu nghĩ ngay đến khả năng anh không đồng ý tha lỗi cho cô.

“Tôi mới là người phải xin lỗi, cô Bowman ạ, không phải cô,” Westcliff tiếp tục. “Hành động quá khích của cô là do bị bức bách bởi cách hành xử độc đoán của tôi. Tôi không thể trách cô vì đã đáp trả thái độ kiêu căng của tôi được.”

Lillian cố nén cảm giác ngỡ ngàng, nhưng không dễ gì mà Westcliff lại làm một việc trái ngược hoàn toàn những gì cô dự đoán. Anh đã có cơ hội mười mười đả kích lòng tự tôn của cô - vậy mà anh lại không làm. Cô không thể hiểu nổi. Anh đang chơi trò gì?

Anh dịu dàng nhìn nét mặt hoang mang của cô. “Sáng nay tôi đã cư xử không tốt,” anh nói, “song việc tôi lo lắng cho sự an nguy của cô là có thật. Đó là lý do tôi nổi giận.”

Lillian nhìn anh đăm đăm, cảm thấy con giận đê nặng trong ngực cô bắt đầu tiêu tan. Anh thật tử tế! Và đây có vẻ không phải trò đùa. Anh chân thành và cảm thông. Cảm giác thư thái bao trùm lấy cô, và lần đầu tiên trong ngày cô đã có thể thở sâu. “Đó không phải lý do duy nhất ngài giận,” cô nói. “Ngài cũng không thích người khác trái lời ngài.”

Westcliff cười khùng khục. “Đúng vậy,” anh mỉm cười thú nhận. “Tôi không thích.” Nụ cười làm gương mặt nghiêm nghị sáng bừng lên, xua đi bản tính kín đáo cổ hũu, mang lại nét quyến rũ hấp dẫn hơn vẻ đẹp mã đơn thuần đến cả ngàn lần. Cảm giác rùng rờ kỳ quặc nhưng dễ chịu râm ran dưới da cô.

“Vậy tôi có được cưới ngựa nữa không?” cô ước mòi.

“*Lillian!*” mẹ cô mắng mỏ.

Mắt Westcliff rạng ngời thích thú, giống như anh đang bị thu hút bởi sự táo bạo của cô. “Tôi không nói thế.”

Bắt gặp ánh mắt cảm dỗ êm ái của anh, Lillian cảm nhận được mổi bất hòa kinh niên giữa họ đã chuyển sang một dạng thách thức bằng hũu... dịu lại gần giống như... tình ái. Lạy Chúa. Chỉ vì mấy lời nói nhã nhặn của Westcliff mà cô đã sắp biến mình thành con ngốc.

Thấy hai người đã giảng hòa, bà Mercedes hồ hởi. “Ôi, ngài Westcliff đáng mến, ngài là một quý ông cao thượng! Và ngài không hề kiêu căng - ngài chỉ lo lắng cho thiên thần bé bỏng cứng đầu của tôi, mà như thế lại càng cho thấy tâm lòng từ ái bao dung của ngài.”

Nụ cười của bá tước trở nên giấu cọt khi anh đưa mắt quan sát Lillian khắp lượt như để cân nhắc cụm từ “thiên thần bé bỏng cứng đầu” có phù hợp

không. Anh đưa tay cho bà Mercedes, ôn tồn hỏi, “Tôi có thể tháp tùng bà vào phòng dạ yến không thưa bà Bowman?”

Phản phơ với ý tưởng ai đó thấy mình đi cùng Westcliff, bà Mercedes nhận lời với một tiếng thở dài khoan khoái. Khi họ cùng rời khỏi thư viện sang phòng khách nơi tiệc tối đã được chuẩn bị, bà Mercedes bắt đầu một bài diễn thuyết tràng giang đại hải về những ấn tượng Hampshire đã tạo ra cho bà, đi kèm vài câu phê bình nho nhỏ mà bà nghĩ là hóm hỉnh, nhưng đã khiến Lillian và Daisy trao nhau những cái liếc mắt ê chề. Ngài Westcliff lịch sự cố gắng lắng nghe lời nhận xét phàm tục của bà Mercedes, cách hành xử tinh tế ấy lại càng khiến bà trở nên lố bịch. Và lần đầu tiên trong đời, Lillian cảm thấy những hành động khinh miệt lễ nghi cô thường làm không phải là việc thông minh như cô từng nghĩ. Chắc chắn cô không mong ước mình trở nên ý tứ và giữ kẽ... song cư xử có gia giáo một chút cũng là chuyện nên làm.

Tới phòng khách, rõ ràng ngài Westcliff cực kỳ nhẹ nhõm khi được tách khỏi gia đình Bowman, nhưng anh không nói hay biểu lộ gì. Anh điềm tĩnh chúc họ có một buổi tối dễ chịu, khẽ cúi người rồi tới chỗ em gái anh, tiểu thư Olivia và ông Shaw - chồng tiểu thư.

Daisy quay sang nhìn chị với đôi mắt mở to. “Sao ngài Westcliff lại tỏ ra tốt với chị thế nhỉ?” cô thì thầm. “Và vì cái quái gì mà anh ta lại dìu tay mẹ, và tháp tùng gia đình mình vào phòng khách, cũng như lắng nghe mấy câu chuyện nhảm nhí dài dòng của mẹ?”

“Chị chịu,” Lillian thì thầm đáp. “Nhưng rõ ràng anh ta có khả năng chịu đựng cơn đau giỏi hơn người thường.”

Simon Hunt và Annabelle đứng với nhóm quan khách ở phía bên kia phòng. Annabelle vừa lơ đãng vuốt lại phần eo của chiếc váy dạ hội màu xanh bạc vừa đảo mắt qua đám đông, bắt gặp ánh mắt Lillian, liền tỏ vẻ khỏ sở. Hiển nhiên cô đã nghe về sự cố trong buổi cưới ngựa. *Chị xin lỗi*, Annabelle

nhép miệng. Cô có vẻ nhẹ lòng khi Lillian gật đầu trấn an và gửi lại cô một mẫu tin thăm lặng, *Mọi chuyện ổn rồi.*

Khi tất cả tiến vào phòng ăn, gia đình Bowman và Hunt nằm trong nhóm những người đi cuối cùng, vì họ thuộc đẳng cấp rất thấp. “Tiền bạc xếp sau cùng,” Lillian nghe cha cô nói một cách khó hiểu, và cô đoán ông không chịu nổi những quy tắc về thứ bậc luôn thể hiện quá rạch ròi trong những sự kiện giống thế này. Và Lillian chợt nhận ra mỗi khi không có mặt lão bá tước phu nhân, ngài Westcliff và tiểu thư Olivia có xu hướng sắp xếp ít trang trọng hơn cũng như khuyến khích các vị khách tùy nghi vào phòng ăn thay vì tuân tự theo cấp bậc. Tuy nhiên, khi có bà, mọi thứ phải tôn trọng truyền thống một cách nghiêm ngặt.

Số người hầu dường như ngang ngửa số quan khách, tất cả đều ăn mặc tươm tất với quần ông tím đen, áo gi lê màu mù tạt và áo khoác đuôi tôm màu xanh. Họ khéo léo xếp chỗ cho khách, rót rượu và nước mà không rót một giọt.

Lillian ngạc nhiên khi được xếp ngồi gần đầu bàn của Westcliff, chỉ cách chỗ anh ngồi ba người đếm từ bên phải. Được ngồi gần gia chủ hàm ý người đó được ưu ái, và rất hiếm khi một cô gái chưa chồng không tên tuổi có được vị trí như vậy. Cô tự hỏi có phải người hầu đã sắp nhầm chỗ, bèn thận trọng đưa mắt sang những vị khách gần mình thì thấy họ nhìn mình ngạc nhiên. Ngay cả lão bá tước phu nhân, người luôn ngồi cuối bàn cũng đang cau mày nhìn cô.

Lillian nhìn ngài Westcliff vẻ dò hỏi ngay khi anh ngồi vào bàn.

Một bên mày anh nhướng lên. “Có chuyện gì sao? Cô có vẻ bất an, cô Bowman.”

Phản ứng đúng đắn trong tình huống này lẽ ra phải là đỏ mặt và cảm ơn anh vì vinh dự bất ngờ. Nhưng Lillian lại chăm chăm nhìn vào gương mặt anh

lúc này đã trở nên dịu dàng dưới ánh nến, và thẳng thắn trả lời. “Tôi đang thắc mắc tại sao tôi lại ngồi gần đầu bàn. Sau những gì đã xảy ra sáng nay, tôi cho rằng ngài nên xếp tôi ngồi tuốt ngoài hiên mới phải.”

Quan khách im phăng phắc khi nghe Lillian nhắc tới cuộc đối đầu giữa hai người không chút dè chừng. Tuy nhiên, Westcliff làm tắt cả ngớ người khi anh khẽ cười, mắt không rời mắt cô. Một lát sau, những người còn lại cùng nhau cười rúc rích.

“Hiều được thiên hướng thích đắm đầu vào rắc rối của cô, cô Bowman, tôi kết luận rằng sẽ an toàn hơn nếu giữ cô trong tầm mắt, và trong tầm với nếu có thể.”

Anh đã nói tới một sự thật hiển nhiên. Khó ai có thể tìm thấy ẩn ý gì trong câu nói đó. Song Lillian vẫn cảm thấy trong lòng chộn rộn cảm xúc, cảm giác lo lắng trong cô giờ chuyển thành một thứ cảm giác êm ái tựa dòng mật ong ấm áp.

Nâng ly sâm banh lạnh lên môi, Lillian đảo mắt khắp phòng ăn. Daisy đang ngồi gần cuối bàn, miệng liến thoắng và suýt làm ngã vại rượu khi khua tay tăng phần kịch tính cho câu chuyện của mình. Annabelle đang ngồi ở bàn kế đó, đứng đưng với vô số tia nhìn thèm muốn đang đổ dồn vào cô. Hai quý ông ngồi kế bên cô đều nhận thức được vận may được ngồi cạnh một người phụ nữ đẹp tuyệt mỹ đến thế, còn Simon Hunt thì ngồi cách đó vài ghế quan sát bọn họ với vẻ hằn học của một người đàn ông bị đe dọa chủ quyền.

Evie, dì Florence của cô, và cha mẹ Lillian cũng thuộc nhóm khách ngồi ở chiếc bàn xa nhất. Như thường lệ, Evie rất kiệm lời khi có đàn ông bên cạnh, lú lười và bòn chòn nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn. *Tội nghiệp Evie*, Lillian cảm thông. *Tụi chị phải làm gì đó chữa chứng e thẹn quái ác của em.*

Nhớ ra mấy người anh trai chưa vợ, Lillian nghĩ tới việc làm mai Evie với một trong số họ. Có lẽ cô sẽ tìm cách mời một người đến thăm nước Anh. Chúa biết bất kỳ người anh nào của cô cũng tốt hơn ông anh họ Eustace vạn lần. Anh cả cô là Raphael, và hai anh song sinh là Ransom và Rhys. Khó tìm đâu ra những thanh niên tráng kiện hơn họ. Song anh em nhà Bowman có thể làm Evie khiếp đảm bởi họ có bản chất tốt, nhưng không phải kiểu người mà người khác gọi là lịch thiệp. Hoặc văn minh.

Suy tư của cô bị phân tán bởi hàng dài người hầu mang lên đọt thức ăn đầu tiên; bao nhiêu liễn xúp rùa, cá bơn xốt tôm hùm đựng trong đĩa bạc, bánh pút đỉnh tôm, và cá hồi thảo mộc với rau diếp hầm. Đó mới chỉ là màn dạo đầu cho thực đơn tám đọt sẽ kết thúc với vô số món tráng miệng. Đối mặt với một bữa tối tốn thời gian, Lillian nén tiếng thở dài, ngược lên thì thấy Westcliff đang nhìn cô với ánh mắt mơ màng tìm kiếm. Tuy nhiên, anh không nói gì, và Lillian đành phá vỡ bầu không khí im lặng.

“Thưa ngài, con ngựa săn Brutus của ngài có vẻ rất tuyệt vời. Tôi nhận thấy ngài không dùng roi hay đỉnh thúc với nó.”

Những tiếng rì rầm trò chuyện xung quanh họ biến mất, và Lillian thắc mắc không biết có phải cô vừa nói sai nữa không. Có lẽ một cô gái chưa chồng không được nói chuyện cho đến khi ai đó đích thân hỏi chuyện cô ta. Tuy nhiên, Westcliff vui vẻ trả lời. “Tôi hiếm khi dùng roi hay đỉnh thúc với bất kỳ con ngựa nào của tôi, cô Bowman ạ. Thông thường tôi có thể đạt được kết quả mong muốn mà không cần đến những thứ đó.”

Lillian cau có nghĩ rằng giống như mọi người và mọi vật trong lãnh địa này, con ngựa kia có lẽ không dám lớn võn trong đầu cái ý nghĩ bất tuân mệnh lệnh chủ nhân. “Tính khí của nó có vẻ ôn nhu hơn những con ngựa thuần chủng khác,” cô nói.

Westcliff ngả người ra sau trong lúc người hầu múc thêm cá hồi vào đĩa.

Ánh sáng chồn vờn nhảy nhót trên những lọn tóc đen cắt sát của anh... khiến Lillian không thể không nhớ lại cảm giác ngón tay cô lùa vào mái tóc ấy.

“Thật ra Brutus là ngựa lai. Được lai giữa ngựa thuần chủng và ngựa hoang Ailen.”

“Thật sao?” Lillian không hề che giấu vẻ ngạc nhiên. “Vậy mà tôi cứ nghĩ ngài chỉ cưỡi ngựa thuần chủng đấy.”

“Rất nhiều người thích loại ngựa đó,” bá tước thừa nhận. “Nhưng một con ngựa săn càn khả năng bật nhảy mạnh mẽ, và khả năng đổi hướng dễ dàng. Một con ngựa lai như Brutus hội tụ đủ tốc độ và kỹ năng của ngựa thuần chủng, cộng thêm lòng dũng cảm của ngựa hoang Ailen.”

Những người cùng bàn chăm chú lắng nghe. Westcliff vừa nói xong thì một quý ông liền hào hứng bổ sung, “Con ngựa tuyệt vời, chỉ có thể nói thế về Brutus. Hậu duệ của con Eclipse, phải không? Mọi người luôn nhận ra sức mạnh của con ngựa Ả-rập Darley...”

“Cưỡi ngựa lai quả là một hành động cởi mở,” Lillian nói.

Westcliff khẽ cười. “Thỉnh thoảng tôi cũng cởi mở đấy.”

“Tôi có nghe nói... nhưng chưa thấy tận mắt bao giờ.”

Một lần nữa, tiếng lầm rầm trò chuyện ngừng lại khi mọi người nghe được những câu khiêu khích của Lillian. Thay vì bực bội, Westcliff nhìn cô chăm chú với vẻ thích thú không giấu giếm. Đó là sự thích thú khi một người đàn ông thấy một cô gái hấp dẫn, hay chỉ xem cô ta là một ả trái tính trái nết thì không ai dám chắc. Nhưng *đúng* là anh có vẻ thích thú.

“Tôi luôn cố giải quyết vấn đề theo hướng hợp lý,” anh nói. “Và thỉnh

thoảng sẽ phá vỡ truyền thống.”

Lillian cười giễu cợt. “Chẳng phải ngài luôn thấy quan điểm truyền thống là hợp lý hay sao?”

Westcliff khẽ lắc đầu, ánh mắt càng rạng rỡ hơn khi anh vừa uống rượu vừa quan sát cô qua mép ly thủy tinh sáng lấp lánh.

Một quý ông khác hài hước nhận xét về tư tưởng cách tân của Westcliff trong lúc những món ăn khác được dọn ra. Những món ăn đồ sộ trông vô cùng kỳ lạ đặt trên đĩa bạc lần lượt được bê ra khiến thực khách phải xuýt xoa thỏa mãn. Mỗi bàn có bốn đĩa, vậy tổng cộng có mười hai, được xếp đều trên những chiếc bàn gấp nhỏ để người hầu chia ra. Mùi thịt bò cay nồng trong không khí, còn thực khách thì thăm háo hức nhìn vào bên trong đĩa. Lillian hơi xoay người liếc qua chiếc đĩa đặt ở bàn gần chỗ mình. Cô suýt nữa giật nảy người kinh hoàng khi trông thấy một con quái vật đen thui không rõ hình thù, từ đầu con vật mới mang trong lò nướng ra bốc hơi nghi ngút.

Giật mình sững sốt, cô nghe thấy tiếng bộ thìa nĩa bạc rơi loảng xoảng như một kết quả tất yếu. Một người hầu nhận ra vẻ lóng ngóng của cô liền đưa cho cô một bộ thìa nĩa sạch rồi cúi xuống nhặt những thứ cô làm rơi.

“C... Cái gì đây?” Lillian hỏi trống không, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng gớm ghiếc trước mắt.

“Đầu bê đấy,” một quý cô trả lời với giọng điệu cố nén cười, như thể cô ta vừa phát hiện thêm một minh chứng cho sự lạc hậu của người Mỹ. “Một món đặc sản của nước Anh. Đừng nói là cô chưa từng thưởng thức món này nhé!”

Cố khoác vẻ mặt hờ hững, Lillian lắc đầu không nói nên lời. Cô nao núng

khi người hầu xé toạc xương hàm đang bốc hơi của con bê để cắt rời cái lưỡi.

“Có người cho rằng phần lưỡi ngon nhất,” quý cô kia nói tiếp, “người thì khẳng định rằng óc mới là thứ hảo hạng. Tuy nhiên, tôi chỉ có thể nói thế này, mất chính là món ngon độc nhất vô nhị.”

Lillian nôn nao nhắm nghiền mắt trước điều vừa nghe. Cô cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn. Cô chưa bao giờ thích phong cách ẩm thực Anh. Cô từng phải nếm những món thật khủng khiếp, song giờ thì cô thấy những món đó chưa là gì so với cái đầu bê ghê rợn này. Cô hé mắt nhìn quanh. Hình như ở khắp nơi, đầu bê đang được dọn lên, bửa ra, rồi thái miếng. Óc bê được múc vào đĩa, phần ức được thái thành từng lát mỏng...

Cô sẽ nôn mất.

Mặt Lillian trắng bệch. Cô nhìn về cuối bàn, nơi Daisy ngờ vực quan sát một vài mẩu thịt đang nằm trang trọng trên đĩa của cô. Lillian chậm chậm nâng góc khăn ăn lên khoe miệng. Không. Cô không thể nôn ở đây. Nhưng mùi mỡ bê ngập ngụa khắp nơi, cùng với tiếng dao nĩa lạnh canh, tiếng thì thầm tán thưởng của thực khách đã khiến cho cảm giác buồn nôn càng tăng lên dữ dội. Một đĩa nhỏ được đặt trước mặt cô gồm vài miếng... gì đó... và một tròng mắt sền sệt lơ lờ lăn tròn về trước.

“Chúa ơi,” Lillian lảo bảm, trán lấm tấm mồ hôi.

Một giọng trầm tĩnh cắt ngang cơn nôn ọe. “Cô Bowman...”

Cô tuyệt vọng đưa mắt theo hướng phát ra giọng nói và nhận thấy gương mặt bình thản của Westcliff. “Vâng, thưa ngài?” giọng cô khản đặc.

Có vẻ anh đang lựa chọn câu chữ cẩn thận hơn bình thường. “Thứ lỗi cho lời đề nghị có phần kỳ quặc... nhưng tôi chợt nghĩ đây là thời điểm thích

hợp nhất để ta quan sát một vài loài bướm hiếm đang cư ngụ trong lãnh địa. Nó chỉ xuất hiện vào chiều tối, tất nhiên theo mô hình quen thuộc thì điều này quả là mới lạ. Chắc cô vẫn nhớ tôi đã từng nói tới chuyện này trong lần trò chuyện trước.”

“Bướm à?” Lillian lặp lại, nuốt liên tục để nén cơn buồn nôn đang dâng lên.

“Cô cho phép tôi dẫn hai chị em cô ra nhà kính bên ngoài chiêm ngưỡng một vài loài bướm vừa được tìm thấy chứ? Tôi rất tiếc phải phá vỡ cảm giác ngon miệng của cô vì chuyến đi này, nhưng chúng ta sẽ trở về kịp lúc để cô thưởng thức phần còn lại của bữa tối.”

Rất nhiều người dừng nĩa lưng chừng, nét mặt đầy tỏ ý kinh ngạc trước lời đề nghị đặc biệt của Westcliff.

Nhận ra anh đang tìm cơ cho chị em cô rời bàn ăn để tránh xảy ra những chuyện đáng tiếc, Lillian gật đầu. “Bướm,” cô nói như hết hơi. “Vâng, tôi thích ngắm bướm lắm.”

“Tôi cũng vậy,” giọng Daisy vang lên từ cuối bàn. Cô nhanh nhẩu đứng lên, buộc tất cả các quý ông lịch thiệp đứng lên theo. “Ngài thật chu đáo khi còn nhớ chúng tôi thích tìm hiểu côn trùng bản địa ở Hampshire đó thưa ngài.”

Westcliff bước đến kéo ghế giúp Lillian. “Thở bằng miệng đi,” anh thì thầm. Cô vâng lời với khuôn mặt tái nhợt và đấm mồ hôi.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía họ. “Thưa ngài,” một quý ông, Ngài Wymark, nói, “tôi có thể hỏi ngài đang đề cập đến loại bướm quý hiếm nào không?”

Westcliff thoáng ngập ngừng, rồi mạnh dạn đáp. “Loại bướm có chấm màu tía...” anh do dự rồi nói tiếp, “... bướm sâu.”

Wymark cau mày. “Tôi nghĩ mình cũng là một nhà nghiên cứu bướm, thưa

ngài. Và tôi biết loài bướm *xám nâu* chỉ được tìm thấy ở Northumberland, còn bướm sâu thì tôi chưa từng nghe đến bao giờ.”

Một khoảng lặng dần đo. “Một dạng lai giống,” Westcliff nói. “*Morpho purpureus practicus*. Theo tôi biết người ta chỉ tìm thấy chúng trong phạm vi Stony Cross.”

“Tôi rất muốn đi cùng ngài nếu được phép,” Wymark nói, xếp khăn ăn lên bàn và dợm đứng lên. “Phát hiện về một giống bướm lai mới luôn đáng...”

“Tối mai,” Westcliff nói như ra lệnh. “Loài bướm sâu rất nhạy cảm với sự hiện diện của con người. Tôi không muốn gây hại cho chúng loài mỏng manh đó. Tôi nghĩ tốt nhất nên đi thành từng nhóm nhỏ khoảng hai ba người.”

“Vâng thưa ngài,” Wymark nói, cúi kính ra mặt khi ngồi xuống ghế. “Vậy thì tối mai.”

Lillian cảm kích đón lấy cánh tay của Westcliff, trong khi Daisy khoác tay bên kia, và cả ba đường hoàng rời khỏi phòng ăn.

Chương 10

Lillian suýt nữa thì nôn mửa khi Westcliff đỡ cô ra nhà kính bên ngoài. Bầu trời dần chuyển sang màu mận, bóng đêm lan tỏa chỉ còn le lói Ánh Sao và ngọn đuốc lập lòe mới thấp. Không khí trong lành, ngọt dịu ùa vào người cô, cô hít những hơi thật sâu. Westcliff đưa cô đến chiếc ghế mây, và chăm chút cho cô hơn hẳn Daisy, người đang dựa vào cột tường cười rũ rượi.

“Ôi... Chúa lòng lành...” Daisy vừa hôn hển nói vừa chầm chầm nước mắt do cười nghiêng ngả, “*mặt* chị, Lillian... xanh như tàu lá chuối. Làm em tưởng chị sắp ngã vật ra trước mặt mọi người cơ!”

“Chị cũng tương thế,” Lillian rùng mình nói.

“Tôi sẽ ghi nhớ là cô không thích món đầu bê,” Westcliff thì thầm, đoạn ngồi bên cạnh Lillian. Anh rút chiếc khăn tay trắng mềm mại trong túi ra thấm mồ hôi trên trán cô.

“Tôi không thích mấy thứ,” Lillian nôn nao, “cứ nhìn tôi chằm chằm khi tôi định ăn.”

Daisy cố lấy hơi nói, “Ôi, đừng cố chấp như thế. Nó chỉ nhìn chị chằm chằm có vài giây chứ mấy...” Cô ngừng lại rồi nói tiếp, “Đến khi tròng mắt lọt ra ngoài thì thôi!” Cô lại cười hả hê.

Lillian quắc mắt với cô em tinh quái rồi yếu ớt nhắm mắt lại. “Vì Chúa, em phải...”

“Thở qua đường miệng,” Westcliff nhắc. Khăn tay lần theo vết mồ hôi lạnh toát. “Cố cúi đầu xuống.”

Lillian nghe lời gục trán xuống đầu gối. Cô cảm nhận được bàn tay anh bên trên phần gáy ớn lạnh của cô, nhẹ nhàng xoa xoa những sợi gân căng cứng. Ngón tay anh ấm và hơi ráp. Và những động tác xoa bóp nhanh chóng làm cô đỡ nôn nao. Có vẻ như anh biết chính xác phải chạm vào đâu, những ngón tay ấy khám phá điểm nhạy cảm nhất trên cổ và vai cô rồi đẩy lùi cơn đau. Ngồi yên cho anh chăm sóc, cơ thể Lillian dần thư thái, nhịp thở trở nên đều và sâu.

Cô cảm thấy ngay anh đang xoa lưng để giúp cô ngồi thẳng người, và cô phải nén lại tiếng rên rỉ phản đối. Cô hồ thẹn nhận ra mình muốn được anh tiếp tục xoa lưng. Cô muốn tay anh mạn mạn trên cổ cô suốt đêm nay. Và lưng cô. Và... những nơi khác nữa. Ngược mi trên bờ má tái nhợt, cô chớp mắt nhận ra mặt anh đang gần mặt cô biết bao. Kỳ lạ thay, những đường nét trên gương mặt anh càng thu hút hơn mỗi lần cô thấy chúng. Ngón tay cô ngửa ngáy muốn lướt qua sống mũi cứng cáp của anh, cùng vành môi cương nghị mà mềm mại. Và hình bóng lơ mờ của hàm râu trong đêm tối. Tất cả làm nên một vẻ đẹp vô cùng nam tính. Nhưng nét thu hút nhất là ở đôi mắt anh, đôi mắt đen trở nên ấm áp dịu dàng dưới ánh đuốc, với hàng mi thẳng rợp bóng xuống hai gò má đẹp khó tả.

Nhớ lại tài ứng biến của anh trong chuyện bướm sâu, Lillian cảm thấy buồn cười. Cô luôn cho rằng Westcliff là người không biết đùa... và thế là, cô đã đánh giá sai về anh. “Tôi cứ nghĩ ngài không bao giờ nói dối,” cô nói.

Môi anh mím lại. “Giữa việc phải thấy cô nôn ngay bàn ăn và nói dối để nhanh chóng đưa cô ra ngoài, tôi đã chọn điều ít tội lỗi hơn. Cô thấy đỡ hơn chưa?”

“Đỡ hơn... rồi.” Lillian nhận ra cô đang tựa trong vòng tay anh, váy cô phủ lên một bên đùi anh. Cơ thể anh rắn chắc và ấm áp, hoàn toàn cân xứng với cơ thể cô. Liếc mắt nhìn xuống, cô thấy chiếc quần ôm lấy thớ đùi săn chắc của anh. Máu tò mò thiếu đoạn trang cuộn lên trong cô, cô liền nắm chặt tay

lại trước cảm giác bức bách được ve vuốt chân anh. “Câu chuyện về loài bướm sâu rất thông minh,” cô vừa nói vừa ngược nhìn anh. “Nhưng bịa ra một cái tên Latin cho nó thì quả thật là quá tài.”

Westcliff toét miệng cười. “Tôi vẫn luôn hy vọng tiếng Latin của tôi sẽ hữu ích.” Dịch người cô một chút, anh thọc tay vào túi áo choàng và liếc nhìn đồng hồ. “Chúng ta phải quay lại phòng dạ yến trong vòng mười lăm phút nữa. Lúc đó thì món đầu bê được dọn đi rồi.”

Lillian nhăn mặt. “Tôi ghét ẩm thực Anh,” cô phải thốt lên. “Thịt nấu đông và những cục tròn tròn, bánh pút đỉnh lượn sóng, thịt thú săn già cóc đế, còn già hơn cả tôi, và...” Cảm thấy anh đang rùng mình thích thú, cô khẽ xoay nghiêng người trong vòng tay anh. “Mắc cười lắm hả?”

“Cô làm tôi sợ không dám quay lại bữa tối nữa.”

“Thế càng tốt!” cô nhấn mạnh, khiến anh không thể nén cười thêm nữa.

“Xin lỗi,” giọng Daisy vang lên gần đó, “nhưng em sẽ nhân cơ hội này để... ờ... ờ, từ nào đúng mực cũng được, em không có ý kiến. Em sẽ gặp chị ở lối vào phòng dạ yến.”

Westcliff rút cánh tay đang vòng quanh người Lillian, ngó người nhìn Daisy như thể anh đã quên mất sự hiện diện của cô.

“Daisy...” Lillian khó nhọc nói, nghi ngờ em gái đang tạo cơ hội cho họ ở riêng với nhau.

Phớt lờ Lillian, Daisy vừa cười láu lỉnh vừa vẫy tay, rồi chuồn qua cánh cửa kiểu Pháp.

Khi Lillian ngồi cùng Westcliff dưới ánh đuốc lập lòe, cô cảm thấy bồn chồn. Mặc dù ngoài kia có thể có những loài bướm lai quý hiếm, song

chúng cũng không khiến bụng dạ cô nhộn nhạo như lúc này. Westcliff quay sang nhìn tròn khuôn mặt cô, một tay anh đặt trên lưng chiếc ghế mây.

“Sáng nay tôi đã nói chuyện với lão bá tước phu nhân,” anh nói, đoạn nhếch mép cười.

Lillian chậm chạp phản ứng, gồng mình rũ bỏ hình ảnh đột ngột xuất hiện trong tâm trí, hình ảnh đầu anh cúi xuống, lưỡi anh mềm mại trong miệng cô... “Về chuyện gì?” cô ngờ ngác hỏi.

Westcliff liếc mắt chế giễu.

“Ôi,” cô lầm bầm. “Ý ngài là... đề nghị của tôi về việc bảo trợ...”

“Chúng ta gọi nó là đề nghị cơ à?” Westcliff đưa tay vén một lọn tóc rũ xuống ra sau tai cô. Đầu ngón tay anh chạm vào vành tai, rồi mơn man xuống phần thùy châu mịn màng. “Theo tôi nhớ thì giống hăm dọa hơn.” Tay anh vẫn đặt nơi thùy châu thanh tú, ngón cái êm ái sượt trên làn da nóng ran. “Cô chưa từng đeo hoa tai. Tại sao vậy?”

“Tôi...” Tự nhiên cô không thể thờ đều được. “Tai tôi rất nhạy cảm,” cô khó nhọc nói. “Hoa tai sẽ làm tôi đau... và cứ nghĩ tới việc xỏ kim...” cô ngừng lại, thờ đút quăng khi ngón giữa của anh đang thám hiểm vành tai cô, lần theo cấu trúc mỏng manh bên trong. Westcliff chà ngón cái trên đường quai hàm và phần da trơn mịn dưới cằm cô, khiến hai má cô đỏ bừng. Họ đang ngồi rất gần... và hẳn là anh có thể ngửi thấy mùi nước hoa. Đó là lời giải thích duy nhất cho những lần đụng chạm trù mến của anh.

“Da cô mềm như lụa ấy,” anh thì thầm. “Chúng ta đang nói chuyện gì thế nhỉ?... À, phải rồi, lão bá tước phu nhân. Tôi đã cố thuyết phục bà làm người bảo trợ cho hai chị em cô trong mùa hội sắp tới.”

Mắt Lillian mở to kinh ngạc. “Thật sao? Ngài làm thế nào? Ngài đã ép buộc

bà ấy à?”

“Cô thấy tôi giống một kẻ ép buộc bà mẹ sáu mươi tuổi của mình lắm sao?”

“Đúng vậy.”

Anh cười khàn. “Tôi có những cách thức hiệu quả hơn ép buộc,” anh cho cô biết. “Là cô chưa biết đẩy thôi.”

Lời nói của anh ẩn chứa hàm ý nào đó mà cô không hiểu rõ... nhưng nó làm cô háo hức. “Tại sao ngài thuyết phục bà ấy giúp tôi,” cô hỏi.

“Vì có lẽ tôi thích cô khiêu khích mẹ tôi.”

“Ừm, nếu ngài đang định biến tôi thành tai họa...”

“Và,” Westcliff cắt lời, “tôi cảm thấy có nghĩa vụ phải sửa chữa sai lầm sau hành động lỗ mãng với cô lúc sáng.”

“Không phải tất cả là do lỗi của ngài,” cô miễn cưỡng nói. “Tôi cho rằng tôi cũng đã hơi kích động.”

“Hơi hơi,” anh khô khan tán thành, đầu ngón tay anh tiếp tục luồn sâu vào gợn tóc như xa tanh của cô. “Tôi nên cảnh báo cho cô biết rằng mẹ tôi tán thành thỏa thuận này, nhưng không phải là vô điều kiện. Nếu cô làm bà phật ý thì bà sẽ không làm đâu. Vì lẽ đó, tôi khuyên cô nên cố gắng cư xử đúng mực.”

“Cư xử như thế nào?” Lillian hỏi, khỏ sở nhận ra đầu ngón tay anh tiếp tục dẹt dàng khám phá cô. Cô mơ hồ nghĩ nếu em gái cô không trở lại sớm thì Westcliff sẽ hôn cô. Và cô muốn anh làm vậy, muốn đến mức môi cô bắt đầu run run.

Anh cười nhạo câu hỏi của cô. “À, cô làm gì cũng được, đừng...” Bỗng nhiên anh ngưng bật, đảo mắt nhìn quanh - ai đó đang đến gần. Lillian chỉ nghe thấy tiếng gió lướt qua tán cây và tiếng lá rơi xào xạc trên những con đường rải sỏi. Tuy nhiên, chỉ trong thoáng chốc, một dáng người mảnh khảnh đi qua khoảng tranh tối tranh sáng, và mái tóc vàng óng đã chỉ rõ vị khách chính là ngài St. Vincent. Westcliff rút tay khỏi Lillian ngay tức thì. Cảm giác mê hoặc rạn vỡ, và cô nhận thức được hơi ấm đang dần nguội bớt.

St. Vincent bước những bước dài nhưng thông thả, tay vùi sâu trong túi. Hắn cười khi nhìn thấy hai người ngồi trên băng ghế, ánh mắt tập trung vào khuôn mặt Lillian.

Không có gì phải nghi ngờ việc gã đàn ông đẹp trai vô cùng, với khuôn mặt của một thiên thần sa ngã và màu mắt như thiên đường lúc rạng đông này đã làm thốn thức không biết bao nhiêu phụ nữ cũng như bị nguyên rủa bởi vô số ông chồng bị cấm sừng.

Có vẻ như đó là một tình bạn không tưởng, Lillian nghĩ ngợi khi nhìn từ Westcliff sang St. Vincent. Bá tước, với bản chất thẳng thắn, chuẩn mực, chắc chắn không đồng tình với sự suy đồi của bạn. Nhưng trong trường hợp này, sự khác biệt có khi lại thắt chặt tình bạn lạ lùng chứ không làm nó lung lay.

Đứng trước hai người, St. Vincent nói, “Lẽ ra tôi đã tìm thấy anh sớm hơn, nhưng tôi lại bị một đàn bướm sâu tấn công.” Giọng hắn hạ thấp với vẻ bí ẩn ngấm ngầm. “Và tôi không muốn hai người sợ, nhưng tôi phải cho hai người biết... bọn họ dự định dọn món bánh pút đỉnh thậm trong đợt thức ăn thứ năm.”

“Tôi ăn được,” Lillian rầu rĩ. “Tôi chỉ khó chịu với thịt làm theo kiểu tự nhiên thôi.”

“Tôi biết mà cô bé. Rất nhiều người trong chúng tôi là những kẻ mọi rợ, và cô hoàn toàn có quyền kinh hãi mấy cái đầu bê. Tôi cũng không thích chúng. Thành thật mà nói tôi hiếm khi ăn thịt bò.”

“Ngài ăn chay à?” Lillian hỏi vì gần đây người ta hay nói tới điều này. Rất nhiều cuộc trò chuyện tập trung vào chế độ ăn chay do giới bác sĩ khởi xướng ở Ramsgate.

St. Vincent cười rạng rỡ. “Không đâu cô bé, tôi ăn thịt người.”

“St. Vincent,” Westcliff quắc mắt nhắc nhở khi thấy Lillian lúng túng.

Tử tước kênh kiệu cười toe. “May mà chuyện đó cũng lâu rồi, cô Bowman ạ. Cô biết đó, cô không an toàn nếu ở một mình với Westcliff đâu.”

“Không an toàn ư?” Lillian lặp lại, giật bản mình nghĩ rằng hẳn sẽ không bao giờ huých toẹt như thế nếu không biết gì về những lần gặp gỡ riêng tư giữa cô và bá tước. Cô không dám ngược nhìn Westcliff, nhưng cảm nhận được cơ thể nam tính đứng cạnh cô bỗng nhiên bất động.

“Thành thật mà nói thì không đâu,” St. Vincent quả quyết. “Những người chính trực thường làm những điều tồi tệ nhất trong bóng tối. Dù tôi có phóng đảng nhưng cũng đáng tin hơn khối người. Vì lẽ đó, tốt hơn cô nên quay lại phòng dạ yến dưới sự bảo vệ của tôi. Có Chúa biết mưu chước âm thầm nào đang khuấy động tâm trí ngài bá tước đây.”

Lillian vừa cười khúc khích vừa đứng lên, thích thú khi thấy Westcliff bị trêu chọc. Anh hơi quắc mắt với tử tước, đoạn đứng lên theo.

Đón lấy cánh tay chìa ra của St. Vincent, Lillian tự hỏi tại sao tử tước lại xuất hiện ở đây. Liệu St. Vincent có hứng thú với cô hay không? Chắc chắn là không. Mọi người đều biết những cô gái có thể kết hôn không nằm trong

tình sử của tử tước, và Lillian cũng không phải kiểu người hấn muốn thúc đẩy quan hệ yêu đương. Tuy nhiên, được hai người đàn ông này hộ tống là một trải nghiệm thú vị, một người là bạn tình đáng khao khát nhất nước Anh, người kia là quý ông độc thân sáng giá nhất. Cô không thể ngừng cười toe toét với ý nghĩ có bao nhiêu cô gái sẵn lòng chịu chết để được thế chỗ cô lúc này.

St. Vincent kéo cô đi cùng hấn ta. “Theo như tôi nhớ,” hấn nhận xét, “anh bạn Westcliff của chúng ta đã cấm cô cưỡi ngựa, nhưng anh ta lại không nói gì về việc ngồi trong xe ngựa hết. Vậy cô có muốn đi thăm thú vùng nông thôn một chuyến vào sáng sớm mai không?”

Lillian cân nhắc lời mời, tự cho phép mình im lặng trong giây lát vì nghĩ Westcliff sẽ lên tiếng. Tất nhiên là anh làm thế.

“Sáng mai cô Bowman có việc phải làm rồi.” Giọng nói sổng sượng của bá tước vang lên từ phía sau.

Lillian toan mở miệng cãi lại, nhưng St. Vincent liếc sang cô khi hấn mở cửa, có ý bảo cô cứ để hấn giải quyết mọi chuyện. “Bạn làm gì?” hấn hỏi.

“Cô ấy và em gái phải gặp mặt lão bá tước phu nhân.”

“À, lão bà cao quý,” St. Vincent vừa nói vừa kéo Lillian qua cửa. “Tôi thân thiết với lão bá tước phu nhân lắm đấy. Để tôi cho cô một vài lời khuyên - bà ấy thích được tặng bóc, dù bà thường giả vờ tỏ vẻ ngược lại. Một vài lời ngợi khen, và thế là cô muốn gì bà ấy cũng sẽ cho cô.”

Lillian ngoảnh lại nhìn Westcliff. “Có đúng thế không thưa ngài?”

“Tôi không biết, tôi chưa từng tặng bóc bà.”

“Westcliff cho rằng xu nịnh và quyền rũ là việc làm phí thời gian,” St.

Vincent nói với Lillian.

“Tôi biết mà.”

St. Vincent cười. “Vậy thì ngày mốt chúng ta sẽ đi thưởng ngoạn. Đồng ý không?”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

“Tuyệt vời,” St. Vincent ra vẻ tự nhiên, “trừ khi, Westcliff à, anh còn đề nghị gì về thời gian biểu của cô Bowman không?”

“Không,” Westcliff cộc cằn nói.

Tất nhiên là không, Lillian đột nhiên thấy khó chịu. Rõ ràng Westcliff đâu muốn đi cùng cô, trừ khi chuyện đó giúp các vị khách của anh khỏi phải nhìn thấy cô nôn mửa trên bàn tiệc tối.

Họ gặp lại Daisy, cô hơi nhúu mày khi thấy St. Vincent. Daisy ôn tồn hỏi, “Ngài chui ra từ chỗ nào vậy?”

“Nếu mẹ tôi còn sống thì cô đã có thể hỏi bà ấy rồi,” hấn lươn lẹo đáp. “Mà có khi bà ấy cũng không biết nữa.”

“St. Vincent,” lần thứ hai trong tối nay Westcliff tỏ ra cáu kỉnh. “Họ là những cô gái ngây thơ đây nhỉ.”

“Phải không đó? Ngạc nhiên quá. Thôi thì, tôi sẽ cố tỏ ra đứng đắn... vậy chủ đề nào có thể thảo luận với những cô gái ngây thơ?”

“Không có chủ đề nào hết,” Daisy ử rử làm hấn bật cười.

Trước khi họ quay lại phòng dạ yến, Lillian đứng lại hỏi Westcliff, “Sáng

mai tôi sẽ gặp lão bá tước phu nhân lúc mấy giờ? Và ở đâu?”

Ánh mắt anh tối sầm, lạnh tanh. Lillian không thể không nhận thấy anh đã trở nên cay nghiệt kể từ lúc St. Vincent mời cô đi dạo trên xe ngựa. Nhưng tại sao chuyện đó khiến anh bận tâm? Nói là anh ghen thì thật lố lăng, vì anh chẳng hề có hứng thú với cô. Kết luận hợp lý duy nhất là anh sợ St. Vincent sẽ dụ dỗ cô, và anh không muốn giải quyết thêm rắc rối.

“Mười giờ ở phòng khách Marsden,” anh nói.

“Tôi e rằng tôi không biết căn phòng đó...”

“Rất ít người biết. Đó là phòng khách trên lầu được dùng mỗi khi gia tộc có việc riêng.”

“Ồ.” Cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen láy của anh, cảm thấy biết ơn và bối rối. Anh đã tử tế với cô trong khi mối quan hệ của họ không thể gọi là tình bạn, dù có tương tượng hết mức đi chăng nữa. Cô ước gì mình không hiếu kỳ về anh. Cô sẽ rất dễ quên anh nếu anh chỉ là một kẻ hợm hĩnh. Tuy nhiên, anh phức tạp hơn những gì cô nghĩ. Những góc độ hài hước, tế nhị, và cảm thông đáng ngạc nhiên cứ dần được bộc lộ.

“Thưa ngài,” cô nói khi mắt anh không rời khỏi cô. “Tôi... tôi nghĩ tôi nên cảm ơn ngài vì...”

“Vào trong thôi,” anh cộc lốc cắt lời như đang mong cô biến khỏi tầm mắt. “Chúng ta bỏ đi cũng lâu rồi đấy.”

“Chị căng thẳng à?” sáng hôm sau Daisy thì thầm trong lúc hai chị em theo mẹ đến phòng khách Marsden. Mặc dù không được lão bá tước phu nhân mời gặp thì bà Mercedes vẫn một mực muốn được dự phần.

“Làm gì có,” Lillian đáp. “Chị nghĩ không có gì phải sợ cả, miễn là chúng

ta ngậm miệng lại.”

“Em nghe nói bà ấy ghét người Mỹ.”

“Thế thì thật tiếc,” Lillian khô khan nói, “vì hai cô con gái của bà ta đều lấy người Mỹ.”

“Im lặng đi hai con,” bà Mercedes thì thào. Trong chiếc váy xám bạc với chuỗi kim cương to tướng trên cổ, bà khum bàn tay gầy tro xương lại gõ cửa. Không có ai trả lời. Daisy và Lillian nhướn mày nhìn nhau, tự hỏi có phải lão bá tước phu nhân không muốn gặp họ không. Bà Mercedes cau mày gõ cửa thêm lần nữa, lần này bà gõ mạnh hơn.

Một giọng sắc lạnh vang rền qua tấm ván gỗ gụ. “Đừng có nện cửa ầm ầm như thế nữa, vào trong đây!”

Gia đình Bowman bước vào, nét mặt ra vẻ điềm nhiên. Đó là một phòng khách nhỏ nhưng xinh xắn, với giấy dán tường hoa xanh và cửa sổ lớn bao quát khu vườn bên dưới. Nữ bá tước Westcliff đang ngồi trên đi văng cạnh cửa sổ, đeo một chuỗi ngọc trai đen hiếm có quanh cổ, ngón tay và cổ tay nặng trĩu trang sức. Đối lập với mái tóc màu bạch kim nhạt, hai hàng chân mày của bà đen dày rợp xuống sát mắt. Về khuôn mặt và vóc dáng, bà hoàn toàn không được nét nào; mặt bà tròn, và thân hình cũng đang có chiều hướng trở nên tròn trịa. Lillian thầm nghĩ ngài Westcliff chắc hẳn đã thừa hưởng ngoại hình của cha, và cô không tìm được điểm tương đồng nào giữa ngài bá tước và người phụ nữ đang ngồi trước mặt.

“Tôi nghĩ là chỉ có hai người thôi chứ,” lão bá tước phu nhân cau có nhìn bà Mercedes. Âm điệu của bà đồng dục và lạnh tanh như kem trắng dùng ở tiệc trà. “Sao lại thành ba?”

“Thưa lệnh bà,” bà Mercedes vừa cười bợ đỡ vừa lóng ngóng nhún gối

chào. “Trước hết xin hãy cho tôi tỏ lòng biết ơn sâu sắc vì sự quan tâm của bà dành cho hai thiên thần...”

“Chỉ có nữ công tước mới được gọi là ‘lệnh bà’,” lão bá tước phu nhân nói, khóe miệng của bà trề xuống như bị lực hút trọng trường tác động lên vậy. “Bà định xỏ xiên ta đây à?”

“Ôi, không... thưa, dạ thưa lão phu nhân,” bà Mercedes hấp tấp nói, mặt trắng bệch. “Không phải xỏ xiên đâu ạ. Tôi không bao giờ dám có ý đó! Tôi chỉ muốn...”

“Ta sẽ nói chuyện riêng với hai cô con gái của bà,” lão bá tước phu nhân thị uy. “Bà có thể quay lại đón chúng sau đúng hai tiếng nữa.”

“Vâng, thưa phu nhân!” bà Mercedes bỏ đi ngay lập tức.

Lillian vừa háng giọng ghìm tiếng cười đột ngột dâng lên vừa đưa mắt nhìn Daisy đang cố nén lại niềm vui khi thấy mẹ họ được giải quyết nhẹ tênh.

“Âm thanh khó nghe quá,” lão bá tước phu nhân nhận xét, quắc mắt với Lillian khi cô háng giọng. “Xin đừng làm thế nữa.”

“Vâng, thưa phu nhân,” Lillian cố hết sức tỏ ra nhún nhường.

“Cô có thể đến gần ta,” lão bá tước ra lệnh, nhìn từ người này sang người kia trong lúc họ đến gần theo lời bà. “Ta đã quan sát hai cô tối qua, cả hai cô, và ta đã chứng kiến một loạt những hành vi không phù hợp. Ta được đề nghị phải đứng ra làm người bảo trợ cho hai cô trong mùa hội sắp tới. Ta cho rằng con trai ta đã quyết tâm biến cuộc đời ta trở nên khó khăn hết mức có thể. Bảo trợ cho một cặp thiếu nữ Mỹ vọng về! Ta cảnh cáo hai cô, nếu cả hai không lưu ý từng lời ta nói, thì ta sẽ không ngời tay cho đến khi mỗi người lấy phải một gã quý tộc lục địa và sống ngắc ngoải ở một xó xỉnh tiêu điều nào đó.”

Lillian thật sự bị ấn tượng. Dù lời đe dọa vừa rồi có ghê gớm đến đâu thì nó vẫn có thiện chí. Thoáng liếc trộm Daisy, cô thấy em gái nghiêm trang hẳn ra.

“Ngồi xuống,” lão bá tước phu nhân lầu bầu.

Họ vâng lời ngồi ngay vào chiếc ghế mà bàn tay lấp lánh của bà đang chỉ. Rướn người tới chiếc bàn bên cạnh đi vắng, lão bá tước lấy một mảnh giấy da bao gồm những ghi chép được viết bằng mực cô ban. “Ta đã làm một bản danh sách,” bà nói với họ, một tay đeo cặp kính nhỏ xíu lên sống mũi, “về những sai phạm hai cô mắc phải tôi qua. Chúng ta sẽ giải quyết từng cái một.”

“Sao bản danh sách có thể dài đến thế?” Daisy rụt rè hỏi. “Bữa tối chỉ kéo dài bốn giờ - sao lại có bao nhiêu lỗi lầm chúng tôi phạm phải trong chừng đó thời gian thế nhỉ?”

Lạnh lùng nhìn hai cô gái trừng trừng qua góc trên cùng của mảnh giấy da, lão bá tước phu nhân trải bản danh sách ra. Như một cây đàn xêp, nó trải ra... trải ra... trải ra.... cho đến khi mép giấy quệt xuống sàn nhà.

“Bồ khi,” Lillian lẩm bẩm.

Nghe được lời tục tằn, lão bá tước phu nhân nhú tịt mày lại tới độ hai hàng chân mày nối thành một đường đen thui. “Nếu còn chỗ trống,” bà nói với Lillian, “ta sẽ điền thêm vào đó tính thô tục.”

Lillian nén tiếng thở dài và ngồi lún sâu vào ghế.

“Cô làm ơn ngồi thẳng lưng lên cho ta,” lão bá tước phu nhân nói. “Một quý cô không bao giờ dựa người vào lưng ghế cả. Bây giờ, chúng ta sẽ bắt đầu với việc giới thiệu. Hai người đều có thói quen bắt tay tệ hại. Nó thể

hiện sự vô vấp của các cô. Nguyên tắc chủ chốt là không bắt tay mà chỉ cúi người khi được giới thiệu, trừ khi đối tượng ở đây là hai quý cô. Về việc cúi chào, hai cô không bao giờ được phép chào một quý ông khi chưa được giới thiệu, cho dù các cô thường nhìn thấy anh ta. Hai cô cũng không được chào một quý ông đã trò chuyện đôi câu với mình ở nhà một người bạn của cả hai, hoặc quý ông hai cô thường chuyện trò. Chỉ trao đổi vài lời thì không được coi là quen biết, vì thế nó không được thừa nhận bằng một cái cúi chào.”

“Vậy nếu một quý ông đã làm gì đó giúp tôi thì sao?” Daisy hỏi. “Nhu nhật gắng tay bị rơi chẳng hạn.”

“Thể hiện lòng biết ơn ngay thời điểm đó, nhưng sau đó không được cúi chào anh ta, vì như thế thì chưa coi là quen biết được.”

“Nghe vô ơn quá,” Daisy bình phẩm.

Lão bá tước phu nhân phớt lờ cô. “Bây giờ, đến ăn tối. Sau ly rượu đầu tiên, không được yêu cầu thêm ly nữa. Khi chủ nhà chuyển vai rượu cho thực khách thì đó là dành cho quý ông, không phải cho quý cô.” Bà trừng mắt với Lillian. “Tôi qua ta thấy cô yêu cầu rót thêm rượu, cô Bowman. Rất tệ.”

“Nhưng ngài Westcliff đâu có nói gì,” Lillian phản bác.

“Chỉ là để giúp cô không bị chú ý thêm nữa thôi.”

“Nhưng tại sao...” giọng Lillian dần chuyển thành câm lặng khi cô trông thấy nét mặt căm đoán của lão bá tước phu nhân. Cô nhận ra rằng nếu nghi thức nào cũng đòi giải thích cặn kẽ thì họ sẽ mất cả buổi chiều.

Lão bá tước phu nhân tiếp tục giảng giải về lễ nghi tiệc tối, bao gồm cách cắt măng tây, cách ăn chim cút và bồ câu. “... bánh flan và pút đình phải ăn bằng nĩa, không phải bằng muỗng,” bà nói, “và ta đã hoảng hốt quan sát hai

cô dùng dao ăn món chả viên rán.” Bà nghiêm mặt nhìn họ, như thể mong họ chui xuống đất vì xấu hổ.

“Chả viên rán là gì?” Lillian mạo muội hỏi.

Daisy cẩn trọng đáp, “Em nghĩ đó là mấy cục tròn tròn nhỏ màu nâu với xốt xanh bên trên.”

“Chị khá thích món đó,” Lillian vui vẻ nói.

Daisy cười bẽn lễn. “Chị biết nó được làm từ nguyên liệu nào không?”

“Không, và chị không muốn biết!”

Lão bá tước phu nhân không để tâm đến đoạn đối thoại. “Tất cả chả rán, thịt viên, và những món ăn làm bằng khuôn phải ăn bằng nĩa, và không bao giờ được dùng dao trợ giúp.” Bà ngừng lại, đảo mắt trên bản danh sách. Đôi mắt chim của bà nheo lại thành một đường chỉ mảnh khi đọc tới mục tiếp theo. “Còn nữa,” bà nói, nhìn Lillian có chủ đích, “về món đầu bê...”

Lillian rên rỉ, dùng một tay che mắt và ngả ra ghế.

Chương 11

Những ai đã từng quen với sai chân quả quyết thường ngày của ngài Westcliff ắt hẳn sẽ phải thoáng giật mình khi chứng kiến anh đi chậm chạp từ phòng làm việc sang phòng khách trên lầu. Một lá thư kẹp giữa những ngón tay anh, và nội dung bên trong khuấy động tâm trí anh suốt mấy phút vừa qua. Nhưng dù tin tức đó có quan trọng thật, thì nó cũng không phải là nguyên nhân khiến anh trở nên đăm chiêu.

Marcus không muốn thừa nhận nhưng quả thật anh nóng lòng muốn được nhìn thấy Lillian Bowman... và sốt sắng muốn biết cô sẽ đối phó với mẹ anh như thế nào. Lão bá tước phu nhân có thể trị những cô gái tầm thường, nhưng anh nghĩ rằng Lillian có thể xoay sở được.

Lillian. Vì cô, anh đã lóng ngóng lấy lại tự chủ như chú bé hấp ta hấp tấp lượm lại những que diêm vung vãi cho vào hộp. Bẩm sinh anh đã không tin vào mấy thứ tình cảm sướt mướt, đặc biệt là ở bản thân anh, và ác cảm sâu sắc với ai hay điều gì đe dọa lòng tự tôn của anh. Dòng họ Marsden nổi tiếng tẻ nhạt... những thế hệ đàn ông uy nghiêm gắn liền với trách nhiệm lớn lao. Cha Marcus, bá tước quá cố, rất hiếm khi cười. Nếu có thì theo sau thường là một điều rất phiền phức. Bá tước đòi trước dành cả đời xóa bỏ tính phù phiếm và hài hước trong đứa con trai độc nhất, và dù ông không thể thành công hoàn toàn, song ông đã để lại một sự ảnh hưởng đầy uy lực. Marcus được nhào nặn từ vô vàn mong đợi và bồn phận - và trong anh không có chỗ cho những trò đùa cợt. Nhất là dưới hình thức một cô gái nổi loạn.

Lillian Bowman không thuộc mẫu phụ nữ Marcus nghĩ đến chuyện buông lời trắng hoa. Anh không thể hình dung Lillian sống hạnh phúc với những chuẩn mực của giới quý tộc Anh. Sự khác thường và lối hành xử đề cao cái

tôi của cô không bao giờ cho phép cô hòa nhập vào thế giới của Marcus. Hơn thế nữa, ai cũng biết vì hai em gái của Marcus đã lấy người Mỹ, nên anh buộc phải chọn một cô dâu người Anh để duy trì dòng dõi gia tộc cao quý.

Marcus luôn biết anh sẽ cưới một ai đó trong số hàng trăm thiếu nữ ra mắt trong mùa hội, họ giống nhau quá chừng làm anh khó lòng chọn lựa. Những cô gái khép nép, xinh đẹp phù hợp với tiêu chuẩn của anh, nhưng anh lại không màng để mắt đến. Trong khi Lillian Bowman ám ảnh anh từ giây phút đầu tiên anh trông thấy cô. Không có lý do nào cho chuyện đó hết. Lillian không phải người đẹp nhất anh gặp, cô không hoàn mỹ. Cô chua ngoa và cứng đầu, và bản tính mạnh mẽ của cô thích hợp với đàn ông hơn là phụ nữ.

Marcus biết anh và Lillian đều có cá tính mạnh, tính cách của họ đối nhau chan chát. Mâu thuẫn giữa họ tại buổi cưới ngựa đã chứng minh rõ việc hòa hợp giữa hai người chỉ là chuyện viễn vông. Nhưng nó cũng không thay đổi được sự thật là Marcus muốn Lillian nhiều hơn bất cứ cô gái nào khác. Sự tươi mới, tùy tiện của cô cứ xoáy vào anh trong lúc anh chống chọi với vẻ cám dỗ cô đem lại. Anh bắt đầu mơ về cô hàng đêm, chơi đùa và lăn lộn với cô, vào bên trong cơ thể ấm áp, mềm mại kia để cô thét lên đầy khoái lạc. Và trong những giấc mơ khác, anh lại nằm cùng cô với những xúc cảm mơ màng, da thịt họ hòa hợp và run rẩy... bơi giữa sông để thân thể trần trụi của cô lả lướt bên cạnh anh, tóc cô ướt sũng bám vào ngực và vai anh. Hoặc chiếm lấy cô trên cánh đồng như thể cô là một nàng thôn nữ, lăn tròn với cô trên đồng cỏ rục rảng.

Marcus chưa bao giờ bị đam mê cháy bỏng ngày đêm giằng xé anh như lúc này. Có rất nhiều phụ nữ sẵn lòng thỏa mãn nhu cầu cho anh. Tất cả chỉ cần vài lời thủ thỉ và một tiếng gõ bí mật khe khẽ lên cánh cửa phòng ngủ, thế là anh có thể bước vào vòng tay mời mọc của một phụ nữ nào đó. Nhưng dùng người này để thay thế cho người khác mà anh không thể có sẽ là sai lầm.

Bước đến gần phòng dành riêng cho gia đình, Marcus đứng ngẩn ngơ bên cạnh cánh cửa khép hờ và nghe thấy giọng lão bá tước phu nhân đang giáo huấn chị em nhà Bowman. Bà đang cảm ràm về thói quen nói chuyện với người hầu trong lúc họ phục vụ bàn ăn.

“Nhưng tại sao tôi không được cảm ơn một người đã làm gì đó giúp tôi?” anh nghe thấy câu hỏi ngô nghê của Lillian. “Nói cảm ơn là biểu hiện của phép lịch sự cơ mà.”

“Cảm ơn một tên hầu cũng giống như cảm ơn một con ngựa vì đã cho phép cô cưỡi trên lưng nó hoặc một cái bàn chịu sức nặng của cái đĩa cô đặt lên.”

“Hơ, chúng ta không thảo luận về những con vật hoặc đồ vật vô tri vô giác phải không? Người hầu là người mà.”

“Không,” lão bá tước phu nhân lạnh lùng. “Người hầu là tên sai vặt.”

“Nhưng tên sai vặt cũng là người,” Lillian bướng bỉnh.

Người đàn bà trung niên cúi kính đáp. “Dù cô xem người hầu là gì thì cô cũng không được cảm ơn chúng trong bữa tối. Bọn chúng không mong đợi người bề trên hạ mình như thế, và nếu cô cứ khăng khăng bắt chúng phải phản ứng trước sự chú ý của cô dành cho chúng, thì chúng sẽ nghĩ xấu về cô... mọi người cũng sẽ nghĩ như vậy. Đừng xúc phạm ta bằng cách trừng mắt vô hồn như thế, cô Bowman! Cô xuất thân trong một gia đình vật chất - chắc chắn trong nhà cô phải có người hầu.”

“Đúng,” Lillian sỗ sàng thừa nhận. “Nhưng chúng tôi vẫn nói chuyện với họ.”

Marcus bất giác bật cười. Anh rất hiếm khi, thậm chí là chưa từng, thấy ai dám cả gan phản kích lại lão bá tước phu nhân. Khẽ gõ cửa, anh bước vào

trong, cắt ngang cuộc trao đổi đang có chiều hướng gay gắt. Lillian nhúc nhích trên ghế khi nhìn thấy anh. Làn da trắng ngà không tì vết của cô bỗng ửng hồng nơi gò má. Mái tóc được bới cao trên đỉnh đầu một cách công phu, có vẻ khiến cô trông già hơn, nhưng thay vào đó lại làm cô ra dáng thiếu nữ hơn. Dù cô đang ngồi im trên ghế, anh vẫn thấy được sự nôn nóng trong cô. Cô làm anh liên tưởng đến cô nữ sinh sốt ruột chờ hết giờ học để chạy vù ra ngoài.

“Xin chào,” Marcus lịch thiệp nói. “Tôi tin rằng buổi nói chuyện đang diễn ra suôn sẻ.”

Lillian nhìn anh đầy ẩn ý.

Marcus nghiêm mặt nén cười, nhẹ nhàng cúi chào mẹ. “Thưa mẹ, có một lá thư gửi đến từ Mỹ.”

Mẹ anh nhìn anh chằm chằm, không thể hiện chút cảm xúc nào dù bà biết lá thư đó là từ Aline.

Đúng là bà già ngoan cố, Marcus nghĩ thế khi cơn tức giận lạnh lẽo trào lên trong lồng ngực anh. Lão bá tước phu nhân không bao giờ tha thứ cho cô con gái lớn vì đã dám kết hôn với một người thuộc tầng lớp thấp kém. Chồng Aline, McKenna, đã từng là cậu bé giữ ngựa cho gia đình này. Khi ở độ tuổi thiếu niên, McKenna đã đến Mỹ lập nghiệp, và trở lại nước Anh khi đã là một doanh nhân thành đạt. Tuy vậy, trong con mắt của lão bá tước phu nhân, sự thành công của McKenna không thể xóa nhòa xuất thân hèn mọn của anh, chính vì thế bà cật lực phản đối hôn nhân giữa McKenna và con gái. Niềm hạnh phúc không thể chôi cãi của Aline không có chút ý nghĩa nào với bà, người đã đưa thói đạo đức giả lên tầm nghệ thuật. Nếu Aline chỉ đơn giản có quan hệ yêu đương nhăng nhít với McKenna thì lão bá tước phu nhân sẽ không bận tâm. Tuy nhiên, việc cô trở thành vợ McKenna là một hành động sỉ nhục mà bà không thể tha thứ.

“Con nghĩ mẹ muốn biết nội dung trong thư ngay lập tức,” Marcus nói tiếp, bước đến gần đưa thư cho bà.

Anh trông thấy nét mặt mẹ trở nên căng thẳng. Bàn tay bà vẫn để yên trên vạt váy, cặp mắt lạnh lùng đầy khó chịu. Marcus gặm nhấm niềm vui thích có phần nhẫn tâm khi ép buộc được bà đối diện với sự thật bà ước ao chối bỏ.

“Sao con không nói xem có tin gì luôn đi?” giọng bà cau kỉnh. “Chẳng phải con sẽ không chịu đi cho đến khi nào làm xong việc đó hay sao?”

“Rất tốt.” Marcus đút lại thư vào túi áo. “Chúc mừng mẹ - giờ mẹ đã thành bà ngoại rồi. Tiểu thư Aline vừa sinh hạ một bé trai khỏe mạnh và đặt tên cháu là John McKenna Con.” Anh nói tiếp về chằm chọc. “Chắc hẳn mẹ sẽ thấy nhẹ nhõm nếu biết em con và cháu bé đều khỏe mạnh.”

Marcus thấy hai chị em Bowman nhìn nhau bối rối, rõ ràng họ đang thắc mắc chuyện gì đã khiến không khí trở nên ngột ngạt thế.

“Đứa con gái lớn của ta đã đặt tên con trai nó theo tên của một gã trước đây từng là thằng chẵn ngựa cho gia đình này. Hay thật,” lão bá tước phu nhân chua chát nói. “Ta đoán chắc nó sẽ là một tên cặn bã. Tiếc rằng vẫn chưa có người thừa kế tước hiệu bá tước... đó là trách nhiệm của con, ta tin là vậy. Westcliff, nếu con nói sắp kết hôn với một cô gái dòng dõi danh gia thế phiệt thì ta mới hài lòng được. Còn từ giờ tới lúc đó ta không thấy lý do gì đáng để chúc mừng.”

Mặc dù không thể hiện một chút cảm xúc nào trước những lời nghiệt ngã của mẹ mình với tin sinh nở của Aline, chưa kể những lời rào trước đón sau về người thừa kế, song trong thâm tâm Marcus phải nín nhịn không buột ra một câu nói cay độc nào đó. Trong tâm trạng buồn bã, anh nhận ra ánh mắt chăm chú của Lillian.

Lillian nhìn anh sắc lém, nụ cười bất thường nở trên môi cô. Marcus nhướn một bên mày lên và cúi tiết hỏi, “Cô thấy có gì đáng cười ư, cô Bowman?”

“Phải,” cô nói. “Tôi vừa nghĩ nếu ngài không nhảy bổ vào cưới một cô gái con nhà nông đầu tiên mà ngài gặp thì đúng là kỳ tích.”

“Đùa quá trớn rồi đấy!” lão bá tước phu nhân kêu lên.

Marcus cười khùng khục trước sự xác xược của cô gái, và cảm thấy dễ thở hơn hẳn. “Cô nghĩ tôi nên làm vậy à?” anh ủ ê hỏi, như thể cô không hề nói chơi.

“Ồ, nên chứ,” Lillian cam đoan với ánh mắt lém lỉnh. “Dòng họ Marsden nên pha trộn thêm những dòng máu khác. Theo ý tôi, gia đình ngài đang có nguy cơ trở thành siêu thuần chủng đấy.”

“Siêu thuần chủng?” Marcus lặp lại, chỉ muốn kéo cô đi chỗ khác. “Sao cô lại có suy nghĩ như vậy, cô Bowman?”

“Ồ, tôi không biết...” cô lơ đãng nói. “Có lẽ vì đối với anh việc một người biết dùng nĩa hoặc muỗng để ăn bánh pút đing là vô cùng quan trọng.”

“Giới quý tộc không chỉ biết mỗi cung cách tao nhã đâu thưa cô.” Nói xong thì bản thân Marcus cũng cảm thấy mình hơi khoa trương.

“Thưa ngài, theo tôi thì chỉ những ai vô công rồi nghề mới quá câu nệ cung cách và lễ nghi.”

Marcus lại cười vì sự sỗ sàng của cô. “Đó là tư duy mới mẻ, song không phải không có lý,” anh trầm ngâm. “Tôi không chắc có thể phản đối điều cô nói.”

“Đừng cô sủy cho tư tưởng phóng túng của cô ta, Westcliff,” lão bá tước phu nhân nhắc nhở.

“Tốt thôi - con sẽ để mẹ tiếp tục nhiệm vụ của Sisyphus.”

“Ý ngài ấy là gì?” anh nghe thấy Daisy lên tiếng hỏi.

Lillian đáp trong lúc vẫn dán hai mắt vào Westcliff. “Hình như em trốn hơi nhiều tiết về thần thoại Hy Lạp rồi đó em thân mến. Sisyphus là linh hồn ở địa ngục hết ngày này qua tháng nọ phải làm một việc... lăn một tảng đá khổng lồ lên đồi, rồi trơ mắt đứng nhìn nó lăn xuống ngay trước khi anh ta chạm đến đỉnh.”

“Vậy nếu lão bá tước phu nhân là Sisyphus,” Daisy đúc kết, “thì em nghĩ chúng ta là...”

“Tảng đá,” lão phu nhân Westcliff nói ngắn gọn, làm cả hai phì cười.

“Xin lão phu nhân tiếp tục chỉ bảo chúng tôi,” Lillian nói, tập trung chú ý vào quý bà trong khi Marcus cúi người bỏ đi. “Chúng tôi sẽ cố gắng không để phụ lòng lão phu nhân.”

Lillian bị cảm xúc sàu muộn giày vò suốt thời gian còn lại của buổi chiều. Daisy nói những bài giảng của lão bá tước phu nhân khó lòng đem lại sự thu thái trong tâm hồn, nhưng vẻ chán nản của Lillian cơ hồ có nguồn cơn bí hiểm chứ không chỉ đơn thuần do phải ngồi nghe bà lão hay gất gỏng lên lớp mãi không thôi. Nó bắt đầu sau khi ngài Westcliff bước vào phòng khách Marsden với tin tức về đứa cháu mới chào đời. Westcliff có vẻ rất vui, và cũng không bắt ngờ trước thái độ cay nghiệt của mẹ anh. Những câu trao đổi ác ý sau đó làm Lillian có cảm giác việc Westcliff phải cưới một “cô gái dòng dõi danh gia thế phiệt” là điều quan trọng - nói chính xác là cần thiết.

Một cô gái dòng dõi danh gia thế phiệt... một người biết cách ăn chả viên rán và không bao giờ nghĩ tới việc cảm ơn người hầu sau khi anh ta phục vụ cho mình. Một người chưa từng mắc sai phạm lại đằng kia phòng nói chuyện với một quý ông, chỉ ngoan ngoãn đứng đợi anh ta đến. Cô dâu của Westcliff sẽ là một bông hồng Anh quốc xinh xắn, với mái tóc vàng óng và khuôn miệng chúm chím như nụ hoa hàm tiếu, tính tình thì hết mực dịu dàng. Siêu thuần chủng, Lillian suy nghĩ với chút ít oán hận về cô gái không quen biết. Tại sao cô lại phiền lòng đến thế khi biết Westcliff phải cưới một người con gái có thể hòa nhập vào thế giới thượng lưu của anh?

Cô cau mày nhớ lại cách bá tước chạm vào mặt cô tối qua. Nhớ lại những cái vuốt ve âu yếm, nhưng hoàn toàn không thích hợp, của người đàn ông rõ ràng không có ý gì với cô. Song dường như anh không thể kìm lòng được. Đó là ảnh hưởng của nước hoa, cô buồn rầu nghĩ ngợi. Cô cứ nghĩ mình sẽ hả lòng hả dạ lắm khi hành hạ Westcliff bằng cách làm cho anh không thể kháng cự lại sức hút từ cô. Vậy mà chính cô lại là người bị hành hạ. Mỗi lần Westcliff đưa mắt nhìn cô, chạm vào cô, cười với cô là trong cô lại dấy lên một cảm xúc cô chưa từng biết tới. Một cảm xúc khao khát khổ sở buộc cô thêm muốn những điều bất khả.

Mọi người đều biết nếu Westcliff và Lillian mà thành đôi thì thật tức cười... nhất là khi anh phải gánh trách nhiệm sinh ra một người thừa kế có dòng máu cao quý. Nhiều quý ông khác không có quyền kén cá chọn canh như Westcliff, bởi tài sản thừa kế của họ đã đội nón ra đi, và vì thế họ cần gia tài của cô. Với sự bảo trợ của lão bá tước phu nhân, Lillian sẽ tìm được một ứng viên thích hợp, kết hôn với anh ta, và kết thúc quá trình miệt mài săn chồng. Nhưng - một ý nghĩ mới xâm chiếm cô - thế giới quý tộc Anh khá nhỏ bé, và cô gần như sẽ chạm mặt Westcliff cùng cô dâu Anh quốc của anh ta, hết lần này đến lần khác... Viễn cảnh đó còn trên cả khó chịu. Nó thật khủng khiếp.

Khao khát nung nấu thành ghen tuông. Lillian biết Westcliff sẽ không bao

giờ hạnh phúc với người phụ nữ anh buộc phải cưới. Anh sẽ chán cô vợ mà anh có thể dễ dàng dọa nạt. Và sự bình yên ổn định sẽ làm anh chán nản cực độ. Westcliff cần ai đó dám đối đầu với anh và làm anh thấy thích thú. Ai đó có thể làm sống dậy người đàn ông ảm áp, cảm thông ảm sâu bên dưới lớp vỏ quý tộc đạo mạo. Ai đó làm anh tức tối, bực mình, và cũng làm anh cười.

“Ai đó giống mình,” Lillian đau khổ thì thầm với chính mình.

Chương 12

Tối nay sẽ có dạ hội. Một buổi tối đẹp trời, không khí thoáng đãng mát mẻ, với một hàng cửa sổ cao mở ra hít khí trời. Những ngọn đèn treo lác lác rắc ánh sáng vương vãi khắp sàn gỗ hoa mỹ như những giọt mưa long lanh. Dàn nhạc lấp đầy khoảng không bằng những giai điệu vui tươi, tạo không gian hoàn hảo cho khách khứa trò chuyện, cười đùa.

Lillian không dám nhận một ly rượu pân vì sợ vô ý làm rớt vào chiếc đầm dạ hội xa tanh màu kem. Phần chân váy diêm dúa phủ lò xo xuống sàn, phần eo thon gọn có thắt một dải ruy băng xa tanh cùng màu. Điểm trang trí duy nhất trên chiếc váy là những hạt cườm lấp lánh đính quanh mép thân váy được cắt cúp tinh tế. Trong lúc kéo chiếc găng tay trắng sát vào đầu ngón tay, cô thoáng nhìn thấy ngài Westcliff ở phía bên kia căn phòng. Anh ngăm đen và nổi bật trong bộ lễ phục, chiếc cà vạt trắng của anh phẳng lì như lưỡi kiếm.

Như thường lệ, một nhóm đàn ông và phụ nữ vây quanh anh. Một trong số họ, một cô gái xinh đẹp tóc vàng nóng bỏng đang dựa sát vào anh, thì thầm gì đó làm môi anh thoáng mỉm cười. Anh hồ hững quan sát mọi thứ, quan sát người qua kẻ lại quanh căn phòng... cho đến khi nhìn thấy Lillian. Ánh mắt xét đoán của anh lướt nhanh qua cô. Lillian cảm thấy sự hiện diện của anh quá thật đến nỗi khoảng cách mười lăm mét giữa họ gần như không còn tồn tại. Bất loạn với cảm giác nhục dục mơ hồ về người đàn ông đứng mãi đằng xa khiến Lillian bồn chồn và chỉ biết gật đầu cụt lủn với anh rồi quay mặt đi.

“Sao vậy chị?” Daisy khẽ hỏi khi đến cạnh Lillian. “Chị trông có vẻ bị phân tâm.”

Lillian cười méo xệch. “Chị đang cố nhớ lại những gì lão bá tước phu nhân đã nói,” cô nói dối, “và giữ đầu óc tập trung. Nhất là nguyên tắc cúi chào. Nếu ai đó chào chị, chị sẽ rít lên mà quay lưng chạy.”

“Em sợ phạm lỗi quá,” Daisy thổ lộ. “Trước đây không biết mình làm sai thì không sao. Nếu được vậy thì tối nay em sẽ khá thoải mái với vai trò gái ế mà ngồi yên ổn trong góc phòng.” Họ cùng liếc nhìn hàng hốc tường hình bán nguyệt dọc bức tường, mỗi chỗ đều có trụ đỡ tường mảnh mai hai bên và ghé bọc nhưng nhỏ nhắn. Evie đang ngồi ở chỗ xa nhất, đầu cô cúi xuống trong lúc hóp từng ngụm rượu pân, mỗi cử chỉ của cô đều như tuyên bố muốn hạn chế tiếp xúc với thế giới bên ngoài. “Ôi, thế thì không được đâu,” Daisy nói. “Chúng ta phải đến lời chị ấy khỏi góc tường và rủ chị ấy cùng tham gia mới được.”

Lillian mỉm cười tán thành và đi theo em gái. Tuy nhiên, cô cũng người nín thở khi một giọng trầm ấm vang ngay bên tai. “Buổi tối tốt lành, cô Bowman.”

Chớp mắt kinh ngạc, cô quay lại đối mặt ngài Westcliff. Anh vừa rảo bước tới chỗ cô. “Chào ngài.”

Westcliff cúi xuống hôn tay Lillian và chào Daisy. Rồi lại nhìn Lillian. Khi anh nói, ánh đèn nhảy nhót trên những lọn tóc đen dày và nét mặt cương nghị của anh. “Tôi thấy là cô đã sống sót sau cuộc gặp gỡ với mẹ tôi.”

Lillian cười. “Nói cách khác nghe hay hơn, thưa ngài, đó là bà ấy đã sống sót sau cuộc gặp gỡ với chúng tôi.”

“Lão bá tước phu nhân rõ ràng rất hài lòng. Bà hiếm khi gặp được những cô gái không hề nao núng trước sự hiện diện của bà.”

“Nếu sự hiện diện của ngài không làm tôi nao núng, thưa ngài, thì sự hiện

diện của mẹ ngài sao có thể làm tôi nao núng chứ.”

Westcliff cười và rồi quay mặt đi, một vết hằn xuất hiện giữa hai chân mày anh, như thể anh đang nghĩ ngợi mông lung về một chuyện hệ trọng lắm. Sau một khoảng lặng tưởng chừng dài vô tận, anh lại tập trung chú ý vào Lillian. “Cô Bowman...”

“Sao ạ?”

“Tôi có vinh dự mời cô nhảy điệu này không?”

Lillian ngưng thở, vừa nhúc nhắc người vừa suy nghĩ. Westcliff chưa từng mời cô nhảy, mặc dù anh có vô số dịp nên làm việc đó như phép xã giao lịch sự. Đó là một trong rất nhiều lý do cô ghét anh, bởi cô nghĩ anh là kẻ trịch thượng, và sức hấp dẫn của cô thật quá tầm thường. Trong những mộng tưởng hằn học, cô luôn nghĩ tới thời khắc anh mời cô khiêu vũ, và cô sẽ từ chối thẳng thừng. Nhưng lúc này cô lại trở nên ngờ ngác, lưỡng lự cả lại.

“Tôi xin phép,” cô nghe tiếng Daisy vồn vã, “tôi phải đến với Evie...” Nói rồi cô gái hấp tấp biến mất.

Lillian thở loạn nhịp. “Đây có phải là bài kiểm tra của lão bá tước phu nhân?” cô hỏi. “Để xem liệu tôi có thuộc bài không?”

Westcliff cười khùng khục. Khi bình tĩnh trở lại, Lillian không thể không nhận ra mọi người đang nhìn họ chăm chú, và thắc mắc cô đã làm gì mà anh lại cười. “Không,” anh thì thầm, “tôi tin rằng đây là một bài kiểm tra riêng để xem tôi...” Anh dường như quên mất những gì định nói khi chìm đắm trong đôi mắt cô. “Một điệu van,” anh êm ái nói.

Nghi ngờ với phản ứng của chính mình, niềm khao khát cháy bỏng được

bước vào vòng tay anh, Lillian bèn lắc đầu. “Tôi nghĩ... tôi nghĩ chắc là có nhầm lẫn gì rồi. Cảm ơn ngài, nhưng...”

“Chết nhất.”

Lillian còn nhớ giây phút cô chĩa lời cáo buộc tương tự vào anh... và cô không thể kháng cự thách thức này, giống như anh đã từng làm trước đây. “Tôi không biết tại sao giờ ngài lại muốn khiêu vũ với tôi, trước đây ngài có bao giờ thêm mời tôi nhảy đâu.”

Cô không định nói toạc ra như thế song không thể kiềm chế được. Cô rửa xả cách nói thẳng thừng của mình, trong lúc anh chăm chú lướt nhìn khắp khuôn mặt cô.

“Tôi đã muốn mời cô đấy,” anh khiến cô ngạc nhiên khi nói điều đó. “Tuy nhiên, luôn có lý do thích hợp để tôi không làm thế.”

“Tại sao...”

“Vớ lại,” Westcliff cắt lời, nắm lấy bàn tay đeo găng của cô, “mời làm gì khi tôi biết chắc cô sẽ chối từ.” Anh khéo léo đặt tay cô vào cánh tay anh và dẫn cô về phía những cặp khiêu vũ đang ở giữa phòng.

“Không thể chắc được.”

Westcliff nhìn cô ngờ vực. “Ý cô là nếu tôi mời thì cô đã nhận lời hả?”

“Có thể.”

“Tôi không tin lắm.”

“Tôi vừa làm đấy thôi, thấy không?”

“Cô phải thể thôi. Đó là một món nợ danh dự.”

Cô không nhìn được cười. “Vì cái gì, thưa ngài?”

“Đầu bê,” anh nhắc ngắn gọn.

“Ừm, nếu ngài không dọn cái món gớm ghiếc đó trước thì tôi đâu cần ngài cứu!”

“Cô đã không cần tôi cứu nếu bụng cô không yếu đến thế.”

“Ngài không nên gọi tên một bộ phận cơ thể trước mặt một quý cô,” cô lên mặt. “Mẹ ngài đã nói thế.”

Westcliff cười khùng khục. “Tôi chấp nhận sửa sai.”

Lillian thấy thích trò cãi cọ trẻ con này và cười lại với anh. Tuy nhiên, nụ cười của cô héo đi khi một điệu van chậm bắt đầu và Westcliff xoay cô lại đối mặt với anh. Tim cô bắt đầu đập điên cuồng. Khi nhìn xuống bàn tay đeo găng anh đang chìa ra, cô không thể đón lấy. Cô không thể để anh ôm giữa chốn đông người... cô sợ những biểu cảm trên khuôn mặt mình.

Lúc sau cô nghe giọng anh trầm ấm. “Nắm lấy tay tôi.”

Cô không còn tỉnh táo nữa và cứ thế vâng lời, những ngón tay run rẩy chạm vào anh.

Một khoảng lặng trôi qua, và rồi, anh dịu dàng, “Đặt tay kia lên vai tôi đi.”

Cô quan sát chiếc găng tay trắng tinh của mình từ từ đặt lên vai anh, bờ vai rắn chắc bên dưới lòng bàn tay cô.

“Giờ hãy nhìn tôi,” anh thì thầm.

Cô ngược mi lên. Tim cô đập thình thịch khi nhìn sâu vào đôi mắt màu cà phê luôn tràn đầy hơi ấm. Westcliff không rời mắt cô, đưa cô vào điệu van, rồi lợi dụng đà của bước xoay người đầu tiên để kéo cô lại gần anh hơn. Chẳng bao lâu họ đã hòa vào giữa một rừng vũ công, xoay vòng duyên dáng như đôi én chao nghiêng. Đúng như Lillian mong đợi, Westcliff đã dẫn dắt thật khéo léo, không cho phép cô lỡ một nhịp nào. Một tay anh giữ chắc sau lưng cô, tay còn lại dẫn dắt thân người cô một cách dứt khoát.

Quá dễ dàng. Trong đời cô chưa từng làm gì hoàn hảo đến vậy. Cơ thể họ di chuyển nhịp nhàng giống như đã luyện tập hàng ngàn lần. Chứa lòng lạnh, anh có thể khiêu vũ. Anh đưa cô vào những bước nhảy cô chưa từng thử, quay vòng và bước chéo, luôn tự nhiên mà không mất một giọt mồ hôi nào, khiến cô cười không ngớt vì sự hoàn chỉnh của vòng xoay. Cô cảm thấy mình nhẹ hẫng trong tay anh, lả lướt theo những bước nhảy chính xác và mềm mại của anh. Váy cô cọ vào hai chân anh, quần lầy chân anh rồi lại buông ra theo tiết tấu nhịp nhàng.

Phòng vũ hội đông đúc có vẻ như biến mất, và cô cảm thấy chỉ còn lại hai người khiêu vũ với nhau, rất xa ở nơi riêng tư. Cảm nhận rõ cơ thể anh, hơi thở ấm nồng của anh vương trên má mình, Lillian trôi bồng bềnh vào một giấc mơ lạ thường vô cùng sống động... trong ảo mộng đó, Marcus, tức ngài Westcliff, sẽ đưa cô lên lầu sau điệu van, cởi bỏ váy áo, và dịu dàng đặt cô lên giường. Anh sẽ hôn khắp người cô, như có lần anh từng nói... anh sẽ làm tình với cô, và ôm cô trong lúc ngủ. Trước đây cô chưa từng nghĩ tới những va chạm thể xác gần gũi như thế.

“Marcus...” cô lơ đãng nói, tên anh mấp máy trên đầu lưỡi. Anh ngỡ ngàng đưa mắt nhìn cô. Tên riêng là một thứ vô cùng riêng tư. Người ta chỉ gọi tên riêng của nhau khi là vợ chồng hay người thân thiết. Lillian cười tinh nghịch, chuyển hướng câu chuyện theo cách thích hợp hơn. “Tôi thích tên

đó. Giờ không mấy ai có tên như thế nữa. Ngài được đặt theo tên của bá tước quá cố ư?”

“Không, theo tên một người cậu, người thân bên ngoại duy nhất của tôi.”

“Ngài có hài lòng vì được đặt theo tên của ông ấy không?”

“Tên nào cũng được, miễn là không phải tên của cha tôi.”

“Ngài ghét ông ấy à?”

Westcliff lắc đầu. “Còn hơn thế.”

“Còn hơn cả ghét á?”

“Dừng dừng.”

Cô nhìn anh hiểu kỳ. “Vậy nữ bá tước thì sao?” cô bạo gan hỏi. “Ngài cũng dừng dừng với bà ấy ư?”

Anh khẽ nhếch môi cười. “Tôi xem mẹ tôi như một con cọp già - răng vuốt rụng gần hết, nhưng vẫn còn có thể gây hại. Vì vậy tôi luôn giữ khoảng cách an toàn với bà.”

Lillian quắc mắt giễu cợt. “Thế mà sáng nay ngài dám ném tôi vào chuồng với bà ấy sao?”

“Tôi biết cô cũng có răng vuốt riêng đấy chứ.” Westcliff toe toét cười. “Đó là một lời khen.”

“Tôi vui vì ngài đã nói vậy,” cô khô khan nói. “Ngài mà không nói thì tôi cũng chả biết.”

Lillian cảm thấy lòng hụt hẫng khi điệu van kết thúc với một nốt vĩ cầm ngọt ngào. Chen giữa những đôi đang lần lượt rời khỏi sàn khiêu vũ, và những đôi khác nhanh chóng thế chỗ, Westcliff ngừng lại đột ngột. Anh vẫn ôm cô, cô thoáng bối rối nhận ra bèn lưỡng lự lùi lại. Cánh tay anh bỗng ôm chặt eo cô, và những ngón tay thắt chặt theo bản năng giữ cô lại bên mình. Lillian thấy mình như ngừng thở vì quá ngạc nhiên bởi hành động phản chủ của anh.

Westcliff cố kiểm soát cơn bốc đồng và buộc bản thân buông cô ra. Tuy nhiên cô vẫn cảm nhận được ham muốn thôi thúc tỏa ra từ anh như sức nóng từ ngọn lửa lan rộng khắp rừng. Và đau đớn thay khi mà những cảm xúc cô dành cho anh là chân thật, thì cảm xúc của anh lại bị dẫn dắt bởi mùi hương kia. Cô sẽ đánh đổi mọi thứ để không bị anh thu hút, bởi bị cuốn vào anh thì cô nào có được gì ngoài nỗi thất vọng và con tim tan nát.

“Tôi nói đúng rồi, phải không?” giọng cô khàn đi và cô không thể nhìn anh. “Điệu nhảy này là một sai lầm.”

Cô tưởng Westcliff lảng tránh câu hỏi bởi mãi một lúc lâu sau anh mới lên tiếng. “Đúng,” cuối cùng anh nói, âm tiết đơn đó khàn đi vì xúc cảm không thể định hình.

Bởi vì anh không thể khao khát cô. Bởi vì anh cũng như cô đều biết rõ quan hệ giữa họ sẽ là một thảm họa.

Bỗng nhiên cô thấy ở bên anh đau đớn quá. “Vậy nên tôi cho rằng điệu van này sẽ là lần đầu và cũng là lần cuối chúng ta nhảy với nhau,” cô khẽ khàng. “Buổi tối tốt lành, thưa ngài, và cảm ơn ngài vì...”

“Lillian,” cô nghe anh thì thầm.

Cô quay lưng bỏ đi với nụ cười rúm ró, cổ và lưng nổi đầy gai ốc.

Khoảng thời gian còn lại của buổi tối có lẽ sẽ là một bề khổ cho Lillian nếu không có sự giải cứu kịp thời của Sebastian, ngài St. Vincent. Hắn xuất hiện bên cạnh cô trước khi cô có thể quay lại với Evie và Daisy lúc này đang ngồi trên ghế nhung.

“Cô khiêu vũ thật duyên dáng, cô Bowman ạ.”

Sau khi đứng cạnh Westcliff thì ngược mắt nhìn lên gương mặt của một người đàn ông cao hơn mình rất nhiều lại gây ra cảm giác ngượng ngùng. St. Vincent nhìn cô chăm chăm, cái nhìn mang theo hứa hẹn về sự thích thú quý quái mà cô khó lòng cưỡng lại. Nụ cười bí ẩn của hắn không biết là đang đón chào một người bạn hay đang ngênh chiến kẻ thù, cứ điềm nhiên như không. Lillian lướt mắt nhìn xuống chiếc cà vạt thắt lỏng lẻo của hắn. Quần áo có dấu hiệu xộc xệch, như thể hắn phải mặc vào rất gấp sau khi rời bỏ nhân tình - và dự định sẽ quay lại sớm với cô ta.

Đáp lại lời khen của hắn, Lillian cười và lúng túng nhún vai, rồi nhớ lại lời răn đe của lão bá tước phu nhân là quý cô không bao giờ được nhún vai. “Nếu tôi có duyên dáng, thưa ngài, thì đó là nhờ kỹ năng của bá tước, chứ không phải của tôi.”

“Cô bé khiêm tốn quá. Tôi đã thấy Westcliff nhảy với những phụ nữ khác, và kết quả không giống lần này. Có vẻ cô khắc phục được những điểm khác biệt giữa cô với anh ta khá ổn. Bây giờ hai người đã là bạn ư?”

Đó là một câu hỏi vô hại, nhưng Lillian cảm nhận được nó còn chứa nhiều ẩn ý. Cô cẩn trọng đáp trong lúc nhận ra ngài Westcliff đang tháp tùng một cô gái tóc hung đến bàn giải khát. Cô gái kia rạng ngời với niềm vui sướng được bá tước quan tâm. Cảm giác ghen tuông nhói qua tim Lillian. “Tôi không biết, thưa ngài,” cô nói. “Có thể định nghĩa về tình bạn của ngài hơi khác của tôi.”

“Thông minh lắm.” Đôi mắt St. Vincent như những viên kim cương xanh nhạt sắc cạnh. “Nào, để tôi đưa cô đến bàn giải khát, và chúng ta sẽ so sánh những định nghĩa đó.”

“Không, cảm ơn ngài,” Lillian miễn cưỡng nói, cho dù cô đang khát khô cổ. Để tâm hồn bình lặng, cô phải tránh đứng gần Westcliff.

Dõi theo ánh mắt của cô, St. Vincent thấy bá tước cùng người phụ nữ tóc hung. “Có lẽ không nên,” hần hòa nhã tán thành. “Westcliff sẽ không thoải mái nếu thấy cô đi cùng tôi. Mà anh ta đã cảnh báo tôi tránh xa cô ra.”

“Thật thế sao?” Lillian cau mày. “Tại sao vậy?”

“Anh ta không muốn cô bị tổn hại danh dự hay gặp nguy hiểm vì đi cùng tôi.” Tử tước liếc mắt khiêu khích. “Vì tai tiếng của tôi, cô hiểu mà.”

“Westcliff không có quyền quyết định tôi nên kết giao với ai,” Lillian lầm bầm, bưng bưng lửa giận. “Đúng là kẻ chuyên quyền, biết tuốt, tôi muốn...” cô ngừng lại, cố đè nén những xúc cảm đang trào lên. “Tôi khát,” cô nói ngắn gọn. “Tôi muốn đến bàn giải khát. Với ngài.”

“Vâng, nếu cô đã quyết như thế,” St. Vincent ôn nhu nói. “Uống gì nào? Nước lọc? Nước chanh? Rượu pân, hay...”

“Sâm banh,” cô hần học đáp.

“Bất cứ thứ gì cô muốn.” Hần đi cùng cô đến chiếc bàn dài đang tập nập khách. Lillian chưa từng biết đến cảm giác thỏa mãn như thế vào giây phút Westcliff nhận thấy cô đang đi cùng St. Vincent. Môi anh mím lại, và anh nhíu mắt nhìn cô đăm đăm. Lillian vừa cười thách thức vừa nhận lấy một ly sâm banh lạnh từ St. Vincent rồi uống cạn một hơi không cần biết nữ tính là gì.

“Đừng uống nhanh quá, cô bé,” St. Vincent thì thầm. “Sâm banh sẽ ngấm thẳng lên đầu cô mắt.”

“Tôi muốn ly nữa,” Lillian đáp, rời mắt khỏi Westcliff và chuyển hướng sang St. Vincent.

“Được thôi. Đợi một lúc nữa. Cô hơi đỏ mặt rồi. Hiệu quả thật quyến rũ, nhưng tôi nghĩ cô uống đủ rồi đó. Cô muốn khiêu vũ không?”

“Tôi thích lắm.” Đưa chiếc ly rỗng cho một người hầu bê khay đựng gần đó, Lillian nhìn chăm chăm St. Vincent với nụ cười cố ra vẻ rạng rỡ. “Thú vị làm sao. Sau một năm đóng vai gái ế, tôi nhận được hai lời mời khiêu vũ chỉ trong một buổi tối. Tại sao thế nhỉ?”

“À...” St. Vincent chậm rãi đưa cô hòa vào dòng người. “Tôi là một gã đàn ông ma mãnh thỉnh thoảng tỏ ra tử tế. Và tôi đang tìm một cô gái tử tế thỉnh thoảng tỏ ra ma mãnh.”

“Và ngài đã tìm được?” Lillian cười.

“Có lẽ vậy.”

“Ngài định làm gì với cô gái đó?”

Một sự thích thú khó dò sáng lên trong mắt hắn. Hắn là người có khả năng làm mọi thứ... và trong tâm trạng liêu lĩnh của cô, hắn chính xác là những gì cô muốn. “Tôi sẽ cho cô biết.” St. Vincent thì thầm. “Lát nữa nhé!”

Khiêu vũ với St. Vincent là một trải nghiệm hoàn toàn khác khiêu vũ với Westcliff. Không có sự nhịp nhàng đồng điệu, phối hợp trơn tru, không có những giây phút phiêu bồng cảm xúc... nhưng St. Vincent uyển chuyển và thành thực, và khi họ xoay vòng giữa phòng khiêu vũ, hắn liên tục tuôn ra

những lời bình kích động làm cô bật cười. Và hấn giữ thân người bạn nhảy bằng đôi tay siết chặt đáng kính song vẫn nói thay cho sự từng trải của chúng trên thân thể phụ nữ.

“Có bao nhiêu phần trăm những lời đồn đại về tai tiếng của ngài là đúng?” cô đánh bạo hỏi.

“Chỉ khoảng một nửa trong số đó... là khiến tôi đáng bị chỉ trích thậm tệ thôi.”

Lillian trân trân nhìn hấn với vẻ ngạc nhiên thích thú. “Sao ngài và ngài Westcliff có thể làm bạn với nhau nhỉ? Hai người quá khác biệt.”

“Chúng tôi biết nhau từ lúc lên tám. Và, với kẻ cố chấp như Westcliff, anh ta không chịu thừa nhận tôi là một trường hợp hết thuốc chữa.”

“Sao ngài lại là một trường hợp hết thuốc chữa được chứ?”

“Cô sẽ không muốn nghe câu trả lời đâu.” Hấn ta cắt ngang khi cô sắp sửa hỏi thêm. “Điều van đã kết thúc. Và người phụ nữ đứng gần trụ tường dát vàng kia theo dõi chúng ta từ nãy giờ. Mẹ cô phải không? Để tôi đưa cô lại chỗ bà ấy.”

Lillian lắc đầu. “Bây giờ chúng ta tách ra thì tốt hơn đó. Tin tôi đi - ngài không muốn gặp mẹ tôi đâu.”

“Tất nhiên tôi muốn. Nếu bà ấy có nét nào đó giống cô thì tôi sẽ thấy bà ấy rất quyến rũ.”

“Nếu bà ấy có nét nào giống tôi thì tôi mong ngài sẽ giữ được ý kiến đó cho riêng mình.”

“Khỏi lo,” hấn uể oải trấn an và đưa cô ra khỏi khu vực khiêu vũ. “Tôi chưa

từng gặp một phụ nữ nào mà mình lại không thích cả.”

“VẬY ĐÂY SẼ LÀ LẦN CUỐI NGÀI CÒN NÓI ĐƯỢC CÂU ĐÓ ĐÁY,” CÔ Ủ Ê DỰ ĐOÁN.

Khi St. Vincent tháp tùng Lillian tới chỗ mấy bà nhiều chuyện, trong đó có cả mẹ cô, hấn nói, “Tôi sẽ mời bà ấy ngày mai cùng du ngoạn với chúng ta, vì cô nhất thiết phải có người giám hộ.”

“Không nhất thiết *phải* có,” Lillian phản đối. “Đàn ông và phụ nữ có thể cùng ngồi trên một chiếc xe ngựa không người giám hộ chừng nào cửa xe còn mở và họ không đi quá...”

“Cô cần người giám hộ đấy,” hấn lặp lại với sự cương quyết dịu dàng làm cô đột ngột xón xang và xấu hổ.

Nghĩ rằng ánh mắt của hấn không thể mang hàm ý giống những gì cô nghĩ, cô cười run run. “Nếu không...” cô cố nghĩ một câu nào đó thách thức. “Nếu không ngài sẽ làm tổn hại danh dự tôi ư?”

Hấn cười, như mọi điều khác ở hấn, tinh tế và không vồn vã. “Tương tự như thế?”

Một cảm giác nhột nhạt kỳ lạ nhưng dễ chịu lấn cán trong cổ họng cô, giống như cô vừa nuốt trọn một muỗng mật ong. St. Vincent không hành động giống những kẻ đi tán tỉnh phụ nữ trong tiểu thuyết thời thượng mà Daisy luôn mê mọt. Những gã trai đê tiện với hàng ria mép rậm rì và ánh mắt phóng đảng luôn che giấu ý đồ đen tối cho đến giây phút cuối cùng khi gã chiếm đoạt cô gái trinh kia và thực hiện được ý đồ của mình. St. Vincent thì trái ngược hoàn toàn, luôn có vẻ tử tế cảnh báo cô tránh xa hấn, và cô không hình dung được cái cảnh hấn dụ dỗ một cô gái làm một việc trái ý cô ta.

Khi Lillian giới thiệu St. Vincent với mẹ, cô thấy ngay những toan tính

trong cặp mắt của bà Mercedes. Bà coi tất cả đàn ông trong giới quý tộc, bất kể tuổi tác, ngoại hình, hoặc nhân phẩm, đều là con mỗi tiềm năng. Bà sẽ còn sẵn đuổi đến khi hai con gái cưới được một người trong số đó, và đối với bà thì ý chung nhân của con mình là chàng trai trẻ tuấn tú hay một lão già bạc nhược cũng chẳng mấy quan trọng. Bà Mercedes từng yêu cầu lập một bản báo cáo về toàn bộ những quý tộc Anh có tiếng tăm và bà ghi nhớ hàng trăm trang số liệu tài chính về giới quý tộc. Khi bà chăm chú nhìn ngài tử tước đứng trước mặt, ai cũng có thể thấy dòng thông tin tài sản đang cuộn cuộn trong não bà.

Song thật ngạc nhiên khi chỉ mấy phút sau, bà Mercedes đã tỏ ra dễ chịu với vẻ duyên dáng của St. Vincent. Hắn mời mọc để bà chấp nhận chuyến dạo chơi trên xe ngựa, trêu đùa và tặng bốc bà, chăm chú lắng nghe từng lời bà nói khiến bà đỏ mặt và cười khúc khích như thiếu nữ. Lillian chưa từng thấy mẹ cô cư xử như vậy trước một người đàn ông. Trong khi Westcliff làm bà căng thẳng thần kinh thì St. Vincent có tác động trái ngược. Hắn có khả năng đặc biệt khiến một người phụ nữ - mà có lẽ là mọi phụ nữ - thấy mình hấp dẫn. Hắn tao nhã hơn phần lớn đàn ông Mỹ, âm áp và cởi mở hơn mọi quý ông Anh. Sức cảm dỗ của hắn quá đáng sợ, làm Lillian quên cả đưa mắt khắp phòng tìm Westcliff.

St. Vincent cầm tay bà Mercedes, cúi xuống hôn cổ tay bà và thì thầm. “Vậy thì ngày mai nhé.”

“Hẹn cậu ngày mai,” Mercedes nói, trông bà có vẻ ngất ngây, và Lillian bỗng cảm thấy đây chính là hình ảnh của bà khi xưa, lúc chưa bị thất vọng hạ gục. Vài phụ nữ tới chỗ bà Mercedes, bà bèn quay lại tiếp chuyện họ.

St. Vincent áp mái tóc vàng sẫm xuống gần tai Lillian thầm thì, “Cô có muốn uống thêm sâm banh không?”

Lillian khẽ gật đầu, đón nhận một hỗn hợp mùi hương dễ chịu từ cơ thể

hắn, hương nước hoa đất tiền nồng nàn, xà phòng cạo râu phảng phất, và mùi da thịt như cỏ đĩnh hương thoang thoảng.

“Ồ đây?” hắn êm ái hỏi. “Hay trong vườn?”

Lillian biết hắn muốn cô lên ra ngoài một lát nên hơi băn khoăn. Đi riêng với St. Vincent trong vườn... không còn nghi ngờ gì nữa, rất nhiều cô gái nhẹ dạ đã trượt dài theo cách này. Trong khi đang đắn đo cân nhắc thì ánh mắt lang thang của cô bắt gặp Westcliff đang giữ một cô gái trong vòng tay. Khiêu vũ với cô ta, như những gì anh đã làm với Lillian. Cô thầm nghĩ về một Westcliff không bao giờ cô có thể với tới và để mặc cơn giận dữ lấp đầy tâm hồn mình. Cô muốn lãng quên. Và thư thái. Và người đàn ông cao lớn, đẹp trai trước mặt có vẻ đáp ứng được mong mỏi đó.

“Trong vườn,” cô nói.

“Vậy chúng ta sẽ gặp nhau sau mười phút nữa. Có một đài phun nước có nàng tiên cá cách...”

“Tôi biết chỗ đó.”

“Nếu cô không thể lên ra ngoài...”

“Tôi có thể,” cô khẳng định, và cố nhoẻn miệng cười.

St. Vincent ngừng lại ngắm soi cô với ánh mắt cảm thông kỳ quặc. “Tôi có thể giúp cô cảm thấy tốt hơn đây, cô bé,” hắn thì thầm.

“Thật không?” cô ngờ ngợ hỏi, một cảm xúc không mong đợi làm hai má cô đỏ lên như gấc chín.

Hắn hứa hẹn nhiều điều qua đôi mắt rạng ngời, và khẽ gật đầu trước khi bỏ đi.

Chương 13

Tranh thủ được Daisy và Evie che giấu, Lillian giả vờ cùng hai cô đi chỉnh trang lại y phục để rời phòng khiêu vũ. Họ giao hẹn Daisy và Evie sẽ đợi ở hàng hiên sau nhà trong lúc Lillian gặp gỡ ngài St. Vincent trong vườn. Khi cả ba quay lại thì họ phải nhất mực cam đoan với bà Mercedes là đã không rời Lillian nửa bước.

“Chị có ch...chắc gặp riêng ngài St. Vincent sẽ an toàn không?” Evie hỏi khi đang đi tới sảnh vào.

“An toàn tuyệt đối,” Lillian quả quyết đáp. “Ôi, có thể anh ta sẽ giở trò ong bướm một chút, nhưng không thành vấn đề, phải không? Vội lại chị muốn xác định xem anh ta có bị mùi hương tác động hay không?”

“Nó chẳng có hiệu quả gì cả,” Daisy sầm muện nói. “Ít ra là với em.”

Lillian liếc mắt sang Evie. “Còn em thì sao? Có gặp may không?”

Daisy trả lời giùm cô bạn. “Evie không cho ai đến đủ gần để nhận ra mùi hương đó.”

“Ừm, chị sẽ tạo cơ hội để St. Vincent ngửi thử. Biết đâu loại nước hoa này sẽ có tác động *nào đó* tới một gã phóng đấng khét tiếng.”

“Nhưng lỡ có ai nhìn thấy hai người...”

“Sẽ không ai thấy hết,” Lillian nôn nóng ngắt lời. “Nếu có ai sống trên đất Anh này tìm nơi kín đáo để tự tình tài hơn ngài St. Vincent thì chị cũng muốn làm quen.”

“Tốt hơn chị nên cẩn thận,” Daisy nhắc nhở. “Hẹn hò lén lút là một việc nguy hiểm. Em đọc nhiều em biết, không ai có kết cục tốt đẹp đâu.”

“Chắc là một cuộc hẹn ngắn ngủi thôi mà,” Lillian trấn an em gái. “Chỉ mười lăm phút là cùng. Chuyện gì có thể xảy ra trong khoảng thời gian ít ỏi đó chứ?”

“Theo lời Annabelle th...thì,” Evie âm thầm, “nhiều lắm đó.”

“Annabelle đâu?” Lillian hỏi, nhận ra cô không gặp bạn suốt cả tối nay.

“Chị ấy cảm thấy không khỏe,” Daisy nói. “Chị ấy hơi xanh xao. Và em sợ rằng bữa trưa có món nào đó không hợp với chị ấy.”

Lillian vừa nhăn mặt vừa nhún vai. “Chắc là có vấn đề với món sườn, chân gà hoặc là chân bê...”

Daisy cười nắc nẻ. “Ôi trời, có mình chị mới không hợp với những món đó thôi. Dù sao đi nữa, đã có anh Hunt chăm sóc chị ấy rồi.”

Họ chuồn qua những cánh cửa kiểu Pháp ở phía sau sảnh vào, bước ra hàng hiên lát đá không một bóng người. Daisy tinh nghịch khua khua ngón tay nhắc Lillian, “Nếu chị ở đó quá mười lăm phút thì tụi em sẽ vào đó tìm chị ngay.”

Lillian cười trầm. “Chị sẽ không nán lại lâu đâu.” Cô nháy mắt cười nhạt nét mặt lo âu của Evie. “Chị sẽ ổn mà, em thân mến. Hãy nghĩ về những câu chuyện thú vị chị sẽ kể cho các em nghe lúc chị quay lại đi!”

“Chính mấy câu chuyện đó mới làm em s...sợ,” Evie đáp.

Bước xuống cầu thang hậu, Lillian nâng váy đi vào khu vườn bậc thang,

vượt qua một bờ giậu lâu đời làm thành bức tường bất khả xâm phạm xung quanh những bậc thang thấp. Ngọn đuốc trong vườn gợi nhớ màu sắc và hương vị mùa thu... những tán lá màu vàng xen lẫn màu đồng, hoa hồng và thực được bạt ngàn đua nở, cỏ tia tốt hình hoa và những luống cây phủ lớp đất tươi mới khiến cho không khí có mùi hăng hắc dễ chịu.

Nghe tiếng róc rách vui tai từ đài phun nước có nàng tiên cá, Lillian men theo con đường lát đá dẫn đến một khoảng đất trống nhỏ chỉ có duy nhất một ngọn đuốc lập lòe chiếu sáng. Có người bên đài phun nước, một người, không phải, hai người, ngồi sát nhau trên thành đài. Nghệt thở vì kinh ngạc, cô bèn lùi lại nấp vào bờ giậu. Ngài St. Vincent đã hẹn gặp cô ở đây... nhưng chắc chắn người đàn ông đang ngồi trên thành đài phun nước không phải là tử tước... vậy là sao? Lillian lúng túng chỉ biết rón rén nhích lên vài phân để nhìn qua góc hàng rào.

Rõ ràng là đôi kia đang mãi mê trong trò chơi tình ái đến mức nếu có một đàn voi chạy tán loạn ngang qua thì họ cũng không biết. Mái tóc màu nâu nhạt của người phụ nữ bung ra, những lọn tóc phất phơ trên làn da trần sau bộ váy xộc xệch. Cô ta vòng cánh tay gầy, nhợt nhạt qua vai người đàn ông và thở hổn hển khi người đó kéo một bên tay áo của cô khỏi vai rồi hôn lên đường cong trắng ngần. Rồi anh ta ngẩng lên đăm đăm nhìn cô gái trước khi chiếm đoạt miệng cô. Bỗng Lillian nhận ra cặp trai gái kia... là tiểu thư Olivia và chồng, ông Shaw. Ngạc nhiên và tò mò, cô núp ra sau bờ giậu ngay khi thấy Shaw luồn tay vào lưng váy vợ. Đó là cảnh tượng thân mật nhất Lillian từng chứng kiến.

Và âm thanh thân mật nhất cô từng nghe... hơi thở hổn hển êm tai và những lời yêu thương, một tiếng cười dịu dàng không thể lý giải của Shaw làm ngón chân Lillian co quắp lại. Mặt cô râm ran vì ngưng ngưng khi chỉ cách khoảng đất trống có vài phân. Cô không biết nên đi đâu hoặc làm gì khi mà nơi cô định hẹn hò đã bị người khác chiếm mất. Sự trân trọng đầy đam mê hai người kia dành cho nhau gợi lên trong lòng cô một cảm giác lạ kỳ. Hôn

nhân có tình yêu. Lillian chưa bao giờ dám hy vọng điều đó cho cuộc đời mình.

Một dáng người cao lớn xuất hiện phía trước cô. Hắn từ tốn bước tới, quàng tay lên đôi vai gồng cứng của cô và ấn một ly sâm banh mát lạnh vào tay cô. “Là ngài?” Lillian thì thầm.

St. Vincent khẽ nói vào tai cô. “Đi với tôi.”

Cô vội vàng theo hắn vào con đường tối hơn dẫn tới khoảng đất trống có ánh đèn khác, ở đó có một bàn đá lớn hình tròn. Vườn lê phía sau khoảng đất tỏa mùi trái chín sực nức khắp không gian. Choàng tay qua vai Lillian, St. Vincent đẩy cô về phía trước. “Chúng ta nghỉ chân ở đây được không?” hắn hỏi.

Cô gật đầu và dựa lưng vào bàn, không thể nhìn hắn trong lúc uống sâm banh. Mặt cô đỏ rần khi nghĩ tới việc suýt chút nữa mình đã làm hỏng giây phút riêng tư của ông bà Shaw.

“Này, không phải cô đang xấu hổ chứ?” St. Vincent nói, giọng hắn tràn ngập thích thú. “Thoáng thấy... ồ, thôi nào, không có gì đâu.” Hắn tháo găng tay, lướt đầu ngón tay xuống dưới cằm cô, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt cô lên. “Đỏ hết cả mặt,” hắn thì thầm. “Chúa lòng lành, tôi quên mất đối với người ngây thơ thì mọi chuyện sẽ khác. Tôi không biết thật đấy.”

St. Vincent trở nên đầy mê hoặc dưới ngọn đuốc lập lòe. Bóng tối dịu dàng trùm lên hai gò má đẹp như tạc. Những lọn tóc dày, gọn sóng có màu vàng sẫm của biểu tượng Byzantine cổ. “Họ đã cưới nhau rồi mà,” hắn tiếp tục, vòng tay quanh thắt lưng cô để đỡ cô ngồi xuống bàn.

“Ồ, tôi... tôi không phản đối,” Lillian gắng gượng rời nóc cạn ly sâm banh. “Thú thực tôi đang nghĩ về sự may mắn của họ. Họ trông có vẻ rất hạnh phúc. Và nhất là khi lão bá tước phu nhân có tư tưởng bài trừ người Mỹ thì

tôi lấy làm ngạc nhiên là tiểu thư Olivia đã được phép kết hôn với ông Shaw.”

“Nhờ Westcliff cả đó. Anh ta cương quyết không để định kiến của mẹ can dự vào hạnh phúc của em gái. Lão bá tước phu nhân gần như không có quyền phản đối lựa chọn kết hôn của con gái bởi bản thân bà ta có một quá khứ thật tai tiếng.”

“Quá khứ tai tiếng của lão bá tước phu nhân?”

“Chúa ơi, đúng vậy. Sự thủy chung bên ngoài che giấu cho sự suy đồi khủng khiếp bên trong. Đó là lý do bà ta và tôi có mối quan hệ rất tốt. Tôi chính là típ đàn ông mà ngày xưa bà ta thường quan hệ lén lút đấy.”

Chiếc ly rượu suýt nữa rơi khỏi tay Lillian. Cô đặt món đồ dễ vỡ qua một bên rồi quan sát St. Vincent với vẻ kinh ngạc lộ rõ. “Bà ấy không giống hạng phụ nữ vụng trộm.”

“Cô không nhận thấy những điểm khác biệt về ngoại hình giữa Westcliff và tiểu thư Olivia sao? Trong khi bá tước và tiểu thư Aline là con hợp pháp thì mọi người đều biết tiểu thư Olivia không phải.”

“Ôi trời.”

“Nhưng khó có thể trách lão bá tước phu nhân về tội không chung thủy,” St. Vincent điềm nhiên bổ sung, “khi nghĩ đến người bà ta đã lấy.”

Chủ đề về bá tước quá cô đặc biệt thu hút sự quan tâm của Lillian. Ông là một người bí hiểm, và không phải kiểu người dễ người ta thoải mái nhắc tới. “Ngài Westcliff đã từng nói ông ấy là người ưa dùng vũ lực,” cô nói với hy vọng St. Vincent sẽ hé lộ thêm thông tin.

“Vậy sao?” Đôi mắt St. Vincent lóe sáng thích thú. “Lạ quá. Westcliff chưa

từng kể về cha anh ta với bất kỳ ai.”

“Nhưng có đúng thế không? Chuyện ông ấy là người ưa dùng vũ lực ấy?”

“Không,” St. Vincent êm ái nói. “Gọi ông ta như thế là còn tử tế đó, vì nó hàm ý sự thiếu nhận thức về tính cay nghiệt của ai đó. Bá tước đời trước là một con quỷ. Tôi chỉ được biết một phần sự tàn bạo của ông ta - và tôi cũng chẳng muốn biết thêm.” Hai tay chống bàn, St. Vincent trầm ngâm nói tiếp, “tôi không tin lại có người sống sót qua sự giáo dưỡng của dòng họ Marsden, một kiểu giáo dưỡng biến hóa khôn lường từ thờ ơ lãnh đạm đến tàn ác cay nghiệt.” Hấn gục đầu, nét mặt được che đậy trong bóng tối nhá nhem. “Gần trọn cuộc đời tôi, tôi phải chứng kiến Westcliff đấu tranh để không trở thành con người như cha anh ta muốn. Nhưng anh ta gánh vác những kỳ vọng nặng nề... và điều đó thường ảnh hưởng tới chọn lựa riêng tư của anh ta nhiều hơn anh ta mong đợi.”

“Lựa chọn riêng tư như là...”

Hấn nhìn thẳng vào cô. “Chẳng hạn như người anh ta sẽ lấy.”

Lillian hiểu ngay lập tức và cẩn trọng tìm câu đáp lại. “Không cần nhắc khéo tôi về chuyện đó,” cuối cùng cô nói. “Tôi thừa biết ngài Westcliff sẽ không bao giờ tán tỉnh người như tôi.”

“Ồ, có đấy,” lời nói của St. Vincent làm cô kinh ngạc.

Tim Lillian ngừng đập. “Sao ngài biết? Ngài ấy nói với ngài sao?”

“Không. Nhưng rõ ràng anh ta muốn cô. Mỗi khi cô ở gần thì anh ta không thể rời mắt khỏi cô được. Còn khi cô và tôi khiêu vũ, anh ta trông như muốn xé xác tôi ra. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên...” Lillian hỏi dồn.

“Khi Westcliff kết hôn, anh ta sẽ phải lựa chọn theo truyền thống... một cô dâu người Anh trẻ trung để bảo không đòi hỏi gì từ anh ta cả.”

Tất nhiên. Lillian chưa từng nghĩ khác. Nhưng thỉnh thoảng người ta không thể nuốt trôi sự thật một cách dễ dàng. Và, điên khùng thay, không có lý do gì để cô than khóc. Cô không có gì để mất. Westcliff chưa từng hứa hẹn điều gì, hoặc nói lời âu yếm nào. Vài nụ hôn và một điệu van không làm nên một mối tình vô vọng.

Vậy thì, tại sao cô lại cảm thấy đau khổ thế này?

St. Vincent thấy được nét mặt cô biến đổi từng phút nên mỉm cười cảm thông. “Mọi chuyện sẽ qua thôi, cô bé,” hấn thủ thỉ. “Sẽ ổn thôi mà.” Hấn cúi xuống thơm lên khắp mái tóc Lillian cho đến khi môi hấn chạm vào phần da mỏng manh bên thái dương cô.

Lillian đứng yên, biết rằng nếu mùi hương phát huy tác dụng thì mọi chuyện sẽ rõ ràng ngay bây giờ. Đứng gần thế này thì St. Vincent không cách nào thoát khỏi sức ảnh hưởng của nó. Tuy nhiên, khi ngẩng lên hấn vẫn bình tĩnh và nhã nhặn. Nét mặt không hề biểu lộ sự đam mê gần như thô bạo của Westcliff. *Mẹ kiếp*, cô tức tối nghĩ. Tại sao loại nước hoa này lại mê hoặc kẻ không nên mê hoặc chứ?

“Thưa ngài,” cô dịu dàng hỏi, “đã bao giờ ngài muốn một người mà ngài không bao giờ có được chưa?”

“Chưa hề. Nhưng con người luôn có thể hy vọng.”

Cô cười bối rối. “Ngài *hy vọng* có ngày phải lòng một người mà ngài không bao giờ có được sao? Tại sao vậy?”

“Đó sẽ là một trải nghiệm thú vị.”

“Đề rồi rơi khỏi vách đá,” cô nhạo báng. “Tôi thì nghĩ học hỏi từ kinh nghiệm của người đi trước sẽ hay hơn.”

St. Vincent vừa cười vừa đứng lên đối mặt với cô. “Có lẽ cô nói đúng. Tốt hơn chúng ta nên quay lại trang viên, cô bạn nhỏ bé khôn khéo của tôi, trước khi ai đó nhận ra sự vắng mặt của cô.”

“Nhưng...” Lillian nhận ra thời gian hai người ở trong vườn chỉ vồn vện một cuộc tản bộ và một câu chuyện ngắn ngủi. “Thế thôi sao?” cô buột miệng. “Ngài sẽ không...” giọng cô lạc đi thành sự im lặng bất bình.

Vincent đứng trước mặt cô, tay hấn để trên bàn, vòng qua hông cô nhưng không hề đụng chạm. Nụ cười ám áp và tinh tế. “Tôi cho rằng cô đang ám chỉ tôi sẽ lợi dụng tình huống này?” Hấn cố tình cúi đầu cho đến khi hơi thở phả vào trán cô. “Tôi quyết tâm sẽ đợi, và để chúng ta nghĩ ngợi một thời gian nữa.”

Lillian tiu nghỉu tự hỏi có phải hấn thấy cô không hấp dẫn không. Vì Chúa, cứ theo tai tiếng của hấn mà suy xét thì chẳng phải hấn sẽ bám váy tất cả phụ nữ hay sao? Điều quan trọng không phải ở chỗ cô thật tâm muốn hấn hôn cô hay không. Quan trọng là cô vừa bị người nữa từ chối. Hai lần trong một tối - thật quá sức chịu đựng.

“Nhưng ngài đã hứa giúp tôi cảm thấy khá hơn,” cô phản bác, đỏ mặt xấu hổ vì giọng điệu khẩn cầu của mình.

St. Vincent lặng lẽ cười. “À, nếu cô sắp sửa than phiền... thì đây. Một điều để nhớ.”

Hấn cúi xuống gần mặt cô, đặt đầu ngón tay lên cằm cô, dịu dàng xoay đầu cô. Lillian nhắm mắt lại, cảm thấy bờ môi mềm mại của hấn khẽ lướt trên môi cô đầy mê hoặc. Miệng hấn tìm kiếm chậm rãi, bướng bỉnh, càng lúc

càng mãnh liệt hơn cho đến khi môi cô hé mở. Cô chỉ vừa bắt đầu tiếp nhận nụ hôn hứa hẹn lạ kỳ của hắn thì nó đã chấm dứt với một cái mút nhẹ. Trong trạng thái quay cuồng và hụt hơi, cô phải để hắn giữ vai đến khi có thể ngồi vững không ngã khỏi bàn.

Một điều để nhớ, quả đúng là vậy.

Sau khi giúp cô bình tâm trở lại, St. Vincent lại đưa cô đi bách bộ xuyên qua vườn tới khoảnh bậc thang dẫn tới ban công phía sau dinh thự. Họ dừng lại ngay hàng rào. Trăng rót ánh bạc huyền ảo lên nửa khuôn mặt hắn lúc hắn nhìn khuôn mặt đang ngược lên của cô. “Cảm ơn,” hắn thì thầm.

St. Vincent đang cảm ơn cô vì nụ hôn? Lillian do dự gật đầu, nghĩ rằng có lẽ vì một lý do khác. Mặc dù hình ảnh Westcliff vẫn lờn vờn trong tâm trí song cô không còn cảm thấy trống trải như lúc trong phòng khiêu vũ.

“Cô sẽ không quên chuyến dã ngoại bằng xe ngựa của chúng ta vào sáng mai chứ?” St. Vincent hỏi, ngón tay hắn lướt từ găng tay lên đến tận bắp tay cô, mơn man phần da trần.

Lillian lắc đầu.

St. Vincent cau mày với vẻ lo lắng giả tạo. “Tôi cướp mất khả năng nói chuyện của cô rồi hả?” hắn hỏi, và cười giòn khi cô gật đầu. “Vậy thì đừng yên nhé, tôi sẽ trả nó lại cho cô.” Thoắt cái hắn đã cúi đầu hôn cô, truyền luồng hơi ấm râm ran khắp huyết quản cô. Những ngón tay thon dài ôm lấy hai má cô khi hắn nhìn cô thăm dò. “Có đỡ hơn không? Nói vài câu tôi nghe xem nào.”

Cô không nhìn được cười. “Chúc ngủ ngon,” cô thì thầm.

Khi Sebastian, tức ngài St. Vincent, cố ý làm một gã đàn ông hào hoa, như hắn đã làm sáng ngày hôm sau, Lillian không tin lại có người đàn ông khác

trên trái đất thu hút hơn hẳn. Hắn đã khăng khăng mời Daisy đi cùng và tới gặp ba phụ nữ nhà Bowman ngay tại sảnh vào với một bó hồng cho bà Mercedes. Hắn tháp tùng họ tới chiếc xe song mã hai bánh sơn đen, ra hiệu cho người điều khiển xe, và chiếc xe lăn bánh nhẹ nhàng trên đường sỏi.

St. Vincent chọn chỗ ngồi bên cạnh Lillian và làm cả ba người phụ nữ hào hứng với những câu hỏi về cuộc sống ở thành phố New York. Lillian nhận ra đã lâu lắm rồi cô và Daisy không nói về nơi họ sinh ra với người khác. Những người ở Luân Đôn chẳng thèm quan tâm tới New York, hoặc những gì xảy ra ở đó. Tuy nhiên, ngài St. Vincent đã chứng tỏ mình là một thánh giả chú tâm, khiến hai chị em thoải mái kể hết chuyện này tới chuyện khác.

Họ hào hứng kể cho hắn nghe về những ngôi nhà tường đá nằm dọc đại lộ Năm, và mùa đông ở công viên Trung tâm, nơi hồ nước ở phố 59 đông cứng lại và lễ hội băng tuyết được tổ chức mỗi tuần, hay chuyện thỉnh thoảng lại mất nửa giờ mới băng qua được đại lộ Broadway vì những hàng xe ngựa không ngớt. Và về tiệm kem trên phố Broadway và Franklin, nơi đó họ dám phục vụ những quý cô không có đàn ông hộ tống.

St. Vincent có vẻ đặc biệt quan tâm khi họ miêu tả sự thịnh vượng của Manhattanville; buổi tiệc họ tham dự có phòng khiêu vũ tràn ngập ba ngàn bông hoa lan nhà kính, và niềm say mê kim cương bắt đầu từ khi chín mỏ kim cương mới ở Nam Phi được phát hiện, với kết quả là bây giờ mọi người từ già cả đến trẻ sơ sinh ai nấy đều có đá quý đeo đầy người. Và tất nhiên họ có thể đưa ra yêu cầu đơn giản cho thợ trang trí... “Chưa hết.” Còn nhiều tượng đúc mạ vàng, nhiều đồ mỹ nghệ, nhiều sơn và vải sợi hoa văn phủ kín mọi căn phòng từ sàn lên trần nhà.

Ban đầu Lillian cảm thấy hoài cổ khi kể về cuộc sống hội hè cô đã từng trải qua. Tuy nhiên, khi cỗ xe song mã đi qua những cánh đồng vàng rực trải dài hàng mẫu chuẩn bị bước vào mùa thu hoạch, và những khu rừng tối tăm xào xạc thanh âm của cuộc sống hoang dã, thì cô bất ngờ nhận ra cảm giác vừa yêu vừa ghét mái nhà xưa. Nó là một sự tồn tại vô nghĩa, thật vậy, ở đó họ

chỉ biết đuổi theo thời trang và những trò tiêu khiển. Và xã hội Luân Đôn có phần tốt đẹp hơn. Cô chưa từng nghĩ một nơi như Hampshire có thể thu hút cô, nhưng... *ta như được sống thực sự ở đây*, cô đắm chiêu nghĩ ngợi. Một cuộc sống mà cô có thể sống trọn vẹn từng ngày thay vì luôn phải tự hỏi về tương lai vô định.

Trong khoảng lặng vô thức, cô lơ đãng nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài, và sự tỉnh khi nghe tiếng thì thầm của St. Vincent.

“Lại mất khả năng nói chuyện rồi à?”

Cô ngẩng lên nhìn vào đôi mắt sáng lấp lánh ánh cười của hấn, trong lúc Daisy và bà Mercedes trò chuyện ở băng ghế đối diện, đoạn gặt đầu.

“Tôi biết một cách chữa trị vô cùng hiệu nghiệm,” hấn bảo, và cô cười ái ngại, hai má đỏ hồng.

Trong tâm trạng thư thái và vui vẻ sau chuyến ngắm cảnh bằng xe ngựa với ngài St. Vincent, trên lối quay lại phòng, Lillian chỉ nghe câu được câu mất khi mẹ cô huyền thuyên về vị tử tước, rằng ngài có vẻ là con môi tiềm năng. “Chúng ta sẽ phải tìm hiểu thêm về ngài ấy, tất nhiên là thế, và mẹ sẽ tham khảo bản báo cáo quý tộc để xem mình có quên gì không. Mẹ nhớ không nhầm thì ngài tử tước có một gia tài khiêm tốn, còn phương diện xã hội và huyết thống thì khá tốt...”

“Con không hứng thú với việc ngài St. Vincent làm con rề mẹ lắm,” Lillian nói với bà Mercedes. “Anh ta chỉ chơi đùa với phụ nữ thôi. Con nghĩ anh ta chẳng coi trọng hôn nhân mấy đâu.”

“Lúc này thì thế,” bà Mercedes phản kích, vẻ cau có hằn sâu trên gương mặt nhọn hoắt của bà. “Nhưng rồi ngài ấy sẽ phải kết hôn thôi.”

“Vậy sao?” Lillian ngờ vực hỏi. “Nếu có, con không tin anh ta sẽ tuân theo

đạo đức hôn nhân. Bắt đầu từ lòng chung thủy.”

Bước lại gần cửa sổ, bà Mercedes nhìn đăm đăm ra ngoài qua tấm kính phản chiếu ánh sáng lấp lánh với nét mặt rúm rỏ. Những ngón tay gầy nhẳng, gầy như trơ xương bầu vú vào tấm rèm lụa nặng nề. “Tất cả các đức ông chồng đều không chung thủy, không theo cách này thì cách khác.”

Lillian và Daisy nhướng mày nhìn nhau.

“Cha không như vậy,” Lillian hấp tấp đáp.

Tiếng cười của bà Mercedes nghe lạo xạo như lá cây bị giẫm nát. “Không ư, con yêu? Có thể ông ấy chung thủy với mẹ về mặt thể xác - mà chẳng ai dám tin chắc những chuyện như vậy. Song công việc của ông ta đã và đang là một ả nhân tình ghen tuông và đòi hỏi còn hơn một người phụ nữ bằng xương bằng thịt. Tất cả giấc mơ của ông ấy là đầu tư vào những tòa nhà và nhân viên hoặc những tài sản sinh lợi, ông ấy không còn quan tâm tới gì khác trên đời này. Nếu mẹ phải cạnh tranh với người thật, có lẽ mẹ sẽ chịu đựng dễ dàng, bởi đam mê rồi có lúc cũng tàn và vẻ đẹp bên ngoài chỉ là thứ phù du. Đẳng này, công ty của ông ta sẽ không bao giờ thua lỗ hoặc khánh kiệt - nó còn tồn tại lâu hơn cả chúng ta. Nếu con có một năm trong đời được chồng quan tâm chăm sóc thì có lẽ con đã có nhiều hơn mẹ rồi đó.”

Từ trước đến nay Lillian vẫn biết cha mẹ cô giữ khoảng cách với nhau - sự thiếu quan tâm của cả đôi bên không thể rõ ràng hơn. Nhưng đây là lần đầu tiên Mercedes tỏ bày tâm sự, và giọng điệu run run của bà khiến Lillian phải chớp mắt thương cảm.

“Con sẽ không lấy một người như thế,” Lillian nói.

“Tuổi con thì không còn thời gian mà mơ mộng đâu. Hai tư tuổi mẹ đã có hai con rồi đấy. Con phải lấy chồng ngay. Và dù chồng con là người thế

nào, tai tiếng của cậu ta ra sao, thì con cũng đừng trông chờ vào những lời hứa mà cậu ta có thể phá vỡ.”

“Vậy con sẽ phải để mặc anh ta hành xử theo cách anh ta muốn, đối xử với con theo cách anh ta thích, chỉ vì anh ta là quý tộc sao?” Lillian cự lại.

“Đúng,” bà Mercedes sâu muộn nói. “Sau những gì cha con đầu tư trong chuyến này... quần áo và hóa đơn khách sạn, và mọi chi tiêu khác của chúng ta... thì các con buộc phải kiếm cho bằng được một anh chàng quý tộc, cả hai con. Với lại, mẹ sẽ không quay lại New York trong nỗi thất bại ê chề và làm trò cười cho thiên hạ khi hai cô con gái không gia nhập nổi giới thượng lưu.” Bà quay ngoắt đầu lại rời khỏi phòng, quá bận tâm với dòng suy nghĩ giằng dữ nên không nhớ là phải khóa cửa, nên cánh cửa chỉ khép hờ.

Daisy là người đầu tiên lên tiếng. “Vậy là mẹ muốn chị lấy ngài St. Vincent nhỉ?”

Lillian cười tê tái. “Mẹ không thèm quan tâm nếu chị có vợ phải một gã điên mồm miệng lúc nào cũng đầy nhớt dãi, mẹ chỉ cần huyết thống của hãn danh giá là đủ rồi.”

Daisy thờ dãi đi tới đứng quay lưng trước mặt chị gái. “Cởi váy và áo nịt ngực giúp em với.”

“Em định làm gì vậy?”

“Em muốn cởi mấy thứ của nợ này ra rồi đọc tiểu thuyết, sau đó đi ngủ.”

“Em muốn đi ngủ?” Lillian hỏi vì biết em gái cô chưa bao giờ chịu ngoan ngoãn đi ngủ trưa.

“Vâng. Cái xe lắc la lắc lư làm em chóng mặt, vậy mà giờ mẹ mới chịu dừng bài nói chuyện lấy chồng quý tộc.” Bờ vai mỏng manh của Daisy

cứng đờ trong khung váy. “Chị có vẻ khá hợp với ngài St. Vincent. Chị nghĩ gì về anh ta?”

Lillian cẩn thận gỡ khuyết áo nhỏ xíu khỏi những chiếc cúc bằng ngà. “Anh ta vui nhộn,” cô nói. “Và hấp dẫn. Chị sẽ cố tránh xa nếu anh ta là một gã trác táng nông cạn... nhưng đôi lúc chị thấy chúng ta mới chỉ biết tới vẻ ngoài của anh ta thôi, còn có thứ gì đó ẩn giấu bên trong...” cô ngập ngừng vì chưa biết diễn đạt ý thế nào.

“Vâng, em hiểu.” Giọng Daisy nhenh lại khi cô gặp người tuột nốt chiếc váy muxolin hoa lòng bùng xuống sàn nhà. “Dù sao thì em cũng không thích điều đó, dù nó có là gì đi nữa.”

“Em không thích?” Lillian ngạc nhiên hỏi. “Nhưng sáng nay em thân thiện với anh ta lắm mà.”

“Ai mà không thân thiện với anh ta được chứ?” Daisy thừa nhận. “Anh ta có phẩm chất mà các nhà thời miên vẫn nhắc tới. Họ gọi đó là sức quyến rũ không thể cưỡng lại. Một sức mạnh tự nhiên lôi kéo người khác đến gần.”

Lillian vừa cười toét miệng vừa lắc đầu. “Em đọc tạp chí định kỳ nhiều quá rồi đó, em gái.”

“Ừm, phải công nhận là ngài St. Vincent có ma lực, song anh ta có vẻ là người chỉ yêu bản thân mình, vì vậy em không tin anh ta.” Quẳng chiếc váy lên ghế, Daisy giật phăng áo ngực, thở dài khoan khoái khi cơ thể mảnh mai của cô thoát khỏi chiếc áo. Nếu trần đời lại có cô gái nào không cần áo ngực thì đó chính là Daisy. Tuy nhiên, một quý cô mà không có áo ngực thì không ra thể thống gì. Daisy háo hức ném luôn áo ngực xuống sàn, lấy một cuốn sách trên bàn rồi leo lên giường. “Em có một cuốn tạp chí định kỳ đấy, chị đọc không?”

“Không, cảm ơn. Chị đã đủ mệt óc lắm rồi, còn đọc gì được nữa chứ, với lại

chị cũng có ngủ được đâu.” Lillian liếc mắt dò xét cánh cửa khép hờ. “Chị nghĩ giờ mà lên ra tản bộ trong vườn thì mẹ cũng chẳng biết đâu. Mẹ mà đã nghiên ngẫm bản báo cáo quý tộc kia thì cũng phải mất độ hai tiếng.”

Daisy không trả lời vì bận thả hồn vào cuốn tiểu thuyết. Nét mặt tập trung của em gái làm Lillian mỉm cười, cô lặng lẽ ra ngoài lần theo lối đi dành cho người hầu để ra hành lang.

Vào vườn, cô men theo con đường xa lạ có hàng rào thủy tùng xanh tốt được cắt tỉa xinh xắn kéo dài cả dặm uốn quanh. Cô lan man nghĩ chắc hẳn những khu vườn thuộc trang viên được bài trí và chăm chút tỉ mỉ này tới mùa đông sẽ rất đẹp. Sau một trận tuyết nhẹ, hàng rào, cây cảnh và những bức tượng sẽ như khoác lên mình lớp kem trắng muốt trên bánh Giáng sinh, băng tuyết sẽ đọng lại trên những cành sồi lá nâu. Thế nhưng mùa đông ấy có vẻ đang ở rất xa khu vườn tháng Chín ngập sắc nâu đỏ này.

Cô đi qua khu nhà kính khổng lồ, từ ngoài nhìn vào thấy bên trong có rau xà lách và những cái thùng đựng giống rau củ lạ kỳ. Hai người đàn ông đang chuyện trò ngay ngoài cửa, một người ngồi phệt trước dãy khay gỗ chứa rễ củ khô. Lillian nhận ra một trong hai người là ông quản vườn già. Khi tiếp tục đi theo con đường bên cạnh nhà kính, Lillian nhận thấy ngay người đang ngồi dưới đất mặc quần vải thô và áo sơ mi trắng đơn giản không có áo choàng kia trông thật tráng kiện, tư thế ngồi khiến quần áo anh ta rũ xuống phía sau trông thật buồn cười. Đang cầm rễ củ lên soi xét tỉ mỉ thì anh ta nhận ra có người đến gần.

Anh ta đứng lên quay lại nhìn cô. *Chắc* là Westcliff, ý nghĩ ấy khiến lòng dạ Lillian thất lại vì phấn khích. Thứ gì trong lãnh địa cũng được anh quan tâm chu đáo. Ngay cả đám rễ củ tầm thường cũng không được phép trồng ở những nơi xoàng xĩnh.

Cô thích nhất hình ảnh này của Westcliff - một hình ảnh hiếm khi người khác được thấy, một Westcliff xuề xòa và thư thái, với vẻ nam tính và nước

da ngăm đen đầy mê hoặc. Cổ áo phanh ra để lộ bộ ngực đầy lông lá. Cạp quần lỏng ôm vòng bụng săn chắc với hai mảnh đai vắt lên bờ vai rần rỏi. Nếu ngài St. Vincent sở hữu sức hấp dẫn không thể cưỡng lại thì Westcliff không khác nào một thói nam châm, khuấy động những giác quan của cô khiến cô thấy toàn thân râm ran bởi sức hút của nó. Cô muốn gần gũi anh ngay thời khắc này, anh sẽ kéo cô xuống đất, giữ cô bằng những nụ hôn chiếm đoạt và những cái vuốt ve nồng nóng. Nhưng cô chỉ có thể gục cầm thành một cái gập đầu bối rối để đáp lại câu chào lí nhí của anh, rồi rảo bước tiếp tục đoạn đường trước mặt.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi Westcliff không cố đuổi theo, và nhịp tim dần trở lại bình thường. Trong lúc đi khám phá mọi thứ xung quanh, cô đến chỗ một bức tường gần như bị che lấp bởi hàng rào cao chót vót và đám dây thường xuân xanh tốt. Có vẻ phần vườn này có tường cao bao hết xung quanh. “Phải có cửa chứ nhỉ,” Lillian lầm bầm. Cô đứng lại nhìn chằm chằm bức tường trước mặt, cố tìm ra một lỗ hổng trên tầng tầng lớp lớp thường xuân. Không gì cả. Cô thử lại gần tường luồn tay trong đám thường xuân, mò mẫm dọc bức tường để tìm lối vào.

Tiếng khúc khích vang lên sau lưng làm cô quay ngoắt lại.

Hình như cuối cùng thì Westcliff đã quyết định đi theo cô. Để cho hợp khuôn phép, anh đành khoác chiếc áo choàng đen vào, song cổ áo vẫn hở ra, và chiếc quần bám bụi trông còn nhếch nhác hơn. Anh sải bước từ tốn đến gần cô, môi thoáng cười. “Lẽ ra tôi phải biết cô đang tìm lối đi vào khu vườn bí ẩn.”

Lillian bỗng không còn nghe thấy tiếng chim chóc lích chích, tiếng gió lùa xào xạc qua dây thường xuân. Westcliff không rời mắt khỏi cô, tiến lại... gần hơn, gần hơn, cho đến khi hai cơ thể gần chạm vào nhau. Mùi cơ thể của anh xộc lên mũi cô, mùi da thịt đàn ông trộn lẫn ánh nắng và hương thơm ngọt ngào khô ráo vây lấy cô. Anh chậm chạp vòng tay quanh người

cô, và hơi thở cô nghẹn lại ngay giữa yết hầu lúc hai người sột soạt chui vào trong đám thường xuân. Cô nghe thấy tiếng khóa cửa mở đánh tách.

“Về bên trái một chút nữa là được,” anh êm ái nói.

Cô đỡ dẫn quay nghiêng người trong vòng tay anh, nhìn anh vén đám thường xuân đẩy cánh cửa ra.

“Vào đi,” Westcliff hỏi thúc. Anh ẵm nhẹ lưng cô, cùng cô vào vườn.

Chương 14

Lillian há hốc miệng ngạc nhiên khi trông thấy bãi cỏ vuông vức nằm trong một khu vườn bướm bướm. Bức tường nào cũng sặc sỡ sắc màu của cơ man hoa dại với những cánh hoa mỏng manh rung rinh trong gió thu. Đồ đặc duy nhất trong vườn chính là băng ghế hình tròn ngay chính giữa để quan sát khu vườn từ mọi góc độ. Mùi hương độc đáo toát ra từ các loài hoa dưới ánh mặt trời ủa vào mũi cô, hương thơm ngọt ngào ấy khiến cô say mê thích thú.

“Chỗ này là Trại bướm,” Westcliff nói lúc quay lại đóng cửa. Giọng anh êm như ru bên tai cô. “Hoa được trồng cốt để thu hút bướm.”

Lillian cười mơ màng ngắm nhìn những con bướm bé tí xíu đang dập dìu lượn quanh khóm hoa vôi vôi và cúc vạn thọ. “Chúng là bướm gì vậy? Những con màu cam và đen ấy.”

Westcliff bước đến bên cô. “Quý cô lờ lợt.”

“Người ta gọi một nhóm bướm là gì nhỉ? Một đàn phải không?”

“Chủ yếu là thế. Có điều tôi thích cái danh từ gần đây họ hay dùng - kính vạn hoa bướm.”

“Kính vạn hoa... nghe giống tên dụng cụ quang học quá đi mất. Cái đó thì tôi có nghe nói, nhưng chưa được thấy tận mắt.”

“Tôi có một cái kính vạn hoa trong thư viện. Nếu cô thích, lúc nào tôi sẽ cho cô xem.” Cô chưa kịp trả lời thì Westcliff đã chỉ vào một lùm hoa oải hương. “Đằng kia - loài bướm đó là bướm xám.”

Cô nắc lên cười. “Bướm nâu xám phải không?”

Vẻ vui tươi ánh lên trong mắt anh. “Không. Chỉ là loài bướm xám bình thường thôi.”

Nắng làm mái tóc đen sẫm của anh ánh lên còn làn da ngăm đen thì bóng lên như đồng. Lillian lướt mắt xuống đường xương cổ mạnh mẽ, và bất chợt cô cảm nhận được sức lôi cuốn khó cưỡng ở cơ thể anh, đó là sức mạnh nam tính quyến rũ cô ngay từ lần đầu gặp gỡ. Sức mạnh đó mà bao bọc lấy mình thì sẽ như thế nào nhỉ?

“Mùi hoa oải hương thơm quá,” cô lên tiếng cắt đứt dòng suy tưởng về giây phút xao lòng nguy hiểm giữa hai người. “Tôi muốn ngày nào đó được du ngoạn đến Provence, được tản bộ trên cánh đồng oải hương mùa hè. Người ta nói ở đó có những cánh đồng bạt ngàn hoa oải hương trông chẳng khác nào đại dương xanh thẳm. Chắc ngài cũng có thể tưởng tượng ra nó đẹp đến thế nào?”

Westcliff khẽ lắc đầu và nhìn cô chăm chú.

Cô đi thơ thẩn đến một luống hoa oải hương, chạm vào những cánh hoa tí xíu màu xanh tím rồi đưa ngón tay ngát hương lên cổ. “Người ta chiết xuất tinh dầu bằng cách chưng cất hơi nước để tách tinh chất ra. Khoảng hai trăm cân hoa oải hương mới chiết xuất được mấy chục gam tinh dầu quý giá.”

“Cô khá am hiểu về lĩnh vực này thì phải.”

Môi Lillian cong lên. “Tôi rất có hứng thú với hương liệu. Tôi còn có thể giúp cha tôi điều hành công ty nếu ông ấy cho phép. Nhưng tôi là phụ nữ, và vì thế nhiệm vụ duy nhất là phải lấy chồng.” Cô lang thang đến đầu luống hoa.

Westcliff cũng đi theo và đứng ngay sau cô. “Điều đó làm tôi nhớ ra chúng ta cần trao đổi về một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Đạo này tôi thấy cô hay qua lại với St. Vincent.”

“Đúng vậy.”

“Anh ta không phù hợp với cô.”

“Ngài ấy là bạn ngài cơ mà.”

“Đúng... thế nên tôi biết anh ta không hợp với cô.”

“Ngài đang cảnh báo tôi tránh xa ngài St. Vincent sao?”

“Rõ ràng là cô nên làm thế, kéo lại... mà thôi. Tôi chỉ khuyên cô đừng quá ngây thơ.”

“Tôi có thể đối phó với St. Vincent.”

“Tôi biết cô nghĩ thế.” Giọng anh thoáng vẻ nhún nhường bực dọc. “Nhưng rõ ràng cô vừa thiếu kinh nghiệm lại vừa thiếu chín chắn nên khó lòng mà phòng vệ trước những đòn tấn công của anh ta.”

“Tới lúc này thì *ngài* là người duy nhất tôi cần phải phòng vệ,” Lillian phản kích, mặt đối mặt với anh. Cô há hê nhìn mặt anh biến sắc từ hai bên má lên đến sống mũi cao.

“Nếu St. Vincent chưa lợi dụng cô,” anh đáp với vẻ vừa dụi dằm vừa dọa nạt, “thì đó là vì anh ta đang đợi thời cơ thích hợp. Và dù cô có thổi phồng

khả năng của mình - hay có lẽ vì việc thôi phòng đó thì cô là người rất dễ bị quỵên rũ.”

“Thôi phòng á?” Lillian giận run. “Tôi nói cho ngài biết là tôi thừa kinh nghiệm để không bị rơi vào nanh vuốt của bất kỳ gã đàn ông nào, kể cả St. Vincent.” Lillian cảm thấy tức giận khi Westcliff có vẻ nhận ra lý do cô cường điệu, cặp mắt đen của anh lấp lánh ánh cười.

“Vậy thì tôi đã hiểu lầm rồi. Từ cách cô hôn, tôi cứ nghĩ...” Anh cố tình bỏ lửng câu nói, ném cho cô mỗi câu mà cô không thể bỏ qua.

“‘Từ cách tôi hôn’ là sao? Có phải ý ngài là tôi làm gì sai? Có gì đó ngài không thích? Hay tôi không nên...”

“Không...” Đầu ngón tay anh chà chà trên miệng cô, buộc cô im lặng. “Nụ hôn của cô rất...” Anh lưỡng lự như thể chưa tìm ra từ phù hợp, và rồi lại chú ý vào bờ môi mềm như lụa của cô. “Tuyệt,” một lúc sau anh thì thầm, ngón tay anh trượt xuống dưới cằm cô. Cú chạm nhẹ hẫng, anh muốn cảm nhận sự căng cứng của nhóm cơ nơi cổ cô. “Nhưng phản ứng của cô không phải là điều tôi mong đợi được thấy ở một phụ nữ giàu kinh nghiệm.”

Ngón cái của anh cọ xát môi dưới của cô, tách khỏi môi trên. Lillian cảm thấy sừng sốt và kích động, như con mèo lười vừa được đánh thức bằng một sợi lông tơ. Cô cứng người khi cánh tay anh vòng ra sau lưng cô. “Tôi... tôi nên làm gì? Ngài đã mong đợi điều gì mà tôi đã không...” Cô không thể nói tiếp vì thở gấp khi ngón tay của anh lần lên theo cằm rồi vuốt ve khuôn mặt cô.

“Tôi sẽ cho cô biết nhé?”

Cô đẩy mạnh vào ngực Westcliff hông nói lỏng vòng tay anh để rồi có cảm giác như mình vừa tông phải bức tường sắt. “Westcliff...”

“Rõ ràng cô cần một gia sư giỏi.” Hơi thở ấm áp của anh phả vào môi cô khi anh nói. “Đứng yên.”

Nhận ra mình đang bị trêu chọc, Lillian cố đẩy mạnh hơn, nhưng cổ tay cô bị bẻ ra sau lưng một cách dễ dàng, rồi hai bầu ngực cô bị ép vào ngực anh. Cô lấp bắp phản đối song miệng anh đã trùm kín miệng cô, và ngay lập tức cô bị tê liệt bởi một luồng xúc cảm tràn qua từng thớ thịt, biến cô thành con rối đồ chơi đứng yên cho lũ trẻ giật dây.

Trong vòng tay anh, dưới khuôn ngực rắn rỏi của anh, Lillian thấy hơi thở mình bấn loạn, vừa sâu vừa không đều. Cô sụp mắt xuống, ánh nắng lùa hơi ấm qua kẽ mi. Lưỡi anh từ từ vào trong, sự thân mật cháy bỏng khiến cơ thể cô run rẩy. Anh cảm nhận được cơ thể bé nhỏ trong lòng mình đang run lên liên tục tìm cách xoa dịu cô, đưa lòng bàn tay mỏng trớn lưng cô, trong lúc miệng anh vẫn đùa bỡn. Anh tìm kiếm sâu hơn, và cú thúc lưỡi gặp phải sự kháng cự rụt rè làm ngực anh phát ra một tiếng khàn khàn thích thú. Lillian lui lại ngay tức thì, anh liền đưa tay giữ lấy đầu cô.

“Đừng,” anh thì thào. “Đừng. Hé ra đi. Hé ra...” Miệng anh phủ lấy miệng cô lần nữa, vỗ về và mạnh mẽ. Cô dần dần hiểu được ý anh và để lưỡi chạm lưỡi anh. Cô cảm nhận được phản ứng mạnh mẽ, ham muốn tràn trề của anh, nhưng anh vẫn dịu dàng khám phá cô với những cái hôn êm ái. Cô không thể ngăn bản thân chạm vào anh, một tay cô xoa xoa những cơ bắp cuộn cuộn sau lưng anh, tay còn lại đặt trên cổ anh. Làn da rám nắng kia mềm mại và nóng ấm như xa tanh mới là. Cô tìm chỗ hõm nơi yết hầu, rồi lướt tay xuống đám lông sạm nơi cổ áo mở phanh.

Westcliff đưa bàn tay ấm áp lên ôm trọn khuôn mặt cô để tập trung vào miệng cô, chiếm đoạt cô bằng những cái hôn đói khát mê mải khiến cô không thể đứng vững. Khi đầu gối cô run rẩy, cô thấy cánh tay anh lại vòng quanh người mình. Anh ôm lấy cơ thể thanh mảnh, ngả cô nằm xuống thảm cỏ dày dưới chân. Anh đè lên người cô, chân móc vào bộ váy lũng nhùng,

cánh tay cứng cõi luôn bên dưới cổ cô. Miệng anh tìm kiếm, và lần này cô không còn ngượng ngùng né tránh những đòi hỏi không ngừng nghỉ của anh mà còn hưởng ứng một cách trọn vẹn. Thế giới xung quanh dường như tan biến. Chỉ còn nơi này, góc khuất của vườn địa đàng, nắng xôn xao trong không gian tĩnh lặng và rạo rực sắc màu của cuộc sống. Mùi hoa oải hương và da thịt đàn ông trộn lẫn tràn ngập khắp nơi... quá mời gọi... quá quyến rũ... Cô vòng cả hai tay quanh cổ anh, bàn tay luôn trong từng lọn tóc đen dày.

Cảm thấy đôi tay khéo léo đang kéo váy ra, cô nằm yên nghe cơ thể mình nhúc nhối trong từng cái đụng chạm. Anh nhồm người lên, cởi móc áo ngực giúp cô thoát khỏi sự kìm hãm của hai dải dây buộc. Cô không thể thở đủ sâu, hoặc đủ nhanh, phổi khô khè đòi thêm oxy. Cô chỉ muốn chui ra khỏi mớ áo xống rối ren quấn quanh mình. Nhưng anh giữ cô nằm yên, miệng thì thâm cùng cô, tay nới lỏng áo ngực và kéo dải ruy băng nhỏ thắt trên áo lót.

Đường cong của hai bầu ngực trũng ra dưới ánh nắng mặt trời và không khí thoáng đãng, và cả đôi mắt màu mận gai của chàng trai đang ôm ấp cô. Anh nhìn bầu ngực nhấp nhô, đôi nhũ hoa hồng hồng, vừa dịu dàng gọi tên cô vừa cúi đầu xuống. Miệng anh nhẹ nhàng đặt lên da cô, trườn lên gò bồng đảo căng tròn rồi hé mở để chiếm trọn nhũ hoa mong manh. Âm thanh của khoái cảm sợ hãi thoát ra từ cổ họng cô. Đầu lưỡi anh cuộn tròn trên bầu ngực, đưa nó vào cảm giác hoan lạc ngoài sức chịu đựng. Hai tay cô sờ soạng cánh tay cơ bắp của anh, đầu ngón tay bấu chặt phần cơ hai đầu. Con đăm mê bùng cháy xóa nhòa mọi thứ cho đến khi cô hôn hển có lách khỏi anh.

Hơi thở cô đứt quãng khi anh lại hôn lên miệng cô. Cả cơ thể cô loạn nhịp và gần như không còn thuộc về cô nữa. “Westcliff...” Miệng cô vô vấp trên bờ má thô ráp đầy nam tính, trên quai hàm, rồi trở lại môi anh. Khi nụ hôn chấm dứt, cô nghiêng mặt qua một bên nói không ra hơi, “Ngài muốn làm gì?”

“Đừng hỏi.” Môi anh nhún nha tìm đến tai cô, và lưỡi anh xoáy vào hõm tí xíu sau thùy châu mỏng manh. “Câu trả lời...” Anh thấy được hơi thở cô gấp gấp nên cứ nấn ná bên tai cô, đầu lưỡi lần theo vành tai, nhấm những nếp gấp bên trong. “Câu trả lời rất nguy hiểm,” anh khó nhọc nói.

Cô choàng tay quanh cổ anh, đưa miệng anh quay lại miệng cô bằng nụ hôn cháy bỏng dường như phá tan sự tự chủ của anh.

“Lillian,” anh nhe răng, “hãy nói tôi không được chạm vào em. Nói là đủ rồi đi. Nói là...”

Cô hôn anh, hào hứng đón nhận hơi ấm và hương vị từ miệng anh. Cảm giác thôi thúc lại bùng cháy trong hai người. Anh hôn sâu hơn, mãnh liệt hơn, còn cô thì bị ham muốn bức bách đến bất tỉnh hết cả chân tay. Cô cảm nhận váy mình đang được kéo lên, hơi ấm từ ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp quần chần bằng vải lanh mỏng mảnh. Tay anh từ từ đưa lên đầu gối cô, lòng bàn tay bao trùm phần khớp tròn. Rồi tay anh trườn lên trên. Anh không cho cô cơ hội phản kháng, miệng anh giữ lấy miệng cô bằng những nụ hôn không ngắt, còn ngón tay mài lướt trên đôi chân mượt mà.

Cô khẽ giật nảy người khi anh chạm vào nơi căng phồng, mềm mại giữa hai đùi, mồ hôi trên lớp vải lanh nhàu nhĩ. Tứ chi, ngực và mặt cô đổ lựng lên, gót chân cào cào vào cỏ khi cô oằn người bắt lực dưới bàn tay anh. Anh vuốt ve cô bên ngoài lớp vải lanh. Ý nghĩ về những ngón tay mạnh mẽ, thô ráp sờn man trên da thịt khiến cô khẽ rên lên đầy ham muốn. Tay anh cuối cùng cũng luồn vào trong lớp vải lót trên người cô, chấm dứt sự đọa đày tưởng như vô tận. Cô thở hổn hển vì giật mình khi có bàn tay đang sờn trơn và hé mở thân người cô, những ngón tay dài lướt trên lớp lông mềm mại. Anh âu yếm cô với cử chỉ tinh tế nhẹ nhàng, như đang đùa nghịch với những cánh hoa hồng e ấp. Một cái cọ tay trêu chọc vào điểm nhỏ xíu làm bùng lên khoái lạc, và biến mọi suy nghĩ lý trí thành bọt biển. Anh tìm điểm

nhảy cảm, nơi tập trung toàn bộ khoái cảm của cô, rồi mon trón nhịp nhàng và mê mẩn đầy tinh tế, khiến cô rên lên tuyệt vọng.

Cô muốn anh, bắt chấp hậu quả. Cô muốn anh chiếm đoạt cô, và thậm chí muốn cả nỗi đau đi kèm với nó. Nhưng rồi cơ thể anh đột ngột vùng khỏi cô, đột ngột đến độ số sàng. Lillian nằm trơ trọi và thất thần trên thảm cỏ mềm như nhung. “Ngài có sao không?” cô ghen ngào hỏi, cố kéo người ngồi lên trong bộ dạng váy xồng xộc xệch.

Anh ngồi gằn đó, hai tay ôm đầu gối. Trong cơn run rẩy từ đầu tới chân, cô đau đớn hiểu ra anh đã lấy lại tự chủ.

Giọng anh lạnh nhạt và thẳng thừng. “Cô đã chứng minh quan điểm của tôi, Lillian. Nếu một người mà cô thậm chí chẳng ưa gì có thể dụ dỗ cô hành động như vậy, thì St. Vincent có thể dụ dỗ cô như bển.”

Cô tròn tròn mắt nhìn anh trân trời như thể anh vừa tát vào mặt cô.

Từ cảm giác khao khát nồng cháy chuyển sang ngu ngốc cực độ chẳng dễ chịu chút nào.

Cuộc phiêu lưu tình ái giữa hai người ban nãy chỉ đơn thuần để minh chứng cho sự thiếu kinh nghiệm của cô. Anh đã lấy đó làm cơ hội đặt cô về đúng vị trí. Hiển nhiên cô không xứng làm vợ hoặc lên giường với anh. Lillian muốn chết quách cho rồi. Trong cảm giác nhục nhã, cô loạng choạng đứng lên, túm chặt áo lót, và nhìn anh với ánh mắt oán hận. “Chưa đâu,” cô giận đến ghen hòng. “Tôi sẽ phải so sánh hai người. Sau đó nếu ngài hỏi một cách tử tế, thì có lẽ tôi sẽ nói cho ngài biết liệu ngài St. Vincent...”

Westcliff lao tới chộp lấy cô, đẩy cô nằm xuống cỏ và ôm chặt mái đầu rối bù trong hai cánh tay vạm vỡ. “Tránh xa anh ta ra,” anh cúi kính. “Anh ta không thể có cô.”

“Tại sao không?” cô hỏi dồn, chống cự lại khi anh ghì chặt đôi chân đang vùng vẫy. “Tôi không xứng đáng với ngài ấy sao? Dòng máu hạ đẳng như tôi...”

“Anh ta không xứng đáng với cô. Và anh ta sẽ là người đầu tiên thừa nhận chuyện đó.”

“Tôi thích ngài ấy hơn hết thảy vì tôi không phải đáp ứng những tiêu chuẩn cao như của ngài.”

“Lillian - nằm yên, mẹ kiếp - Lillian, nhìn tôi đi!” Westcliff đợi đến khi cô nằm yên bên dưới. “Tôi không muốn thấy cô bị tổn thương.”

“Ngài không thấy người làm tôi tổn thương nhiều nhất có khi chính là ngài hay sao hả đồ ngốc ngạo mạn?”

Bây giờ đến lượt anh choáng váng như bị đấm. Anh thất thần nhìn cô, dù vậy cô vẫn có thể nghe thấy tiếng ù ù trong bộ não lạnh lẽo của anh khi anh nghĩ về những ẩn ý đằng sau câu nói liều lĩnh của cô.

“Buông tôi ra,” Lillian sung sĩa nói.

Anh nhô người lên, chân kẹp lấy bờ hông mảnh mai, ngón tay nắm chặt áo nịt ngực của cô. “Để tôi giúp cô mặc áo. Cô không thể quay về trang viên trong tình trạng xộc xệch này được.”

“Dù sao thì,” cô nhạo báng chua cay, “cũng phải tôn trọng chuẩn mực một chút.” Cô nhắm tịt mắt trong lúc anh kéo áo xống của cô về đúng vị trí, buộc lại áo lót và cài móc áo nịt cẩn thận.

Anh vừa buông tay ra là Lillian đứng phắt lên như con hươu bị giật mình lao ra cửa khu vườn bí ẩn. Nhưng cô xấu hổ khi không thể tìm ra cánh cửa

đằng sau đám dây thường xuân dày đặc rũ xuống bức tường. Cô đưa tay quờ quạng sau đám dây leo xanh um, làm gãy hai cái móng tay khi lần tìm nắm nắm cửa.

Westcliff bước tới đứng sau cô, đặt tay lên eo cô, dễ dàng giữ lấy cô để cô không thể ẩn anh ra. Anh kéo cô sát lại thì thào vào tai cô, “Giận vì tôi suýt nữa đã làm tình với cô hay vì tôi đã không làm thế?”

Lillian liếm đôi môi khô khốc. “Tôi giận vì ngài không thể quyết định ngài muốn làm gì với tôi, đồ đạo đức giả đáng tởm.” Cô kết thúc câu nhiếc móc bằng một cú thúc mạnh vào be sườn anh.

Westcliff không hề hấn gì sau cú đánh của cô. Anh buông cô ra và với tay mở cánh cửa bị che kín với vẻ vừa lịch sự vừa giễu cợt, rồi nhìn cô vùng thoát khỏi khu vườn bí ẩn.

Chương 15

Lillian rời khỏi vườn bướm rồi, Marcus cố gắng dập tắt đam mê. Anh gần như hoàn toàn mất kiểm soát trước Lillian, suýt nữa chiếm lấy cô ngay trên nền đất như một gã vũ phu mất trí. Tia nhận thức giúp anh không cưỡng đoạt cô chỉ yếu ớt, leo lét như ngọn đèn treo trước gió. Một cô gái ngây thơ, con gái một vị khách của anh... Chúa lòng lành, anh đã phát điên.

Marcus thần thờ đi trong khu vườn, cố gắng phân tích tình huống mà anh không bao giờ nghĩ mình sẽ rơi vào. Nhớ lại vài tháng trước anh đã châm chọc Simon Hunt vì thấy bạn mình đam mê cô vợ Annabelle Peyton một cách thái quá. Trước đây anh không hiểu sao si mê lại có sức mạnh ghê gớm đến thế, nhưng giờ thì anh đã cảm nhận được sức mạnh đó. Lý trí không kéo nổi anh ra khỏi cơn say này. Dường như anh đã mất sáng suốt.

Marcus không còn nhận ra mình trong những phản ứng trước Lillian. Chưa từng có ai tạo cho anh cảm giác bùng nổ như này, sống dậy như này, cứ như thể sự hiện diện của cô đánh thức tất cả giác quan của anh. Cô hút hồn anh. Cô làm anh cười. Cô khuấy động tâm can anh đến mức anh không chịu nổi. Anh chỉ ước được nằm bên cô để ngọn lửa khao khát trong anh dịu lại. Song phần lý trí còn sót lại đã nói cho anh hay nhận xét của mẹ anh về hai cô gái nhà Bowman không ngoa chút nào. “Hai cô này khá lắm thì chỉ trau chuốt được chút phong thái bên ngoài,” lão bá tước phu nhân đã nói, “còn bản chất bên trong thì chắc chắn không đời nào thay đổi được. Cả hai đều khó mà uốn nắn cho ra hồn. Nhất là cô chị. Biến cô ta thành một quý cô còn khó hơn biến vàng giả thành vàng thật. Có phải chết thì cô ta cũng nhất quyết không thay đổi bản chất đâu.”

Nhưng thật kỳ lạ vì Marcus bị cô gái kia thu hút một phần bởi lý do đó. Sức sống tràn trề trong cô, cái tôi không chịu thỏa hiệp trong cô, tất cả tác động

lên anh như ngọn gió tươi mát ùa vào căn nhà ngọt ngào. Tuy nhiên, anh sẽ là kẻ gian dối, chưa kể tới bất công, nếu còn tiếp tục quan tâm tới Lillian khi biết rõ chuyện giữa họ sẽ chẳng đi đến đâu. Dù cho vô cùng khó khăn, anh cũng phải để cô yên, như cô đã yêu cầu.

Quyết định đó lẽ ra phải mang lại cho anh chút bình yên, nhưng anh không hề thấy bình yên.

Trong tâm trạng ủ ê suy tư, anh rời khu vườn đi về trang viên. Anh không còn hứng thú ngắm cảnh, song vẫn nhận thấy khung cảnh tuyệt đẹp xung quanh có phần quạnh hiu, ảm đạm, như thể anh đang nhìn đời qua tấm kính ám bụi. Không khí trong nhà có vẻ ngọt ngào và u ám. Anh có cảm giác sẽ không bao giờ thoải mái trở lại. Marcus tự rửa xả mình vì những ý nghĩ ủy mị rồi đi thẳng vào phòng làm việc, mặc dù anh đang rất cần thay quần áo. Anh bước vào phòng thì thấy Simon Hunt đang ngồi bên bàn làm việc say sưa nghiên cứu một chồng giấy tờ pháp lý.

Thấy bạn, Hunt mỉm cười và định đứng lên.

“Đừng khách sáo,” Marcus vội vã nói, ra hiệu cho anh ngồi yên. “Tôi chỉ muốn liếc qua chỗ bưu kiện buổi sáng.”

“Anh cứ đùa,” Hunt vừa nhận xét vừa ngồi xuống. “Nếu là về hợp đồng xưởng đúc thì tôi vừa viết thư cho cố vấn pháp luật...”

“Không phải cái đó.” Marcus cầm thư lên, xé phong bì xem qua thì thấy đó là thiệp mời.

Hunt chăm chú quan sát bạn. Lúc sau anh hỏi, “Anh đã thỏa thuận được với Thomas Bowman chưa?”

Marcus lắc đầu. “Ông ta có vẻ chấp nhận đề nghị mở chi nhánh ở Anh tôi đưa ra. Tôi thấy việc đi đến thỏa thuận không có vấn đề gì đâu.”

“Vậy là có chuyện với cô Bowman rồi phải không?”

“Sao anh hỏi vậy?” Marcus cau có hỏi lại.

Hunt đưa mắt chế giễu, ra chiều lý do quá hiển nhiên.

Marcus chậm chạp ngồi xuống ghế ở phía bên kia bàn làm việc. Hunt kiên nhẫn chờ đợi, sự im lặng không đòi hỏi của anh đem lại cho Marcus cảm giác có thể thoải mái giải bày tâm sự. Hunt luôn là người bạn đáng tin cậy trên cả hai phương diện làm ăn và giao du, song Marcus chưa từng đem chuyện tình cảm riêng tư ra tâm sự với bạn. Chuyện tình cảm của người khác thì có, nhưng chuyện của anh thì chưa bao giờ.

“Tôi thật mất trí khi mong muốn có được cô ấy,” cuối cùng anh nói, hướng mắt về tấm kính cửa sổ lấm bần gần đó. “Chúng tôi sẽ làm trò cười cho thiên hạ. Không ai có thể tưởng tượng nổi cặp nào dị hợm hơn thế.”

“À, anh đã từng nói, ‘hôn nhân là chuyện trọng đại không thể để cảm xúc phù phiếm quyết định được’.”

Marcus quắc mắt. “Tôi chưa nói cho anh biết là tôi rất ghét cái kiểu anh nhại lại trước mặt tôi mấy câu tôi từng nói hay sao?”

Hunt cười. “Sao thế? Vì anh không muốn làm theo lời khuyên của chính mình à? Westcliff, tôi buộc lòng phải nói thật là nếu lúc trước tôi lưu ý đến tư vấn của anh trong việc cưới Annabelle, thì đó là sai lầm lớn nhất trong đời tôi đấy.”

“Vào thời điểm đó cô ấy là một lựa chọn không khôn ngoan,” Marcus làm bầm. “Chỉ sau này cô ấy mới chứng tỏ mình xứng đáng với anh.”

“Nhưng ngay lúc này anh phải thừa nhận rằng tôi đã quyết định đúng đắn.”

“Phải,” Marcus buộc phải thừa nhận. “Nhưng tình cảnh của tôi thì không thể làm như anh được.”

“Tôi thì thiên về quan điểm chọn vợ nên dựa vào bản năng là chính.”

Câu nói như gáo nước lạnh giội vào mặt Marcus. Anh nhìn Hunt chăm chăm như thể bạn mình vừa phát điên. “Chúa ơi, này anh bạn, mục đích của trí tuệ chẳng phải là giúp chúng ta thoát khỏi hành động bản năng sao?”

“Anh dựa vào bản năng suốt còn gì,” Hunt bác lại.

“Không phải lúc cần những quyết định liên quan đến hạnh phúc cả đời. Và dù tôi có cảm tình với cô Bowman thì khác biệt giữa hai chúng tôi sẽ chỉ đem lại khổ đau cho cả hai mà thôi.”

“Tôi biết sự khác biệt giữa hai người,” Hunt khẽ nói. Khi hai ánh mắt gặp nhau, có điều gì đó trong mắt Hunt nhắc cho Marcus nhớ rằng bạn anh là con trai ông bán thịt đã thoát khỏi giai cấp trung lưu và tạo dựng gia tài từ hai bàn tay trắng. “Tin tôi đi, tôi hiểu những thách thức cô Bowman sẽ phải đối mặt khi ở vị trí đó. Nhưng nếu cô ấy sẵn lòng đón nhận thì sao? Nếu cô ấy sẵn sàng thay đổi thật sự?”

“Cô ấy không thể.”

“Anh võ đoán rằng cô ấy không thể thích nghi là thiếu công bằng với cô ấy. Không phải nên cho người khác cơ hội chứng tỏ hay sao?”

“Trời đất ơi, Hunt, tôi không cần kiểu động viên quái quỷ thế đâu.”

“Vậy anh cần tôi tán đồng quan điểm của anh một cách mù quáng chứ gì?” Hunt chế nhạo. “Thế thì anh nên tìm ai đó cùng giai cấp với anh mà xin lời khuyên.”

“Không có gì liên quan đến giai cấp ở đây cả,” Marcus cúi kính, phật ý vì Hunt đã ám chỉ nguyên nhân anh phản đối Lillian là do thói trường giả của anh.

“Phải, không liên quan,” Hunt điềm nhiên tán thành, rời khỏi bàn làm việc. “Đây là một cuộc tranh luận vô bổ. Tôi nghĩ phải có lý do khác để anh quyết tâm không theo đuổi cô ấy. Lý do nào đó anh sẽ không thú nhận với tôi, hay thậm chí là với chính anh.” Hunt đi ra cửa, rồi ngừng lại, liếc mắt tinh quái. “Có điều, nếu anh đã để tâm tới chuyện này thì chắc hẳn anh cũng nhận ra sự quan tâm St. Vincent dành cho cô ấy không chỉ là vui chơi qua đường.”

Câu nói khiến Marcus chú ý ngay lập tức. “Nhảm nhí. St. Vincent chưa từng hứng thú với cô nào ngoài phạm vi giường ngủ.”

“VẬY mà mới đây một nguồn tin đáng tin cậy cho tôi hay cha anh ta đã bán đồ bán tháo mọi thứ có thể bán. Bao nhiêu năm trời ăn xài phung phí và đầu tư vô tội vạ đã ngốn cạn két tiền nhà họ - và St. Vincent chẳng chóng thì chày sẽ không còn nhận được khoản trợ cấp hàng năm. St. Vincent cần tiền. Thế nên khát khao có một cậu con rể quý tộc của nhà Bowman sẽ không thoát khỏi mắt anh ta đâu.” Hunt nấn ná một lúc mới nói tiếp, “Cô Bowman thích hợp làm vợ quý tộc hay không tôi không cần biết, nhưng rất có thể cô ấy sẽ lấy St. Vincent. Và nếu đúng như vậy, khi anh ta kế thừa tước hiệu, cô ấy sẽ trở thành nữ công tước. Cũng may cho cô ấy khi St. Vincent không bận tâm tới chuyện cô ấy có phù hợp với vị trí đó hay không.”

Marcus cúi bản nhìn Hunt. “Tôi sẽ nói chuyện với ông Bowman,” anh hậm hực. “Một khi tôi nói cho ông ta nghe về quá khứ của St. Vincent thì ông ta sẽ ngăn cản mối quan hệ này.”

“Tùy anh thôi... nếu anh nghĩ ông ta sẽ nghe theo. Tôi thì tôi đoán ông ta

không làm thế đâu. Có con rể là công tước, dù là một công tước rỗng túi, thì cũng đâu phải mồi tộ cho nhà buôn xà phòng đến từ New York.”

Chương 16

Ai để ý một chút sẽ nhận thấy hai tuần tiệc tùng vừa rồi ở trang viên Stony Cross, ngài Westcliff và cô Lillian Bowman đã cố gắng tránh mặt nhau bất cứ khi nào có thể. Còn ngài St. Vincent và cô thì ngày càng thân thiết trong những buổi khiêu vũ, cắm trại, tiệc nước làm sôi động những ngày thu êm ả ở Hampshire.

Có mấy sáng lão bá tước phu nhân Westcliff kè kè bên cạnh hai chị em. Bà chỉ bảo, hướng dẫn và cố gắng dạy cho họ phong thái của giới quý tộc nhưng cũng chỉ công cốc. Quý tộc không bao giờ tỏ ra nhiệt tình, họ chỉ quan tâm có chừng mực. Quý tộc dùng ngữ điệu để diễn đạt ý mình. Quý tộc sẽ nói “quyến thuộc” hoặc “họ hàng” chứ không nói “bà con”. Và họ sẽ dùng cụm “ngài có thể vui lòng” thay vì hỏi “ngài có thể”. Chưa hết, một quý cô phải khéo léo dùng ẩn ý để diễn đạt điều mình nghĩ thay vì nói thẳng ra.

Nếu lão bá tước phu nhân có thích ai hơn trong hai chị em thì người đó chắc chắn là Daisy vì Daisy cho thấy cô tiếp thu quy tắc hành xử cổ lỗ sĩ của giới quý tộc tốt hơn chị mình rất nhiều. Trái lại, Lillian không hề giấu giếm sự khinh miệt đối với những quy tắc xã giao mà cô cho là hoàn toàn vớ vẩn. Tại sao không được đẩy chai vang đỏ trên bàn hay đơn giản là đưa thẳng cho người khác, miễn sao chai rượu đến đúng chỗ cần đến? Tại sao có quá nhiều chủ đề bị cấm đoán, trong khi cứ phải nhai đi nhai lại mấy chủ đề mà cô chẳng mấy may hứng thú? Tại sao phải đi đứng từ tốn chứ không được sải bước mạnh mẽ, và tại sao một quý cô cứ phải hòa theo ý kiến của đàn ông chứ không được đưa ra ý kiến của riêng mình?

Cô cảm thấy nhẹ lòng khi ở cùng St. Vincent. Hắn có vẻ không bận tâm tới tính nét trái khoáy hay lời ăn tiếng nói của cô. Hắn thích tính bộc trực của

cô và phỉ nhổ lên mọi lễ nghi phép tắc. Ngay cả cha hắn, Công tước Kingston, cũng bị St. Vincent đem ra chế nhạo. Công tước có vẻ không biết cách trét kem đánh răng vào bàn chải, hay mặc nịt bút tất, vì những việc như thế luôn có người hầu làm thay ông. Lillian không thể nhịn cười khi nghe kể về cuộc sống được chăm bẵm từng li từng tí như thế, cô khiến St. Vincent đoán già đoán non trong nỗi khiếp sợ đầy mĩa mai về cuộc sống hủ lậu của cô ở Mỹ, nơi người ta sống trong căn nhà được phân biệt bằng *một con số* đáng sợ gắn trên cửa, hoặc phải tự chải đầu và cột dây giày.

St. Vincent là người dễ bắt chuyện nhất mà Lillian từng gặp. Tuy nhiên ẩn sau vẻ hào hoa lịch lãm của hắn là một tâm hồn sắt đá không thể chạm tới được, tâm hồn của những kẻ rất lạnh lùng. Mà cũng có thể là những kẻ vô cùng cảnh giác. Trực giác mách bảo Lillian dù con người nào ẩn bên trong tạo vật tao nhã kia thì cô cũng sẽ không bao giờ hiểu được. Hắn đẹp mã và bí hiểm như một con nhân sư.

“St. Vincent cần cưới một cô gái giàu có,” Annabelle thông báo với nhóm gái ế vào một chiều nọ, khi cả nhóm đang ngồi vẽ dưới tán cây. “Theo lời Hunt thì cha ngài St. Vincent, tức công tước, sẽ cắt trợ cấp hàng năm của tử tước trong nay mai vì ông ta đã cạn tiền. Chị e rằng St. Vincent sẽ chẳng được thừa kế gì nhiều.”

“Nếu họ hết sạch tiền thì sao nhỉ?” Daisy hỏi, cây bút chì múa may trên tờ giấy phác họa cảnh vật xung quanh. “Liệu St. Vincent có bán một số bất động sản và của cải khi anh ta trở thành công tước không?”

“Cũng còn tùy,” Annabelle đáp, nhặt một chiếc lá màu hổ phách lên và nhìn ngắm từng gân lá. “Nếu hầu hết tài sản anh ta thừa kế là theo thứ tự pháp luật, thì câu trả lời là không. Nhưng em không cần lo anh ta sẽ trở thành ăn mày đâu - có nhiều gia đình sẵn sàng đền bù hậu hĩnh cho tử tước nếu anh ta chịu lấy con gái họ.”

“Ví dụ như nhà em,” Lillian chua chát nói.

Annabelle vừa nhìn bạn triu mến vừa nói, “Cô bạn của tôi ơi... ngài St. Vincent đã đã động gì với em về những ý định của anh ta chưa?”

“Không một lời.”

“Anh ta có thử...”

“Trời đất, không có.”

“Vậy thì anh ta định cưới em rồi,” Annabelle chắc chắn đến đáng sợ. “Nếu anh ta chỉ vui qua đường thì em đã tiêu tùng từ lâu.”

Chỉ có tiếng lá khô trên cây xào xạc và tiếng sột soạt từ cây viết chì chằm chằm của Daisy chen vào không khí im lặng bao trùm sau câu nói của Annabelle.

“Chị sẽ làm g...gì nếu ngài St. Vincent cầu hôn chị?” Evie hỏi, nhìn Lillian qua mép hộp màu nước bằng gỗ cô kẹp trên đùi để dùng thay giá vẽ.

Lillian vô tư bứt đám cỏ mỏng manh dưới chân. Rồi cô dừng lại ném dùm cỏ đi khi bất chợt nhận ra hành động đó giống hệt hành động của Mercedes, bà có thói quen giật xé đồ mỗi khi lo âu. “Tất nhiên chị sẽ nhận lời,” cô nói. Cả ba người kia nhìn Lillian có phần ngạc nhiên. “Sao lại không chứ?” cô xù lông nhím. “Mọi người không biết thời buổi này còn sót lại bao nhiêu công tước hả? Theo bản báo cáo quý tộc của mẹ thì chỉ còn vồn vẹn hai mươi chín người trên đất Anh này thôi đấy.”

“Nhưng ngài St. Vincent là kẻ bám váy phụ nữ trơ trẽn,” Annabelle nói. “Chị không thể hình dung nổi làm vợ anh ta thì em sẽ chịu đựng tính cách đó ra sao.”

“Tất cả các đức ông chồng đều không chung thủy, không theo cách này thì

cách khác,” Lillian ra vẻ phớt tỉnh, nhưng giọng cô hơi lên gân và có phần gắt gỏng.

Đôi mắt xanh của Annabelle dịu dàng đầy cảm thông. “Chị không tin như thế.”

“Mùa hội tiếp theo còn chưa đến,” Daisy nói, “và giờ có nữ bá tước đứng ra bảo trợ thì chúng ta sẽ có nhiều cơ hội hơn năm trước. Chị không việc gì phải lấy ngài St. Vincent nếu chị không muốn - mặc kệ những gì mẹ nói đi.”

“Chị muốn lấy anh ta.” Lillian mím môi đầy bướng bỉnh. “Thú thực là chị *thèm* cái ngày St. Vincent và chị tham dự một bữa tối với tư cách vợ chồng công tước Kingston... bữa tối mà Westcliff cũng sẽ có mặt, và chị sẽ được vào phòng dạ yến trước anh ta vì tước hiệu của chồng chị cao hơn của bá tước. Chị sẽ khiến Westcliff cảm thấy tiếc nuối. Chị sẽ khiến anh ta phải ước...” Lillian ngưng bật vì nhận ra giọng cô quá gay gắt và trái với lòng mình. Cô ngồi thẳng người lại, mắt nhìn xa xăm, rồi giật mình khi bàn tay nhỏ nhắn của Daisy đặt lên vai.

“Có lẽ đến lúc đó chị lại không thích thế nữa,” Daisy thì thầm.

“Có lẽ thế,” Lillian buồn bã tán thành.

Buổi chiều hôm sau lãnh địa gần như không có một ai vì phần lớn các quý ông đi tham dự buổi đua ngựa trong vùng, để cá cược, uống rượu, và hút thuốc cho hả hê. Các quý bà ngồi xe ngựa vào làng tham dự lễ hội truyền thống có sự góp mặt của một đoàn biểu diễn lưu động Luân Đôn. Các quý bà quý cô lũ lượt kéo nhau rời lãnh địa vì họ rất hào hứng với những vở hài kịch và tiết mục biểu diễn âm nhạc. Annabelle, Evie, và Daisy đều thuyết phục Lillian đi với họ nhưng cô từ chối. Máy trò hề của đám biểu diễn dạo không hấp dẫn cô. Cô không muốn phải đứng xem họ rồi cố nặn ra một nụ cười. Cô chỉ muốn được đi dạo một mình... cứ đi mãi, đi cho đến khi mệt rã rời, không thể nghĩ ngợi gì nữa.

Một mình cô tản bộ ra sau vườn, theo con đường dẫn tới đài phun nước nàng tiên cá như món trang sức đặt giữa bãi đất trống lát đá. Hàng rào gần đó phủ đầy hoa đậu tía, trông như được chụp những chiếc giỏ tích màu hồng lên trên. Ngồi bên đài phun, Lillian nhìn chăm chăm mặt nước sủi bọt. Cô không biết có người đang tiến lại cho đến khi nghe thấy giọng nói khe khẽ từ phía con đường.

“May quá, tôi tới đây là tìm được cô liền.”

Lillian mỉm cười ngược lên nhìn ngài St. Vincent. Mái tóc màu hổ phách ánh lên trong nắng hanh vàng. Màu tóc đặc trưng của chủng người Anglo-Saxon, nhưng đường nét sắc cạnh của xương gò má và cái miệng đầy đặn gợi cảm lại là nét đẹp lạ, khiến hẳn trở nên đặc biệt quyến rũ.

“Ngài không đi xem cuộc đua sao?” Lillian hỏi.

“Lát nữa. Tôi muốn nói chuyện với cô trước.” St. Vincent đưa mắt nhìn khoảng trống bên cạnh cô. “Liệu tôi có thể ngồi chứ?”

“Nhưng ở đây chỉ có hai chúng ta,” cô nói. “Chẳng phải ngài luôn khẳng khẳng là tôi phải có người giám hộ sao?”

“Hôm nay tôi đổi ý.”

“Ồ.” Cô cong môi mỉm cười rụt rè. “Nếu thế thì mời ngài ngồi.” Cô đỏ mặt vì nhớ ra mình đang ngồi đúng nơi đêm hôm trước nhìn thấy tiểu thư Olivia và ông Shaw ôm hôn đắm đuối. Tia sáng lóe lên trong mắt St. Vincent cho thấy hẳn có vẻ cũng nhớ lại sự kiện đó.

“Cuối tuần này,” hẳn nói, “chuỗi tiệc kết thúc... và mọi người sẽ quay về Luân Đôn.”

“Ngài hẳn phải rất mong chờ được quay về cuộc sống cuồng nhiệt ở thành thị,” Lillian nhận xét. “Với một kẻ trác táng thì hành vi của ngài lại thuần nhả lạ thường.”

“Những kẻ chơi bời trác táng như chúng tôi thỉnh thoảng cũng cần nghỉ ngơi chứ. Cứ chơi bời trác táng mãi cũng chán.”

Lillian cười. “Thưa ngài, dù ngài có trác táng hay không, tôi cũng rất vui vì được làm bạn với ngài trong mấy ngày qua.” Khi thốt lên mấy lời đó, cô ngạc nhiên nhận ra đó là sự thật.

“VẬy cô coi tôi là bạn,” hẳn êm ái nói. “Tốt quá.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi muốn tiếp tục gặp gỡ cô.”

Tim cô đập thành thịch. Dù đó không phải là điều cô chưa từng nghĩ tới, song cô vẫn cảm thấy bất ngờ. “Ồ Luân Đôn?” cô hỏi.

“Nơi nào có cô. Cô có đồng ý không?”

“Ồi, tất nhiên là, tôi... tôi đồng ý.”

Khi hẳn mỉm cười nhìn Lillian với ánh mắt thiên thần sa ngã, cô buộc phải tán thành quan điểm của Daisy về sức quyến rũ khôn cưỡng của St. Vincent. Hẳn trông giống một kẻ sinh ra để gây tội lỗi... một kẻ có thể biến tội lỗi của mình thành một thứ thú vị mà nạn nhân không buồn bận tâm cái giá phải trả.

St. Vincent chậm rãi đưa tay chạm lên người cô, ngón tay hẳn lướt trên vai

cô rồi dừng ở cổ. “Lillian, tình yêu của tôi. Tôi sẽ xin phép cha em cho tôi được tìm hiểu em.”

Cô thở đút quãng trước đôi bàn tay vuốt ve âu yếm của hắn. “Tôi không phải là nữ thừa kế duy nhất ngài có thể theo đuổi mà.”

Ngón tay hắn mơn trớn trên hõm má mềm mại của cô, hàng mi nâu đen hơi khép lại. “Phải,” hắn thẳng thắn trả lời. “Nhưng em là người thú vị nhất. Em biết phần lớn đám phụ nữ đều chán ngắt mà. May ra chỉ có lúc ở trên giường là thú vị thôi.” Hắn xích lại gần hơn, lời thì thầm của hắn sưởi ấm đôi môi cô. “Tôi dám chắc em cũng sẽ rất thú vị cả lúc trên giường.”

À, đây rồi, Lillian uể oải nghĩ - bước tiến được chờ đợi từ lâu - và rồi suy nghĩ của cô rối tung khi miệng hắn nhẹ nhàng vuốt ve miệng cô. Hắn hôn như thể hắn là người đầu tiên khám phá cô, dụ dỗ cô bằng nụ hôn từ tốn nhưng vô cùng thành thạo. Tuy không có mấy kinh nghiệm, Lillian vẫn cảm nhận được nụ hôn được trui rèn về kỹ năng nhiều hơn là xúc cảm. Song các giác quan bị choáng ngợp của cô dường như không bận tâm tới điều đó khi miệng hắn nhẹ nhàng lôi kéo cô vào cuộc chơi và cô chỉ còn cách đáp lại. Hắn tạo cho cô khoái cảm bằng nụ hôn không chút vồn vã, cho đến khi cô thở hổn hển vào môi hắn và yếu ớt ngoảnh mặt đi.

Hắn lướt tay trên bầu má nóng rực của cô, nhẹ nhàng ép đầu cô vào bờ vai mình. “Tôi chưa từng tán tỉnh một ai cả,” hắn thì thầm, môi mơn man bên tai cô. “Chưa hề tán tỉnh vì những mục đích cao đẹp.”

“Ngài khởi đầu tốt đấy chứ,” cô chỉ nhìn áo hắn mà nói.

Hắn vừa cười vừa buông cô ra, tia nhìn ấm áp lướt xuống khuôn mặt đỏ bừng của cô. “Em thật đáng yêu,” hắn ôn tồn nói, “và hấp dẫn nữa chứ.”

Và giàu có nữa, cô thầm bổ sung. Nhưng hắn đang làm rất tốt công việc thuyết phục cô rằng hắn ham muốn cô không chỉ vì lý do tài chính. Cô đánh

giá cao điều đó. Cô gượng cười nhìn chăm chăm gã thanh niên bí ẩn nhưng quyền rũ rất có thể sẽ trở thành chồng mình. *Thưa lệnh bà*, cô nghĩ. Westcliff sẽ phải gọi cô như thế, một khi St. Vincent thừa kế tước hiệu. Lúc đầu cô sẽ là phu nhân St. Vincent, và sau đó là nữ công tước Kingston. Cô sẽ có địa vị xã hội cao hơn Westcliff, và cô sẽ không bao giờ cho phép anh quên chuyện đó. *Thưa lệnh bà*, cô lặp lại, tự an ủi mình bằng vản điệu đó. *Thưa lệnh bà...*

Sau khi St. Vincent rời đi tham dự cuộc đua, Lillian thơ thẩn quay lại trang viên. Việc tương lai cuối cùng đã được định hình lẽ ra phải giúp cô thấy nhẹ nhõm, vậy mà lòng cô lại nặng trĩu với mong mỏi thật khẩn tâm kia. Cô vào nhà, bên trong yên tĩnh vắng lặng. Mấy tuần vừa rồi Lillian đã quen với không khí tấp nập người qua kẻ lại nơi này nên giờ đây cảm giác đi qua sảnh vào vắng ngắt thật lạ kỳ. Hành lang im ắng, thỉnh thoảng mới có người hầu xen vào không gian thanh tĩnh.

Lillian dừng lại trước thư viện, đưa mắt nhìn vào bên trong. Không có ai cả. Cô bước vào căn phòng mời gọi với trần hai tầng những kệ sách chứa hơn mười nghìn cuốn. Không khí có mùi giấy da dễ chịu: da bê, da cừu, da dê đủ cả. Một khoảng tường nhỏ không có sách treo đầy bản đồ và tranh in khắc. Cô quyết định tìm cho mình một cuốn sách, một tập thơ nhẹ nhàng hoặc một cuốn tiểu thuyết diễm tình. Tuy nhiên, đứng trước cơ man gáy sách bọc da, thật khó mà biết tiểu thuyết xếp ở đâu.

Khi xem qua những khung kệ, Lillian thấy có hàng dãy sách lịch sử, mỗi dãy chất đầy sách đủ đê bẹp cả một con voi. Tiếp đó là át lát, rồi một dãy sách toán học có khả năng chữa trị ca mắt ngủ tòi tệ nhất. Gần cuối một bức tường có chiếc tủ ly lấp trong hộc để ngang hàng với kệ sách. Trên tủ có một khay chạm khắc lớn bằng bạc, trên khay là những chai rượu đầy cảm dỗ. Cái chai xinh xắn nhất là chai thủy tinh đúc hình chiếc lá chứa lưng lưng thứ rượu trong veo. Cô bị thu hút ngay vào trái lê trong chai.

Lillian cầm chai rượu lên xem xét thật kỹ rồi khẽ lắc lắc. Trái lê nổi lên

xoay tròn cùng rượu trong chai. Một trái lê vàng được bảo quản hoàn hảo. Đây ắt hẳn là loại nước mà người Pháp gọi là eau-de-vie... “nước của sự sống”, loại brandy không màu được chưng cất từ nho, mận, hoặc trái com cháy. Mà hình như còn có cả lê nữa.

Lillian bứt rứt muốn ném thử thức uống hấp dẫn kia, nhưng quý cô không bao giờ được phép uống rượu mạnh. Nhất là uống một mình trong thư viện. Nếu có ai trông thấy thì sẽ thật mất mặt. Có điều tất cả các quý ông đều đã đi xem đua ngựa, các quý bà quý cô thì vào làng cá, còn người hầu thì được nghỉ gần hết.

Cô liếc ra hành lang không một bóng người, rồi nhìn chai rượu hấp dẫn khôn cưỡng. Đồng hồ hồi hải tích tắc đếm nhịp thời gian giữa bầu thình lạng. Bỗng nhiên giọng nói của St. Vincent vang lên trong tâm trí cô... *Tôi sẽ xin phép cha em cho tôi được tìm hiểu em.*

“Ồi, khôn nạn thật,” cô làm bằm, cúi xuống tìm ly trong ngăn kéo tủ.

Chương 17

“Thưa ngài.”

Nghe giọng ông quản gia, Marcus khẽ cau mày ngược lên. Anh đã làm việc suốt hai giờ để chỉnh sửa bản kiến nghị sẽ đệ trình trước Nghị viện vào cuối năm của một hội đồng mà anh đồng ý phụng sự. Bản kiến nghị này một khi được chấp thuận sẽ mang lại những cải thiện lớn về nhà cửa, đường sá, và hệ thống thoát nước ở Luân Đôn cũng như khu vực phụ cận.

“Sao vậy, Salter,” anh cộc cằn hỏi, không hài lòng vì bị quấy rầy. Tuy nhiên, vị quản gia già cũng biết không nên quấy rầy anh khi đang làm việc trừ khi có chuyện thật sự quan trọng.

“Thưa ngài... có một chuyện tôi nghĩ ngài sẽ muốn biết.”

“Chuyện gì vậy?”

“Liên quan đến một vị khách của chúng ta, thưa ngài.”

“Ông đừng úp úp mở mở nữa,” Marcus nói, cảm thấy bực mình vì vẻ rụt rè của lão quản gia. “Ai vậy? Và anh ta đã làm gì?”

“Tôi e rằng người đang được nói đến ở đây là ‘cô ta’, thưa ngài. Một người hầu vừa thông báo cho tôi rằng anh ta thấy cô Bowman trong thư viện, và cô ấy... không được khỏe lắm.”

Marcus đứng bật dậy khiến cái ghế thiếu chút nữa thì đổ nhào. “Cô Bowman nào?”

“Tôi không rõ, thưa ngài.”

“Ông nói ‘không khỏe lắm’ là sao? Có ai ở cùng cô ấy không?”

“Tôi nghĩ là không, thưa ngài.”

“Cô ấy có bị thương không? Cô ấy bệnh à?”

Salter khỏ sở nhìn chủ nhân. “Cũng không, thưa ngài. Chỉ là... không khỏe lắm.”

Vì không muốn phí thời gian cho mấy câu hỏi chẳng đi đến đâu nữa, Marcus chửi thề rồi đi như chạy tới thư viện. Chuyện quái gì có thể xảy ra cho Lillian và em cô ấy? Lòng anh như có lửa đốt.

Trong lúc anh vội vã chạy qua hành lang, những ý nghĩ linh tinh cứ ồ ạt xuất hiện trong đầu anh. Ngôi nhà dài hàng dặm với không biết bao nhiêu là phòng ốc này bỗng trở nên thật âm u khi khách khứa đi hết. Một ngôi nhà cổ bẽ thế mang vẻ xa cách của một khách sạn. Ngôi nhà như thế này cần tiếng hò hét vui sướng của trẻ con vang vọng khắp các hành lang, đồ chơi bộn bề trên sàn phòng khách, và tiếng vĩ cầm réo rắt phát ra từ phòng nhạc. Những nét vẽ nguệch ngoạc trên tường, những bữa trà có bánh tạc nhân mứt dẻo, những chiếc vòng đồ chơi lăn tròn trên hàng hiên sau nhà.

Cho đến tận lúc này Marcus chưa bao giờ nghĩ đến hôn nhân mà không gắn liền với trách nhiệm duy trì dòng họ Marsden. Nhưng dạo này anh linh cảm tương lai của mình sẽ có thay đổi lớn. Có thể nó sẽ là một khởi đầu mới - một cơ hội vun đắp tổ ấm mà anh chưa từng dám mơ tưởng. Anh giật mình nhận ra anh khao khát một gia đình như thế biết bao - anh không muốn chọn đại một cô gái. Anh không muốn kết hôn với bất kỳ cô gái nào mình đã gặp, nhìn thấy hoặc nghe nói tới... anh chỉ muốn người con gái hoàn toàn

đôi lập mẫu người anh nên muốn. Anh bắt đầu không quan tâm đến điều đó nữa.

Anh vừa nắm chặt tay vừa rảo bước. Đường đến thư viện như xa tít tắp. Anh bước qua ngưỡng cửa, tim đập thình thịch trong lồng ngực... thứ nhịp điệu không phải do rúng sức mà vì quá hoảng sợ. Cảnh tượng trước mắt khiến anh đứng khựng lại giữa căn phòng rộng lớn.

Lillian đứng trước một dãy sách, xung quanh là một đống sách nằm ngổn ngang. Cô đang rút những cuốn sách hiếm trên kệ xuống, hết cuốn này tới cuốn khác, cau mày xem xét từng cuốn rồi quẳng ra sau lưng không hề thương tiếc. Cô trông uể oải một cách kỳ quặc, như thể đang lơ dờ trôi dưới nước. Và tóc cô tuột khỏi kẹp. Rõ ràng cô không có vẻ ốm mệt. Mà trông...

Khi nhận ra có người tới, Lillian ngoảnh lại cười méo xẹo. “Ồ, ngài đó hả,” cô nói, giọng líu nhíu. Rồi cô quay lại với mấy kệ sách. “Tôi chả tìm được cái gì hay ho hết. Trong này toàn sách nhảm nhí...”

Marcus nhăn mặt lo lắng, tiến lại gần trong khi cô vừa tiếp tục huyền thuyên vừa tìm sách. “Không phải cuốn này... cuốn này cũng không... ôi không, không, không, cuốn này thậm chí không viết bằng tiếng Anh nữa...”

Marcus từ hoảng sợ chuyển sang tức giận, rồi lại từ tức giận chuyển sang buồn cười. Chết tiệt. Nếu anh cần thêm một bằng chứng nào chứng tỏ Lillian Bowman là người hoàn toàn không thích hợp cho anh thì đó chính là việc đang diễn ra trước mắt. Con dâu của dòng họ Marsden không bao giờ lén lút uống rượu trong thư viện để rồi say như mẹ anh vẫn nói là “biêng biêng”. Marcus nhìn chằm chằm vào đôi mắt nâu thẫm và khuôn mặt đồ lạng của cô. Anh thấy Lillian còn tệ hơn cả biêng biêng. Cô say bết nhè, bí tỉ, lử đử, say tràn cung mây.

Thêm nhiều cuốn sách bị ném tung lên không, có cuốn suýt trúng tai anh.

“Tôi có thể tìm giúp cô,” Marcus hòa nhã đề nghị, rồi đứng bên cạnh cô, “nếu cô nói cho tôi biết cô đang tìm cuốn nào.”

“Một cuốn nào đó lãng mạn. Có kết thúc hạnh phúc. Sách thì phải có kết thúc hạnh phúc chứ nhỉ?”

Marcus đưa tay chạm vào lọn tóc bung ra của cô, ngón tay anh lướt dọc theo những sợi tóc tơ óng ánh như xa tanh. Anh chưa từng nghĩ mình là người thích đụng chạm người khác, nhưng anh không thể không chạm vào cô mỗi khi họ ở gần nhau. Cảm giác thích thú trong từng cú chạm dù là nhỏ nhất làm anh rạo rức. “Không phải bao giờ cũng thế,” anh trả lời.

Lillian cười khùng khục. “Ngài đúng là người Anh nhỉ. Làm sao người Anh các ngài lại ưa chịu đựng, lại... lại...” cô nhìn cuốn sách trong tay, bị thu hút bởi dòng chữ mạ vàng trên bìa. “... vô cảm thế nhỉ?” cô lơ đãng nói nốt.

“Chúng tôi đâu có ưa chịu đựng.”

“Có, có đấy. Các ngài luôn từ chối tận hưởng.”

Lúc này Marcus đã dần quen với cảm giác vừa ham muốn vừa vui thích mà cô luôn biết cách khuấy động nơi anh. “Giữ niềm vui thích cho riêng mình đâu có gì là sai quấy.”

Lillian buông rơi cuốn sách đang cầm trong tay, quay lại đối mặt với anh. Vì quay người đột ngột nên cô lao đảo ngả về phía kệ sách, song Marcus đã kịp thời ôm eo cô để giữ cho cô không bị ngã. Đôi mắt nâu xéch mơ màng của cô sáng ngời như được rắc dải kim cương lấp lánh. “Chẳng mắc mớ gì đến riêng tư cả,” cô nói. “Sự thật là ngài không *muốn* hạnh phúc, bởi v...” cô khẽ nắc cụt. “Bởi vì nó sẽ tổn hại tới lòng tự tôn của ngài. Westcliff đáng thương.” Cô nhìn anh đầy cảm thông.

Lúc này Marcus chẳng mảy may quan tâm tới lòng tự tôn. Anh vịn tay vào kệ sách bên cạnh cô, choàng tay quanh người cô. Khi làn hơi thở của cô phả vào mặt anh, anh lắc đầu khẽ hỏi, “Cô bé... cô đã uống cái gì vậy?”

“Ồ...” Cô luồn người dưới cánh tay anh và nghiêng sang phía tủ kính cách đó vài mét. “Tôi sẽ cho ngài biết... thứ tuyệt diệu, tuyệt diệu... *đây*.” Cô tự hào lôi một chai brandy gần hết từ trong tủ ra. “Nhìn xem người ta làm cái gì này... một quả lê, ngay bên trong! Tài không?” Cô giở nắp chai rượu sát mặt, nheo mắt nhìn thứ quả bị giam cầm. “Lúc đầu không ngon lắm. Nhưng sau thì đỡ hơn. Tôi cho rằng thứ này ph” - thêm một tiếng nấc - “uống nhiều thì mới quen được.”

“Cô đã quen rồi thì phải,” Marcus nhận xét.

“Ngài sẽ không nói với ai chứ?”

“Không đâu,” anh trang nghiêm hứa. “Nhưng tôi sợ rằng sớm muộn gì họ cũng biết. Trừ khi chúng ta giã rượu cho cô trong vòng hai ba giờ nữa, trước khi mọi người quay về. Lillian, thiên thần của tôi... cô uống bao nhiêu rồi?”

Cô giở nắp chai lên cho anh xem, tay chỉ ở mức khoảng một phần ba tính từ đáy. “Lúc đầu rượu đầy tới *đây*. Tôi nghĩ vậy. Có thể thế, tôi không chắc lắm,” cô nhăn mặt buồn bã với chai rượu. “Giờ chỉ còn trái lê,” cô lắc lắc cái chai làm trái lê tứa nước quả. “Tôi muốn ăn trái lê,” cô nói.

“Không ăn được đâu. Nó được bỏ vào đây chỉ để tăng hương vị thôi - Lillian, đưa cái chai chét giấm đó cho tôi.”

“Tôi sẽ ăn trái lê.” Lillian vừa lão đảo né tránh anh vừa lắc chai điên cuồng. “Nếu tôi có thể lấy nó ra...”

“Không lấy ra được đâu. Không thể.”

“Không thể?” cô chế giễu, lão đảo trước mặt anh. “Ngài có đám người hầu có thể moi óc bê ra, vậy mà họ không thể lấy một trái lê bé xíu trong chai ra sao? Tôi không tin đâu. Kêu ai đó tới đây - huýt gió một cái thôi, và - ồ, tôi quên mất. Ngài không biết huýt gió.” Cô nhìn anh chằm chằm, mắt nheo lại quan sát miệng anh. “Đó là điều ngu xuẩn nhất mà tôi từng nghe. Ai mà chả biết huýt gió chứ. Tôi sẽ dạy cho ngài. Ngay bây giờ. Chu môi lại. Như thế này. Chu lại... thấy chưa?”

Marcus đỡ cô khi cô đứng không vững. Lúc anh nhìn xuống cặp môi chúm chím đáng yêu của cô, một cảm giác ấm áp xâm chiếm trái tim anh, nhấn chìm hết mọi đắn đo e ngại trong anh. Lạy Chúa, anh mệt mỏi vì phải đấu tranh với khao khát giành lấy cô lắm rồi. Chiến đấu với xúc cảm mãnh liệt như thế đã làm anh kiệt sức. Tựa như lúc ta cố gắng nín thở.

Lillian nghiêm túc nhìn anh, tỏ vẻ không hiểu tại sao anh lại không chịu làm theo. “Không, không, không phải vậy. Thế này mới đúng.” Chai rượu rơi xuống thảm. Cô đưa tay lên nắn môi anh. “Đặt lưỡi trên hàm răng và... chỉ cần chỉnh lưỡi thôi, thật đấy. Nếu biết dùng lưỡi khéo léo thì ngài sẽ huýt gió” - cô tạm thời bị cắt ngang vì anh đã bao phủ miệng cô bằng một cái hôn ngắn đầy thèm khát - “rất giỏi. Thưa ngài, tôi không thể nói khi ngài...” Anh áp miệng anh lên miệng cô lần nữa, ngấu nghiến vị brandy ngọt lịm của cô.

Cô lả vào người anh, ngón tay luôn trong tóc anh, hơi thở nhẹ gấp gấp mơn man trên má anh. Ham muốn nhục cảm trào lên trong anh khi nụ hôn ép sâu hơn. Ký ức về buổi gặp gỡ trong khu vườn bí ẩn đã ám ảnh anh nhiều ngày qua... làn da mềm mại bên dưới bàn tay anh, bầu ngực nhỏ xinh, đôi chân đầy cảm dỗ. Anh muốn cảm nhận thân thể ấy quấn lấy anh, đôi tay bầu vào lưng anh, hai đầu gối ôm ghì quanh thắt lưng anh... cảm nhận cả bộ phận ẩm ướt trơn mượt khi anh đi vào trong cô.

Lillian lúi đầu lại nhìn anh bằng ánh mắt đầy băn khoăn, môi cô lóng ửng và

đỏ mọng. Tay cô trườn từ mái đầu xuống gò má anh, mon man những đường nét tinh tế trên làn da nóng hừng hực. Anh cúi đầu, dụi quai hàm vào lòng bàn tay trắng nhợt của cô. “Lillian,” anh thì thầm, “tôi đã cố tránh xa em. Nhưng tôi không thể làm thế được nữa. Hai tuần vừa qua, đã hàng ngàn lần tôi phải dẫn lòng không đến với em. Dù hàng ngàn lần tôi tự nhủ em không thích hợp...” Anh ngưng lại khi cô đột ngột quay ngang quay ngửa, ngoái đầu nhìn xuống sàn nhà. “Dù tôi có... Lillian, em có nghe tôi nói gì không? Em đang tìm cái quái gì vậy?”

“Trái lê của tôi. Tôi đánh rơi rồi, mà... kia, nó kia.” Cô vùng khỏi anh. Quỳ cả tứ chi xuống sàn, với lấy chai rượu nằm dưới ghế. Rồi cô ngồi phệt trên sàn, ôm khư khư cái chai trong lòng.

“Lillian, quên trái lê khôn kiếp ấy đi.”

“Làm sao mà nó vào trong ấy được, ngài có biết không?” Cô thử thọc ngón tay vào trong chai. “Không biết làm cách nào một trái lê to như thế lại lọt vừa cái lỗ bé xíu này nhỉ?”

Marcus nhắm mắt lại, cố xoa dịu ngọn sóng đam mê mãnh liệt trong anh, và giọng anh ùng ùng. “Người ta... người ta treo nó trên cây. Nụ hoa lớn lên... bên trong...” Anh hé mắt rồi lại khép lại khi thấy tay cô thọc sâu vào trong chai. “Lớn lên...” anh rảng tiếp tục, “tới khi trái chín.”

Lillian tỏ vẻ khá ấn tượng khi nghe điều này. “Thế hả? Tài quá, thông minh quá... một trái lê bên trong chai... ôi không.”

“Sao vậy?” Hàm răng Marcus nghiền chặt.

“Ngón tay tôi bị mắc kẹt rồi.”

Marcus mở mắt ra ngay lập tức. Anh điếng người khi thấy Lillian loay hoay với ngón tay bị kẹt.

“Tôi không rút ra được,” cô nói.

“Kéo mạnh ra.”

“Đau quá. Đau quá.”

“Kéo mạnh nữa đi.”

“Không được. Kẹt thật rồi. Tôi cần cái gì đó để bôi trơn. Ngài có ít dầu nhờn nào ở đây không?”

“Không.”

“Không có gì à?”

“Có lẽ điều này sẽ làm em bất ngờ, nhưng từ trước tới giờ chúng tôi chưa lúc nào cần dầu nhờn trong thư viện cả.”

Lillian cau mày nhìn anh. “Trước khi ngài bắt đầu chỉ trích, Westcliff, tôi muốn nói rõ là tôi không phải người đầu tiên kẹt ngón tay trong chai dầu. Việc này xảy đến với tất cả mọi người.”

“Vậy sao? Chắc em đang muốn ám chỉ người Mỹ phải không. Vì tôi chưa thấy người Anh nào toèng teng cái chai trên ngón tay bao giờ. Ngay cả kẻ táy máy.”

“Tôi không táy máy, tôi chỉ... ngài đi đâu thế?”

“Ngồi yên đó,” Marcus nói, rồi sải bước khỏi phòng. Ở hành lang anh thấy một người hầu đang đi lại phía mình, tay xách cái xô đựng giẻ lau và dụng cụ vệ sinh. Cô hầu tóc đen đứng ngậy người khi thấy bá tước, sợ hãi bộ mặt

quạu quọ của anh. Anh cố gắng nhớ tên cô ta. “Meggie,” anh gọi. “Phải Meggie không?”

“Vâng thưa ngài,” cô cúi đầu xuống ngoan ngoãn trả lời.

“Trong xô có xà phòng hay dầu bóng không?”

“Có, thưa ngài,” cô bối rối đáp. “Quản gia sai tôi lau chùi ghế trong phòng bi a...”

“Nó được làm từ thứ gì?” anh cắt lời, sợ trong đó có chứa chất gây dị ứng. Trước vẻ hoang mang của cô gái, anh chỉ rõ, “Trong dầu bóng ấy, Meggie.”

Mắt cô gái tròn xoe vì sự quan tâm lạ đời của ông chủ đối với thứ tầm thường kia. “Sáp ong,” cô lưỡng lự. “Và nước chanh, vài giọt dầu.”

“Thế thôi hả?”

“Vâng, thưa ngài.”

“Tốt,” anh gật đầu. “Đưa cho tôi.”

Cô hầu vội lấy cái chai chứa thứ sáp vàng vàng trao cho anh. “Thưa ngài, nếu ngài muốn tôi lau chùi món đồ nào đó...”

“Vậ là được rồi, Meggie. Cảm ơn cô.”

Cô khẽ nhún gôi cáo lui, nhìn anh quay đi như thể anh bị mất trí.

Marcus quay lại thư viện, thấy Lillian nằm trên sàn lót thảm. Lúc đầu anh nghĩ cô đã bất tỉnh rồi, nhưng khi đến gần, anh thấy cô đang cầm một cái ống gỗ dài, nheo mắt nhìn vào trong. “Tôi tìm thấy rồi,” cô hò reo đắc thắng. “Kính vạn hoa. Nó r...rất thú vị. Nhưng không như tôi mong đợi.”

Anh lẳng lẳng xoay cái kính lại để cô nhìn từ đầu kia.

Lillian há hốc miệng kinh ngạc. “Ôi, đáng yêu quá... nó hoạt động ra sao?”

“Một đầu có những miếng kính tráng bạc sắp xếp một cách hợp lý, và rồi...”
anh lạc giọng khi cô quay chiếc kính về phía anh.

“Thưa ngài,” cô vừa quan sát anh qua thanh gỗ hình trụ vừa nói với vẻ quan tâm sâu sắc, “ngài có ba... trăm... con mắt.” Hình ảnh đó làm cô cười ngặt nghẽo, đánh rơi cả cái kính vạn hoa.

Marcus quỳ xuống bên cạnh cô và nói, “Đưa tay cho tôi. Không, không phải tay này. Cái tay cầm chai rượu kia.”

Cô vẫn nằm khi Marcus bôi một cục dầu bóng lên ngón tay bị mắc kẹt. Anh thoa lớp dầu vào chỗ miệng chai. Hơi nóng từ lòng bàn tay anh làm hương chanh trong sáp lan tỏa, Lillian liền hít hà với vẻ khoan khoái. “Tôi thích mùi này quá.”

“Em rút tay ra được chưa?”

“Chưa được.”

Anh nắm tay cô, tiếp tục bôi dầu nhờn lên ngón tay và miệng chai. Lillian thả lỏng người khi anh nhẹ nhàng bôi dầu cho cô, có vẻ hài lòng khi được nằm yên ngắm nhìn anh như thế.

Anh cũng nhìn cô, cảm thấy khó lòng kháng cự ham muốn được trèo lên cơ thể ngả ngón của cô mà hôn đến ngây dại. “Em có thể nói cho tôi biết tại sao em uống brandy giữa buổi chiều không?”

“Bởi vì tôi không thể mở được chai rượu sơ ri.”

Anh nhếch môi cười. “Ý tôi là, tại sao em lại uống rượu?”

“À thì, tôi cảm thấy hơi... chán đời. Và tôi nghĩ nó có thể giúp tôi bớt phiền muộn.”

Marcus nhẹ nhàng chà ngón tay cô. “Sao mà chán đời?”

Lillian ngoảnh mặt đi. “Tôi không muốn nói về chuyện đó.”

“Ừmm.”

Cô quay đầu lại nhìn anh, mắt nheo nheo. “Ý ngài là sao?”

“Tôi không có ý gì cả.”

“Có đấy. Không phải là kiểu ‘ừmm’ bình thường. Mà là kiểu ‘ừmm’ phản đối.”

“Tôi chỉ đang suy đoán thôi.”

“Nói thử xem,” cô thách thức. “Suy đoán hay ho nhất của ngài ấy.”

“Tôi nghĩ việc đó có liên quan đến St. Vincent.” Anh biết mình đã đoán đúng khi thấy nét âm u thoáng qua gương mặt cô. “Kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra đi,” anh vừa nói vừa nhìn cô chăm chú.

“Ngài biết đó,” cô mơ màng, lờ đi câu nói của anh, “ngài còn lâu mới đẹp trai bằng ngài St. Vincent.”

“Lạ nhỉ,” anh khô khan nói.

“Nhưng chả hiểu sao,” cô tiếp tục, “tôi không bao giờ muốn hôn anh ta như

muốn hôn ngài.” May mà cô nhắm mắt lại trong khi nói, vì nếu nhìn thấy nét mặt anh, cô sẽ không tiếp tục được. “Có điều gì đó ở ngài khiến tôi muốn làm những điều vô cùng tệ hại. Ngài khiến tôi muốn làm những thứ không ai ngờ tới. Có lẽ vì ngài quá chần chừ. Cà vạt của ngài không bao giờ xộc xệch, giày thì lúc nào cũng bóng lộn. Áo quần quá phẳng phiu. Nhiều lúc nhìn ngài tôi chỉ muốn giật phăng hàng khuy áo của ngài. Hoặc ném quần của ngài vào lửa.” Cô khúc khích điên loạn. “Tôi thường tự hỏi... không biết ngài có máu buồn không?”

“Không,” Marcus khò khè, tim đập thành thịch sau lần áo sơ mi phẳng phiu. Đam mê rạo rực làm da thịt anh căng phồng, cơ thể anh háo hức được cưỡng đoạt cơ thể phụ nữ thanh mảnh đang nằm sóng soài trước mặt. Ý thức về danh dự nhắc nhở anh rằng anh không phải hạng người đưa một cô gái say rượu vào giường. Cô không có sức chống cự. Cô còn trong trắng. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân nếu lợi dụng cô trong tình trạng này...

“Được rồi!” Cô mừng rỡ khua khua tay. “Ngón tay tôi rút ra được rồi.” Cô nở nụ cười rạng rỡ gọi bao nhục cảm. “Sao ngài nhăn nhó vậy?” Cô vịn vai anh để ngồi dậy. “Nếp nhăn nhỏ giữa hai chân mày ngài... làm cho tôi muốn...” Giọng cô lạc đi khi đắm đuối nhìn vàng trán anh.

“Làm gì?” Marcus thì thầm, gần như mất tự chủ.

Cô vẫn vịn vào vai anh để nhôm ngồi trên hai gối. “Làm thế này.” Môi cô ấn vào giữa hai hàng chân mày của anh.

Marcus nhắm mắt khẽ rên rỉ trong tuyệt vọng. Anh muốn cô. Không chỉ muốn ngủ với cô - dù lúc này, đó là ý nghĩ đầu tiên - mà còn những điều khác nữa. Anh không thể tiếp tục phủ nhận rằng trong suốt phần đời còn lại, anh sẽ mãi so sánh những người đàn bà khác với cô, và nhận ra tất cả bọn họ đều khiếm khuyết. Nụ cười, miệng lưỡi chua ngoa, tính tình trái khoáy, tiếng cười giòn tan, thân thể và tinh thần tràn đầy nhựa sống của cô, mọi thứ

ở cô đều làm lòng anh êm dịu. Cô ngang ngạnh, cứng đầu, bướng bỉnh... tính cách mà hầu hết đàn ông không muốn ở vợ mình. Anh cũng không muốn vợ mình như thế. Đó là điều anh vừa không thể phủ nhận lại vừa không mong đợi.

Chỉ có hai cách giải quyết trong tình huống này. Anh sẽ tiếp tục lảng tránh cô, dù luôn thất bại thảm hại, hoặc anh sẽ đón nhận cô. Đón nhận cô... biết rằng cô sẽ không bao giờ là một người vợ hiền thực, chu đáo mà anh luôn hình dung. Lấy cô có nghĩa là anh sẽ bất chấp số phận đã an bài cho mình ngay từ lúc lọt lòng mẹ.

Anh không bao giờ chắc chắn những gì có thể mong đợi ở Lillian. Cô sẽ hành động theo những cách không phải lúc nào anh cũng hiểu được, cô sẽ phản công như con thú dữ chưa được thuần hóa hoàn toàn nếu anh cố khống chế cô. Cảm xúc trong cô luôn mãnh liệt, nhưng ý chí của cô còn mãnh liệt hơn.

Họ sẽ tranh cãi. Cô sẽ không bao giờ để anh được thoải mái hoặc yên thân.

Lạy Chúa, có phải đây chính là tương lai mà anh muốn?

Phải. Phải. *Phải.*

Anh đặt môi lên bờ má cong cong mềm mại, hít hà làn hơi brandy nóng phả vào mặt. Anh sẽ chiếm lấy cô. Tay anh ôm lấy đầu cô, áp miệng cô vào miệng anh. Cô ú ớ đáp trả nụ hôn một cách cuồng nhiệt không hề nữ tính. Nụ hôn của cô quá ngọt ngào, quá nồng nàn, làm anh gần như mỉm cười. Nhưng nụ cười đó bị đôi môi quấn lấy nhau dập tắt. Anh yêu cách cô hôn lại, thỏa thuê trên miệng anh với đam mê không kém gì anh. Anh đỡ cô nằm xuống sàn nhà, ôm cô trên cánh tay và dùng lưỡi khám phá miệng cô thật sâu, thật gợi tình. Váy cô cộm lên khiến hai người không thể ép sát vào nhau. Lillian vật lộn như một con mèo, tìm cách luồn tay vào trong áo

choàng của anh. Họ từ từ lăn tròn trên sàn nhà, anh ở trên, rồi đến cô; cả đất trời như tan biến, chỉ còn hai cơ thể quấn lấy nhau.

Cô mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ, tay chân cô quấn quanh người anh, bàn tay cô nôn nóng lướt trên lưng anh. Marcus chưa từng trải qua cảm giác khuấy động như vậy trong đời, từng thớ thịt trên người anh rùng rục. Anh phải đi vào bên trong cô. Anh phải cảm nhận, phải hôn, phải mơn man, phải tận hưởng từng góc ngách cơ thể cô.

Họ lại lăn tròn trên sàn, và cảm giác bị chân ghé cần vào lưng tạm thời kéo anh khỏi mê mẩn. Anh nhận ra họ sắp sửa làm tình ở nơi có nhiều người qua kẻ lại nhất trong nhà. Không được rồi. Anh rửa thềm rồi kéo Lillian đứng lên, ôm chặt lấy thân thể cô. Cái miệng mềm mại của cô tìm kiếm miệng anh, anh cưỡng lại với nụ cười run run. “Lillian...” Giọng anh khản đi. “Đi với anh.”

“Đi đâu?” cô yếu ớt hỏi.

“Lên lầu.”

Sóng lưng bất chợt cứng nhắc của cô cho anh biết cô hiểu anh muốn làm gì. Brandy đã làm cô mất kiểm chế, nhưng nó không lấy đi sự sáng suốt của cô. Không hề, dù là một chút. Cô đưa những ngón tay nhẹ nhàng, nóng rực chạm vào má anh, ánh mắt đăm đăm nhìn anh. “Lên giường của ngài?” cô thì thầm. Khi anh khẽ gật đầu, cô vừa ngả người vào anh vừa kề sát miệng anh, “Vâng, thưa ngài...”

Môi anh tìm đôi môi đỏ mọng vì hôn của cô. Cô thật tuyệt vời, miệng cô, lưỡi cô... Hơi thở của anh đứt đoạn, tay anh ép chặt cô vào người mình. Cả hai bước loạn choạng cho đến khi anh quàng tay được vào kệ sách gần đó để giữ thăng bằng. Anh hôn cô thể vẫn chưa đủ sâu. Anh cần nhiều hơn ở cô. Cần thêm nữa thịt da cô, mùi hương của cô, mạch đập loạn nhịp của cô bên dưới lưỡi anh, mái tóc rối tung của cô quấn lấy ngón tay anh. Anh cần

cơ thể trần trụi uốn cong bên dưới anh, cần những vết móng tay cào cấu trên lưng anh, cần cơn rùng mình cực khoái của cô khi cơ thịt bên trong kia ôm khít lấy anh. Anh muốn có cô nhanh, chậm, mạnh mẽ, nhẹ nhàng... vô vàn cách, với đam mê không gì kìm hãm nổi.

Anh khó nhọc rời môi cô để lên tiếng, “Vòng tay lên cổ anh đi.” Cô làm theo, anh liền bế bổng cô lên.

Chương 18

Mấy phút sau, Lillian thầm nghĩ, nếu đây là một giấc mơ, thì giấc mơ này rõ ràng đến ngạc nhiên. Một giấc mơ, đúng vậy... cô bám víu lấy ý nghĩ ấy. Người ta có thể làm mọi thứ mình mong mỗi trong giấc mơ. Không quy tắc, không ràng buộc... chỉ có khoái cảm. Ô, khoái cảm... Marcus, cởi quần áo của cô, của anh, trang phục của họ nằm lũng nhùng trên sàn, và anh bế cô lên chiếc giường rộng có gối mềm xốp phủ lan trắng trơn láng. Đây rõ ràng là một giấc mơ, bởi vì người ta chỉ làm tình trong bóng tối, mà nắng chiều thì lại đang tràn ngập căn phòng.

Marcus ở trên cô, miệng anh đùa bỡn bằng những cái hôn dài chậm rãi khiến cô cảm thấy anh và cô đã tan vào nhau. Cơ thể trần trụi của anh ép sát vào cô, làm cô ngạc nhiên bởi sức mạnh của nó, da thịt anh như thép bên dưới hai bàn tay dò tìm của cô. Cứng rắn nhưng ôn nhu, và ấm nóng... cơ thể anh là một khám phá gây chấn động. Anh trườn trên người cô, đấm lồng ngực cô vào hai bầu ngực trần của cô nhồn nhột. Anh đặt quyền sở hữu từng phân một trên người cô bằng những nụ hôn và những ve vuốt chậm chậm, đầy nhục cảm.

Dường như mùi hương tỏa ra từ anh - và cô - đã thay đổi dưới sức nóng của ngọn lửa đam mê, ngấm vị hăng mặn làm từng hơi thở ngập tràn hương thơm khoái lạc. Cô vùi mặt vào dưới cổ anh, tham lam tìm kiếm. Marcus... trong giấc mơ này - Marcus không phải là quý ông người Anh kín đáo cô vẫn biết, mà là một người lạ rất dịu dàng, táo bạo làm cô kinh ngạc bởi sự thân mật anh đang đòi hỏi. Anh lật úp cơ thể cô, gặm nhấm suốt chiều dài sống lưng, lưỡi anh tìm những điểm trên tấm lưng đem lại cho cô khoái cảm đến rùng mình. Hơi ấm từ bàn tay anh lan tỏa trên mông cô. Khi ngón tay anh thăm dò khe hở thầm kín giữa hai đùi cô, Lillian không nén nổi tiếng kêu yếu ớt, bắt đầu gõ người trên nệm.

Marcus thì thảo ân cô nằm xuống, tách đôi nhúm lông lòa xòa và đưa một ngón tay vào bên trong cô, trêu đùa với bộ phận nhạy cảm. Cô úp một bên mặt nóng rát xuống tấm vải lạnh trắng tinh, miệng hé mở trong khoái lạc. Anh rừ rì trên gáy cô và giạng chân cô ra. Vật đàn ông mượt mà của anh chạm vào mặt trong chân cô còn tay anh trơn giữa đùi thật dịu dàng. Quá dịu dàng. Cô muốn nhiều hơn... cô muốn bất kỳ cái gì... mọi thứ. Tim cô đập dữ dội, tay cô nắm chặt tấm trải giường. Cả cơ thể cô căng lên, quằn quại dưới cơ thể săn chắc mạnh mẽ của anh.

Tiếng rên rỉ của cô dường như làm anh hưng phấn hơn. Anh lật cô nằm ngửa lên, mắt anh lấp lánh như ngọn lửa. “Lillian,” anh thì thầm trên đôi môi run run của cô, “thiên thần của anh, tình yêu của anh... ở đây có đau không?” Ngón tay anh đẩy vào trong cô. “Nơi ngọt ngào, trống rỗng này... em có muốn anh lấp đầy nó không?”

“Có,” cô thỏn thức, vòng người lên để được gần anh hơn. “Có... Marcus, có...”

“Sớm thôi.” Anh hơi há lướt lưỡi qua nhũ hoa căng cứng của cô.

Cú chạm bốn cọt của anh làm cô khẽ rên rỉ. Cô lúng túng và mất bình tĩnh khi cảm nhận được anh xuống thấp hơn, thấp hơn, liếm mút cơ thể căng cứng của cô, cho đến khi... cho đến khi...

Hơi thở của cô như nghẹn lại ngõ ngang khi tay anh đẩy hai đùi cô mở ra, và cái lưỡi ẩm ướt mát lạnh luồn lách qua những sợi lông ướt át. Mông cô cong lên đón lấy miệng anh. *Anh không thể, không thể*, cô bản thân nghĩ ngợi khi anh liếm sâu hơn nơi ấy, đầu lưỡi anh xoắn lại hành hạ, ngừng nguẩy ranh mãnh làm cô kêu lên. Anh sẽ không ngừng lại. Anh tập trung vào điểm bé xíu trên cơ thể cô, tìm ra nhịp điệu đem lại ngọn lửa hoang dại khắp người cô, rồi dừng lại để khám phá từng nếp gấp đến khi cô rên xiết đón nhận cảm giác đầu lưỡi anh đi vào trong cô.

“Marcus,” cô nghe thấy mình run run gọi tên anh, lần nữa rồi lại lần nữa, như thể tên anh là câu thần chú gọi tình. “Marcus...” Bàn tay cô run rẩy đưa xuống kéo đầu anh lên cao hơn, đẩy miệng anh vào nơi cô muốn. Nếu cô biết diễn tả thế nào thì chắc chắn cô sẽ cầu xin anh. Bỗng miệng anh trượt lên, chỉ một chút xíu nhưng chạm đúng nơi nhạy cảm nhất, rồi anh liếm láp cô trong cơn mê đắm không thể dập tắt. Cô kêu lên lạc giọng khi đợt sóng khoái lạc dữ dội cuốn lấy cô, làm mọi giác quan vừa rối loạn vừa rạo rực.

Marcus nhô người lên trên rồi nâng niu cô trong tay, miệng anh âm áp trên đôi má ửng của cô. Lillian ôm anh thật chặt, cô thở nhanh và mạnh. Vẫn chưa đủ. Cô muốn cơ thể anh, tâm hồn anh, bên trong cô. Cô vụng về đưa tay xuống nắm lấy đầu anh vào nơi kín đáo ẩm ướt giữa hai đùi cô.

“Lillian...” Đôi mắt anh giống như kim loại nóng chảy. “Nếu chúng ta làm điều này, em phải hiểu là nhiều chuyện sẽ thay đổi. Chúng ta sẽ phải...”

“Bây giờ,” cô hỏi hả cắt lòi. “Vào bên trong em đi. *Ngay bây giờ.*” Ngón tay cô lướt dọc bộ phận đàn ông của anh. Cô úp mặt vào yết hầu anh và khẽ cắn. Anh lập tức đẩy cô xuống, cơ thể trườn lên cô. Anh giạng chân cô ra, đi vào giữa hai đùi cô, và cơ cô thắt lại trước sự xâm nhập.

Marcus luôn tay giữa hai cơ thể tìm đỉnh đam mê trên bộ phận nữ tính của cô, ngón tay anh nhen nhóm luồng khoái cảm mới bên trong da thịt cô cho đến khi cô vòng người lên đáp lại. Mỗi lần uốn hông lên đón đợi, cô cảm nhận được anh lại vào sâu hơn, nhiều hơn. Và rồi anh nhấn vào dứt khoát và lấp đầy bên trong cô. Nghẹn ngào vì cơn đau bất ngờ, cô nằm yên, tay cào cào tấm lưng cứng, trơn trượt của anh. Da thịt cô co thắt dữ dội bó lấy da thịt anh, một cơn đau nhói buốt không mấy dễ chịu dù cô đã sẵn lòng tiếp nhận anh. Anh kiên trì nằm yên bên trong cô, cố không làm cô đau, thủ thủ khuyên cô thả lỏng.

Khi anh ôm ấp và hôn Lillian, cô ngược nhìn đôi mắt đen láy dịu dàng của

anh. Cơ thể cô bất chợt thả lỏng ra, mọi kháng cự dần tan biến khi ánh mắt hai người gặp nhau. Tay anh ôm hông cô, nâng cô lên khi anh bắt đầu nhân nhịp nhàng và âu yếm. “Thế này em thấy ổn chứ?” anh thì thầm.

Cô khẽ rên và vòng tay quanh cổ anh thay câu trả lời. Đầu cô gục xuống, anh bèn hôn lên cổ cô, lúc đó cơ thể cô mở ra hoàn toàn để đón nhận cuộc xâm nhập trơn nóng. Cô bắt đầu cong người lên theo từng cú thúc mang nỗi đau pha lẫn lạc khoái, và chuyển động của cô dường như làm anh thêm khoái cảm. Nét mặt anh trở nên đờ đẫn trong đam mê, còn hơi thở khắc khoái nơi yết hầu. “Lillian,” anh thì thào, ôm chặt hông cô thêm. “Lạy Chúa, anh không thể... *Lillian*...” Mắt anh nhắm nghiền, và anh rên rỉ hoang dại khi đạt đến cực khoái, vật đàn ông của anh thôn thức mãnh liệt bên trong cô.

Anh định ra khỏi người cô thì cô ôm chầm lấy anh thì thầm, “Không. Chưa được, làm ơn...” Anh lăn cả hai nằm nghiêng lại, hai cơ thể vẫn không rời nhau. Cô miễn cưỡng để anh rời ra, quàng cẳng chân mảnh khảnh qua thắt lưng anh trong lúc ngón tay anh lướt trên lưng cô với điệu bộ gợi tình. “Marcus,” cô thì thầm. “Đây là *giấc mơ*... phải không?”

Cô cảm nhận được anh lặng lẽ cười bên má cô. “Em ngủ đi,” anh nói, và hôn cô.

Lillian thức dậy khi ánh nắng ban chiều đã dịu đi nhiều, và khung trời nhìn từ cửa sổ nhuộm màu hoa oải hương. Đôi môi của Marcus lướt từ gò má đến quai hàm cô, và cánh tay anh đỡ dưới vai để nâng cô ngồi dậy. Cô mơ màng hít thở mùi hương quen thuộc của anh. Miệng cô khô ran, cổ họng đắng nghét. Cô cố gắng cất lời song giọng trở nên khò khè. “Khát quá.”

Anh đưa miệng ly thủy tinh lên môi cô, cô liền uống với vẻ đầy biết ơn. Nước chanh pha mật ong mát lạnh và ngon tuyệt.

“Nữa không?”

Khi Lillian nhìn sang người đàn ông đang ôm cô, cô nhận ra anh đã ăn mặc tươm tất, tóc anh chải gọn gàng, da dẻ tươi mát sau khi vừa tắm gội. Cô cảm thấy lưỡi nặng nặng và khô khan. “Tôi đã mơ... ôi, tôi đã mơ...”

Nhưng cô nhanh chóng nhận ra đó không phải giấc mơ. Dù Westcliff đã mặc áo quần tươm tất, song cô vẫn đang trần trụi trên giường anh với duy nhất một tấm chăn che thân. “Ôi trời,” cô lẩm bẩm, kinh ngạc và giận dữ khi nhận ra những gì mình đã làm. Đầu cô đau như búa bổ. Cô phải day tay lên hai bên thái dương cho đỡ đau.

Westcliff quay sang cái khay trên bàn cạnh giường, rót thêm một ly nước quả nữa.

“Em đau đầu à?” anh hỏi. “Anh nghĩ là vậy. Này.” Anh đưa cô một gói giấy mỏng, cô bèn run run mở ra. Cô ngửa đầu, dốc những viên thuốc đắng nghét vào miệng rồi uống một ngụm nước quả ngọt lịm. Tấm chăn trượt xuống thắt lưng cô. Mặt đỏ bừng và miệng há hốc vì xấu hổ, cô vội kéo chăn lên. Westcliff cố gắng không nói gì, song nhìn nét mặt anh, cô biết anh muốn nói gì thì cô không cần phải e lệ nữa. Cô nhắm mắt lại than trời.

Westcliff nhận lại ly nước, đỡ cô nằm xuống và đợi cho đến khi cô đưa mắt nhìn anh lần nữa. Anh vừa cười vừa vỗ về gò má nóng rát của cô. Lillian muốn anh đừng tỏ ra quá thỏa mãn với bản thân nên quắc mắt nhìn anh. “Thưa ngài...”

“Chưa đâu. Để tôi săn sóc em xong rồi hãy nói.”

Cô kêu lên sợ hãi khi anh kéo tấm chăn ra, phơi bày từng phân thít da cô trước mắt anh. “Đừng!”

Westcliff phớt lờ cô, quay sang chiếc bàn cạnh giường, đổ một ít nước ấm trong bình vào chiếc chậu gốm màu ngà. Anh nhúng ướt miếng gạc, vắt

khô, rồi ngồi xuống cạnh Lillian. Lillian nhận ra Marcus định làm gì liền gạt tay anh đi. Anh vừa trêu chọc liếc nhìn cô vừa nói, “Nếu em định làm dáng vào lúc này...”

“Được rồi.” Mặt đỏ bừng, cô nằm xuống nhắm nghiền mắt. “Ngài... làm cho xong đi.”

Anh ấn miếng gạc âm ỉm vào đùi làm cô giật mình. “Không sao đâu,” anh thì thầm, dịu dàng lau phần cơ thể nhức nhối của cô. “Anh xin lỗi. Anh biết em đau. Nằm yên đi.”

Lillian lấy tay che mắt, xấu hổ đến mức không thể nhìn anh dùng gạc xoa dịu cơn đau âm ỉ ở những nơi thâm kín của cô. “Thế này có đỡ hơn không?” cô nghe tiếng anh hỏi. Cô gạt đầu cứng nhắc. Westcliff lại lên tiếng, giọng anh nhuốm màu thích thú. “Anh chưa bao giờ nghĩ một cô gái thích nô đùa ngoài trời trong trang phục lót lại thùy mị thế đâu. Sao em che mắt vậy?”

“Vì tôi không thể nhìn ngài khi ngài nhìn tôi,” cô rầu rĩ nói làm anh cười vang. Anh lấy miếng gạc ra, đổ nước mới vào chậu để rửa gạc.

Lillian lén nhìn anh qua kẽ ngón tay khi anh ấn miếng gạc âm ỉ giữa hai chân cô lần nữa. “Chắc là ngài đã rung chuông gọi người hầu rồi,” cô nói. “Anh ta - hay cô ta - có thấy gì không? Có ai biết tôi đang ở cùng ngài không?”

“Chỉ có đầy tớ của anh. Và anh ta sẽ không hé môi nói gì về...”

Anh đang ngập ngừng tìm từ phù hợp thì Lillian nói đầy căng thẳng, “Những chiến tích?”

“Không phải là chiến tích.”

“Vậy thì là sai lầm.”

“Em muốn gọi là gì cũng được, có điều chúng ta phải giải quyết chuyện này cho thỏa đáng.”

Nghe như sắp có chuyện chẳng lành. Lillian bỏ tay che mắt. Cô thấy Westcliff cầm miếng gạc ra, và nó lấm tẩm máu. Máu của cô. Lòng dạ cô bồn chồn, tim cô đập từng nhịp lo âu. Bất kỳ cô gái nào cũng biết nếu ngủ với một người đàn ông mà không có ràng buộc hôn nhân thì cô ta đã bị hủy hoại. Từ “hủy hoại” tạo cảm giác không thể cứu vãn nổi... như thể cô suốt đời sẽ là người đàn bà hư hỏng. Như trái chuối nằm lọt thỏm dưới đáy tô hoa quả.

“Tất cả những gì chúng ta cần làm là không để ai phát hiện ra,” cô dè dặt nói. “Phải như chưa có gì xảy ra.”

Westcliff kéo tấm chăn cao lên ngang vai Lillian rồi cúi người xuống, tay đặt trên vai cô. “Lillian. Chúng ta đã ngủ với nhau. Đó không phải là chuyện có thể chối bỏ.”

Lòng cô ngập tràn hoảng loạn. “Tôi có thể chối bỏ. Và nếu tôi có thể, thì ngài...”

“Anh đã lợi dụng em,” anh nói, và đó là nỗ lực tỏ ra ăn năn dở nhất mà cô từng thấy. “Hành động của anh là không thể tha thứ. Nhưng trong hoàn cảnh như thế thì...”

“Tôi tha thứ cho ngài,” Lillian vội nói. “Được chưa, thế là xong nhé. Váy áo của tôi đâu?”

“... cách duy nhất chúng ta có thể làm là kết hôn.”

Một lời cầu hôn từ bá tước Westcliff.

Bất kỳ cô gái chưa chồng nào ở Anh nếu nghe được những lời này sẽ khóc ngất vì hãnh diện. Nhưng cô không có chút cảm giác nào như thế hết. Westcliff không ngờ lời vì anh muốn như vậy, hoặc vì cô là cô gái anh khao khát hơn hết thấy những người khác. Anh cầu hôn vì trách nhiệm.

Lillian nhấp nhòm ngồi dậy. “Thưa ngài,” giọng cô đứt quãng, “có lý do nào khác buộc ngài cầu hôn tôi ngoài việc chúng ta đã ngủ với nhau không?”

“Thì em thừa biết là em hấp dẫn... thông minh... chắc chắn em sẽ sinh ra những đứa trẻ khỏe mạnh... và mối thâm tình giữa hai gia đình sẽ càng bền chặt...”

Lillian thấy váy áo của mình được vắt gọn gàng trên chiếc ghế cạnh lò sưởi. Cô leo xuống giường. “Tôi phải mặc váy áo.” Cô nhăn mặt lại khi đặt chân xuống đất.

“Để anh lấy cho,” Westcliff nói ngay, đoạn sải bước đến chiếc ghế.

Cô vẫn ở mép giường, tóc phủ lòa xòa trước ngực, rũ xuống hông. Westcliff mang váy áo lại đặt trên giường cho cô, mắt nhìn khắp thân thể cô. “Em thật đáng yêu,” anh thì thầm. Anh chạm vào bờ vai trần, lướt ngón tay xuống khuỷu tay cô. “Anh xin lỗi vì đã làm em đau,” anh êm ái nói. “Lần sau sẽ khá hơn. Anh không muốn em sợ hãi chuyện đó... hoặc sợ anh. Anh hy vọng em tin rằng anh...”

“Sợ ngài ư?” cô nói mà không cần phải suy nghĩ. “Chúa lòng lành, tôi chẳng bao giờ phải sợ ngài cả.”

Westcliff ngả đầu cô ra sau và nhìn cô khẽ mỉm cười. “Ừ, em không sợ,” anh không tranh cãi. “Em sẽ xiên cả mắt quỷ nếu điều kiện cho phép.”

Lillian không biết Westcliff đang khen hay nói kháy mình nên quay đi chỗ khác. Cô với lấy váy áo rồi lóng ngóng mặc vào. “Tôi không muốn lấy ngài,” cô nói. Tất nhiên đó không phải là sự thật. Nhưng cô thấy không thể để chuyện diễn ra như vậy... cô không nên chấp nhận một lời cầu hôn xuất phát từ ý thức trách nhiệm.

“Em không có chọn lựa nào khác,” anh nói sau lưng cô.

“Có chứ. Ngài St. Vincent sẽ chấp nhận tôi dù tôi không còn trong trắng. Còn nếu ngài ấy không đồng ý, cha mẹ tôi cũng khó lòng ném tôi ra đường. Chắc hẳn ngài sẽ cảm thấy nhẹ nhõm khi biết tôi không bắt ngài phải chịu trách nhiệm gì cả.” Cô cầm chiếc quần chèn ở trên giường lên và cúi xuống mặc vào.

“Sao em lại nhắc đến St. Vincent ở đây?” anh gay gắt hỏi. “Anh ta đã cầu hôn em à?”

“Khó tin quá hả?” Lillian vừa đập lại vừa cột dây quần. Cô cầm áo lót lên. “Ngài ấy đã xin phép được nói chuyện với cha tôi, thế đấy.”

“Em không thể lấy anh ta.” Westcliff quắc mắt nhìn cô khi cô xỏ đầu và tay vào áo lót.

“Tại sao không?”

“Vì từ giờ em là của anh.”

Cô khi mũi nhọn báng, dù tim cô bỗng đập nhanh một nhịp khi nghe anh tuyên bố quyền sở hữu. “Tôi ngủ với ngài đâu có nghĩa tôi thuộc về ngài.”

“Em có thể đã mang thai,” anh nói, hả hê một cách nhẫn tâm. “Ngay lúc

này, con của anh có thể đang lớn lên trong em. Đó coi như một kiểu xác nhận. Anh nghĩ là vậy.”

Lillian cảm thấy đầu gối bủn rủn, mặc dù giọng điệu của cô vẫn lãnh đạm. “Đợi tới khi biết chắc hẳn hay. Còn từ giờ tới lúc đó thì tôi không chấp nhận lời cầu hôn của ngài. Mà đó đâu phải là cầu hôn, nhỉ?” Cô xỏ bàn chân trần vào vớ. “Là mệnh lệnh thì đúng hơn.”

“Vì điều đó hả? Em không vừa lòng vì cách nói của anh hả?” Westcliff lắc đầu nôn nóng. “Được rồi. Em sẽ lấy anh chứ?”

“Không.”

Mặt anh trở nên dữ dằn. “Sao lại không?”

“Vì ngủ với nhau thôi thì không đủ để người ta xiềng xích nhau cả đời.”

Anh nhướn một bên mày với vẻ cao ngạo tuyệt đối. “Với anh thế là đủ.” Anh cầm áo ngực lên đưa cho cô. “Em có nói hay làm gì đi nữa thì cũng không thể thay đổi quyết định của anh được đâu. Chúng ta sẽ kết hôn, sớm thôi.”

“Đó là quyết định của ngài, không phải của tôi,” Lillian vặc lại, nín thở khi anh khéo léo kéo dài dây buộc. “Với lại tôi muốn biết lão bá tước phu nhân nói gì khi ngài bảo với bà là sẽ rước thêm một người Mỹ nữa về nhà.”

“Bà ấy sẽ tức ói máu,” Marcus nói tỉnh bơ, buộc dây áo nịt ngực lại cho cô. “Bà sẽ gào rống rửa xả đến ngắt móng thôi. Rồi bà sẽ đi du lịch lục địa sáu tháng mà không thèm viết cho chúng ta lấy một dòng.” Anh ngừng lại rồi nói với vẻ đầy thích thú. “Sao mà anh mong được thấy chuyện đó quá chừng.”

Chương 19

“Lillian. Lillian, chị ơi... chị phải dậy thôi. Mẹ nói em kêu chị dậy dùng trà này.” Daisy đứng bên giường chị gái, bàn tay nhỏ nhắn khẽ lay lay vai Lillian.

Lillian rên rỉ cựa quậy trên giường, mắt nhắm mắt mở nhìn gương mặt cô em. “Chị chưa muốn dậy đâu.”

“Hả, chị phải dậy. Có chuyện rồi, và em nghĩ chị nên chuẩn bị tinh thần đi.”

“Có chuyện? Chuyện gì?” Lillian lão đảo ngồi dậy, tay ôm vàng trán nhức buốt. Gương mặt hần sâu lo lắng của Daisy làm tim cô bồn chồn không yên.

“Chị ngồi tựa vào gối đi,” Daisy đáp, “rồi em sẽ đưa trà cho chị. Đây.”

Lillian nhận ly trà nghi ngút khói, cổ tập trung tư tưởng vẫn còn đang phân tán và rồi như tờ vò.

Cô mang máng nhớ tới qua Marcus đã kín đáo đưa cô về phòng, ở đó đã có sẵn chậu nước ấm cho cô tắm và cô hầu gái chu đáo đứng hầu hạ. Tắm và mặc váy ngủ xong, cô lăn kên ra giường trước khi em gái ở lễ hội về. Sau giấc ngủ dài không mộng mị, nếu như giữa hai đùi cô không có cơn đau âm ỉ, cô đã có thể thuyết phục mình tin rằng tối qua không hề có chuyện gì xảy ra.

Giờ phải làm sao đây? cô băn khoăn lo lắng. Anh đã nói sẽ cưới cô. Nhưng biết đâu dưới ánh sáng ban ngày, anh sẽ cân nhắc lại lời cầu hôn đó. Mà cô thì không chắc chính xác mình muốn gì. Nếu cả quãng đời còn lại cô phải

sống trong mặc cảm mình là thứ trách nhiệm ngoài mong muốn mà Marcus phải lãnh lấy thì...

“Chuyện gì mà ghê thế?” cô hỏi.

Daisy ngồi trên mép giường đối mặt với Lillian. Cô mặc váy màu xanh, tóc kẹp qua quýt sau gáy. Ánh mắt cô lo lắng khi thấy vẻ bơ phờ của chị. “Khoảng hai giờ trước, em đã nghe được một chuyện trong phòng cha mẹ. Hình như ngài Westcliff đã xin phép gặp riêng cha - em nghĩ là trong phòng khách Marsden - rồi lúc cha quay lại, em chạy vào hỏi thăm xem có chuyện gì. Cha không nói, nhưng ông có vẻ phẫn khích, còn mẹ thì điên lên vì một điều gì đó, vừa khóc vừa cười, thế nên cha phải gọi người mang chút rượu tới cho mẹ để mẹ bình tĩnh lại. Em không biết ngài Westcliff và cha đã nói gì, nhưng em hy vọng là chị sẽ...” Daisy im lặng khi thấy tách trà của Lillian rung rung trên đĩa. Cô vội vàng lấy tách trà khỏi đôi tay run rẩy của chị. “Chị ơi, sao vậy? Chị trông lạ quá. Hôm qua có chuyện gì à? Có phải chị đã làm việc gì mà ngài Westcliff không đồng ý không?”

Lillian cười mà cổ họng nghẹn ứ. Cô chưa từng có cảm giác này, cảm giác vừa giận dữ vừa đau đớn muốn khóc. Nhưng cơn giận đã thắng. “Ừ,” cô nói, “đã có chuyện. Và giờ anh ta dùng chuyện đó để bắt chị làm theo ý anh ta, chẳng thèm quan tâm chị có muốn hay không. Lén lút sắp xếp mọi chuyện với cha sau lưng chị... Ôi, chị không chịu nổi nữa! Chị không thể!”

Đôi mắt Daisy tròn tròn như cái đĩa. “Chị cười ngựa của ngài Westcliff mà không xin phép? Phải không?”

“Chị mà... Chúa ơi, không phải, giá mà chỉ có vậy.” Lillian vùi khuôn mặt đỏ gay vào lòng bàn tay. “Chị đã ngủ với anh ta.” Giọng cô xuyên qua bàn tay lạnh ngắt. “Hôm qua, lúc mọi người không ở lãnh địa.”

Im lặng bàng hoàng sau lời thú nhận thẳng thắn. “Chị... nhưng... nhưng em không hiểu sao chị có thể...”

“Chị đã uống brandy trong thư viện,” Lillian đờ đẫn nói. “Và anh ta thấy chị. Hết chuyện này kéo theo chuyện kia, và rồi chị nằm trong phòng anh ta.”

Daisy nghe mà kinh ngạc không thốt nên lời. Cô hớp một ngụm trà trong tách của Lillian rồi hắng giọng. “Em nghĩ khi chị nói đã ngủ với anh ta, ý chị không chỉ là chớp mắt một lúc.”

Lillian nhìn em với vẻ mặt sâu não. “Daisy, đừng có tài lanh.”

“Chị có nghĩ anh ta sẽ cao thượng ngó lơ câu hôn chị không?”

“Ồ, có chứ,” Lillian cay đắng nói. “Anh ta sẽ biến cái ‘cao thượng’ đó thành thứ dùi cui to uych nện vào đầu chị đến khi chị đầu hàng mới thôi.”

“Anh ta có nói yêu chị không?” Daisy hỏi liều.

Lillian hừ một cái đầy mỉa mai. “Không, anh ta chả thèm thốt lấy một lời kiểu như thế.”

Trán Daisy nhăn lại không hiểu nổi. “Lillian... có phải chị sợ anh ta chỉ muốn chị vì mùi nước hoa?”

“Không, chị... Chúa ơi, chị thậm chí còn chẳng nghĩ tới chuyện đó, đầu óc chị cứ rối tung hết cả lên...” Lillian rên rỉ chộp lấy cái gối gần nhất úp vào mặt như thể chiếc gối sẽ giúp cô che giấu bản thân. Lúc này thì đó không phải ý tồi.

Dù cái gối khá dày nhưng cũng không chặn được tiếng của Daisy. “Chị có *muốn* lấy anh ta không?”

Câu hỏi như một nhát dao đâm vào tim Lillian. Cô ném gối qua một bên và

lầm bầm, “Chị không muốn như thế này! Không muốn cái kiểu anh ta quyết định bất chấp cảm nhận của chị, và thừa nhận rằng anh ta làm thế chỉ vì chị đã bị tổn hại.”

Daisy thận trọng suy xét những lời Lillian vừa nói. “Em không tin ngài Westcliff lại hành xử như thế đâu,” cô nói. “Anh ta không giống loại người dễ dãi đưa một cô gái lên giường, hay cưới cô ta, mà không thật sự mong muốn điều đó.”

“Giá như,” Lillian nói dứt khoát, “anh ta quan tâm tới việc *chị* muốn gì thôi.” Cô xuống giường bước đến bồn rửa mặt, thần thái hốc hác phản chiếu qua tấm gương soi. Cô đổ nước trong ấm ra chậu, té nước lên mặt rồi vùi mặt vào chiếc khăn vuông mềm mại. Một làn hương quế phảng phất trong không khí khi cô quét kem lên bàn chải. Thứ kem mùi bột quế đã tẩy sạch mùi chua chua và nhom nhóp trong miệng cô, rồi cô súc sạch miệng đến khi răng trắng bóng như gương. “Daisy,” cô ngoảnh đầu lại nói. “Em giúp chị việc này được không?”

“Vâng, tất nhiên rồi.”

“Giờ chị không muốn nói chuyện với cha mẹ. Nhưng chị muốn biết chắc có phải Westcliff đã hỏi cưới không. Nếu có cách để biết...”

“Em hiểu rồi,” Daisy nhanh nhẩu đáp, sải bước ra khỏi phòng.

Lillian tắm gội và choàng chiếc áo lanh trắng ngoài váy ngủ vào thì vừa lúc em gái cô quay lại. “Không cần hỏi em cũng đã biết tình hình ra sao,” Daisy rầu rĩ nói. “Cha đi rồi, nhưng mẹ đang nhìn chăm chăm một ly whiskey và ngâm nga điệu nhạc cưới. Và mẹ trông có vẻ cực kỳ hạnh phúc. Em dám chắc ngài Westcliff đã hỏi cưới chị rồi.”

“Tên khốn,” Lillian lầm bầm. “Sao hắn ta dám gạt chị qua một bên như thế chị chả là gì trong toàn bộ sự việc?” Mắt cô nhú lại. “Không biết giờ hắn

đang làm gì nhỉ? Có lẽ đang thu xếp để loại bỏ hết những trở ngại. Có nghĩa là người tiếp theo anh ta muốn nói chuyện sẽ là...” Cô uất nghẹn không thể nói tiếp khi cơn thịnh nộ sục sôi trong người tưởng chừng như có thể bốc hơi qua lỗ chân lông. Một kẻ xấu xa như Westcliff sẽ không để cô tự kết thúc tình bạn với ngài St. Vincent. Hắn sẽ không để cô nói mấy lời chia tay cho phải phép để giữ thể diện của mình. Không, Westcliff sẽ lo liệu mọi thứ, còn Lillian thì phải đứng ngoài cuộc như một đứa trẻ vô dụng đứng trông ra nhìn hắn thực hiện mưu đồ. “Nếu hắn ta làm thế thật,” cô trừng mắt, “chị sẽ dùng thanh cời lò sưởi nện vỡ đầu hắn ra!”

“Cái gì?” Daisy hoảng hồn. “Chị nghĩ anh ta - không, Lillian, chị không thể mặc đồ ngủ thế này mà ra ngoài đâu.” Cô chạy ra cửa nói với theo Lillian lúc này đã lao tới hành lang. “Lillian! *Làm ơn* quay lại đây! Lillian!”

Vạt váy ngủ và áo choàng trắng của cô bay thướt tha như những cánh bướm đón gió khi cô đi qua hành lang xuống cầu thang lớn. Hầu hết khách khứa vẫn an giấc vì còn khá sớm. Lillian điên tiết không cần quan tâm có ai nhìn thấy cô hay không. Cô giận dữ đi qua đám người hầu đang tròn mắt ngạc nhiên. Tới phòng làm việc của Marcus, cô thở hổn hển. Cửa đóng. Cô đẩy phăng cửa bước vào không chút do dự, làm cánh cửa đập đánh rầm vào tường.

Đúng như cô nghĩ, Marcus đang ở trong cùng ngài St. Vincent. Cả hai người đưa mắt nhìn về phía cô.

Lillian nhìn chăm chú gương mặt điềm nhiên của St. Vincent. “Ngài ấy đã nói gì với ngài?” cô hỏi luôn.

St. Vincent khoác điệu bộ bình thản và dễ chịu, đáp lại cô rất dịu dàng, “Anh ta nói cho tôi nghe vừa đủ thôi.”

Cô chuyển sang nhìn nét mặt không chút ăn năn của Marcus, biết ngay anh đã đưa tin với hiệu quả chết người của một ca phẫu thuật chiến trường. Khi

đã quyết tâm thì anh sẽ dồn hết khả năng để giành thắng lợi. “Ngài không có quyền làm vậy,” cô nói trong cơn giận run người. “Tôi sẽ không để ngài khống chế đâu, Westcliff!”

St. Vincent cố tỏ ra thoải mái, cất bước khỏi bàn làm việc đến gần cô. “Tôi không khuyến khích việc ăn mặc không kín đáo mà chạy tới chạy lui đâu, cô bé,” hấn thì thâm. “Đây, cho phép tôi khoác...”

Tuy nhiên, Marcus đang ở đằng sau Lillian đã tiến lại khoác áo choàng của anh lên người cô, không muốn gã đàn ông khác nhìn thấy trang phục ngủ của cô. Cô giận dữ cố gạt chiếc áo đi. Song Marcus giữ chặt chiếc áo trên vai cô và kéo cơ thể gồng cứng của cô dựa vào anh. “Em đừng tự biến mình thành kẻ ngốc,” anh nói nhỏ vào tai cô. Cô vùng vằng thoát khỏi anh.

“Thôi đi! Tôi nhất định phải nói chuyện với ngài St. Vincent. Ngài ấy và tôi xứng đáng được như vậy. Và nếu ngài cố cản trở, thì tôi sẽ lén lút làm việc đó sau lưng ngài.”

Marcus đành buông ra và đứng bên cạnh cô, tay khoanh trước ngực. Dù bên ngoài anh tỏ ra hết sức bình tĩnh, Lillian vẫn cảm nhận được cảm xúc mạnh mẽ bên trong anh, thứ cảm xúc mà anh kiềm chế không thành. “Vậy thì em nói đi,” Marcus cộc cằn. Quai hàm của anh bạnh ra đầy uương ngạnh cho thấy anh không có ý định để hai người họ có được một phút giây riêng tư nào.

Lillian cho rằng chẳng có mấy phụ nữ liêu lĩnh chế ngự con người ngạo mạn, cứng đầu này. Cô sợ rằng mình là một trong số đó. Cô cúi bả lườm anh. “Ngài có thể cố đừng ngắt lời tôi được không?” cô khôn khéo hỏi, và quay lưng lại với anh.

St. Vincent khẽ tựa vào bàn làm việc, vẫn giữ vẻ ngoài hờ hững. Lillian nhìn mặt trầm ngâm, cô rất muốn nói cho anh ta hiểu rằng cô không cố tình lừa gạt anh ta. “Thưa ngài, hãy tha thứ cho tôi. Tôi không cố ý...”

“Cô bé, không cần phải xin lỗi tôi.” St. Vincent sẫm soi cô thật kỹ, như thể muốn đào bới những suy nghĩ thầm kín của cô. “Em không làm gì sai cả. Tôi biết là quyến rũ một cô gái ngây thơ rất dễ.” Sau một khoảng lặng khôn khéo, hắn ôn tồn nói tiếp, “Rõ ràng Westcliff cũng biết điều đó.”

“Này...” Marcus mở miệng như bị chạm nọc.

“VẬY mà khi tôi cố gắng trở thành người tử tế thì lại nhận kết quả như thế này,” St. Vincent cắt lời. Hắn đưa tay chạm lọn tóc dài rũ xuống vai cô. “Nếu tôi dùng đến những cách thức thông thường thì giờ tôi đã quyến rũ được em cả chục lần rồi, và lẽ ra em đã là của tôi. Nhưng hình như tôi đã đặt quá nhiều lòng tin vào ý thức danh dự đầy khoác lác của Westcliff thì phải.”

“Cả ngài ấy và tôi đều có lỗi,” Lillian chân thành nói. Tuy nhiên, nét mặt của hắn cho thấy hắn không tin cô.

Thay vì tranh luận về điểm đó, St. Vincent buông lọn tóc của cô xuống, cúi sát người nói với cô, “Cô bé, nếu tôi nói vẫn muốn em bất chấp những gì đã xảy ra giữa em và Westcliff thì em nghĩ sao?”

Cô không thể giấu vẻ kinh ngạc khi nghe câu hỏi đó.

Sau lưng cô, Marcus có vẻ không thể tiếp tục giữ im lặng nữa, giọng anh hậm hực bực tức. “Anh đang muốn thử mình không nên muốn đây, St. Vincent. Giờ cô ấy là của tôi.”

“Vì chuyện tâm phào vợ vẫn kia hả?” St. Vincent lạnh lùng phản kích.

“Thưa ngài,” Lillian nói với St. Vincent, “chuyện đó... chuyện đó đối với tôi mà nói không phải là chuyện vợ vẫn. Và có khả năng nó còn để lại hậu quả

nữa. Tôi không thể lấy một người khi mang trong mình đứa con của người khác.”

“Em yêu, chuyện đó vẫn thường xảy ra mà. Tôi sẽ nhận đứa trẻ là con tôi.”

“Tôi không muốn nghe về chuyện này nữa,” Marcus bực bội nhắc nhở.

Lillian lờ anh đi, nhìn St. Vincent đầy hối lỗi. “Tôi không thể. Xin lỗi. Mọi chuyện đã an bài, thưa ngài, và tôi không thể làm gì để thay đổi sự thật. Nhưng...” Cô bốc đồng chìa tay ra. “Nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra, tôi hy vọng chúng ta vẫn là bạn.”

St. Vincent nở nụ cười tò mò, song vẫn nắm tay cô một cách nồng nhiệt. “Tôi chỉ có thể tưởng tượng ra một trường hợp duy nhất tôi dám từ chối em, em yêu... và không phải trường hợp này. Tất nhiên tôi sẽ tiếp tục làm bạn với em.” Hắn nhìn qua đầu cô, đáp lại ánh mắt của Marcus bằng một nụ cười đen tối hứa hẹn chuyện này chưa thể kết thúc. “Tôi không nghĩ tôi sẽ ở lại dự tiệc được nữa,” hắn ôn tồn nói. “Dù tôi không muốn sự vắng mặt của mình khiến thiên hạ xì xào bàn tán, song tôi không chắc có thể che giấu, ờ... nỗi thất vọng của tôi, vì thế tốt hơn hết tôi nên rời khỏi đây. Chắc chắn lần sau gặp lại chúng ta sẽ có nhiều chuyện để nói đấy.”

Marcus nheo nheo mắt nhìn hắn ra ngoài, đóng cửa lại sau lưng.

Trong nỗi im lặng đông đầy cảm xúc, Marcus nghiền ngẫm mấy lời của St. Vincent. “Chỉ một trường hợp anh ta từ chối em... nghĩa là sao?”

Lillian quay lại lờ anh với ánh mắt đầy giận dữ. “Sao mà tôi biết chứ, với lại tôi cũng chẳng quan tâm! Ngài đã hành xử một cách đáng ghê tởm, còn St. Vincent thì tử tế hơn ngài cả chục lần!”

“Em sẽ không nói như thế nếu em biết rõ anh ta.”

“Tôi biết rằng ngài ấy luôn tôn trọng tôi, còn ngài thì coi tôi như con tốt thí mà ngài thích làm gì thì làm...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi đâm vào ngực anh khi anh ôm cô vào lòng.

“Ồ bên anh ta em sẽ không hạnh phúc đâu,” Marcus nói, không đếm xỉa đến sự chống trả yếu ớt của cô như thể cô là một con mèo đang giãy giụa khi bị túm cổ. Áo choàng của anh trên vai cô rơi xuống sàn nhà.

“Vậy sao ngài lại nghĩ tôi nên ở bên ngài chứ?”

Anh nắm chặt cổ tay cô, bẻ ngoặt tay cô ra sau, và kêu lên kinh ngạc khi cô giẫm mạnh vào chân. “Bởi vì em cần anh,” anh nói, hít một hơi sau khi cô cố vùng thoát khỏi vòng tay anh. “Cũng như anh cần em.” Anh chà miệng anh lên miệng cô. “Từ lâu anh đã cần em.” Một cái hôn nữa, sâu và thèm khát, lưỡi anh len lỏi thân mật.

Lẽ ra cô đã tiếp tục vật lộn với anh nếu anh không làm cô ngạc nhiên. Anh buông cổ tay cô và vòng tay quanh người cô, ôm cô thắm thiết, âu yếm. Cô đứng lặng vì ngỡ ngàng, tim đập điên loạn.

“Chuyện đó đối với anh cũng không phải chuyện vớ vẩn,” Marcus nói, lời thì thầm của anh nhột nhột bên tai cô. “Hôm qua, cuối cùng anh đã nhận ra những điểm mà anh nghĩ không chấp nhận được ở em lại là những điểm anh thích nhất. Anh cóc cần biết em làm gì, chỉ cần em thấy thoải mái là được. Chạy chân trần trên cỏ. Cầm bánh pút đing đưa lên miệng. Bảo quỷ tha ma bắt anh đi mỗi khi em thích. Anh muốn em là chính em. Sau hết, ngoài hai em gái của anh thì em là cô gái duy nhất dám gọi thẳng vào mặt anh là tên khốn kiêu ngạo. Làm sao anh có thể kháng cự lại em?” Miệng anh lướt trên gò má mềm mại của cô. “Lillian thân thương nhất của anh,” anh thủ thỉ, ngửa đầu cô ra sau hôn vào mí mắt. “Nếu anh có tài làm thơ, anh sẽ tặng em trong ngàn áng thơ tình. Nhưng không lời nào đủ sức diễn tả những rung động mạnh mẽ nhất trong anh. Và nhất là có một từ anh không đành lòng

nói với em... ‘tạm biệt’. Anh không thể chịu được cảnh em rời xa anh. Nếu em không kết hôn với anh vì danh dự của em, thì hãy vì những người sẽ phải chịu đựng anh một khi anh không có em. Lấy anh nhé, vì anh cần ai đó giúp anh tự cười nhạo mình. Vì anh cần người dạy anh huýt gió. Lấy anh nhé, Lillian... vì anh có một đam mê không thể cưỡng lại với đôi tai của em.”

“Tai của em?” Lillian bối rối khi anh gục đầu vào vành tai đỏ hồng của cô.

“Ừm. Đôi tai hoàn hảo nhất anh từng thấy đây.” Lưỡi anh lần theo đường cong bên trong rãnh tai, tay lướt từ eo lên ngực cô, vuốt ve cơ thể không mặc áo ngực. Cô say mê nhận ra sự trần trụi của mình bên dưới váy áo khi tay anh mân mê bầu ngực mềm mại, khiến đầu ngực cương lên trong lòng bàn tay anh. “Cái này nữa,” anh thủ thỉ. “Hoàn hảo...” Anh cời bỏ những cái nút bé xíu trên áo ngực, mê mải mơn trớn cô.

Lillian cảm thấy mạch đập rền, hơi thở dồn dập quyện cùng hơi thở anh. Cô nhớ cơ thể vạm vỡ của anh nhẹ nhàng cọ xát cơ thể cô lúc họ làm tình, sự cân xứng của họ, bắp thịt và đường gân trơn láng dưới tay cô. Thịt da cô râm ran khi nhớ lại những ve vuốt của anh, song miệng và ngón tay anh lại lang thang khám phá cơ thể làm dịu khát khao đến run rẩy của cô. Không có gì ngạc nhiên khi bình thường anh luôn lạnh lùng và lý trí - vì đam mê của anh đã dành cả cho những giây phút ái ân.

Sự gần gũi của anh khiến cô thấy xốn xang và phải nắm lấy cổ tay anh. Họ cần phải nói chuyện... quá nhiều vấn đề quan trọng không thể không nói. “Marcus,” cô hốt hển không ra hơi, “đừng. Không phải bây giờ. Việc này chỉ làm rối tung mọi chuyện, và...”

“Đối với anh nó làm mọi việc trở nên rõ ràng.”

Bàn tay anh đưa lên mặt cô, ôm đôi má cô dịu dàng. Mắt anh sắc hơn mắt cô nhiều, chỉ vệt sáng mỏng manh màu hổ phách thắm sâu trong đáy mắt

mới nói thật đôi mắt ấy màu nâu chứ không phải màu đen. “Hôn anh đi,” anh thì thầm, miệng anh tìm miệng cô, cắn môi trên rồi sang môi dưới, những cơn trớn ấy làm thân cô run rẩy. Sàn nhà như quay cuồng, cô phải bám vào vai anh để giữ thăng bằng. Anh bao phủ miệng cô chặt hơn nữa, đôi môi ẩm ướt làm cô mù mịt trong khoái cảm mang đến cái rùng mình mới mẻ.

Anh vừa hôn vừa giúp cô choàng tay qua cổ anh, cơn trớn lưng và vai cô, và khi chân cô bủn rủn, anh đặt cô nằm xuống sàn lót thảm. Miệng anh dạo trên ngực cô, ngậm lấy nhũ hoa qua lớp vải trắng mỏng manh. Cô hoa mắt vì màu sắc xung quanh, đỏ sẫm, rồi xanh, rồi vàng, cô lơ mơ nhận ra họ đang nằm dưới chùm nắng khúc xạ rực rỡ qua những ô cửa kính màu. Da cô lốm đốm sắc màu như thể cô đang nằm dưới cầu vồng ảo mộng.

Marcus cầm vật trước váy ngủ của cô, nồn nóng kéo cho mấy cái nút bật ra nằm chỏng chơ trên thảm. Mặt anh trông thật khác; dịu dàng hơn, trẻ hơn, da anh nhuộm màu lửa tình. Chưa ai từng nhìn cô như thế, chỉ có anh nhìn cô với ngọn lửa đam mê bùng lên trong đôi mắt đôt cháy mọi nhận thức khác. Anh cúi xuống bầu ngực không một mảnh vải che đậy, liếm làn da trắng ngần đến khi tìm được nụ hoa hồng sẫm, rồi khép miệng anh trên đó.

Lillian thở hổn hển và cong người lên, thân thể cô căng cứng lên vì ham muốn được ép khít lấy thân thể anh. Cô với mái đầu anh, ngón tay luồn qua những lọn tóc đen dày. Hiểu được lời khẩn cầu không thành tiếng, anh mút đầu ngực cô, dùng răng và lưỡi giày vò cô. Một tay anh mò mẫm trong váy để tìm lên bụng cô, ngón áp út sờ sờ quanh rốn cô. Dục vọng thiêu đót cô khi cô quần quai dưới mặt hồ màu sắc tỏa ra từ cửa sổ. Ngón tay anh trượt xuống thấp hơn, tới nhúm lông mềm mại, và cô biết ngay khi anh chạm đến nơi sâu kín ấy, cô sẽ lên tới đỉnh khoái lạc mù quáng.

Bất thành tình, anh rút tay lại, Lillian bèn khẽ phản đối. Marcus chửi thầm rồi che chắn cơ thể cô bên dưới anh và kéo mặt cô vào vai anh ngay khi cửa phòng hé mở.

Không gian tĩnh lặng đến đông cứng, chỉ có tiếng thở hổn hển của Lillian. Cô lén nhìn qua thân thể đang che chắn cho mình và rùng mình hoảng sợ khi thấy có người đứng đó. Là Simon Hunt. Cuốn sổ thu chi và vài tài liệu quan trọng buộc ruy băng đen nằm trong tay anh. Mặt đơ ra, Hunt nhìn xuống cặp đôi đang nằm trên sàn. Anh cố gắng giữ vẻ phớt tỉnh, cho dù việc đó rất khó khăn. Không đời nào Hunt lại nghĩ bá tước Westcliff, người vẫn xem như hình mẫu trường tồn của sự tiết chế và tự chủ, lại lăn tròn trên sàn phòng làm việc với một cô gái lụng nhùng váy ngủ.

“Xin lỗi, thưa ngài,” Hunt thận trọng kiểm chế giọng điệu. “Tôi không biết ngài đang bận... họp... với ai đó vào giờ này.”

Marcus cúi tiết nhìn Hunt. “Lần sau anh nên gõ cửa.”

“Ngài nói đúng, tất nhiên rồi.” Hunt toan mở miệng nói thêm gì đó, nhưng có vẻ muốn nghĩ kỹ hơn, rồi anh háng giọng. “Tôi sẽ để ngài... ờ... nói chuyện nốt.” Tuy nhiên, khi rời khỏi phòng, có vẻ anh không thể ngăn bản thân quay đầu kín đáo hỏi Marcus, “Một lần một tuần, chẳng phải ngài đã nói thế sao?”

“Đóng cửa lại đi,” Marcus lạnh tanh, Hunt vừa làm theo vừa cố nén cười.

Lillian dụi mặt vào vai Marcus. Nếu so với ngày cô bị anh bắt gặp mặc quần chèn chơi bóng thì lần này còn mất mặt gấp mười lần. Cô sẽ không bao giờ dám nhìn mặt Simon Hunt, cô than thở nghĩ thầm.

“Ồn mà,” Marcus thì thầm. “Anh ta sẽ giữ kín chuyện này.”

“Em không bận tâm anh ta có kể cho ai nghe hay không,” Lillian cố gắng nói. “Em sẽ không lấy anh đâu. Em sẽ không lấy anh nếu anh cứ hết lần này đến lần khác làm tổn hại danh dự của em.”

“Lillian,” anh vừa nói vừa cười rung lên. “Anh sẽ rất lấy làm vinh hạnh nếu được làm tổn hại danh dự của em hết lần này đến lần khác. Nhưng trước hết anh muốn biết sáng nay anh đã làm gì mà em không thể bỏ qua cho anh.”

“Đầu tiên là việc anh nói chuyện với cha em.”

Anh khẽ nhướn mày. “Có thể mà em đã bực bội hả?”

“Chứ sao? Anh đã cư xử hết sức độc đoán khi lén lút sắp xếp mọi việc với cha em mà không thèm nói cho em biết...”

“Đợi đã,” Marcus mĩa mai, xoay nghiêng người ngồi dậy rồi kéo Lillian ngồi đối mặt với mình. “Đi gặp cha em thì đâu phải là độc đoán. Đó là anh tuân thủ nguyên tắc truyền thống đó chứ. Chàng rể tương lai phải thừa chuyện với cha cô gái trước khi ngỏ lời cầu hôn chính thức chứ.” Giọng anh nhuốm vẻ châm chọc, “Ở Mỹ cũng vậy mà. Hay anh lạc hậu rồi nhỉ?”

Chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi chạy được nửa phút thì Lillian mới hờn dỗi đáp. “Phải, thường là vậy. Nhưng em cho rằng anh và cha em đã tự quyết định hôn ước mà không cần quan tâm em có muốn hay không...”

“Em đoán trật lất rồi. Cha em và anh không nói gì về hôn ước cả, của hồi môn hay ngày cưới cũng không. Tất cả những gì anh làm là xin phép cha em cho anh được tìm hiểu em.”

Lillian nhìn anh vừa rầu rĩ vừa ngỡ ngàng. Đến khi nhớ ra câu hỏi khác, cô lên tiếng, “Còn câu chuyện giữa anh và St. Vincent lúc nãy thì sao?”

Lần này đến lượt Marcus trông có vẻ rầu rĩ. “Đó đúng là độc đoán,” anh thừa nhận. “Lẽ ra anh nên xin lỗi vì việc đó. Song anh đã không làm vậy. Anh sợ St. Vincent có thể thuyết phục em cưới anh ta thay vì anh. Vậy nên anh cảm thấy cần phải nhắc nhở anh ta tránh xa em ra.” Anh ngừng một lúc

trước khi nói tiếp, và Lillian nhận ra vẻ lưỡng lự bất thường của anh. “Vài năm trước,” anh nói, tránh nhìn cô, “St. Vincent có hứng thú với một phụ nữ anh... có liên quan. Anh không yêu cô ta, nhưng vào lúc đó có khả năng anh và cô ta sẽ...” Anh ngừng lại lắc đầu. “Anh không biết mối quan hệ đó sẽ đi đến đâu. Anh không bao giờ có cơ hội biết được điều đó. Khi St. Vincent bắt đầu tán tỉnh cô ta, thì cô ta ngay lập tức chạy theo anh ta.” Anh nhếch mép. “Để đoán thôi, vài tuần sau thì St. Vincent chán cô ta.”

Lillian thương cảm nhìn bộ dạng nghiêm túc của anh. Không hề có bóng dáng của giận dữ hay tiếc nuối trong câu chuyện ngắn ngủi, nhưng cô biết chuyện đó đã làm anh tổn thương. Đối với một người coi trọng lòng trung thành như Marcus thì việc bị bạn và người yêu phản bội sẽ rất khó chịu. “Vậy mà anh vẫn còn làm bạn với anh ta?” cô hỏi, giọng mềm mỏng.

Anh thận trọng đáp lại với giọng đều đều. Rõ ràng anh thấy khó khăn khi nói về những chuyện riêng tư. “Tình bạn nào cũng có vết xước. Và anh tin rằng nếu St. Vincent hiểu những cảm xúc anh dành cho người phụ nữ đó thì anh ta sẽ không tán tỉnh cô ta. Tuy nhiên, lần này anh không cho phép quá khứ lặp lại. Em quá... quan trọng... với anh.”

Nghĩ tới chuyện Marcus từng có cảm tình với người con gái khác làm Lillian nổi lòng ghen... và rồi tim cô ngừng đập vì choáng váng khi tự hỏi mức độ của từ “quan trọng”. Marcus cũng như bao người Anh khác vốn không thích biểu lộ cảm xúc. Nhưng cô nhận ra anh đang rất cố gắng mở lòng với cô, và một sự khích lệ nho nhỏ có thể đem lại kết quả ngoài mong đợi.

“Vì St. Vincent rõ ràng đẹp trai hơn anh, quyến rũ hơn anh,” Marcus tiếp tục với giọng đều đều, “anh nghĩ chỉ có thể lấy lại thế cân bằng nhờ lòng kiên định. Vì vậy anh đã gặp anh ta sáng nay để nói...”

“Không, không phải vậy,” Lillian không thể không phản đối.

Marcus ngơ ngác nhìn cô. “Sao cơ?”

“Anh ta không hơn gì anh hết,” Lillian nói, mặt đỏ gay vì thấy mình cũng không dễ dàng trải lòng với anh. “Anh rất quyến rũ những lúc cần quyến rũ. Và về ngoại hình của anh...” Mặt cô lại đỏ dừ, hơi nóng tỏa ra khắp người. “Em thấy anh rất cuốn hút,” cô thốt ra. “Em... em luôn thấy như vậy. Tôi qua em sẽ không bao giờ ngủ với anh nếu em không muốn thế, dù em có uống nhiều thế nào đi nữa.”

Marcus bỗng mỉm cười. Anh dịu dàng cài lại váy áo cho cô, chà đốt ngón tay trên phần cổ hồng hào của cô. “Vậy thì anh đề là em không chịu lấy anh chỉ vì không muốn bị ép buộc, chứ không phải vì định kiên riêng nào, đúng thế không?”

Ngây ngất trước những món trón của anh, Lillian liếc nhìn anh tình tứ. “Hừmm?”

Anh cười êm ái. “Anh muốn hỏi là, liệu em có suy nghĩ về việc kết hôn với anh nếu anh hứa em sẽ không bị ép buộc không?”

Cô gật đầu vẻ đầy thận trọng. “Em... em sẽ suy nghĩ. Nhưng nếu anh định hành xử như một lãnh chúa thời Trung cổ, cố ép em làm theo những gì anh muốn...”

“Không, anh sẽ không ép buộc gì em cả,” Marcus nghiêm túc nói, song cô vẫn thấy được vẻ thích thú lóe lên trong mắt anh. “Rõ ràng chiến thuật đó không có hiệu quả. Có vẻ anh đã gặp đối thủ xứng tầm rồi.”

Câu nói của anh làm Lillian cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Cô thậm chí không chống cự khi anh kéo cô ngồi lên đùi anh, đôi chân dài của cô vắt qua chân anh. Bàn tay ấm áp mò mẫm bên dưới váy, bóp nhẹ đùi cô, hành động đó thể hiện sự vỗ về hơn là nhục cảm, và rồi anh nhìn cô bằng ánh mắt

ting anh. “Hôn nhân là sự hợp tác,” anh nói. “Và vì anh chưa bao giờ hợp tác làm ăn mà không thảo luận điều khoản đi kèm, vậy nên chúng ta sẽ làm tương tự nhé. Chỉ có anh và em với nhau thôi. Chắc chắn sẽ có vài điểm gây tranh cãi - nhưng em sẽ thấy anh là một bậc thầy đàm phán đấy.”

“Cha em sẽ không để ai khác quyết định về của hồi môn đâu.”

“Anh không nói vấn đề tài chính. Cha em không thể thương lượng những gì anh muốn ở em.”

“Anh định sẽ bàn bạc về... mong ước của mình đối với người kia? Và nơi chúng ta sẽ sống?”

“Chính xác.”

“Và nếu em nói rằng em không muốn sống xa thành thị... rằng em thích ở Luân Đôn hơn Hampshire... anh sẽ đồng ý đến sống tại dinh thự Marsden chứ?”

Anh vừa quan sát nét mặt cô vừa trả lời. “Anh sẽ nhượng bộ trong những chuyện như thế. Có điều anh sẽ phải trở về đây thường xuyên để quản lý lãnh địa. Vậy em không thích trang viên Stony Cross hả?”

“Ôi không phải. Mà là... em rất thích nơi này. Em chỉ giả sử vậy thôi.”

“Ừ, nhưng dù sao thì em cũng đã quen với cuộc sống tiện nghi rồi.”

“Em muốn sống ở đây thật mà,” Lillian khẳng định, nghĩ về vẻ đẹp của Hampshire, nơi có những dòng sông và những cánh rừng, có đồng cỏ để cô chơi đùa cùng các con. Ngôi làng với người dân lập dị và những chủ cửa hiệu, và các lễ hội địa phương làm nhịp sống trầm lắng chôn thôn quê thêm phần sôi động. Còn về bản thân trang viên, nguy nga song tách biệt, với bao xó xinh và góc khuất để trú ẩn trong những ngày mưa... hay những buổi tối

đắm say. Cô đỏ mặt khi nghĩ vị chủ nhân của trang viên Stony Cross mới là sức hấp dẫn đáng giá nhất ở đây. Cuộc sống với người đàn ông đầy nhiệt huyết này, dù có ở đâu, thì cũng không bao giờ buồn chán.

“Tất nhiên,” cô tiếp tục chỉ ra, “em càng thích sống ở Hampshire hơn nếu em được phép cưới ngựa.”

Câu nói của cô làm anh cười khùng khục. “Sáng nào anh cũng cho người chuẩn bị con Ánh Sao cho em, được chưa nào?”

“Được thế thì còn gì bằng,” cô mỉa mai. “Hai ngày trước khi tiệc kết thúc, anh đã cho phép em cưới ngựa. Sao vậy kia? Vì tối qua em đã ngủ với anh à?”

Nụ cười trễ nải trên môi anh, và tay anh lén lút mơn trớn máng cô. “Lẽ ra em nên ngủ với anh từ mấy tuần trước. Biết đâu như thế anh sẽ để em toàn quyền chạy rong trên lãnh địa.”

Lillian bặm môi nén cười. “Em biết rồi. Trong hôn sự này em bị ép buộc phải đem thân đổi lấy những thứ mình muốn từ anh.”

“Làm gì có chuyện đó. Mặc dù...” Mắt anh ánh lên vẻ bồn chồn. “Chỉ có thân thể em đẩy anh vào tình thế không đồng ý không xong thôi.”

Marcus đang trêu đùa cùng cô, vẻ thoải mái vô tư này ở anh trước đây cô chưa từng thấy. Lillian dám đánh cược rằng chẳng mấy người nhận ra bá tước Westcliff đạo mạo trong người đàn ông đang ngồi lả lơi cùng cô trên thảm. Và khi anh xoay người cô cho thoải mái hơn trong lòng anh, bàn tay lướt dọc bắp chân cô, kết thúc bằng cái bóp khe khẽ nơi mắt cá chân nhỏ nhắn, cô có cảm giác hoan lạc, thứ hoan lạc khác xa sự thỏa mãn thể xác. Niềm đam mê của cô đối với anh dường như len lỏi trong từng tế bào cơ thể.

“Anh có nghĩ hai ta sẽ hợp nhau không?” cô mơ hồ hỏi, ngang nhiên nghịch gút thắt cà vạt của anh, ngón tay nới lỏng chiếc cà vạt lụa màu xám bạc. “Chúng mình trái ngược trong hầu hết mọi chuyện.”

Marcus cúi đầu nhẹ nhàng hôn mặt trong cổ tay cô, môi anh chà lên đường gân mảnh như sợi dăng ten đẹp đẽ bên dưới da. “Anh đang nghĩ cưới một cô vợ giống hệt anh có thể sẽ là quyết định tệ hại nhất mà anh có thể đưa ra.”

“Cũng phải,” Lillian buồn cười, ngón tay luồn trong mái tóc bóng mượt của anh. “Anh cần một người vợ thình thoảng không cho anh làm theo ý mình. Một người...” cô khẽ rùng mình khi lưỡi anh chạm vào nơi nhạy cảm gần khuỷu tay cô. “Một người,” cô tiếp tục, cố gắng tập trung tư tưởng, “không ngần ngại kéo anh quay lại mặt đất khi anh trở nên quá tự cao...”

“Có bao giờ anh tự cao đâu,” Marcus nói, kéo mép áo để lộ đường cong thanh tú nơi cổ cô.

Nhịp thở của cô trở nên đứt quãng khi anh bắt đầu hôn lên bờ vai trần. “Vậy anh gọi nó là gì khi lúc nào anh cũng cho là mình đúng, và những ai không đồng ý với anh đều là tên ngốc?”

“Trong hầu hết mọi việc, những người không đồng ý cuối cùng lại là ngốc nghếch. Anh biết làm sao được.”

Cô cười không thành tiếng, ngả đầu vào cánh tay anh khi miệng anh mơn man bên cổ cô. “Khi nào chúng ta thương lượng?” Lillian hỏi, ngạc nhiên vì giọng nói quá khàn của mình.

“Tôi nay. Em đến phòng anh nhé.”

Cô nhìn anh ngờ vực. “Đây không phải mưu mẹo để bẫy em vào tình huống

mà anh có thể bắt chấp tất cả để lợi dụng em đấy chứ?”

Marcus ngả người lại nhìn cô, nghiêm túc trả lời. “Tất nhiên là không. Anh muốn chúng ta nói chuyện nghiêm túc để xóa tan những nghi ngờ em có thể có về hôn sự của chúng ta.”

“Ồ.”

“Và rồi anh sẽ bắt chấp tất cả để lợi dụng em.”

Lillian nén cười khi môi họ chạm nhau. Cô nhận ra đây là lần đầu tiên Marcus buông lời trêu chọc cợt nhả. Anh thường quá khách sáo, chưa bao giờ dám bỡn cợt cô. Có lẽ đây là dấu hiệu nhỏ cho thấy cô có ảnh hưởng lên anh.

“Nhưng ngay bây giờ...” Marcus nói, “anh có một vấn đề cần phải giải quyết.”

“Vấn đề gì thế?” cô hỏi, hơi nhúc nhích khi nhận ra cơ thể anh đang căng lên bên dưới cô.

Anh miết ngón tay trên môi cô, vuốt ve nhẹ nhàng, rồi lại lướt tay quanh khóe miệng cô. Như thể không kiềm chế được, anh đánh liều trộm thêm nụ hôn cuối cùng. Mỗi lần miệng anh vồ vập, môi cô lại run lên, khoái cảm tràn khắp cơ thể khiến cô không thở nổi và mềm yếu trong vòng tay anh. “Vấn đề là làm sao đưa em trở lên lầu,” Marcus thì thầm, “trước khi có người nữa thấy em mặc váy ngủ như thế này.”

Chương 20

Không rõ có phải Daisy là người đã “nam mô hót” như cách người New York vẫn nói, hay chuyện từ miệng Annabelle mà ra bởi nhiều khả năng chồng cô đã kể cô nghe những gì diễn ra trong phòng làm việc. Khi Lillian gặp nhóm gái ế trong bữa nửa buổi ở phòng ăn sáng, cô chắc chắn là họ đã biết. Cô có thể nhìn thấy trên mặt họ - nụ cười bẽn lễn của Evie, nét bí ẩn của Daisy, và vẻ điềm nhiên giả tạo của Annabelle. Lillian đỏ mặt tránh né sáu con mắt đổ dồn vào cô khi cô ngồi xuống bàn. Thường cô vẫn giữ bộ mặt bất cần để gạt đi nỗi xấu hổ, sợ hãi, cô đơn... nhưng vào lúc này cô cảm thấy lúng túng lạ thường.

Annabelle là người đầu tiên phá vỡ im lặng. “Một buổi sáng buồn chán,” cô đưa tay lên che cái ngáp vờ yếu điệu. “Chị chỉ mong có ai khuấy động không khí lên cho đỡ buồn. Mà này, em có chuyện gì kể cho mọi người nghe không?” Tia nhìn trêu chọc dán vào nét mặt chung hững của Lillian. Một người hầu đến rót trà cho Lillian, và Annabelle đợi cho đến khi anh ta đi khỏi mới nói tiếp. “Làm gì mà sáng nay em đến muộn thế, em yêu quý? Em ngủ ngon không?”

Lillian nheo mắt nhìn chằm chằm người bạn đang hoan hỉ trêu ghẹo mình, và nghe thấy tiếng Evie sặc trà. “À, nói thật là không.”

Annabelle cười nhả nở, có vẻ cô quá phớt lờ. “Sao em không kể cho bọn chị nghe chuyện của em đi, Lillian, rồi chị sẽ kể cho mọi người nghe chuyện của chị? Dù chị nghĩ là chuyện của chị chỉ thú vị bằng một nửa chuyện của em thôi.”

“Mọi người chả biết hết rồi còn gì,” Lillian lầm bầm, cô nhấn chìm nỗi xấu hổ bằng ngụm trà lớn. Song cô chỉ có thể làm mình phỏng lười. Cô đặt tách

xuống và buộc phải nhìn thẳng vào mắt Annabelle, đôi mắt lúc này đã dịu lại vừa cảm thông vừa thích thú.

“Em có ớn không?” Annabelle từ tốn hỏi.

“Em cũng không biết nữa,” Lillian thú nhận. “Em có cảm giác không còn là mình nữa. Em quá phấn khích và vui mừng, nhưng cũng...”

“Sợ?” Annabelle thì thầm.

Lillian của một tháng trước thà chết vì bị hành hạ dần mòn còn hơn là phải thừa nhận mình sợ hãi... nhưng cô gật đầu. “Em không thích tỏ ra yếu đuối trước một người đàn ông vốn bị xem là thiếu nhạy cảm và mềm mỏng. Rõ ràng là hai đứa em không hợp tính nhau.”

“Nhưng em bị anh ta cuốn hút về mặt thể xác đúng không?” Annabelle hỏi.

“Đúng vậy, thế mới xui xẻo chứ.”

“Sao lại xui?”

“Bởi vì cuộc sống sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu chị lấy được một người bạn tâm giao chứ không chỉ là... là...”

Cả ba phụ nữ trẻ chúí người nghe chăm chú. “Ch... chứ không chỉ là cái gì?” Evie tròn mắt hỏi.

“Chứ không chỉ là đam mê cháy bỏng, còn cào, khủng khiếp, trái khuôn phép.”

“Eo ôi,” Evie thẹn thùng ngả người ra ghế, trong khi Annabelle cười nắc nẻ còn Daisy nhìn chị đầy tò mò.

“Người đàn ông có những cái hôn ‘chỉ tạm chấp nhận được’ cũng đam mê dữ vậy sao?” Annabelle hỏi.

Lillian vừa cười toe vừa nhìn xuống tách trà bốc khói. “Ai mà ngờ được một người cứng nhắc và chùng mực như vậy lại hoàn toàn khác những khi ân ái chứ?”

“Chị thì nghĩ là trước một cô gái như em, anh ta không thể làm khác hơn,” Annabelle nhận định.

Lillian ngược mắt lên. “Sao chị nghĩ vậy?” cô thận trọng hỏi, sợ rằng Annabelle đang ám chỉ ảnh hưởng từ mùi nước hoa.

“Mỗi khi em bước vào phòng, bá tước trở nên hoạt bát hơn hẳn. Rõ ràng anh ta bị em cuốn hút. Người khác không thể trò chuyện gì nhiều với ngài Westcliff vì anh ta còn bận căng tai nghe xem em nói gì, và quan sát từng cử chỉ của em.”

“Có chuyện đó sao?” Lillian cảm thấy lòng hân hoan khi nghe Annabelle nói thế, song ngoài mặt vẫn cố ngụy tạo vẻ hờ hững. “Sao trước đây không thấy chị nói thế?”

“Chị ngại xen vào chuyện của em, vì biết đâu em thích được ngài St. Vincent chú ý hơn.”

Lillian nhăn mặt gục trán vào tay. Cô kể họ nghe tình cảnh đáng sợ giữa cô, Marcus và St. Vincent lúc sáng, ba người còn lại đều cảm thông với Lillian và cũng tỏ vẻ khó chịu như cô vậy.

“Không việc gì phải mũi lòng thương cảm ngài St. Vincent cả,” Annabelle nói, “vì trước giờ anh ta đã làm tan nát không biết bao nhiêu con tim và làm

người ta rơi không biết bao nhiêu nước mắt - thế nên phải cho Vincent biết thế nào là cảm giác bị bỏ rơi.”

“Em biết thế, song vẫn cảm thấy như thể em đã lừa dối anh ta,” Lillian nói về hồi lỗi. “Thế mà anh ta lại tỏ ra rất tử tế. Không một lời trách cứ. Làm em không thể ghét anh ta được.”

“C...cẩn thận,” Evie nhỏ nhẹ xen ngang. “Cứ như những gì chúng ta nghe kể về ngài St. Vincent thì anh ta không dễ chịu thua đâu. Nếu anh ta lại tiếp cận chị, chị phải hứa là không đồng ý đi riêng với anh ta đấy.”

Lillian mỉm cười nhìn cô bạn đang lo lắng cho mình. “Evie, em lo lắng quá rồi đấy. Được thôi, chị hứa. Nhưng đừng lo. Chị không nghĩ ngài St. Vincent ngu ngốc đến mức dám đối đầu với một người quyền lực như bá tước đâu.” Muốn thay đổi không khí một chút, cô liền hướng câu chuyện sang Annabelle. “Em đã kể chuyện của em rồi đấy, giờ đến lượt chị. Có chuyện gì vậy?”

Với đôi mắt lấp lánh, và ánh nắng buông tỏa trên mái tóc óng mượt, Annabelle trông như đứa trẻ mười hai mười ba. Cô nhìn quanh quất để chắc chắn không ai nghe trộm. “Chị nghĩ mình đang có thai,” cô thì thầm. “Gần đây chị thấy mấy triệu chứng... buồn nôn và buồn ngủ...và đây là tháng thứ hai chị không thấy có kinh.”

Tất cả cùng thở phào vui sướng, và Daisy kín đáo đưa tay qua bàn để cầm tay Annabelle. “Chị ơi, đây đúng là tin tức tuyệt vời nhất! Anh Hunt đã biết chưa?”

Nụ cười của Annabelle trở nên méo mó. “Chưa. Chị muốn hoàn toàn chắc chắn rồi mới nói cho anh ấy biết. Với lại chị muốn anh ấy biết càng muộn càng tốt.”

“Sao thế?” Lillian hỏi.

“Vì anh ấy biết cái là không cho chị đi đâu một mình cả, anh ấy cứ lo quá ấy mà.”

Hiểu được Simon Hunt cũng như sự quan tâm đặc biệt anh dành cho Annabelle, nhóm gái ế im lặng tán thành. Một khi Hunt biết mình sắp có con, anh sẽ theo sát vợ như điều hâu sãn môi.

“Đúng là một thắng lợi lớn,” Daisy kêu lên, cố giữ giọng thật khẽ. “Năm ngoái còn là gái ế, năm nay đã là mẹ. Mọi việc của chị đang diễn ra hết sức tốt đẹp.”

“Và tiếp đến sẽ là Lillian,” Annabelle cười bỏ sung.

Dây thần kinh non nớt của Lillian rung lên vì vui sướng xen lẫn âu lo.

“Chị sao đấy?” Daisy thì thầm hỏi chị trong khi hai người kia đang hào hứng nói chuyện về đứa bé sắp chào đời. “Chị trông có vẻ lo lắng. Chị lại băn khoăn chuyện gì à?... Em cho rằng chuyện đó là bình thường.”

“Nếu chị lấy anh ấy, tụi chị sẽ cãi nhau như chó với mèo suốt thôi,” Lillian căng thẳng.

Daisy mỉm cười. “Biết đâu chị lại đang thổi phồng khác biệt giữa hai người lên đấy. Em thì cho là chị và bá tước giống nhau nhiều hơn chị nghĩ.”

“Sao mà tụi chị giống nhau được chứ?”

“Nghĩ thử đi,” em gái cô vừa khuyên vừa cười rạng rỡ. “Chắc chắn chị sẽ tìm ra một vài điểm đấy.”

Khi cả mẹ và em gái anh đã được mời đến phòng khách Marsden, Marcus đứng trước mặt họ, tay chấp sau lưng. Anh nhận ra mình đang làm theo con

tim chứ không phải lý trí. Không giống một người thuộc dòng họ Marsden chút nào. Gia tộc anh từ trước tới nay vẫn nổi tiếng với truyền thống thực dụng lạnh lùng, chỉ có Aline và Livia là ngoại lệ. Về phần Marcus, anh luôn tuân theo nề nếp gia phong của dòng họ Marsden... cho đến khi Lillian Bowman bước vào cuộc đời anh như một cơn lốc xoáy.

Giờ đây giao ước giữa anh với cô gái mạnh mẽ ấy đem lại sự bình yên trong tâm hồn mà trước nay Marcus chưa từng biết tới. Nụ cười rạng rỡ kéo giãn cơ mặt anh khi anh tự hỏi làm cách nào nói cho lão bá tước phu nhân biết cuối cùng bà sắp có con dâu - cô gái mà bà không hề muốn chọn vào vị trí đó.

Như thường lệ, nữ bá tước ngồi trên đi văng còn Livia ngồi trên chiếc ghế gần bà. Marcus nhận ra ngay khác biệt giữa hai ánh nhìn, của em gái anh thì ấm áp chờ mong, của mẹ anh thì lạnh nhạt thậm trọng.

“Đang giờ ngủ trưa thì con dựng mẹ dậy,” lão bá tước phu nhân cau kinh nói, “thế thì mẹ đề nghị con nói nhanh mục đích của con đi. Có tin gì mới sao? Chuyện gì mà cấp bách đến mức phải gọi mẹ tới vào cái giờ bất tiện này? Hay lại là thư từ vớ vẩn của cô em hư hỏng mất gốc của con. Thôi, nói ngay đi!”

Marcus cứng hàm. Ý định thừa chuyện một cách lịch sự theo khuôn phép đã biến sạch khi mẹ anh buông những lời lẽ cay độc về đứa cháu của anh. Tự nhiên anh lại thấy vô cùng hả hê với ý nghĩ sẽ thông báo cho mẹ biết đứa cháu nào của bà, kể cả đứa sẽ thừa kế tước hiệu trong nay mai, cũng mang một nửa dòng máu Mỹ.

“Chắc chắn mẹ sẽ hài lòng vì con đã nghe lời đi tìm cho mẹ một cô con dâu,” anh ngon ngọt nói. “Mặc dù con chưa ngỏ lời cầu hôn chính thức, nhưng con tin chắc cô ấy sẽ đồng ý.”

Lão bá tước phu nhân chớp mắt ngạc nhiên, vẻ điềm tĩnh của bà bỗng chốc

chuyển sang nao núng.

Livia nhìn anh trai với nụ cười tò mò. Marcus nghĩ em gái đã đoán ra danh tính cô dâu kia bởi mắt cô sáng lên với niềm vui đầy ranh mãnh. “Tuyệt quá,” cô nói. “Cuối cùng anh đã tìm ra một người đủ sức chịu đựng anh rồi hả Marcus?”

Anh cười rạng rỡ. “Hình như là thế. Duy có điều anh nghĩ là phải gấp gáp tổ chức lễ cưới kéo không cô ấy lại sức tinh mà bỏ chạy mất.”

“Vớ vẩn,” lão bá tước phu nhân gắt gỏng. “Cô nào lại từ chối cơ hội kết hôn với bá tước Westcliff chứ. Con sở hữu tước vị lâu đời nhất nước Anh. Vào ngày cưới của con, con sẽ đem lại danh giá cho vợ con hơn bất cứ kẻ không ngai nào trên trái đất. Giờ hãy nói cho mẹ xem con đã chọn ai.”

“Cô Lillian Bowman.”

Lão bá tước phu nhân ghê tởm rít lên. “Giờ đủ rồi, Westcliff. Nói mẹ nghe tên cô gái đó đi.”

Livia thích thú ngồi không yên trên ghế. Cô cười hớn hở với Marcus và nghiêng người nói nhỏ với mẹ, “Con nghĩ anh ấy nghiêm túc đấy, thưa mẹ. Đúng là cô Bowman.”

“Không thể nào!” Lão bá tước phu nhân trông có vẻ thất kinh. Mạch máu nổi rõ mồn một trên hai bên má bà. “Mẹ yêu cầu con từ bỏ trò điên khùng này đi, Westcliff, con phải biết suy nghĩ chứ. Mẹ sẽ không cho phép con bé tệ hại đó trở thành con dâu mẹ!”

“Mẹ sẽ phải cho phép,” Marcus dứt khoát nói.

“Con có thể chọn bất kỳ cô gái nào ở đây hoặc trong lục địa... con nhà dòng dõi và có huyết thống...”

“Cô Bowman là người con muốn.”

“Cô ta không bao giờ có thể làm một người vợ trong khuôn phép của dòng họ Marsden.”

“Vậy khuôn phép đó sẽ phải bị phá bỏ.”

Lão bá tước phu nhân cười gằn, tiếng cười ấy chói tai đến mức Livia phải bấu vào thành ghế để ngăn bản thân đưa tay lên che tai. “Con lên con điên gì vậy? Cô Bowman đó chả ra thể thống gì cả! Sao con có thể để con của mình mất mặt khi có người mẹ xem thường truyền thống, phi nhỗ phong tục, và nhạo báng những phẩm chất cao quý chứ? Sao một người vợ như thế có thể chăm sóc con chứ? Chúa lòng lành, Westcliff!” Ngừng lời, người phụ nữ giận dỗi thở khó nhọc. Bà đưa mắt nhìn Marcus, rồi sang Livia, rồi nổi giận đùng đùng, “Sao cái gia đình này lại cứ đâm đầu vào đám người Mỹ mới được cơ chứ?”

“Câu hỏi thật thú vị, mẹ à,” Livia đùa cợt. “Không hiểu sao không đưa con nào của mẹ chịu đựng được ý nghĩ phải lấy một người cùng giai cấp. Anh nghĩ sao, Marcus?”

“Anh cho là câu trả lời sẽ chẳng làm ai trong số chúng ta vui vẻ,” anh châm chọc.

“Con phải có trách nhiệm kết hôn với một cô gái danh giá,” lão bá tước phu nhân khóc than, mặt bà nhăn nhúm. “Lý do duy nhất cho sự tồn tại của con là để duy trì huyết thống và gìn giữ tước hiệu cũng như những đặc lợi của tước hiệu ấy cho con mình. Và cho đến lúc này con đã thất bại thảm hại.”

“*Thất bại?*” Livia cắt lời, mắt cô lóe sáng. “Marcus đã nhận bốn lần gia sản từ khi cha qua đời, chưa kể cải thiện đời sống của người hầu và tá điền trong lãnh địa này. Anh ấy cung cấp viện trợ nhân đạo ở Nghị viện và tạo

việc làm cho hơn một trăm người trong nhà máy đầu xe lửa, và hơn thế nữa anh ấy là người anh tốt nhất...”

“Livia,” Marcus thì thầm, “không cần bênh vực anh đâu.”

“Sao lại không chứ! Sau tất cả những chuyện anh đã làm cho mọi người, sao anh không được cưới cô gái do chính anh chọn - một cô gái mạnh mẽ đáng yêu vô cùng - mà không phải chịu đựng những bài giảng ngu ngốc của mẹ về huyết thống gia tộc?”

Lão bá tước phu nhân hần học nhìn đứa con út. “Cô không có quyền phát biểu về huyết thống gia tộc, vì cô đâu được xem là người nhà Marsden. Hay tôi phải nhắc cho cô nhớ cô là kết quả của một đêm chơi bời giữa tôi với gã hầu phòng? Bá tước quá cố không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ phải chấp nhận cô thay vì bị dán mác cấm sùng, song...”

“Livia,” Marcus vội ngắt lời, chìa tay cho em gái lúc này mặt đã trắng bệch. Chuyện này chẳng xa lạ gì với cô, nhưng lão bá tước phu nhân chưa bao giờ nói thẳng ra như thế. Livia đứng dậy, đến bên cạnh anh ngay lập tức, mắt cô tóe lửa trên khuôn mặt tái nhợt. Marcus vòng tay ôm sau lưng em để trấn an và kéo cô lại thì thầm vào tai, “Em đi đi thì hơn. Anh có vài điều không thể không nói - và anh không muốn em bị kẹt giữa hai làn đạn.”

“Không sao đâu anh,” giọng Livia hơi run. “Em không để tâm những lời mẹ nói... Bà đã mất khả năng làm tổn thương em từ lâu rồi.”

“Nhưng anh không nỡ để em chịu đựng như thế,” anh dịu dàng đáp. “Đi gặp chồng em đi, Livia, hãy để cậu ta an ủi em trong khi anh bận giải quyết một số việc với lão bá tước phu nhân.”

Livia ngược mắt nhìn anh, gương mặt cô đã bình tĩnh hơn nhiều. “Em đi tìm anh ấy đây,” cô nói. “Dù em không cần an ủi.”

“Ngoan lắm.” Anh hôn lên trán cô.

Cử chỉ trìu mến của người anh khiến Livia cảm thấy bất ngờ, cô hơi khúc khích cười rồi lui đi.

“Hai đứa thì thâm chuyện gì?” lão bá tước phu nhân gắt gỏng hỏi.

Marcus phớt lờ bà khi cùng em gái ra cửa, rồi lặng lẽ đóng lại sau khi cô đi. Lúc anh quay lại đối mặt với lão bá tước phu nhân, mặt anh hằm hằm. “Xuất thân của Livia không phản ánh nhân cách của em ấy,” anh nói. “Nó cho thấy nhân cách của mẹ. Con cóc cần quan tâm việc mẹ nhặng nhít với một tên hầu, mẹ có con với hấn con cũng mặc xác mẹ... nhưng con sẽ không để yên nếu mẹ lôi chuyện đó ra làm nhục Livia. Cả đời con bé đã phải sống dưới cái bóng của những sai lầm mẹ gây ra, và trả giá cắt cổ cho hành vi buông thả của mẹ.”

“Mẹ sẽ không xin lỗi vì những nhu cầu của mình,” lão bá tước phu nhân xô ra. “Thiếu lòng thương yêu của người chồng thì mẹ phải nắm lấy niềm vui nếu có thể chứ.”

“Nhưng mẹ lại để Livia gánh hết tội lỗi cho mẹ,” môi anh bặm lại. “Hồi nhỏ con phải giương mắt ra chứng kiến con bé bị ngược đãi và hắt hủi mà không thể làm gì để bảo vệ nó. Nhưng giờ thì con đã có thể. Sẽ không ai được đả động gì thêm về chuyện đó nữa. *Không bao giờ nữa*. Mẹ hiểu chưa?”

Anh không hề lớn tiếng, song cơn giận phun trào đã lan đến bà, vì bà không phản đối hay tranh cãi. Bà chỉ gật đầu nuốt khan.

Một phút trôi qua để hai người ổn định lại cảm xúc của mình. Lão bá tước phu nhân là người tấn công trước. “Westcliff,” bà cố gắng kiềm chế. “Con

không nghĩ cha con sẽ khinh miệt cô Bowman đó và mọi thứ cô ta làm hay sao?”

Marcus nhìn thẳng vào mắt bà. “Không,” cuối cùng anh lên tiếng, “con không nghĩ vậy.” Người cha quá cố của anh đã vắng mặt trong mọi suy nghĩ của Marcus quá lâu nên anh chưa bao giờ nghĩ xem ông có ấn tượng gì với Lillian Bowman. Anh thấy bất ngờ khi mẹ anh cho rằng ông bận tâm đến cô.

Cho rằng đã tìm ra lý do buộc anh cân nhắc lại quyết định, lão bá tước phu nhân quyết tâm xoáy vào lý do đó. “Con luôn muốn làm vừa lòng cha con,” bà nói tiếp, “và con thường làm được, dù ông ấy hiếm khi nhìn nhận. Có lẽ con không tin khi mẹ nói rằng sâu thẳm trong tim, cha con chỉ quan tâm đến con thôi. Ông muốn rèn giũa con sao cho xứng đáng với tước hiệu, trở thành người có uy quyền, không bao giờ để cho kẻ khác lợi dụng. Một người giống ông ấy. Và có thể tạm nói là ông ấy đã thành công.”

Những lời đó được thốt ra nhằm mục đích tăng bốc Marcus. Nhưng lại gây tác dụng ngược, giáng một đòn đau vào giữa ngực anh. “Không, ông ấy không thành công,” anh khàn khàn nói.

“Con biết ông ấy muốn cháu của mình được sinh ra bởi người mẹ như thế nào mà,” lão bá tước phu nhân nói. “Cô Bowman đó không xứng với con, Westcliff, không xứng với thanh danh và dòng dõi của con. Hãy thử tưởng tượng một buổi gặp gỡ giữa hai người họ... cô ta và cha con. Con biết ông ấy sẽ căm ghét cô ta như thế nào rồi đây.”

Bất chợt Marcus mừng rỡ trước cảnh Lillian đương đầu với sự ác độc của cha anh, ông luôn làm mọi người xung quanh khiếp sợ. Nhưng chắc chắn trong suy nghĩ của anh, Lillian sẽ vẫn đối xử xác xược với bá tước quá cố. Cô sẽ chẳng mấy may sợ sệt ông.

Thấy anh vẫn im lặng, lão bá tước phu nhân giờ giọng điệu mềm mỏng hơn.

“Tất nhiên cô ta quyến rũ. Mẹ biết chúng ta vẫn thường bị hấp dẫn bởi những người ở giai cấp dưới - họ là thứ của lạ đôi khi làm ta nảy sinh ham muốn. Và con, giống như bao người đàn ông khác, thèm muốn những cô gái khác lạ. Nếu con muốn cô ta, hãy tìm mọi cách để có được cô ta. Đơn giản là như này: cả hai cứ kết hôn với người khác đã, sau đó con và cô ta có thể quan hệ vụng trộm tới chừng nào con thấy chán ngán. Những người như chúng ta luôn tìm thấy tình yêu ngoài hôn nhân - làm thế sẽ tốt hơn, rồi con xem.”

Căn phòng tĩnh lặng lạ thường, song tâm trí Marcus sôi lên với những ký ức làm bào mòn tâm hồn và ong ong những lời lẽ đầy cay nghiệt dù bà mẹ đã im lặng hồi lâu. Anh khinh những kẻ sĩ chết vì nghĩa và chưa bao giờ sống như thế, nhưng nghĩ lại anh thấy mình đã gạt đi mong muốn của bản thân để gánh vác trách nhiệm gia đình. Giờ đây anh tìm được một người đem lại hơi ấm và niềm vui đã lỗi hẹn với anh từ lâu... mặc xác mọi thứ, anh có quyền đòi hỏi sự ủng hộ từ gia đình và bè bạn, bất kể định kiến chủ quan của họ là gì. Suy nghĩ của anh chìm vào khoảng không đen kịt khi anh nhìn lại thời thơ ấu, cha anh đã tách anh khỏi tất cả những người mà anh gắn bó. Ông ta sợ anh trở thành kẻ bạc nhược. Ông ta sợ anh không tự đứng vững được mà phải lệ thuộc vào người khác. Điều đó đã tạo thành nếp sống cô lập mà anh vẫn sống cho đến tận lúc này. Nhưng như vậy là đủ rồi.

Mẹ anh đã mở miệng nói anh và Lillian nên cưới người khác rồi lén lút qua lại với nhau. Suy nghĩ đó là nhát dao xoáy sâu vào tận đáy tâm hồn Marcus. Đó chẳng phải thứ quan hệ suy đồi chà đạp lên tình yêu chân thành mà hai người đáng được hưởng sao?

“Phiền mẹ nghe cho rõ đây,” cuối cùng anh thu hết can đảm lên tiếng. “Trước khi con thưa chuyện với mẹ, con đã hoàn toàn quyết tâm cưới cô ấy làm vợ. Nhưng nếu còn có điều gì làm quyết tâm của con lớn hơn nữa thì chính là những câu mẹ vừa nói đấy. Đừng nghi ngờ gì khi con nói Lillian Bowman là *người duy nhất trên đời này* con sẽ lấy làm vợ. Con của cô ấy sẽ là người thừa kế của con. Và từ bây giờ mỗi bận tâm hàng đầu của con là

niềm vui của cô ấy. Bất kỳ lời nói, cử chỉ, hay hành động nào đe dọa hạnh phúc của cô ấy cũng sẽ phải chịu hậu quả tệ hại nhất. Mẹ không được phép để cô ấy biết mẹ không bằng lòng với hôn sự của chúng con. Chỉ cần mẹ mở lời phản đối là mẹ sẽ được lên xe ngựa đi xa khỏi lãnh địa này. Xa nước Anh. Mỗi mỗi.”

“Con lại nói linh tinh gì thế? Giờ con đang bốc đồng. Đợi con bình tâm lại, chúng ta sẽ...”

“Con không bốc đồng. Con hoàn toàn nghiêm túc.”

“Con điên rồi!”

“Không, thưa lão phu nhân. Lần đầu tiên trong đời con có cơ hội nắm lấy hạnh phúc - và con không đời nào để nó tuột khỏi tay đâu.”

“Đồ xuẩn ngốc,” lão bá tước phu nhân làm bầm, giận run người.

“Mẹ muốn nói sao cũng được, nhưng lấy cô ấy sẽ là việc đỡ xuẩn ngốc nhất mà con từng làm,” anh đáp rồi bỏ đi sau khi khẽ cúi chào.

Chương 21

Cuối buổi sáng Annabelle xin rút về phòng với giọng đầy hối lỗi. “Chị lại thấy không khỏe rồi,” cô nói. “Chị nghĩ nên về phòng nghỉ một lúc. May là anh Hunt đã đi cưới ngựa nên sẽ không biết chị ngủ trưa.”

“Đề em đưa chị về,” Evie lo lắng nói.

“Thôi, Evie, không cần...”

“Đây là cái cơ hay nhất để em tránh mặt dì Florence, có khi dì ấy đang đi tìm em đấy.”

“À, vậy thì cảm ơn em.” Con buồn nôn hành hạ nên Annabelle phải nhờ Evie dìu về phòng.

Lillian và Daisy dõi theo hai người.

“Em không nghĩ chị ấy có thể giữ bí mật với Hunt được lâu đâu, chị thì sao?” Daisy thì thầm.

“Ừ, cứ thế này thì giấu làm sao được,” Lillian thì thầm đáp lại. “Chị chắc chắn anh ấy sẽ nghi ngờ cho xem, vì thường ngày Annabelle khỏe như ngựa đua còn gì.”

“Kể cũng phải. Song em thấy bảo đàn ông lắm khi chẳng chú ý đến mấy thứ đấy...”

Khi rời phòng ăn sáng, họ thấy tiểu thư Olivia đang đi ở hành lang, gương mặt xinh đẹp vương sàu muộn. Về đêm chiêu như thế thật lạ, vì cô vốn là

một phụ nữ vui vẻ. Lillian băn khoăn không hiểu điều gì đã khiến cho cô buồn.

Tiểu thư Olivia ngược mắt nhìn thấy hai chị em nhà Bowman, mặt cô rạng rỡ hẳn ra. Cô cười âm áp. “Buổi sáng tốt lành.”

Tiểu thư Olivia chỉ hơn Lillian vài ba tuổi, song cô tỏ ra từng trải hơn hẳn với đôi mắt của người đã phải chịu đựng nỗi buồn vô hạn. Những gì mà tiểu thư Olivia đã trải qua khác xa cuộc sống của Lillian, làm cô luôn cảm thấy lúng túng trước người phụ nữ này. Dù em gái bá tước là người trò chuyện thu hút, song người ta biết có những điều không nên hỏi và những chủ đề nhạy cảm không nên nhắc tới.

“Tôi đang đến vườn cam,” tiểu thư Olivia nói.

“VẬY thì chúng tôi không làm phiền chị,” Lillian đáp, cô như bị cuốn hút vào những đường nét hao hao Westcliff trên khuôn mặt người phụ nữ... không gì đặc biệt, nhưng đôi mắt cương nghị, và nụ cười...

“Đi với tôi đi,” tiểu thư Olivia rủ. Như có gì bất chợt thôi thúc, cô nắm tay Lillian, những ngón tay nhỏ nhắn của cô bao quanh những ngón tay dài hơn rất nhiều của Lillian. “Tôi vừa trò chuyện với bá tước, thật thú vị. Giờ tôi muốn trao đổi với cô về chuyện ấy.”

Ôi Chúa ơi. Anh đã kể cho em gái anh nghe. Và rất có thể là cả mẹ anh nữa. Lillian hoang mang nhìn em gái, nhưng Daisy cũng không giúp được gì.

“Em sẽ đến thư viện tìm một cuốn tiểu thuyết,” Daisy rạng rỡ thông báo. “Cuốn em đang đọc hơi chán, em chả muốn đọc nữa.”

“Đến hàng cuối cùng bên phải, kệ thứ hai từ dưới lên,” tiểu thư Olivia tận tình chỉ bảo. “Và tìm sau những quyển để ở ngoài nhé. Tôi đã giấu những

cuốn tôi thích nhất ở đó - toàn là truyện hư hỏng không dành cho cô nào còn ngây thơ. Chúng sẽ hủy hoại người ta một cách không thương tiếc.”

Đôi mắt sẫm màu của Daisy sáng lên thích thú. “Ôi, cảm ơn chị!” Rồi Daisy tung tăng bỏ đi mà không thèm ngoái đầu lại, trong khi tiểu thư Olivia cười tươi tắn.

“Đi thôi,” cô nói, lôi Lillian qua phòng ăn sáng. “Nếu chúng ta trở thành chị em, có vài chuyện cô sẽ muốn biết. Tôi là một nguồn thông tin vô giá, và tôi đang cảm thấy khá ngứa miệng.”

Lillian buồn cười đi theo cô vào vườn cam, rẽ lối từ phòng ăn sáng. Trong vườn âm hấp nóng và thơm ngào ngạt, ánh nắng giữa trưa đang dần lan đến và hơi ẩm bốc lên từ hệ thống nhiệt bên dưới sàn.

“Chưa chắc chúng ta sẽ trở thành chị em,” Lillian lên tiếng khi hai người ngồi cạnh nhau trên ghế đá với lưng ghế cong cong kiểu Pháp. “Nếu ý bà tước là đã có thỏa thuận...”

“Không, anh ấy không nói gì về chuyện đó. Tuy nhiên, anh ấy nói có ý định nghiêm túc với cô.” Đôi mắt xanh lục nhạt của tiểu thư Olivia sáng lên với vẻ thăm dò thích thú. “Đúng ra tôi nên biết kiểm chế và tế nhị, nhưng tôi không nhịn nổi, tôi muốn hỏi... cô sẽ chấp nhận anh tôi chứ?”

Lillian chưa từng cứng họng bao giờ, vậy mà lần này cô lắp bắp hết như Evie. “Tôi... tôi...”

“Thứ lỗi cho tôi,” tiểu thư Olivia nói, tỏ ra ái ngại cho Lillian. “Ai hiểu rõ về tôi đều biết tôi rất hay xía mũi vào chuyện tình cảm của người khác. Tôi hy vọng không làm cô bực mình.”

“Không.”

“Thế thì tốt rồi. Tôi không bao giờ thân thiết được với ai dễ bị bực mình.”

“Tôi cũng không,” Lillian thừa nhận, vai thả lỏng, và cả hai cùng cười. “Thưa tiểu thư, chuyện là - mặc dù chị có thể không biết cụ thể, trừ phi bá tước...”

“Không,” tiểu thư Olivia lịch sự trấn an. “Anh tôi luôn kín miệng. Anh ấy kín tiếng đến phát bực, anh ấy cứ như thế để hành hạ những người có tính tọc mạch như tôi đây mà. Cô nói tiếp đi.”

“Thú thực là tôi cũng muốn chấp nhận ngài ấy,” Lillian thẳng thắn nói. “Nhưng tôi còn có đôi chút dè dặt.”

“Tất nhiên rồi,” tiểu thư Olivia mau miệng nói. “Marcus thích áp đặt. Việc gì anh ấy cũng làm tốt và muốn người ta cũng phải làm thế. Ngay cả một việc đơn giản nhất là đánh răng thì anh ấy cũng phải khuyên người ta nên đánh răng hàm hay răng cửa trước.”

“*Đúng vậy.*”

“Khó tính khiếp đi được,” tiểu thư Olivia tiếp tục. “Cái gì anh ấy cũng muốn thật rõ ràng rành mạch - đúng ra đúng sai ra sai, tốt ra tốt xấu ra xấu. Anh ấy độc đoán và hống hách, lại còn không biết nhận lỗi nữa chứ.”

Rõ ràng tiểu thư Olivia còn muốn tiếp tục kể tội Marcus, nhưng Lillian đột nhiên muốn bênh vực anh. Dù gì thì cũng không công bằng khi phác họa bức chân dung cay nghiệt đến thế về anh. “Kể cũng phải,” cô nói, “có điều Westcliff được cái thành thật kéo lại. Ngài ấy luôn luôn giữ lời. Bá tước có độc đoán thì cũng là do ngài ấy cố làm những gì ngài nghĩ là tốt nhất cho mọi người.”

“Tôi cho rằng...” tiểu thư Olivia tỏ vẻ ngờ vực, và việc đó càng khuyến

khích Lillian tiếp tục bênh vực anh.

“Hơn thế nữa, ai làm vợ Westcliff thì sẽ không bao giờ sợ bị phản bội. Bá tước sẽ chung thủy với cô ấy. Ngài ấy sẽ làm cho vợ mình cảm thấy an toàn, bởi vì ngài sẽ luôn chăm sóc cô ấy và không mất bình tĩnh vào những lúc khẩn cấp.”

“Nhưng anh ấy cứng nhắc,” tiểu thư Olivia khẳng định.

“Không hẳn...”

“Và lạnh lùng,” tiểu thư Olivia lắc đầu tiếc nuối.

“Ồ, không đâu,” Lillian bênh vực, “không hề. Ngài ấy là người...” Cô im bật, mặt đỏ dừ khi nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của tiểu thư Olivia. Cô vừa bị dồn vào góc tường.

“Cô Bowman,” tiểu thư Olivia thì thầm, “cô nói chuyện y như người đang yêu đấy. Và tôi rất hy vọng như vậy. Bởi vì mãi tới bây giờ Marcus mới tìm được cô... trái tim tôi sẽ tan nát mất nếu tình yêu của anh tôi chỉ là đơn phương.”

Lillian tần ngần trước nhịp tim đập nhanh đột ngột. “Bá tước không yêu tôi,” cô khó nhọc nói. “Ngài ấy chưa bao giờ nói tới cảm xúc đó.”

“Tôi không hề ngạc nhiên. Anh trai tôi thường thể hiện tình cảm bằng hành động thay vì lời nói. Cô sẽ phải kiên nhẫn với anh ấy.”

“Tôi đang tìm hiểu đây,” Lillian ủ rũ đáp làm tiểu thư Olivia bật cười.

“Tôi không hiểu rõ anh ấy như chị Aline. Họ xấp xỉ tuổi nhau, và chị ấy là tri kỷ của anh tôi ngày chị chưa cùng chồng sang Mỹ định cư. Aline đã nói cho tôi hiểu hơn về thái độ của Marcus mỗi khi tôi sắp sửa giết anh ấy.”

Lillian ngồi ngây ra chăm chú lắng nghe từng lời nói êm ái và dịu ngọt. Giờ cô mới nhận ra mình luôn muốn được hiểu hơn về Marcus. Trước đây cô không hiểu tại sao mấy người yêu nhau lại thích giữ những thứ như đồ lưu niệm, thư, tóc, găng tay, hay nhẫn. Nhưng bây giờ cô đã biết cảm giác tương tự một người là như thế nào. Trong cô tràn đầy khao khát được biết đến từng chân tơ kẽ tóc của người đàn ông có vẻ rất đơn thuần mà thực ra rất khó nắm bắt ấy.

Tiểu thư Olivia vất tay lên thành ghế mây, nhìn hàng cây được rào kín bên cạnh với vẻ trầm ngâm. “Có vài chuyện Marcus không bao giờ thổ lộ cho bất kỳ ai, vì anh nghĩ rằng đàn ông không nên than thở, và anh thà chết chứ không muốn ai thương hại mình. Và nếu anh ấy phát hiện ra tôi đã kể hết cho cô nghe thì anh ấy sẽ lấy đầu tôi đấy.”

“Tôi kín miệng lắm,” Lillian cam đoan.

Tiểu thư Olivia vừa khẽ cười vừa nhìn xuống đôi giày dưới chân lộ ra khỏi mép váy lòa xòa. “Vậy thì cô rất phù hợp với dòng họ Marsden. Chúng tôi chẳng là gì ngoài một mớ người kín tiếng cả. Và không ai trong chúng tôi thích đắm chìm trong quá khứ. Marcus, Aline và tôi, mỗi người một kiểu, đã phải chịu đựng lối cư xử của cha mẹ. Theo tôi thì họ không xứng đáng có con cái. Mẹ tôi chỉ chăm chút cho bản thân bà, còn những thứ không liên quan mật thiết đến bà thì bà mặc kệ. Cha tôi thì không thèm để mắt đến hai đứa con gái.”

“Tôi rất tiếc,” Lillian chân thành nói.

“Không, sự dửng dưng của ông là một ân đức, chúng tôi đều biết điều đó. Chỉ có Marcus là khổ thôi. Anh ấy là nạn nhân của quan niệm ấu trĩ của cha tôi trong việc nuôi dạy người thừa kế dòng họ Westcliff.” Mặc dù giọng tiểu thư Olivia nhỏ nhẹ đều đều nhưng Lillian vẫn cảm nhận được cô đang rùng mình, cô đang phải chà lên tay áo để xoa dịu cánh tay nổi đầy gai ốc. “Cha

tôi không chấp nhận một đứa con trai không hoàn hảo. Ông đặt ra chuẩn mực cao đến nực cười ở mọi mặt đời sống của Marcus, và trừng phạt tàn ác nếu anh tôi không đạt tới chuẩn mực đó. Marcus học được cách chịu đựng đòn roi mà không nhả một giọt nước mắt, cũng không thể hiện thái độ nổi loạn, vì nếu anh làm thế thì hình phạt sẽ tăng gấp đôi. Và cha tôi sẽ rất ghê tởm nếu anh tôi tỏ ra yếu đuối. Có lần tôi đã hỏi Aline tại sao Marcus không thích chó... và chị ấy kể hồi anh còn nhỏ, anh sợ một cặp chó săn cha nuôi để giữ nhà. Hai con chó đã đánh hơi được nỗi sợ hãi của anh, và vì vậy chúng tỏ ra rất dữ tợn, sủa và gầm gừ mỗi khi chúng thấy Marcus. Rồi cha biết được Marcus sợ chúng, ông nhốt anh ấy chung với chúng trong phòng để buộc anh đương đầu với thứ mình sợ nhất. Tôi không thể hình dung một cậu bé năm tuổi bị nhốt cùng hai con quái vật hàng giờ liền thì thế nào,” cô cười chua chát. “Anh tôi đã bị cha ‘ném cho chó’ theo đúng nghĩa đen. Lúc mà lẽ ra ông phải bảo vệ con trai mình thì ông lại ném nó vào địa ngục.”

Lillian nhìn cô không chớp mắt. Cô cố nói chuyện, cố hỏi gì đó, nhưng cổ họng cô nghẹn đắng. Nhìn Marcus quá tự tin, khó ai có thể hình dung được hồi nhỏ anh đã sợ hãi đến thế. Và tính kín đáo ở anh phần nhiều là từ bài học đau đớn thuở ấu thơ không có người che chở. Không ai che chở anh khi anh sợ hãi. Buồn cười thay, dù giờ đây Marcus đã trưởng thành, cô vẫn muốn vồ về đứa trẻ xưa kia.

“Cha tôi muốn người thừa kế của ông độc lập và cứng rắn,” tiểu thư Olivia tiếp tục, “để không ai lợi dụng được anh tôi. Vì thế mỗi khi ông thấy Marcus quý mến ai đó, như người vú nuôi chẳng hạn, là bà ấy bị thải hồi ngay lập tức. Anh trai tôi hiểu ra rằng khi anh tỏ ra yêu mến ai thì người đó sẽ bị đuổi đi. Anh trở nên xa cách với tất cả những người anh thương yêu nhưng không muốn mất họ, trong đó có Aline và tôi. Theo tôi biết thì mọi chuyện có đỡ hơn khi Marcus rời nhà đi học xa, khi đó anh sống với bạn bè chứ không sống với gia đình nữa.”

Điều đó giải thích tại sao Marcus duy trì tình bạn trước sau như một với St.

Vincent, Lillian nghĩ vậy. “Mẹ chị không bao giờ ra mặt vì con trai sao?” cô hỏi.

“Không, bà ấy còn bận ngoại tình.”

Họ im lặng một lúc. Tiểu thư Olivia kiên nhẫn chờ đợi Lillian lên tiếng bởi cô biết Lillian đang cố gắng tiếp nhận điều cô vừa nói. “Chắc cô phải nhẹ nhõm lắm khi bá tước qua đời,” cô lí nhí.

“Đúng. Thật phũ phàng cho một phận người khi biết thế giới sẽ tốt đẹp hơn nếu thiếu vắng mình.”

“Ông ấy đã không thể biến anh cô thành kẻ máu lạnh vô tâm.”

“Không hề,” tiểu thư Olivia lầm bầm. “Tôi mừng vì cô nhận ra điều đó, Lillian yêu quý ạ. Marcus đã đi quá xa, và anh ấy rất cần... sự mềm mỏng.”

Thay vì giảm bớt nỗi tò mò dành cho Marcus, buổi nói chuyện lại đánh thức nhiều câu hỏi hơn, không biết bao nhiêu là câu hỏi trong đầu Lillian. Tuy nhiên, cô chỉ vừa quen biết tiểu thư Olivia nên cũng không biết điều gì nên hỏi, điều gì không nên hỏi. “Thưa tiểu thư, theo tôi biết,” Lillian đánh bạo, “ngài Westcliff đã từng nghiêm túc tính chuyện kết hôn với một người nào đó, đúng vậy không? Tôi biết rằng ngài ấy đã từng có tình cảm...”

“Ôi, lần đó à... không có gì đâu, thật đấy. Nếu ngài St. Vincent không dụ dỗ cô ta thì Marcus cũng sẽ chán cô ta ngay ấy mà. Tin tôi đi, nếu Marcus mong muốn tranh giành cô ta thì cô ta chắc chắn đã thuộc về anh ấy rồi. Điều mà anh tôi có vẻ không hiểu - dù mọi người đều biết - là những trò của cô ta chủ yếu để khơi gợi sự ghen tức của anh ấy, khiến anh cưới cô ta. Nhưng kế hoạch ấy thất bại vì Marcus không thật sự hứng thú với cô ta. Cô ta chỉ là một trong số những cô gái... ừm, cô có thể đoán, Marcus chưa bao giờ thiếu đàn bà. Anh tôi hơi hư hỏng theo cách đó, từ khi anh ấy trưởng thành, luôn có phụ nữ ngã vào vòng tay anh ấy.” Cô mỉm cười liếc nhìn

Lillian. “Tôi chắc chắn anh tôi cảm thấy tươi mới khi đụng phải một cô gái dám chống đối anh.”

“Tôi không chắc ‘tươi mới’ có phải là từ ngài ấy thích hay không,” Lillian nhăn nhó đáp. “Tuy nhiên, hễ tôi không thích điều gì ngài ấy làm thì tôi sẽ nói ngay.”

“Tốt,” tiểu thư Olivia đáp. “Đó chính là những gì anh tôi cần. Rất ít phụ nữ - kể cả đàn ông - có gan đối đầu với anh ấy. Người đàn ông mạnh mẽ như anh ấy cần một người vợ mạnh mẽ không kém để cân bằng.”

Tay vuốt vuốt nếp váy xanh nhạt, Lillian thận trọng bày tỏ, “Nếu ngài Westcliff và tôi lấy nhau... ngài ấy sẽ đối mặt với sự phản đối từ người thân và bạn bè. Nhất là lão bá tước phu nhân.”

“Bạn bè của anh ấy thì không bao giờ dám phản đối gì,” tiểu thư Olivia nói ngay. “Còn về mẹ tôi...” Cô lưỡng lự rồi nói thẳng, “Bà đã nói rõ là bà không chấp nhận cô. Tôi nghĩ bà sẽ không bao giờ thay đổi đâu. Có điều không phải bà không ưa riêng gì cô đâu, mẹ tôi hầu như chả ưa ai cả. Cô có lo ngại khi bà ấy phản đối mối duyên này không?”

“Việc đó càng thôi thúc tôi bất chấp mọi lý do,” Lillian nói làm tiểu thư Olivia phá ra cười.

“Ồ, tôi thích cô quá,” cô nói. “Cô phải lấy Marcus nhé, vì tôi rất muốn cô thành chị dâu tôi.” Cô điềm đăm nhìn Lillian chăm chú với nụ cười âm áp. “Tôi còn hy vọng cô chấp nhận anh ấy vì một lý do ích kỷ khác. Mặc dù tôi và Shaw chưa lên kế hoạch đến sống ở New York, nhưng tôi biết ngày đó sẽ không còn bao xa. Khi ấy, tôi sẽ cảm thấy an lòng nếu biết Marcus đã kết hôn và có người chăm sóc bởi cả hai em gái đều sống xa nhà.” Cô đứng lên, vuốt thẳng váy. “Lý do tôi kể chuyện này là vì tôi muốn cô hiểu tại sao Marcus rất khó mở lòng mình để tìm lấy tình yêu. Khó, nhưng không phải là không thể. Chị gái và tôi cuối cùng đã phá được xiềng xích quá khứ vì có

chồng chúng tôi giúp đỡ. Nhưng gông cùm của Marcus là khó phá nhất. Tôi biết anh ấy không dễ dàng yêu. Tuy nhiên, nếu cô có thể dung hòa với anh ấy... có lẽ còn trên cả dung hòa một chút... tôi tin rằng cô sẽ không bao giờ hối hận.”

Lãnh địa nhận nhíp hẫng lên khi đám người hầu ai nấy tất bật đóng gói hành lý cho chủ mình, trông họ chẳng khác nào đàn ong đang miệt mài làm việc. Khách khứa chính thức khởi hành vào ngày kia, dù một vài người đang rục rịch ra về. Tuy nhiên không mấy người muốn rời đi sớm vì còn muốn tham dự buổi dạ vũ chia tay long trọng tổ chức vào buổi tối cuối cùng.

Mẹ Lillian thường kè kè bên cạnh cô dù bà còn bận giám sát (phải nói là quá nhiều thì chính xác hơn) hai cô hầu đang tất tả đóng gói hàng trăm thứ bà rần vào những chiếc va li bọc da khổng lồ. Sau những sự kiện gây chấn động hai ngày vừa qua, Lillian rất mong mẹ cô cẩn trọng trong từng lời ăn tiếng nói và cử chỉ để bộ đề cô còn có cơ hội đính hôn với ngài Westcliff. Tuy nhiên, bà Mercedes im lặng và khoan dung đến bất ngờ, bà tỏ vẻ chọn lựa từ ngữ hết sức cẩn thận mỗi khi nói chuyện với Lillian. Đặc biệt là bà không hề đề cập đến Westcliff.

“Mẹ bị sao vậy?” Lillian hỏi Daisy, hoang mang bởi tâm tính dễ chịu của mẹ cô. Thật tốt vì không phải cãi cọ với bà Mercedes, nhưng đồng thời Lillian cũng mong bà Mercedes giãy xéo cô như một đoàn kỵ mã hùng hổ.

Daisy nhún vai tinh nghịch đáp, “Chỉ có thể nói vì chị đã làm điều trái ngược những gì mẹ khuyên, và có vẻ đã trói buộc được ngài Westcliff, thế nên mẹ quyết định để chị tự do. Em đoán là mẹ sẽ giả câm giả điếc trước mọi điều chị làm chừng nào chị còn được bá tước quan tâm.”

“Vậy thì... nếu tối nay chị lên đến phòng ngài Westcliff thì mẹ sẽ không phản đối hả?”

Daisy cười trộm. “Nếu chị nhờ thì không khéo mẹ lại giúp chị lên đi ấy

chứ,” cô nhướn mày nhìn Lillian. “Mà chị với ngài Westcliff làm gì trong phòng vào giờ đó vậy?”

Lillian đỏ mặt. “Thương lượng.”

“Ồ, chị gọi việc đó là thương lượng hả?”

Lillian nheo mắt cố nén cười. “Không được hỗn, bằng không chị sẽ không kể cho em nghe những tình tiết gay cán đâu.”

“Em chẳng cần,” Daisy lên giọng. “Em đã đọc mấy cuốn tiểu thuyết mà tiểu thư Olivia bảo... và giờ em dám nói mình biết nhiều hơn chị và Annabelle cộng lại.”

Lillian không thể nhịn cười. “Em ơi, chị không chắc những cuốn tiểu thuyết đó mô tả chính xác về đàn ông, hay... *việc đó*.”

Daisy cau mày. “Không chính xác chỗ nào?”

“Ừm, chuyện đó không hẳn là... em biết đó, nước hoa oải hương và giây phút thăng hoa, không hẳn là mây lời hoa mỹ.”

Daisy nhìn chị gái với vẻ bàng hoàng thật sự. “Không thăng hoa chút nào sao?”

“Lạy Chúa, em sẽ không muốn thế đâu, nếu không em có thể bỏ qua nhiều thứ đấy.”

“Đúng vậy. Lúc đầu thì em muốn hoàn toàn tỉnh táo, rồi sau đó mới thăng hoa.”

Lillian nhìn em vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. “Tại sao?”

“Vì nó nghe có vẻ khó chịu chết đi. Chưa kể còn ghê tởm nữa chứ.”

“Không có đâu.”

“Không có cái gì? Khó chịu, hay ghê tởm?”

“Cả hai,” Lillian nói nghiêm túc dù đang nén cười. “Thật đấy, Daisy. Nếu không phải thế thì chị sẽ kể cho em. Tuyệt lắm. Thật lòng luôn.”

Em gái cô vừa suy ngẫm vừa liếc chị vẻ nghi ngờ. “Chị nói thế thì biết thế.”

Lillian nghĩ về buổi tối sắp tới mà lòng mỉm cười, cảm thấy vô cùng hào hứng được ở riêng với Marcus. Câu chuyện giữa cô và tiểu thư Olivia đã giúp cô hiểu việc Marcus hạ tâm khiên phòng vệ và dang tay đón cô có ý nghĩa nhường nào.

Chắc gì quan hệ của hai người sẽ toàn gập xung đột dẫn đến tranh cãi. Có thể cô sẽ tìm ra cách quyết định xem việc gì đáng tranh cãi, việc gì nên cho qua. Và Marcus đã cho thấy anh sẵn lòng dàn xếp với cô. Lời xin lỗi trong thư viện là một ví dụ; khi đó Marcus có thể đập tan lòng tự trọng của cô, nhưng anh đã không làm thế. Đó không phải là hành động của một người đàn ông không chịu thỏa hiệp.

Lillian nghĩ rằng cô có thể kiềm chế Marcus tốt hơn nếu tinh tế hơn một chút, như Annabelle chẳng hạn. Nhưng cô lại thừa bộc trực và thiếu nhẫn nại nên không biết cách lạt mềm buộc chặt. *À, cô nhăn nhăn nghĩ, mình đã có được những thứ như bây giờ mà chẳng cần lạt mềm buộc chặt... mình nghĩ sẽ làm tốt nếu cứ sống bộc trực như trước giờ.*

Lúc thu dọn đồ đạc trong chiếc tủ ở góc phòng, Lillian để những đồ dùng hằng ngày lại tới ngày về mới đóng gói. Chiếc lược cán bạc, ghim tóc, găng tay mới... cô cầm chai nước hoa của ông Nettle. “Ôi trời,” cô làm bầm, ngồi

xuống chiếc ghế bọc nhung. Cô nhìn đăm đăm cái chai lỏng lánh trong lòng bàn tay. “Daisy... chị có nên kể cho bá tước chuyện chị đã dùng một loại tình dược với anh ấy không?”

Em gái cô tỏ ra thất kinh với ý nghĩ kỳ cục kia. “Chị không được kể. Sao chị lại muốn kể cho anh ta thế?”

“Thì vì thành thật được không?” Lillian hỏi lại.

“Chị đề cao sự thành thật quá rồi đấy. Có ai đó từng nói, ‘bí mật là điều kiện tiên quyết trong những mối quan hệ tình ái’.”

“Là đức Hồng y Richelieu,” Lillian nói, cô đã mang cuốn triết học ấy vào lớp đọc hồi còn đi học. “Và câu đó chính xác là thế như này, ‘Bí mật là điều kiện tiên quyết trong những việc làm của *Nhà nước*’.”

“Nhưng ông ta là người Pháp,” Daisy lý sự. “Em tin chắc ông ấy cũng có ý muốn nói đến tình ái.”

Lillian mỉm cười nhìn em đầy triu mến. “Có lẽ thế. Nhưng chị không muốn giữ bí mật với ngài Westcliff.”

“Ồ, tốt thôi. Nhưng chị hãy nhớ lời em - nếu chị không có một vài bí mật nho nhỏ thì không còn gọi gì là tình yêu thật sự nữa.”

Chương 22

Đợi tới khi đã khá trễ, khách khứa người thì lui về phòng nghỉ, người thì xuống phòng chơi bài hay bi-a, Lillian trốn khỏi phòng đi gặp Marcus. Cô nhón chân rón rén đi qua hành lang, và khựng lại khi thấy một người đàn ông đứng dựa người vào bức tường góc hành lang. Người đó tiến lại, cô nhận ra ngay anh ta là đầy tớ của Marcus.

“Thưa cô,” anh ta điềm điềm nói, “chủ nhân sai tôi đến dẫn đường cho cô.”

“Tôi biết đường. Và *ngài ấy* cũng nghĩ là tôi biết. Anh đang làm cái quái gì ở đây?”

“Chủ nhân không muốn cô lang thang trong nhà mà không có ai đi cùng.”

“Rõ rồi,” cô nói. “Tôi sẽ bị ai đó gạ gẫm. Hay thậm chí là quyến rũ.”

Có vẻ đã quen với những lời mỉa mai, người đầy tớ quay đầu dẫn đường dù lần này rõ ràng việc cô đến phòng bá tước không hề quang minh chính đại.

Thích thú vì cách hành xử biết điều của anh ta, Lillian buột miệng hỏi, “VẬY... anh có thường tháp tùng những quý cô chưa chồng đến phòng riêng của ngài Westcliff không?”

“Không, thưa cô,” anh ta bình thản đáp.

“Nếu có liệu anh có nói cho tôi biết không?”

“Không, thưa cô,” anh ta dùng đúng giọng điệu vừa rồi làm cô cười toe toét.

“Bá tước có phải là người chủ tốt không?”

“Ngài ấy là một chủ nhân tuyệt vời, thưa cô.”

“Tôi cho rằng anh sẽ nói vậy dù ngài ấy có là một ông chủ tàn ác.”

“Không, thưa cô. Trong trường hợp đó tôi sẽ chỉ nói ngài là một chủ nhân tạm được. Tuy nhiên, khi tôi nói ngài là một chủ nhân tuyệt vời thì đó chính xác là những gì tôi muốn nói.”

“Hừmm.” Lillian cảm thấy như được động viên từ những lời của người đầy tớ. “Ngài ấy có nói chuyện với người hầu không? Cảm ơn họ vì đã làm tốt, hay đại loại thế?”

“Chỉ khi nào thích hợp, thưa cô.”

“Có nghĩa là không bao giờ?”

“Chính xác hơn là không thường xuyên, thưa cô.”

Vì người đầy tớ tỏ ra không hào hứng nói tiếp, Lillian im lặng theo sau anh ta đến phòng Marcus. Anh ta đưa cô đến trước cửa, cào cửa bằng đầu ngón tay, và đợi bên trong trả lời.

“Sao anh lại làm thế?” Lillian thì thào. “Cái việc cào cửa đó. Sao anh không gõ?”

“Lão bá tước phu nhân thích cào cửa hơn vì phu nhân sẽ không bị giật mình.”

“Bá tước có thích anh cào cửa không?”

“Tôi nghĩ chủ nhân tôi không quan tâm chuyện đó, thưa cô.”

Lillian cau mày suy nghĩ. Cô từng nghe có những người hầu chỉ cào cửa phòng chủ nhân, và người Mỹ như cô cảm thấy điều đó thật lạ lùng... chẳng khác nào con chó cào cửa đòi vào phòng.

Cánh cửa hé mở, và Lillian cảm nhận được nỗi vui mừng trong sáng khi nhìn thấy gương mặt sạm đen của Marcus. Nét mặt anh điềm nhiên, nhưng đôi mắt ngời sáng ấm áp. “Được rồi,” anh nói với đầy tớ trong lúc không rời mắt khỏi khuôn mặt Lillian và kéo cô qua ngưỡng cửa.

“Vâng, thưa ngài.” Người đầy tớ mau chóng lui đi.

Marcus đóng cửa lại rồi nhìn đăm đăm đuổi Lillian, đôi mắt rực lửa, nụ cười rạng rỡ trên môi. Anh trông thật đẹp trai với nét mặt nghiêm nghị bùng lên dưới ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn và lò sưởi, hình ảnh ấy khơi gợi lên cơn rùng mình êm ả khắp người cô. Thay cho trang phục chỉnh chu thường ngày, tối nay anh không mặc áo choàng, chiếc áo sơ mi trắng không cài khuy cổ để lộ làn da màu đồng tron láng. Cô đã hôn chỗ hõm hình tam giác ở cổ anh... cô đã để lưỡi mình mơn trớn nơi đó.

Lillian cố dứt ra khỏi ký ức nóng bỏng mà quay mặt đi. Ngay lập tức cô cảm nhận được ngón tay gầy guộc của anh trên bờ má nóng rực của mình, hướng mặt cô về phía anh. Đầu ngón cái trượt xuống cằm cô. “Hôm nay anh đã muốn em,” anh êm ái nói.

Tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực, và nụ cười làm bên má dưới ngón tay anh nhô lên cao. “Bữa tối anh chẳng buồn nhìn em lấy một lần.”

“Anh sợ.”

“Sao lại sợ?”

“Vì anh biết nếu anh làm thế, anh sẽ không ngăn được bản thân biến em thành món ăn kế tiếp.”

Mi mắt Lillian sụp xuống khi anh kéo cô lại gần, tay trượt trên sống lưng cô. Ngực và eo cô như muốn bật tung chiếc áo ngực đang thít chặt lấy cô, và bất chợt cô muốn được giải thoát khỏi chiếc áo ấy. Hít một hơi thật sâu, cô nhận ra mùi không khí hăng hăng ngòn ngọt.

“Gì thế anh?” cô thì thầm, bị mùi hương cuốn hút. “Quế và rượu...” Cô xoay người trong vòng tay anh, nhìn quanh quất khắp phòng, từ giường ngủ tới chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ. Trên bàn có một liễn bạc có nắp đậy, nhìn thấy cả hơi nước mang mùi hương ngọt dịu bốc lên. Cô bối rối quay lại nhìn Marcus.

“Đến đó xem thử đi,” anh nói.

Lillian tò mò bước đến. Khi cô mở nắp đậy phủ mảnh khăn lạnh ra, mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí. Lillian bất ngờ nhìn đắm đắm vào chiếc đĩa, và rồi bật cười. Trong liễn có năm quả lê tuyệt đẹp, vỏ bóng lưỡng và nhuốm đỏ vì được hấp bằng rượu. Chúng đang được ngâm trong mật ong hòa bột quế thơm lừng.

“Vì anh không thể lấy lê trong chai ra cho em,” giọng Marcus vang lên từ phía sau, “nên đền bù cho em cái này.”

Lillian vui thích cầm thìa xắn một miếng lê mọng nước lên môi. Cắn một miếng trái cây âm ẩm ướp rượu và để nó tan chảy trong miệng, lớp mật ong cay cay râm ran trong cổ họng. “Ừmm...” cô nhắm mắt tận hưởng.

Marcus thích thú quay cô lại đối mặt với anh. Anh đắm đuối nhìn khoe môi cô, nơi một giọt mật còn vương lại. Anh cúi đầu, hôn và liếm đi giọt mật dính dính ấy, miệng anh vuốt ve làm sâu thắm bên trong cô rạo rực mê mẩn.

“Ngon quá,” anh thì thầm, môi anh lại dính chặt lấy miệng cô, khiến cô có cảm tưởng máu nóng đang sục sôi trong huyết quản. Cô chia sẻ mùi vị của rượu và quế với anh, ngập ngừng thăm dò miệng anh bằng lưỡi cô, và khi anh say mê đáp lại, cô đã thôi e dè, vòng tay qua cổ kéo sát người vào anh. Anh thật tuyệt, miệng anh có vị ngọt ngào sạch sẽ, cơ thể săn chắc làm cô phấn khích khôn tả. Buồng phổi cô bị áo ngực kìm chặt, phả ra hơi thở run run nóng hổi. Cô ngừng lại, há hốc miệng.

“Em không thở được.”

Marcus lẳng lẳng xoay cô lại để cởi bỏ áo váy. Chạm đến áo ngực, anh tháo dây buộc rồi khéo léo kéo áo ra, khung áo được nối lỏng khiến cô nhẹ cả người. “Sao em buộc chặt quá vậy?” anh lên tiếng hỏi.

“Không thể thì chiếc váy không bó sát được. Với lại mẹ em bảo đàn ông Anh quốc thích phụ nữ có eo thon.”

Marcus khịt mũi xoay người cô lại. “Đàn ông Anh thích phụ nữ có vòng eo lớn để khỏi ngất xỉu vì thiếu ôxy. Về mặt này thì bọn anh khá thực tế.” Thấy tay áo cô đang trượt xuống bên bờ vai trắng ngần, anh cúi miệng hôn đường cong mềm mại. Môi anh sượt trên da làm cô run rẩy, và cô rúc vào anh, trôi theo xúc cảm bồng bềnh như mặt hồ ấm nắng trời. Cô mơ màng đưa tay lên tóc anh, ngón tay luôn trong những lọn tóc óng mượt. Trái tim say nắng yêu đương mà lãng quên nhịp đập êm ả, cứ khua rộn ràng trong lồng ngực thiếu nữ bé nhỏ. Cô không thôi khắc khoải trong vòng tay anh theo từng cái hôn mon man lần tìm lên cổ.

“Lillian,” giọng anh hơi hạ và khàn đục. “Thế này là sớm quá. Anh hứa với em...” Anh ngừng nói, trộm thêm một cái hôn bên dưới tai cô. “Hứa...” anh vẫn tiếp tục, “rằng chúng ta sẽ thương lượng những điều khoản của em.”

“Điều khoản?” cô lơ đãng hỏi, ôm lấy đầu anh để đưa miệng anh trở về với miệng cô.

“Phải, anh...” Marcus bỏ lửng câu nói vì mãi hôn cô, miệng anh xoắn lấy miệng cô. Cô lả lơi trên cổ và mặt anh, ngón tay sờ soạng những đường nét thanh tú trên quai hàm và xương gò má, trên cái cổ rắn rỏi của anh. Mùi da thịt anh làm cô mê đắm trong từng nhịp thở. Cô muốn ôm siết lấy anh để giữa hai người không còn một khoảng cách nào. Cô khao khát được hôn anh sâu hơn, lâu hơn.

Cảm nhận được nỗi khát khao đến hoang dại đang lớn dần trong cô, Marcus xoa mạnh lên lưng để làm cô dịu lại dù cô rên rỉ phản đối. Hơi thở của anh nén lại nơi yết hầu, và anh dường như phải rất nỗ lực mới có thể sắp xếp lại những suy nghĩ lộn xộn. “Em yêu...” Hai tay anh chà nhẹ lưng và vai cô để cô trấn tĩnh lại. “Từ từ. Từ từ. Em sẽ có mọi thứ em muốn. Em không cần phải giành giật gì cả.”

Lillian gật rục. Cô nhận thấy rõ điểm khác biệt về kinh nghiệm của hai người, anh có thể khống chế đam mê đang rùng rục cháy, còn cô thì bị cuốn phăng đi theo đam mê. Miệng anh đặt lên vầng trán nóng bừng của cô rồi tới chân mày. “Sẽ tốt cho em... cho cả hai ta... nếu chuyện này kéo dài,” anh thì thầm. “Anh không muốn vội vã có em.”

Cô rúc vào mặt anh, tay anh, như cô mèo cần được âu yếm vỗ về.

Anh lướt tay trên lưng áo để mở cửa cô, quờ quạng lớp da thịt phía trên tấm áo ngực, và buông hơi thở nhẹ nhàng khi cảm nhận được làn da mềm mại. “Chưa đâu,” anh khàn khàn, không hẳn nói cho cô cũng không hẳn nói cho mình. Tay anh ôm trọn chiếc cổ thon mềm, đầu cúi xuống thưởng thức đôi môi hé mở, cắn, và yết hầu. “Em rất ngọt ngào,” giọng anh trầm sâu.

Cô cười rạng rỡ dù lửa đam mê đang thiêu đốt. “Thật sao?”

Marcus khao khát hôn cô lần nữa. “Rất ngọt ngào,” anh vội vàng xác nhận. “Cho dù em sẽ cắt đầu anh nếu anh là một tên đốn mạt.”

Cô cười rúc rích. “Giờ thì em đã hiểu vì sao chúng ta hấp dẫn nhau. Chúng ta gây nguy hiểm cho mọi người ngoại trừ đối phương. Như một cặp nhím xấu tính.” Cô ngật ngừng khi một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, đoạn lùi lại. “Nói về sức hút...” Chân cô hơi loạng choạng lùi lại phía thành giường. Dựa lưng vào thành giường được chạm trổ tinh xảo, cô thì thầm, “Em phải thú nhận với anh chuyện này.”

Marcus đi theo cô, ánh sáng vờn trên những đường nét rắn rỏi bóng bẩy tuyệt đẹp của anh. Chiếc quần trễ rất hợp thời trang ôm lấy cơ thể vạm vỡ của anh vẫn không che đi những thớ thịt săn chắc. “Anh không ngạc nhiên đâu.” Anh chống tay lên thành giường ngay phía trên đầu cô, dáng điệu thư thái. “Mà anh có thích lời thú nhận này không?”

“Em không biết.” Cô thọc tay vào chiếc túi bí mật nằm lọt thỏm trong những nếp gấp sâu của chiếc váy, lấy ra chai nước hoa. “Đây này.”

“Gì vậy?” Đón lấy cái chai, Marcus mở ra hít lấy mùi hương lan tỏa. “Nước hoa,” anh nói, quay lại phía cô dò hỏi.

“Không phải nước hoa thông thường,” Lillian từ tốn đáp. “Nó là lý do lúc đầu anh bị em thu hút đấy.”

Anh hít thêm lần nữa. “Hả?”

“Em đã mua của ông cụ pha chế nước hoa ở Luân Đôn. Nó là thuốc kích thích tình dục.”

Nét cười thấp thoáng trong mắt anh. “Em học từ đó ở đâu thế?”

“Từ Annabelle. Thật đó,” Lillian thành thật kể lại, “là thuốc kích thích tình dục thật mà. Người pha chế nói trong đó có một thành phần đặc biệt sẽ thu hút người khác phái.”

“Thành phần đặc biệt gì?”

“Ông ấy không nói cho em biết. Nhưng nó phát huy tác dụng. Đừng cười, thật mà! Em nhận thấy ảnh hưởng của nó lên anh vào cái ngày chúng ta chơi bóng, khi anh hôn em đằng sau hàng rào. Anh nhớ không?”

Marcus tỏ ra thích thú với điều này, nhưng rõ ràng anh không tin rằng mình bị một chai nước hoa cám dỗ. Anh để chai dưới mũi lần nữa, thậm chí, “Anh nhớ đã chú ý đến mùi hương này. Nhưng anh bị em thu hút vì nhiều lý do trước đó lâu rồi.”

“Dóc quá,” cô buộc tội. “Anh ghét em cơ mà.”

Anh lắc đầu. “Anh chưa từng ghét em. Anh bị em quấy rầy, làm phiền và hành hạ, đúng thế thật, nhưng anh không ghét em chút nào hết.”

“Nước hoa đã phát huy tác dụng,” cô bướng bỉnh. “Không chỉ có mình anh đâu, Annabelle đã thử với chồng chị ấy - và chị ấy thề rằng anh ấy đã làm vợ thức suốt đêm.”

“Em yêu,” Marcus nhăn nhó, “Hunter hành xử như con gấu xổng chuồng lớn vờn quanh Annabelle ngay từ ngày đầu họ gặp nhau kia. Trước mặt vợ thì anh ấy bao giờ chả thế.”

“Nhưng anh thì không thế! Anh hoàn toàn không quan tâm em cho đến khi em xúc loại nước hoa này, và lần đầu tiên anh ngủi thấy...”

“Có phải em đang cố nói là,” anh cắt lời, mắt sầm lại, “anh sẽ phản ứng tương tự với bất kỳ cô nào có mùi hương này không?”

Lillian toan mở miệng đáp, rồi ngưng bật khi nhớ lại anh đã không thể hiện

chút cảm xúc nào khi những cô gái ế khác cố tiếp cận anh. “Không,” cô thừa nhận. “Nhưng với em thì hơi khác.”

Anh chậm rãi mỉm cười. “Lillian, anh muốn em ngay từ giây phút anh ôm em trong tay. Và cái thứ nước hoa chết tiệt của em chẳng liên quan gì hết. Song” - anh hít thêm lần nữa trước khi đóng nắp chai nhỏ xíu lại - “anh biết thành phần bí mật bên trong là gì rồi.”

Lillian mở to mắt nhìn anh. “Sao mà anh biết được chứ!”

“Anh biết,” anh tự mãn nói.

“Đúng là ngài biết-tuốt,” Lillian kêu lên, vừa thấy tức tối vừa thấy buồn cười. “Chắc anh lại đoán mò chứ gì? Nhưng em cam đoan rằng nếu em cũng không biết thì anh đừng hòng tìm ra, chắc chắn anh không thể...”

“Anh biết *chắc chắn* thành phần đó là gì,” anh thông báo.

“Vậy nói cho em biết đi.”

“Không. Anh nghĩ phải để em tự tìm hiểu đã.”

“Nói em nghe đi,” cô vồn vã, đâm vào ngực anh thùm thụp. Hầu hết đàn ông sẽ lùi bước trước những miếng đòn búa tạ, nhưng anh chỉ cười và đứng yên. “Westcliff, nếu anh không nói cho em biết ngay lập tức, em sẽ...”

“Hành hạ anh? Rất tiếc, không có hiệu quả đâu. Anh đã quen rồi.” Anh bế bổng cô lên, ném cô lên giường như một tải khoai tây. Cô chưa kịp nhúc nhích thì anh đã nằm đè bên trên, rừ rừ cười đùa khi cô ra sức vật lộn với anh.

“Em sẽ buộc anh chịu thua!” Cô móc chân qua người anh và đẩy mạnh vai trái anh. Những năm tháng tuổi thơ lăn lóc với hai anh trai nghịch ngợm đã

dạy cô một vài mảnh khoe. Tuy nhiên, Marcus phản đòn dễ dàng, cơ thể anh là một khối cơ bắp vừa cứng như thép lại vừa mềm dẻo. Anh rất lanh lẹ, và nặng đến không ngờ. “Em không có cơ hội nào đâu,” anh chọc gheo, để cô leo lên người anh. Trong khi cô loay hoay tìm cách kẹp anh, thì anh đã xoay người đè cô xuống. “Đừng nói là em đã dùng hết sức rồi đó.”

“Đồ xấu xa,” Lillian lầm bầm, gắng sức đẩy mạnh. “Em có thể thắng... nếu không có cái váy...”

“Mong ước của em sẽ được đáp ứng,” anh mỉm cười nhìn cô đáp. Sau một vài giây, anh giữ cô nằm yên trên nệm, cẩn thận không làm tổn thương cô trong trò chơi ái tình của họ. “Đủ rồi,” anh nói. “Em mệt rồi. Lần này coi như huê.”

“Chưa đâu,” cô hỏn hên, cương quyết phải thắng được anh.

“Lạy Chúa, cô nhóc hiếu chiến ời,” anh nói đầy thích thú, “đến lúc chịu thua rồi.”

“Không bao giờ!” Cô gồng mình lên chống lại anh, cánh tay mỗi rã của cô run rẩy.

“Thư giãn nào,” giọng anh thì thầm âu yếm, mắt cô mở to khi nhận ra vật đàn ông cương cứng của anh giữa hai đùi mình. Cô thở hỏn hên, và sức chống cự tắt ngấm. “Bây giờ, từ từ...” Anh vừa giữ tay cô vừa kéo váy cô xuống. “Thả lỏng người ra,” anh thì thầm.

Lillian nằm yên, máu chảy rần rần trong huyết quản khi cô nhìn anh. Nơi này ánh sáng không chiếu tới, và cái giường bị bao phủ bởi bóng tối. Hình bóng mờ mờ của Marcus loay hoay bên trên cô, tay anh lật cô qua bên này rồi lại qua bên nọ để cởi váy cô ra, tháo móc áo nịt ngực. Và rồi cô đột ngột thở, thở rất mạnh, rất nhanh, khi những ve vuốt của anh khiến cơ thể cô thêm hưng phấn.

Da cô trở nên nhạy cảm đến nỗi luồng khí bên ngoài dường như cũng có thể làm cô xây xát, khắp người cô râm ran như có kiến bò. Cô bắt đầu run rẩy khi anh mở toang lớp áo lót, vớ và quần trong, đôi lúc khớp tay hay đầu ngón tay chai sần làm cô giật mình.

Marcus đứng trước giường, nhìn cô chăm chú trong lúc tự cởi quần áo một cách chậm rãi, thanh thoi. Hình thể thanh tú như tượng của anh đã dần quen thuộc dưới mắt cô, làm cho từng tế bào trong cơ thể cô rạo rục phấn khích. Cô hơi rên rỉ khi anh bước lên giường cùng cô, ôm sát cô vào bộ ngực rậm lông của mình. Cảm thấy luồng rung động không ngớt lan khắp thân thể cô, anh đưa tay khắp tấm lưng trắng nõn rồi ôm lấy cặp mông tròn căng. Mỗi nơi anh chạm vào cô, cô đều có cảm giác khoan khoái song hành cùng cơn đau mỗi lúc một sâu mà cũng dễ chịu hơn.

Anh hôn cô từ tóc, mảnh liệt, liếm viền môi mềm mại cho đến khi cô khẽ rên lên vì khoái lạc. Lướt xuống ngực cô, anh khám phá bằng những nụ hôn nhẹ nhàng hé mở, lưỡi anh lả lướt trên đôi nhũ hoa. Anh cung nụng ve vãn cô như thể cô chưa đủ hân hoan và ngây ngất vì ham muốn, như thể hơi thở cô còn chưa đủ hỗn hển để anh giải phóng cô khỏi ham muốn bức bách. Khi ngực cô đã căng mọng và nhũ hoa cương lên, anh hé môi ngậm một bên và bắt đầu mút chậm rãi trong khi tay đặt trên bụng cô.

Một cơn co thắt cuộn lên trong cô, khao khát nhục cảm đang làm cô điên lên. Tay cô run rẩy bám lấy tay anh, đưa nó đến bên vùng ẩm ướt giữa hai đùi cô. Anh cười bên bầu ngực cô, và chuyển sang ngực bên kia, hút nó vào khoang miệng mềm mại ẩm ướt. Thời gian như ngừng trôi khi ngón tay anh tinh tế kiếm tìm, rẽ đám lông mềm, rồi lướt qua đỉnh đăm mê đang ướt đẫm của cô. A... những ve vuốt của anh nhẹ như tơ khi anh dai dẳng mơn trớn trên da thịt cô, lúc đầu trêu đùa, rồi vỗ về, rồi lại trêu đùa, cứ thế cho đến khi cô bật kêu lên vì không kìm nén nổi, hông cô ép chặt vào tay anh.

Bảo bọc cô trong tay, Marcus xoa dịu tứ chi run rẩy của cô. Anh thì thầm

những lời âu yếm trên đôi môi hé mở của cô, những lời yêu thương và ham muốn, trong khi tay anh lướt khắp cơ thể cô, vô vấp mà không hề lỡ mãng. Lillian không biết từ lúc nào những lần đụng chạm của anh trở nên khuấy động nhiều hơn vồ vè, nhưng dần dần cô nhận ra tầng tầng lớp lớp cảm xúc từ anh. Nhịp tim cô bắt đầu rền vang hồi thúc, và cô khó nhọc nhúc nhích bên dưới anh. Anh giạng hai chân cô ra, đẩy đầu gối cô lên cao hơn một chút, và từ từ xâm nhập vào trong. Cô do dự trước cảm giác nhúc nhối khi anh vào trong cô. Anh quá cứng, trên cô, trong cô, khiến cô thất bại theo bản năng, nhưng không gì có thể ngăn cú thúc sâu và mạnh kia. Anh vẫn đi vào trong cô thật dễ chịu và trơn tru, thúc vào nơi cô đang co thắt hết sức dịu dàng. Mỗi cử động dường như đều làm sống dậy khoái cảm nghẹn ngào từ sâu kín bên trong cô, và cô nhanh chóng thả lỏng cho tới khi cơn đau dịu đi thành cảm giác tê buốt nhẹ nhẹ. Người cô nóng như lửa đốt, mê đắm và thèm khát mãnh liệt khi đón nhận cực khoái. Bỗng anh rút ra khiến cô ngỡ ngác.

“Marcus,” cô nức nở, “ôi Chúa ôi, đừng ngừng lại, đừng mà...”

Miệng anh ngậm lấy miệng cô để làm cô câm nín, rồi anh nâng cô lên và cẩn thận xoay cô nằm sấp xuống. Mê mụ và run rẩy, cô nhận ra anh đã lót một cái gối dưới bụng cô, rồi thêm một cái nữa, cho đến khi người cô nâng lên đủ cao và mở ra cho anh quỳ gối giữa hai bên đùi. Ngón tay anh ve vuốt tách nếp gấp của cô ra. Khi anh đi vào trong cô lần nữa, tiếng nấc của cô không còn trong vòng kiểm soát. Cô yếu ớt nghiêng đầu qua một bên, má cô ép sát tấm nệm, trong lúc mê mông cô được tay anh giữ yên. Lần này anh vào sâu hơn, nhịp nhàng thăm dò, ve vuốt đem lại cho cô khoái cảm... thư thả đưa cô vào chốn thần tiên. Cô van vãn, thút thít, rên rỉ, thậm chí chửi tục, và cô nghe thấy tiếng cười êm ái của anh khi anh làm cô bùng nổ trong đam mê ngây ngất. Cơ thể cô ôm trọn vật đàn ông của anh trong những cơn co thắt dữ dội, hút lấy cực khoái từ thân thể anh cho đến khi anh kêu lên khàn khàn trong cổ họng.

Marcus thở hổn hển, hạ người xuống sát cô, miệng áp sau gáy cô trong khi

hai cơ thể vẫn không tách rời.

Nằm ngoan ngoãn bên dưới anh, Lillian liếm đôi môi đỏ mọng, rệu rạo nói, “VẬY mà anh gọi *em* là cô nhóc hiếu chiến đấy.” Cô nín thở khi nghe anh cười khùng khục, lông ngực anh như lớp nhung hươu cọ cọ trên lưng cô.

Mặc dù Lillian làm tình đã thấm mệt, cô vẫn không muốn đi ngủ chút nào. Cô có không biết bao nhiêu băn khoăn thắc mắc trước những khám phá về người đàn ông cô đã từng cho là tẻ nhạt và chán ngấy. Cô nhận ra con người dịu dàng mà ít ai được biết ở Marcus. Và linh tính mách bảo cho cô biết anh quan tâm đến cô, dù cô sợ mình ngộ nhận điều đó, vì tình cảm dành cho anh đã quá sâu nặng.

Sau khi Marcus lau cơ thể mượt mồ hôi của cô bằng một mảnh vải ẩm mát lạnh, anh choàng qua người cô chiếc áo sơ mi vẫn còn vương mùi cơ thể anh. Anh mang cho cô một đĩa lê hấp, một ly rượu ngọt, và thậm chí còn để cô đút cho anh ăn mấy miếng trái cây mềm nhũn. Khi cơn đói lắng dịu, Lillian đặt cái đĩa trống và muống qua một bên rồi xích lại gần anh. Anh chống cằm lên khuỷu tay nhìn ngắm cô, ngón tay vờ vuốt tóc cô.

“Em có buồn vì anh đã không để St. Vincent có được em không?”

Cô cười bối rối. “Sao anh lại hỏi điều đó? Chắc chắn không phải vì lương tâm cắn rứt rồi.”

Marcus lắc đầu. “Anh chỉ băn khoăn không biết em có chút gì nuôi tiếc không.”

Bất ngờ và cảm động vì anh còn lo lắng về chuyện giữa mình và St. Vincent, Lillian xoa xoa những sợi lông đen trên ngực anh. “Không,” cô thẳng thắn nói. “Ngài ấy hấp dẫn, và em thích ngài ấy... nhưng em không muốn ngài ấy.”

“Tuy nhiên em đã nghĩ đến chuyện kết hôn với anh ta.”

“À,” cô thừa nhận. “Tự nhiên lúc đó em lại thích thành nữ công tước - nhưng chỉ là để trêu tức anh thôi.”

Nụ cười thoáng qua trên mặt anh. Anh trả đũa bằng cách véo lên ngực cô làm cho cô la oai oái. “Anh không thể chịu đựng nổi,” anh thú thật, “khi nhìn em cười người khác.”

“Em không nghĩ ngài St. Vincent sẽ gặp khó khăn trong việc tìm một nữ thừa kế mới phù hợp nguyện vọng của ngài ấy.”

“Có lẽ thế. Nhưng không có mấy phụ nữ có gia tài nhiều như em... và vẻ đẹp của em nữa.”

Lillian mỉm cười vì lời khen ngợi của anh, bò lên nằm trên người anh và quắp một chân vào chân anh. “Nói tiếp đi. Em muốn nghe những lời ca ngợi sáo rỗng về nét quyến rũ của em.”

Marcus ngồi dậy, bế cô lên một cách dễ dàng làm cô há hốc miệng. Anh đặt cô ngồi trong lòng, hai chân quàng quanh hông anh. Ngón tay anh miên man dọc lớp da trắng nõn hình chữ V lộ ra nơi cổ áo. “Anh không bao giờ ca ngợi sáo rỗng,” anh nói. “Người nhà Marsden không có tố chất thơ ca. Tuy nhiên...” Anh ngừng lại chiêm ngưỡng cô gái có đôi chân thật dài đang ngồi giạng chân trong lòng anh với những lọn tóc rối buông xõa ngang lưng. “Ít nhất anh có thể nói em trông giống một công chúa ngoại giáo, với mái tóc bù xù và đôi mắt đen rạng ngời.”

“Và?” Lillian khuyến khích, vòng tay quanh cổ anh.

Anh đặt tay lên chiếc eo thon của cô, rồi tìm xuống cặp đùi săn chắc láng

min. “Và mọi giấc mơ tội lỗi của anh về đôi chân hút hồn của em đều nhòa đi trước đôi chân bằng xương bằng thịt này đây.”

“Anh mơ về chân em sao?” Lilian ngó ngoáy khi lòng bàn tay anh lần vào trong đùi một cách biếng nhác và bỡn cợt.

“Ừ.” Tay anh biến mất dưới áo sơ mi. “Vòng quanh anh,” anh thì thầm, giọng trầm xuống. “Ôm anh thật chặt khi em cười lên anh...”

Lillian mở to mắt khi nhận ra ngón tay anh đang sờn man môi ngoài của cô. “Sao cơ?” cô rụt rè hỏi, và hít một hơi thật sâu khi anh khẽ khàng hé mở cửa mình cô. Ngón tay anh mưu mẹo, di chuyển khéo léo dưới lớp áo sơ mi. Cô rùng mình quan sát gương mặt tập trung của anh khi anh dùng hai tay chơi đùa với cô, ngón thì lấp đầy cô, ngón thì ve vãn tài tình đỉnh nhạy cảm khiến nơi đó tựa hồ như bốc cháy theo từng đụn chạm. “Nhưng phụ nữ không...” cô bối rối tới nín thở. “Không phải như thế. Ít ra... ờ... à... em chưa từng nghe nói...”

“Cũng có người làm thế đấy,” anh thủ thỉ, trêu chọc cô khiến cô phải rên rỉ. “Thiên thần liêu lĩnh của anh... anh sẽ chỉ cho em.”

Cô vẫn ngỡ ngác không hiểu cho đến khi anh lại nâng cô lên, đặt cô ngồi lại, giúp cô trượt theo vật cương cứng của anh để anh vào hẳn trong cô. Kinh ngạc không nói thành lời, Lillian dịch chuyển một cách lẹ làng, làm theo giọng nói thờ thễ và bàn tay hướng dẫn của anh trên mông cô. Một lúc sau thì cô tìm được nhịp điệu. “Như vậy đó...” Marcus nói trong hơi thở nặng nề. “Đúng rồi...” Mồ mẫm dưới áo sơ mi, anh tìm ra điểm nhỏ bé đau nhói bên dưới bộ phận nữ tính của cô. Ngón cái anh vẽ vòng lên đó, tạo xung điện cho mỗi lần cô nhân xuống, áp lực êm ả từ ngón tay làm hơi nóng râm ran dọc các dây thần kinh của cô. Anh đắm đuối thưởng thức hình ảnh cô trong cơn khoái lạc, và ánh mắt ấy lại càng kéo cô vào sâu trong đê mê, khiến cả người cô run run, co thắt dữ dội, thân xác cô, con tim cô và khối óc cô khi đó đã được anh lấp đầy. Marcus ôm eo cô, giữ cô ngồi cho

chắc khi anh nhòe dậy, rồi bắt đầu để khoái cảm của mình tuôn trào ào ạt sang cô.

Cảm thấy mụ mị và kiệt quệ, Lillian đổ xuống, đầu gục trên ngực anh. Tim anh đập như sấm động bên dưới tai cô một lúc lâu rồi mới quay lại nhịp bình thường. “Lạy Chúa,” anh thì thầm, choàng tay quanh người cô, rồi lại thõng xuống như thể anh không còn sức lực. “Lillian. Lillian.”

“Ừmm?” cô gà gật chớp mắt khi cảm giác buồn ngủ ùa tới.

“Anh đã đổi ý về vấn đề thương lượng. Em có thể có mọi thứ em muốn. Bất kỳ điều kiện gì, bất kỳ cái gì trong khả năng của anh. Chỉ cần làm anh an lòng và nói em sẽ là vợ anh.”

Lillian cố gắng ngẩng đầu nhìn anh dưới hai mí mắt nặng trĩu. “Nếu đây là ví dụ cho tài thương thuyết của anh,” cô nói, “thì em hơi lo cho những thương vụ hợp tác của anh. Em hy vọng anh không dễ dàng làm theo những yêu cầu của phía đối tác.”

“Không đâu. Anh đâu có ngủ với bọn họ.”

Miệng cô uể oải giãn ra thành nụ cười mãn nguyện. Nếu Marcus đã tin tưởng mà đồng ý điều kiện của cô thì cô cũng không nên hẹp hòi. “VẬy anh hãy an tâm, Westcliff... vâng, em sẽ là vợ anh. Dù em cảnh báo cho anh biết... có thể anh sẽ hối tiếc vì không thương lượng những điều kiện của em. Có thể em sẽ muốn quản lý công ty xà phòng, hay đại loại thế...”

“Chúa ơi giúp con với,” anh thì thầm, và với một tiếng thở dài khoan khoái, anh chìm vào giấc ngủ.

Chương 23

Lillian ngủ lại trên giường Marcus gần hết đêm. Cô thức dậy thì nhận ra mình đang được anh ủ ấm, cùng với khăn trải và chăn bông. Marcus có lẽ đã thấm mệt sau một đêm làm tình, anh không phát ra tiếng động cũng không thay đổi tư thế. Tuy nhiên, khi mặt trời sắp ló dạng thì anh là người thức giấc trước. Lillian phản đối khi anh dựng cô dậy lúc cô đang say giấc nồng.

“Ngày mới rồi,” Marcus thì thầm vào tai cô. “Dậy đi. Anh phải đưa em về phòng rồi.”

“Không chịu đâu,” cô nói với giọng ngái ngủ. “Lát nữa đi.” Cô cố rúc tiếp vào vòng tay anh. Giường còn ấm, và trời thì lạnh, nên cô biết giờ mà giẫm lên sàn thì lạnh cóng chân.

Marcus hôn trán cô và giúp cô ngồi dậy. “Dậy nào,” anh dịu dàng nói, xoa xoa lưng cô. “Người hầu sẽ vào nhóm lửa lò sưởi... và sáng nay có rất nhiều người dậy sớm đi săn đấy.”

“Lúc nào,” Lillian càu nhàu cuộn tròn vào khuôn ngực rắn rỏi của anh, “anh sẽ phải giải thích tại sao đàn ông các anh lại tìm thấy niềm vui xấu xa trong việc mò ra ngoài khi trời còn chưa kịp sáng, bị bõm lội qua những cánh đồng lầy lội để giết đám thú rừng nhỏ bé đấy.”

“Vì bọn anh thích kiểm chứng sức mạnh không chế tự nhiên của mình. Và quan trọng hơn, nó cho bọn anh cái cớ để uống rượu trước buổi trưa.”

Cô vừa cười vừa rúc mặt vào vai anh, cạ môi vào làn da bóng láng của anh. “Em lạnh lắm,” cô thì thầm, “chui vào chăn với em đi.”

Marcus than thở trước lời cảm dỗ của cô, và ép bản thân rời giường. Lillian ngay lập tức chui lọt thỏm vào chăn, túm chặt chiếc sơ mi của Marcus quanh người. Tuy nhiên, anh đã ăn mặc chỉnh tề rồi quay lại kéo cô ra khỏi giường. “Nài nỉ cũng vô ích,” anh nói, lấy áo choàng lên người cô. “Em phải quay lại phòng rồi. Không được để người khác thấy em ở cùng anh vào giờ này.”

“Anh sợ tai tiếng à?” Lillian hỏi.

“Không sợ. Song anh luôn xử sự có suy xét khi nào có thể”.

“Đúng là quý ông có khác,” cô mĩa mai, giơ tay lên cho anh cột dây áo. “Anh nên cưới cô nào biết suy xét như anh mới phải.”

“Ồ, nhưng mấy cô ấy lại không thú vị bằng phân nửa mấy cô tai quái.”

“Anh thấy em như thế hả?” cô hỏi, choàng tay qua vai anh. “Em tai quái hả?”

“Vâng, thưa cô,” Marcus êm ái nói, và phủ miệng cô bằng miệng mình.

Daisy chợt tỉnh giấc bởi có tiếng cào cửa. Hé mắt nhìn màu trời, cô biết giờ mới chỉ tờ mờ sáng, vậy mà chị gái cô đã hì hụi ngồi chải tóc ở bàn trang điểm. Cô ngồi lên, vén tóc khỏi mắt hỏi, “Ai vậy?”

“Để chị ra xem.” Lillian đã chui chu trong bộ váy lụa màu đỏ sậm. Cô đi ra hé hé cửa. Daisy thấy đó là một cô hầu được sai đến đưa tin. Sau đó là đoạn đối thoại nhỏ to, và dù Daisy không nghe rõ song cô cũng nhận ra giọng chị gái có phần kinh ngạc, rồi gần như tức tối. “Rất tốt,” Lillian quả quyết nói. “Về thưa với lão phu nhân là tôi sẽ đến. Dù tôi chẳng hiểu sao cô lại phải thậm thà thậm thụt như thế này.”

Cô hầu biến mất, Lillian bèn cau có đóng cửa lại.

“Gì vậy chị?” Daisy hỏi. “Cô ta nói gì đấy? Ai sai cô ta đến đấy?”

“Không có gì đâu,” Lillian đáp, và chua thêm một câu đầy mỉa mai. “Chị không được phép nói.”

“Em nghe lỏm được cái gì đó thậm thụt mà.”

“À, chỉ là một chuyện chán chết chị phải làm ấy mà. Chiều chị giải thích - chắc chắn sẽ có chuyện thú vị và đầy màu sắc để kể cho em nghe đấy.”

“Có liên quan đến ngài Westcliff không?”

“Gián tiếp.” Về khó chịu của Lillian tan biến, và bất chợt cô trông có vẻ hạnh phúc ngời ngời. Có lẽ chưa bao giờ Daisy thấy chị mình rạng rỡ như lúc này. “Ôi, Daisy, kinh quá đi mất, cái cách chị muốn xu nịnh anh ấy ấy. Hôm nay chị mà làm điều gì hết sức ngu ngốc thì toi. Như hát hò gì đó. Lạy Chúa, đừng để con làm thế.”

“Được thôi,” Daisy hứa, cười với chị. “Vậy là chị đang yêu hả?”

“Đừng nói đến từ đó,” Lillian nói liền thoảng. “Mà nếu đúng thế thật - chị không thừa nhận là đúng đâu nhé - thì chị cũng sẽ không bao giờ là người thổ lộ tình cảm trước. Vấn đề ở đây là lòng tự trọng. Biết đâu đây anh ấy sẽ không nói cũng yêu chị mà chỉ lịch sự nói ‘cảm ơn em’. Nếu anh ấy làm thế thì chị sẽ giết anh ấy ngay. Hoặc tự sát.”

“Hy vọng là bá tước không có chấp giống chị,” Daisy bình phẩm.

“Không đâu,” Lillian trấn an em gái. “Dù anh ấy nghĩ mình có thể thật.” Nhớ lại mấy chuyện riêng tư khiến cô cười nắc nẻ, lấy tay bưng trán. “À,

Daisy này,” cô nói với vẻ hân hoan quý quyết, “chị sẽ là một nữ bá tước thật tệ hại.”

“Đừng nói thế chứ,” Daisy đạo mạo nói. “Nói ‘nữ bá tước độc đảo’ nghe hay hơn.”

“Chị có thể làm bất cứ kiểu nữ bá tước nào mà chị muón,” Lillian nói, nửa vui mừng, nửa thắc mắc. “Westcliff đã nói vậy đó. Mà... chị cho là anh ấy nghĩ thế thật.”

Sau bữa sáng nhẹ gồm trà và thịt xông khói, Lillian đi ra hàng hiên phía sau trang viên. Chồng tay trên ban công, cô nhìn chắm chú những khu vườn rộng lớn với những lối đi được via cẩn thận, những hàng rào ngập sắc hoa hồng, những cây thủy tùng lâu năm được cắt tỉa tỉ mỉ làm chỗ ẩn nấp rất tuyệt. Nụ cười tắt trên môi khi cô nhớ ra lúc này lão bá tước phu nhân đang đời mình ở Trại Bướm, sau khi sai người hầu gọi cô tới.

Lão bá tước phu nhân muón nói chuyện riêng với Lillian... và việc bà muón gặp cô ở một nơi cách xa trang viên như thế không phải một dấu hiệu tốt. Vì lão bá tước phu nhân thường đi lại khó khăn, mà bà lại không dùng ba toong hay chọn cách ngồi xe lăn, nên việc đến khu vườn bí ẩn đời với bà mà nói thật chẳng mấy dễ dàng. Sẽ đơn giản và hợp lý hơn nhiều nếu bà muón gặp mặt trong phòng khách dòng họ Marsden ở trên lầu. Nhưng có lẽ những điều lão bá tước phu nhân muón nói quá riêng tư - hoặc quá ồn ào - nên bà không muón mạo hiểm vì có thể người khác sẽ nghe được. Lillian biết chính xác tại sao lão bá tước phu nhân yêu cầu cô không được kể chuyện này với bất kỳ ai. Nếu Marcus biết, anh nhất định sẽ can thiệp - mà bà thì không muón thế. Bên cạnh đó, Lillian không định núp sau lưng Marcus. Cô có thể tự đời mặt với lão bá tước phu nhân.

Cô chờ đời một tràng đả kích, tất nhiên rồi. Cô biết lão bá tước phu nhân có miệng lưỡi cay độc và không hề ngần ngại dùng nó đả thương người khác. Nhưng việc đó không phải vấn đề. Những lời lão bá tước phu nhân quắng

cho Lillian sẽ giống như mưa rào rơi trên cửa kính, bởi vì cô chắc chắn không gì có thể ngăn cản hôn ước của cô và Marcus. Và lão bá tước phu nhân sẽ nhận ra rằng tốt nhất nên giữ mối quan hệ hòa ái với cô con dâu này. Bằng không họ sẽ làm cho cuộc đời đối phương khổ sở ngang nhau.

Lillian cười đánh đá khi đi xuống bậc thang dẫn ra vườn, bước vào làn không khí mát mẻ buổi sớm. “Tôi đến đây, mục phù thủy già,” cô lầm rầm. “Hãy cho tôi xem điều tệ nhất bà có thể làm đi.”

Khi cô đến, cánh cửa Trại Bướm chỉ khép hờ. Lillian giữ thẳng người, nét mặt bình thản không chút lo âu, rồi sải bước vào trong. Chỉ có lão bá tước phu nhân trong khu vườn bí ẩn, không có người nào hầu hạ. Bà ngồi trên băng ghế tròn như thể nó là ngai vàng, cây gậy nạm kim cương nằm yên bên cạnh. Đúng như cô suy đoán, nét mặt bà lạnh tanh, và trong một khoảnh khắc ngắn ngủi Lillian suýt nữa phá ra cười trước ý nghĩ người đàn bà này chẳng khác nào một chiến binh tí hon tin chắc mình sẽ giành chiến thắng mà không cần phải chiến đấu.

“Chào buổi sáng,” Lillian vừa nhũn nhặn nói vừa đến gần bà. “Quả là một nơi lý tưởng cho chúng ta trò chuyện, thưa lão phu nhân. Tôi hy vọng đi ra khỏi nhà thế này không làm lão phu nhân quá mệt.”

“Đó là việc của ta,” lão bá tước phu nhân đáp, “ta không khiến cô quan tâm.”

Mặc dù trong đôi mắt đen chòng chọc của bà không có biểu hiện rõ rệt nào nhưng bất chợt Lillian cảm thấy rùng mình ớn lạnh. Không hẳn là sợ, mà là cảm giác rùng mình theo bản năng cô chưa từng thấy trong những lần gặp gỡ trước. “Tôi chỉ quan tâm tới sức khỏe của lão phu nhân thôi ạ,” Lillian nói, tay giơ lên vẻ phòng vệ, điệu bộ rõ ràng là trêu chọc. “Tôi sẽ không cố gắng thể hiện thiện ý nữa, kéo lại làm lão phu nhân kích động. Xin lão phu nhân nói ra ý định của mình. Tôi nghe đây.”

“Vì lợi ích của cô và của con trai ta, ta hy vọng cô sẽ lắng nghe.” Mỗi từ lão bá tước phu nhân nhả ra đều đánh lạnh, nhưng thoáng chút bối rối, ý chừng bà không tin rằng cần phải rào trước đón sau như thế. Rõ ràng trong tất cả những cuộc khẩu chiến trong đời bà, đây là cuộc khẩu chiến bà không bao giờ mong mỏi. “Nếu ta có thể tưởng tượng ra việc một cô gái tầm thường như cô có thể dụ dỗ được bá tước, thì ta đã sớm ngăn cản rồi. Bá tước không hoàn toàn kiểm soát được bản thân, nếu không nó đã không làm cái việc điên rồ này.”

Khi người đàn bà tóc bạc ngừng lại để thở, Lillian thở thở hỏi, “Sao lão phu nhân lại gọi việc này là điên rồ ạ? Chỉ vài tuần trước thôi lão phu nhân còn nói tôi có thể tìm được một quý tộc Anh quốc mà. Tại sao không thể là bá tước? Lão phu nhân phản đối vì cá nhân không thích hay...”

“Đồ ngốc!” lão bá tước phu nhân kêu lên. “Ta phản đối vì lịch sử mười lăm đời của dòng họ Marsden không có người thừa kế nào kết hôn bên ngoài giới quý tộc. Và con trai ta sẽ *không* phải là bá tước đầu tiên làm việc đó! Cô không hiểu tầm quan trọng của huyết thống - cô, người đến từ một đất nước không có truyền thống, không có văn hóa, và không có dấu tích nào lấy làm cao quý. Nếu bá tước cưới cô, thì đó không chỉ là thất bại của nó, mà còn là của ta, nó làm hoen ố thanh danh của gia tộc Marsden này.”

Mớ ngôn từ hoa mỹ của lão bá tước phu nhân suýt chút nữa làm Lillian phì cười... cô bắt đầu hiểu ra niềm tin của lão phu nhân Westcliff về sự bất khả xâm phạm của dòng dõi Marsden danh giá là một cái gì đó gần giống đức tin. Khi lão bá tước phu nhân cố gắng khôi phục vẻ điềm tĩnh đã suy sụp, Lillian nghĩ cách lái vấn đề thành chuyện cá nhân, và khơi dậy trong bà ta cảm xúc vùi sâu chôn chặt dành cho người con trai duy nhất.

Lillian không hề gì nói lời tình cảm. Cô thích những nhận xét khôn khéo, hay cay độc, vì dường như nói những lời xuất phát từ con tim đều rất mạo

hiếm. Tuy nhiên, đây là việc quan trọng. Và có lẽ cô nợ người sắp thành mẹ chồng mình một nỗ lực chân thành.

Lillian nói chậm rãi đến kỳ lạ. “Thưa lão phu nhân, tôi biết sâu trong tim bà mong muốn con trai mình hạnh phúc. Tôi hy vọng lão phu nhân hiểu tôi cũng mong muốn điều tương tự cho ngài ấy. Đúng là tôi không cao quý hay hoàn thiện như bà mong đợi ở một người con dâu...” Cô cười khiêm nhường rồi nói tiếp, “Tôi cũng hiểu thấu đáo thế nào là thanh danh. Nhưng tôi nghĩ... tôi nghĩ tôi có thể đem lại hạnh phúc cho Westcliff. Ít nhất tôi có thể san sẻ những âu lo của ngài ấy... và tôi thề mình không phải là kẻ hoàn toàn nông nổi. Nếu lão phu nhân không tin những gì tôi nói, thì rất mong lão phu nhân biết cho rằng tôi không bao giờ muốn làm bá tước mất thể diện, hay chống đối bà...”

“Ta sẽ không nghe thêm mấy câu rác rưởi của cô!” Lão bá tước phu nhân bùng nổ. “Mọi điều ở cô đều chống đối ta. Ta không đòi nào để cô làm con hầu trong lãnh địa này, chứ đừng nói đến làm chủ nhân! Con trai ta chả thèm đếm xỉa gì đến cô đâu. Nó chỉ chọn cô vì vẫn còn bất bình với cha nó thôi. Cô là sự nhiễu loạn, là đòn trả đũa vô dụng chống lại một hồn ma. Và khi chị vợ hư hỏng không còn gì mới lạ nữa, bá tước sẽ khinh miệt cô như ta khinh miệt cô thôi. Nhưng tới khi đó thì quá trễ rồi. Lúc đó dòng họ này đã bị hủy hoại rồi.”

Lillian vẫn tỏ ra vô cảm, dù cô cảm thấy mặt mình có lẽ đã trắng bệch. Cô nhận ra chưa có ai nhìn mình với vẻ căm ghét nhường ấy. Không chừng lão bá tước phu nhân còn ước cho mọi tai ương giáng xuống đầu cô và đem cô đi khỏi thế gian này - có thể lắm chứ. Thay vì co rúm, khóc lóc, hay phản đối, Lillian phản công. “Có lẽ ngài ấy muốn lấy tôi để trả đũa bà đó, thưa lão phu nhân. Nếu vậy thì tôi không ngại làm công cụ trả đũa của ngài ấy đâu.”

Cặp mắt của lão bá tước phu nhân lồi ra. “Cô dám!” bà khò khè.

Lillian còn muốn nói thêm nhưng lại sợ làm lão bá tước phu nhân tức hộc máu. Cô nhớ nhó nghĩ giết mẹ của một anh chàng không phải là khởi đầu hay ho cho cuộc hôn nhân với anh ta. Nén lại những lời xúc xiểm, cô nheo nheo mắt liếc nhìn lão bá tước phu nhân. “Tôi tin là chúng ta đã nói rõ quan điểm của mỗi người. Trước khi tới đây tôi không nghĩ cuộc trò chuyện của chúng ta lại thành ra thế này, phải nói là tôi có phần bàng hoàng. Có lẽ đến sau này chúng ta sẽ tìm được tiếng nói chung.”

“Phải... sẽ là như vậy.” Người đàn bà khẽ rít qua kẽ răng, và Lillian phải ngăn bản thân lùi bước trước tia nhìn hiểm ác của bà ta. Đột ngột cảm thấy rụng rời và như nhuốc bởi những lời lẽ xấu xa trong cuộc trò chuyện của hai người, Lillian chỉ muốn bỏ chạy thật xa. *Nhưng lão bá tước phu nhân không thể làm gì mình được, cô tự nhủ, chùng nào Marcus còn cần mình.*

“Tôi sẽ kết hôn với ngài ấy,” cô điềm tĩnh, cảm thấy nên làm rõ vấn đề.

“Đừng mơ tưởng chùng nào ta còn sống,” lão bá tước phu nhân lầm bầm. Bà ta đứng lên, tóm lấy cây gậy để giữ thăng bằng. Lillian ái ngại cho thể chất èo uột của bà ta nên dợm bước đến giúp. Tuy nhiên, lão bá tước phu nhân nhìn cô với ánh mắt độc địa khiến cô chùn chân, ngờ rằng bà ta sẽ vung gậy.

Ánh nắng ban mai dịu dàng xuyên qua làn sương mỏng manh vương trên vườn bướm, dăm ba quý cô bướm lòe loẹt đang lả lơi trên những nụ hoa hàm tiếu. Khu vườn thật đẹp, mà cũng thật không hợp cho cuộc đối đáp toàn những lời lẽ cay nghiệt. Lillian theo sau bước chân tẻ ngắt của bà già rời khỏi Trại Bướm.

“Để tôi mở cửa cho phu nhân,” Lillian đề nghị. Lão bá tước phu nhân cao sang đứng đợi, rồi bước qua bậc cửa Trại Bướm. “Lẽ ra chúng ta nên gặp ở một nơi thuận tiện hơn,” Lillian ngửa miệng bình phẩm. “Chúng ta có thể

tranh cãi đường hoàng trong trang viên, như thế phu nhân sẽ không phải đi xa thế này.”

Không thèm nghe cô nói, lão phu nhân Westcliff tiếp tục bỏ đi. Đoạn bà nói điều gì đó khó hiểu, nhưng không ngoái đầu lại mà quay sang bên cạnh, như thể bà đang nói chuyện với ai khác. “Tiến hành đi.”

“Thưa lão phu nhân, sao cơ ạ?” Lillian bối rối hỏi, theo bà ta rời khỏi khu vườn bí ẩn.

Vừa dứt lời thì cô đã bị tóm chặt từ phía sau. Không để cô kịp vùng vẫy hay ú ớ, kẻ kia mau lẹ bịt chặt miệng và mũi cô. Mắt cô trợn trừng vì hoảng sợ, và cô cố gắng vùng vẫy, phổi khó nhọc hít lấy không khí. Một bàn tay to lớn bịt mắt cô, ướt đẫm thứ chất lỏng ngọt lợ, nó xộc qua cánh mũi, xuống cổ họng, ngực, đi lên đầu... một cơn sóng cuộn cuộn chứa đầy thuốc độc làm cô từ từ quy xuống như tòa lâu đài xếp từ những khối gỗ đồ chơi. Không còn đứng vững được nữa, cô chìm vào bóng đen sâu thẳm, mặt trời dần tối khi cô khép mắt lại.

Trở về sau bữa sáng muộn được tổ chức ở lầu vải bên hồ sau buổi săn bắn, Marcus dừng chân trước cầu thang lớn ở phía sau trang viên. Một người trong buổi săn bắn, bạn của gia đình hơn hai mươi lăm năm qua, muốn gặp anh để phàn nàn về một người khách khác. “Anh ta bắn sai lượt,” ông bức xúc nói, “mà đâu chỉ có một hai lần, những *ba* lần cơ. Tệ hơn là anh ta nhận đã bắn rơi một con chim do *chính* tôi bắn. Bao nhiêu năm săn bắn ở trang viên Stony Cross, chưa bao giờ tôi gặp phải loại người tráo trở như thế...”

Marcus cắt lời một cách lịch sự và điềm đạm, hứa không chỉ nói chuyện với vị khách phiền toái kia mà còn cam đoan sẽ mời ông cụ tham dự chuyến săn bắn tổ chức trong tuần tới. Ông cụ tạm nguôi ngoai và rời đi, song miệng vẫn lầm bầm vài lời về những người khách không biết cách cư xử. Marcus cười rầu rĩ đi lên bậc thang dẫn tới hiên sau. Anh nhìn thấy Hunt đang đứng

với vợ, anh ta cũng vừa mới quay về. Annabelle trông lo lắng ra mặt. Cô đang thì thầm với Hunt, ngón tay bầu vào tay áo choàng của chồng.

Lên tới hiên, Marcus đến gần Daisy Bowman và Evie Jenner - như thường lệ, Evie vẫn bẽn lẽn không dám nhìn thẳng anh. Khi khẽ cúi đầu chào, Marcus cười với Daisy, anh vẫn nghĩ hai người có thể dễ dàng trở thành anh em tốt. Dáng người mảnh khảnh và cung cách cởi mở của cô làm anh liên tưởng tới Livia hồi bằng tuổi cô. Tuy nhiên, lúc này nét mặt rạng rỡ thường thấy của cô trở nên thần thờ, hai má tái nhợt.

“Thưa ngài,” Daisy lúng búng, “may quá ngài đã trở về. Có một... một chuyện riêng làm chúng tôi lo lắng...”

“Tôi có thể giúp gì?” Marcus vội hỏi. Một luồng gió nhẹ lùa qua tóc anh khi anh cúi đầu xuống gần cô.

Daisy áp úng không biết phải giải thích làm sao. “Chuyện chị tôi,” cô căng thẳng nói. “Không thấy chị ấy đâu hết. Lần cuối tôi gặp chị ấy là cách đây năm tiếng. Chị có việc phải đi và không nói rõ là đi đâu. Vì không thấy chị ấy về nên tôi đã đi tìm. Và các chị khác, Evie và Annabelle - họ cũng đã đi tìm. Không thấy bóng dáng Lillian đâu cả, trong nhà chẳng thấy, ngoài vườn cũng không. Thậm chí tôi còn đi đến giếng ước, vì biết đâu chị ấy lại cao hứng muốn tới đó. Chị ấy có bao giờ biến mất thế này đâu. Không bao giờ nếu không có tôi đi cùng. Có lẽ tôi lo lắng hơi sớm, nhưng...” Cô ngập ngừng và cau mày, như thể đang tìm lý do để không phải nghi ngại, nhưng không thể. “Tôi cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, thưa ngài.”

Marcus vẫn giữ nét mặt bình tĩnh dù nỗi lo lắng như con dao đâm vào gan ruột anh. Anh nghĩ đủ mọi lý do giải thích cho sự vắng mặt của cô, nhưng không có cái nào thuyết phục. Lillian không phải kẻ đàn độn đi khỏi nhà rồi để bị lạc đường; mặc dù cô thích chơi khăm người khác nhưng cô sẽ không chơi trò này. Cô cũng không đi thăm ai đó, vì không quen ai trong làng, và

cô sẽ không rời lãnh địa một mình. Biết đâu cô lại bị thương? Hay là cô bị ốm?

Tim anh đập thình thịch vì lo lắng, nhưng anh vẫn giữ giọng điềm tĩnh khi đưa mắt nhìn từ khuôn mặt nhỏ nhắn của Daisy sang Evie Jenner. “Có thể cô ấy ra tàu ngựa và...”

“Kh... không, thưa ngài,” Evie Jenner nói. “Tôi đã đi hỏi rồi, tất cả ngựa đều ở trong chuồng, hôm nay không một người giữ ngựa nào thấy Lillian cả.”

Marcus gật đầu cụt lủn. “Tôi sẽ cho tìm kiếm khắp nơi,” anh nói. “Chúng ta sẽ tìm ra cô ấy trong vòng một giờ thôi.”

Daisy có vẻ an lòng bởi thái độ dứt khoát của anh và run run thở phào. “Tôi có thể làm gì bây giờ?”

“Cô có biết sao cô ấy lại đi thế không?” Marcus nhìn sâu vào đôi mắt to tròn màu bánh gừng của cô. “Cô ấy có nói gì trước khi đi không?”

“Một người hầu đã tới nhắn gì đó với chị ấy lúc sáng sớm, và...”

“Mấy giờ?” Marcus nôn nóng cắt lời.

“Khoảng tám giờ.”

“Người hầu nào?”

“Tôi không biết, thưa ngài. Tôi không thấy rõ, vì cửa chỉ hé mở khi họ nói chuyện. Và người đó đội mũ trùm kín đầu, nên tôi không biết màu tóc của cô ta.”

Hunt và Annabelle tham gia vào câu chuyện.

“Tôi sẽ hỏi quản gia và những người hầu,” Hunt nói.

“Tốt.” Cảm thấy cần phải hành động ngay, Marcus lẩm bẩm, “Tôi sẽ tìm kiếm bên ngoài ngay bây giờ.” Anh phải huy động một nhóm người hầu và vài khách nam, gồm cả cha Lillian, giúp đỡ. Anh nhanh chóng tính toán thời gian Lillian biến mất, và quăng đường cô có thể đi bộ được qua địa thế tương đối hiểm trở. “Chúng ta sẽ bắt đầu từ khu vườn và mở rộng ra bán kính mười dặm xung quanh trang viên.” Bất gặp tia nhìn của Hunt, anh hát hàm về phía cửa, và cả hai người tách ra.

“Thưa ngài,” giọng nói lo âu của Daisy làm anh dừng lại. “Ngài sẽ tìm ra chị tôi phải không?”

“Phải,” anh nói không chút do dự. “Và tôi sẽ bóp cổ cô ấy.”

Daisy cười âu lo, nhìn theo bóng anh xa dần.

Tâm trạng Marcus chuyển dần từ bức tức sang lo lắng không yên trong buổi chiều dài lê thê. Thomas Bowman thì tin chắc con gái đang gặp chuyện chẳng lành. Ông cùng đám người cưỡi ngựa tìm kiếm gần khu rừng và cánh đồng xung quanh, còn một nhóm khác đi xuống dốc tới bờ sông. Nhà đơn, chòi gác, chỗ ở của quản gia, hầm đá, nhà thờ, nhà kính, hầm rượu, tàu ngựa và sân tàu ngựa đều được kiểm tra kỹ càng. Dường như mỗi tấc đất ở trang viên Stony Cross đều đã được xới tung lên, nhưng không có chút vết tích nào giúp anh biết được chuyện gì đang xảy ra với Lillian, một dấu chân hay chiếc găng rút lại cũng không.

Trong khi Marcus cưỡi ngựa băng rừng và đồng cỏ tới khi hai bên hông con Brutus ướt đầm và miệng lấm tẩm bọt mép, Simon Hunt vẫn ở trong trang viên thẩm tra người hầu. Hunt là người duy nhất Marcus tin tưởng sẽ đảm trách tốt công việc như chính anh làm. Về phần Marcus, anh không muốn nói chuyện từ tốn với bất kỳ ai. Anh muốn tóm đầu tất cả lại với nhau và

mọi thông tin anh muốn từ cỗ họng của một kẻ bắt lực nào đó. Cứ nghĩ Lillian đang ở đâu đó ngoài kia, bơ vơ và có thể bị thương, là anh lại có một cảm giác lạ lẫm, nóng như thiêu đốt, lạnh như đá đè... một cảm giác dần dần anh nghiệm ra là sợ hãi. Sự an nguy của Lillian quá quan trọng đối với anh. Anh không thể chịu đựng ý nghĩ cô đang trong tình cảnh nguy khốn mà anh lại không thể giúp gì được. Thậm chí, không thể tìm ra cô.

“Ngài sẽ cho nạo vét ao hồ chứ ạ?” gia nhân trưởng, William, lên tiếng hỏi sau khi thuật lại vắn tắt kết quả tìm kiếm. Marcus nhìn ông ta vô hồn khi tiếng o o trong tai anh trở nên sắc lạnh hơn, đau buốt hơn, và mạch đập dồn dập làm huyết quản của anh đau đớn. “Chưa đâu,” anh nói bằng một giọng điềm đạm đáng ngạc nhiên. “Tôi sẽ đến phòng làm việc để hội ý với ông Hunt. Có tin gì thì hãy tới đó tìm tôi.”

“Vâng, thưa ngài.”

Lê bước vào phòng làm việc, nơi Hunt tra hỏi người hầu, Marcus đi vào mà không gõ cửa. Anh thấy Hunt ngồi bên bàn gỗ gụ rộng rãi, đối diện với một cô hầu ngồi trên chiếc ghế còn lại. Cô ta luống cuống đứng lên khi nhìn thấy Marcus và nhún gối một cách căng thẳng. “Ngồi đi,” anh cộc cằn nói, và không biết do giọng anh, vẻ gắt gỏng của anh, hay chỉ là sự hiện diện của anh, mà cô ta òa khóc. Marcus hoang mang nhìn Simon Hunt, người đang chăm chăm nhìn cô hầu với vẻ điềm tĩnh nhưng đáng sợ.

“Thưa ngài,” Hunt lặng lẽ nói, mắt anh vẫn không rời gương mặt đăm lẹ của cô hầu khi cô ta lấy tay áo lau nước mắt, “tôi vừa tra hỏi cô gái này - Gertie - hóa ra cô ta có vài thông tin hữu ích liên quan đến việc bỏ đi bí ẩn của cô Bowman sáng nay, và sau đó là việc cô ấy mất tích đấy. Tuy nhiên, tôi cho là Gertie sẽ giữ im lặng vì lo bị đuổi việc. Nếu ngài, chủ nhân của cô ấy, có thể đảm bảo...”

“Cô sẽ không bị đuổi việc,” Marcus nói với cô gái bằng giọng gay gắt, “nếu cô nói cho tôi biết thông tin cô có ngay lập tức. Bằng không, cô không chỉ

bị tổng cổ khỏi đây mà tôi còn kết tội cô là tông phạm liên quan đến vụ mất tích của cô Bowman.”

Gertie mở to mắt nhìn anh trên trời, nước mắt lã chã khi lấp bắp trả lời trong sợ hãi. “Th...thưa ngài... tôi... tôi được cử đến báo tin cho cô Bowman sáng nay, nhưng tôi không được kể cho người khác... cô ấy được hẹn gặp bí mật, ở Trại Bướm... và nếu tôi hé răng nói cho người khác thì tôi sẽ bị đuổi...”

“Ai sai cô đến báo tin?” Marcus vồn vã hỏi, giận sôi máu. “Gặp ai? Nói lên, mẹ kiếp!”

“Lão bá tước phu nhân sai tôi,” Gertie lí nhí, khiếp sợ bởi nét mặt anh. “Lão phu nhân Westcliff, thưa ngài.”

Chữ cuối cùng chưa kịp rời khỏi môi Gertie, Marcus đã đi mất, anh đâm đầu về hướng cầu thang lớn trong cơn giận chết người.

“Westcliff!” Simon Hunt chạy thục mạng theo sau anh. “Westcliff... chết tiệt, đợi đã...”

Marcus lại càng chạy nhanh hơn, nhảy ba bậc cầu thang một lượt. Hơn bất kỳ ai trên đời, anh biết những gì lão bá tước phu nhân có thể làm... tâm hồn anh chìm trong đám mây sợ hãi đen kịt khi biết rằng - theo cách này hay cách khác - có lẽ anh đã mất Lillian rồi.

Chương 24

Lillian thấy trông tránh khó chịu. Cô dần hiểu ra mình đang bị đưa đi trong một cỗ xe ngựa, lắc lư trên đường với tốc độ tên bắn. Một mùi hương kinh dị sực nức khắp nơi... một loại dung môi đậm đặc như nhựa thông. Khi lúng túng cựa người, cô nhận ra tai mình áp vào một cái gối nhồi cứng ngắt. Cô buồn nôn ghê gớm, như thể vừa bị đầu độc. Mỗi hơi thở đều làm cổ họng cô bỏng rát. Cảm giác nôn nao trào lên không nguôi. Miệng cô rên rỉ, trong khi đầu óc đờ đẫn hoạt động để thoát khỏi cơn mộng mị quái dị.

Hé mắt ra, cô nhìn thấy thứ gì đó bên trên... một khuôn mặt nhào xuống bên cô, lúc mờ lúc tỏ. Cô cố hỏi, cố tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra, nhưng não bộ và phần cơ thể còn lại dường như đã mất liên lạc. Nhưng dù không thể diễn đạt được rõ ràng, cô vẫn lắp bắp nói gì đó.

“Suyt...” Một bàn tay to lớn đặt lên đầu cô, xoa đầu và thái dương cho cô. “Nghỉ ngơi đi. Em sẽ chóng khỏe thôi, em yêu. Chỉ cần nghỉ ngơi, và thở đều.”

Trong cơn hoang mang, Lillian nhắm mắt lại cố bắt não quay về hoạt động bình thường. Một lúc sau, cô kết nối giọng nói đó với một hình ảnh. “Sainvincen...” cô lẩm bẩm, lưỡi cứng đờ trong miệng.

“Phải, em yêu.”

Đầu tiên cô có cảm giác nhẹ nhõm. Một người bạn. Một người có thể giúp đỡ cô. Nhưng cảm giác nhẹ nhõm dần chuyển sang trống rỗng khi bản năng của cô gióng lên hồi chuông cảnh báo không ngớt, và cô lăn đầu trên thứ hóa ra là đùi St. Vincent. Thứ mùi gây nôn nao kia trùm khắp người cô...

trong mũi và trên mặt cô, làm hai mắt cô ngửa ngáy, và cô phải đưa tay cào cào lên da như một phản xạ bản năng để cố làm dịu cơn ngứa.

St. Vincent nắm cổ tay cô, thì thầm, “Không, không... tôi sẽ giúp em. Bỏ tay xuống đi, em yêu. Ngoan nào. Uống cái này đi. Một ngụm thôi, không thì không đỡ đâu.” Vòi của một thứ gì đó - chai hoặc bình - ấn vào môi cô, và dòng nước mát lạnh thấm xuống miệng cô. Cô nuốt ừng ực, nằm im để Vincent dùng khăn ướt lau má, mũi và hàm cho cô.

“Tội nghiệp,” St. Vincent lầm bầm, lau cổ họng, rồi đến trán cô. “Thằng ngu đưa em đến cho tôi hẳn đã dùng lượng ête gấp hai lần bình thường. Lẽ ra em đã phải tỉnh lại từ lâu rồi.”

Ête. Thằng ngu đưa em đến cho tôi... trong cô có ý thức mơ hồ đầu tiên, và cô thần thờ nhìn hắn, chỉ nhận thức được gương mặt gầy gầy và màu tóc hắn, màu vàng sẫm như lớp mạ vàng trên biểu tượng Slavơ cổ xưa. “Không thể...” cô thều thào.

“Sẽ đỡ ngay thôi.”

“Ête...” Lillian bối rối, từ này nghe rất quen. Cô đã từng nhìn thấy nó rồi, trong một cửa hiệu bào chế nào đó. Ête... lưu toan dịu... chất gây mê, và thỉnh thoảng được dùng trong y tế. “Tại sao?” cô hỏi, không chắc cơn run rẩy không kiểm soát nổi là do tác động của thuốc mê hay do cô nhận ra mình đang nắm bắt lực trong tay kẻ thù.

Cô vẫn không thể nhìn rõ mặt của St. Vincent, song nghe được âm điệu hối lỗi trong giọng hắn. “Tôi không có lựa chọn nào khác, em yêu, nếu không thì tôi đã lo cho em được đối xử tử tế hơn rồi. Người ta bảo rằng nếu tôi muốn em, tôi phải đến mang em đi ngay, nếu không em sẽ bị thủ tiêu dưới một hình thức khác. Tôi còn lạ gì lão bá tước phu nhân, chẳng ngạc nhiên gì nếu bà ấy chọn cách đìm chết em như một con mèo trong bao tải.”

“Lão bá tước phu nhân,” Lillian mệt mỏi lặp lại, lưỡi vẫn tê cứng. Nước bọt vẫn tứa đầy miệng cô do ảnh hưởng của ête. “Westcliff... bảo anh ấy...” Ôi, cô muốn Marcus biết bao. Cô muốn giọng nói sâu lắng và bàn tay yêu thương của anh, muốn cơ thể ấm áp của anh bên cô. Nhưng Marcus không biết cô ở đâu hay chuyện gì đang xảy ra.

“Vận mệnh của em phải thay đổi thôi, cô bé,” St. Vincent vừa dịu dàng nói vừa vuốt tóc cô. Cứ như hấn có thể đọc được suy nghĩ của cô vậy. “Không thể trông đợi Westcliff đâu... anh ta không thể tìm ra em đâu.”

Lillian lóng ngóng ngồi lên, nhưng suýt chút nữa lăn quay trên sàn xe ngựa.

“Thôi nào,” St. Vincent thì thầm, ấn nhẹ vai cô xuống để cô nằm yên. “Em chưa thể tự ngồi được đâu. Không, chưa được. Em sẽ làm mình mệt thêm đấy.”

Dù khinh miệt bản thân vì việc này, nhưng cô không thể ngăn tiếng thút thít đau khổ khi lại ngã vào hấn, đầu yếu ớt kê lên đùi hấn. “Ngài đang làm gì vậy?” cô hỏi khó nhọc, thở lầy thở đẽ, cố nén cơn nôn mửa. “Chúng ta đang đi đâu thế?”

“Tới Gretna Green. Chúng ta sẽ kết hôn, em yêu.”

Thật khó vượt qua cơn buồn nôn và nỗi kinh hoàng khi vừa nghe điều hấn nói. “Tôi sẽ không hợp tác,” Lillian lí nhí, nuốt khan liên tục.

“Tôi e rằng em sẽ phải làm thôi,” hấn điềm nhiên đáp. “Tôi biết rất nhiều cách buộc em hợp tác, nhưng tôi cũng không thích làm em bị thương đâu. Và sau lễ cưới, một đêm tân hôn đích thực sẽ thắt chặt mối quan hệ này mãi mãi.”

“Westcliff sẽ không chấp nhận,” cô khò khè trong cổ họng. “Bất kể ngài có

làm gì. Anh ấy sẽ... anh ấy sẽ giành lại tôi.”

Giọng St. Vincent vẫn êm dịu. “Đến lúc đó anh ta không có quyền pháp lý gì với em cả. Và tôi quen biết anh ta lâu hơn em, cho nên tôi biết anh ta sẽ không cần em sau khi tôi đã cưới em.”

“Nếu đó là cưỡng bức,” Lillian uất nghẹn, co rúm lại khi nhận thấy tay hần trượt nhẹ nhàng trên vai cô, “anh ấy sẽ không trách tôi.”

“Sẽ không phải cưỡng bức,” St. Vincent dịu dàng nói. “Như tôi biết, em yêu, đó là... à, tôi không khoác lác đâu. Những chuyện khác thì tôi không dám chắc, nhưng tôi cam đoan với em rằng mặc dù Westcliff không trách em, anh ta cũng không đánh cược với khả năng vợ mình đang mang thai đứa con hoang đâu. Anh ta cũng không chấp nhận một phụ nữ đã bị ô ứ. Anh ta sẽ - với vẻ khiên cưỡng, tất nhiên rồi - nói với em rằng tốt nhất là việc đã rồi thì cứ để nó như thế. Và rồi anh ta sẽ cưới một cô dâu Anh quốc môn đăng hộ đối mà lẽ ra anh ta nên chọn ngay từ đầu. Còn em” - ngón tay hần lần theo đường cong trên má cô - “sẽ vui vẻ bên tôi. Tôi dám nói gia đình em sẽ hòa nhập với tôi sớm thôi. Họ là típ người thức thời mà.”

Lillian không đồng ý với phân tích của hần, ít nhất là về Marcus. Cô tin vào sự thủy chung của anh. Tuy nhiên, đó không phải điều cô muốn kiểm chứng - đặc biệt là chuyện đêm tân hôn không tự nguyện. Cô nằm yên một lát, nhẹ nhõm vì đã nhìn được rõ hơn và chứng buồn nôn giảm bớt một chút, dù nước bọt đắng nghét vẫn còn nhớp nháp trong miệng. Bây giờ cơn bối rối và nỗi kinh hoàng đã qua, cô có thể vận động trí não tri tri trê trê để suy nghĩ rõ ràng. Dù một phần cô muốn nổi xung lên, song lại nghĩ làm vậy không ích lợi gì cho mình cả. Tốt hơn nên chờ tĩnh táo hần, và cố tìm cách giải quyết hợp lý.

“Tôi muốn ngồi lên,” cô nói dứt khoát.

St. Vincent tỏ vẻ ngỡ ngàng mộ và ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của cô.

“Chậm thôi, được rồi, và cho phép tôi đỡ em cho đến khi tự em xoay xở được.”

Mắt cô hoa lên những đốm xanh xanh trắng trắng khiến cô không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy hấn khéo léo đỡ cô tựa vào góc xe ngựa. Cô lại thấy lợm giọng, người lả đi, nhưng vẫn gắng sức gượng dậy. Cô nhìn thấy váy bị cởi ra, mặt trước tuột xuống tận thắt lưng để lộ áo nịt ngực xộc xệch bên trong. Tim cô đập thành thịch đầy lo âu khi thấy mình trong tình trạng hờ hênh như thế. Cô gắng gượng khép hai vạt váy lại mà không được. Cô nhìn St. Vincent vẻ nhieác móc. Nét mặt hấn kín như bưng, nhưng ánh mắt sáng bừng bốn cợt. “Không đâu, tôi chưa làm gì em hết,” hấn thì thầm. “Chưa thôi. Tôi thích nạn nhân tỉnh táo hơn. Hơi thở của em rất yếu, tôi sợ em đã ngủ phải ête quá liều rồi lại thêm cái áo nịt ngực chật cứng như thế thì em sẽ bỏ tôi mà đi mất. Tôi cực chẳng đã mới phải cởi áo nịt ngực ra, nhưng không cởi hết váy của em.”

“Nước nữa đi,” Lillian cúi bắ, và cẩn thận hớp một ngụm trong cái chai có mùi da thuộc hấn trao cho cô. Cô lạnh lùng nhìn St. Vincent, tìm kiếm những vết tích quyền rũ mà cô từng thấy nơi hấn hồi còn ở trang viên Stony Cross. Tất cả những gì cô thấy là đôi mắt thần nhiên của kẻ bất chấp thủ đoạn để đạt được những gì hấn muốn. Hấn vô đạo đức, vô liêm sỉ, bất nhân. Cô cứ khóc, cứ gào thét, cứ cầu xin, hấn mặc, không gì có thể lay chuyển hấn. Hấn không từ một việc gì để đạt mục đích, kể cả cưỡng bức.

“Tại sao lại là tôi?” cô đều đều hỏi. “Sao không tìm cô gái thừa tiền khác hả?”

“Vì em là lựa chọn tiện lợi nhất. Về phương diện tài chính, em là người có nhiều của hồi môn nhất.”

“Và ngài muốn tấ vào mặt Westcliff,” cô nói. “Ngài ghen ghét anh ấy.”

“Em yêu, không đến mức đó đâu. Tôi không thèm đánh đỏi vị trí với

Westcliff để rồi phải gánh lấy trách nhiệm đối với cả thế giới thay anh ta đâu. Tôi chỉ muốn cải thiện tình trạng của chính tôi.”

“Và ngài sẵn sàng cưới một cô vợ ghét cay ghét đắng ngài sao?” Lillian hỏi, lấy tay dụi đôi mắt nhớp dính. “Nếu ngài nghĩ tôi sẽ tha thứ cho ngài thì ngài là một kẻ tri độn, tự cao tự đại. Tôi sẽ làm hết sức để ngài ném mùi khở sở. Ngài muốn như thế sao?”

“Vào lúc này, em yêu, những gì tôi muốn chỉ là tiền mà thôi. Rồi sau này chúng ta sẽ tìm ra cách giúp em nhẹ nhàng với tôi hơn. Nếu không xong thì tôi lúc nào cũng có thể quăng em tới vùng quê xa xôi hẻo lánh với thú vui duy nhất là ngắm cừu ngắm bò qua ô cửa sổ.”

Đầu Lillian nhúc như búa bổ. Cô day day thái dương để giảm cơn đau. “Đừng khinh thường tôi thế,” cô nói mà hai mắt nhắm nghiền, ngực như bị một tảng đá chặn lại. “Tôi sẽ biến đời ngài thành địa ngục. Thậm chí tôi sẽ mưu sát ngài.”

Nụ cười ngọt ngào, đượm buồn chào đón câu nói của cô. “Không nghi ngờ gì một ngày nào đó sẽ có người làm như em nói. Cũng có thể người đó chính là vợ tôi.”

Lillian chìm vào im lặng, nhắm chặt hai mắt ngăn dòng nước mắt vô dụng chực chờ tuôn trào. Cô nhất định không khóc. Cô muốn đợi thời cơ... và nếu cần phải giết người mới có thể thoát khỏi đây, thì cô sẽ vui sướng làm ngay.

Marcus cùng với Simon Hunt theo sát gót vừa tới dãy phòng riêng của lão bá tước phu nhân thì phân nửa người trong nhà đã chú ý bởi bước chân hùng hục của anh. Vì sốt sáng đi tìm bà mẹ hiểm độc, Marcus chỉ mơ hồ nhận thấy gương mặt kính ngạc của những người hầu lướt ngang qua. Simon Hunt cố làm anh định tâm để tránh hành động trong lúc nóng giận và hành xử có lý trí, nhưng anh cũng mặc. Chưa bao giờ trong đời mình Marcus lại điên tiết đến vậy.

Tới cửa phòng mẹ, Marcus thấy cửa đã bị khóa. Anh giật mạnh tay nắm. “Mở ra,” anh rống lên. “Mở ra ngay!”

Im lặng, và rồi giọng sợ hãi của cô hầu trong phòng vọng ra. “Thưa ngài... lão bá tước phu nhân sai tôi báo cho ngài biết là bà đang nghỉ ngơi.”

“Tôi sẽ cho bà ta an giấc ngàn thu,” Marcus thét lên, “nếu không mở cửa ra ngay.”

“Thưa ngài, làm ơn...”

Anh lùi lại ba bốn bước rồi tông mạnh cánh cửa, nó rung bần bật trên tám bản lề và rạn vỡ ở đâu đó. Hai khách nữ chứng kiến cơn giận cuồng loạn của anh phải nức lên sợ hãi. “Lạy Chúa!” một cô kêu lên, “ngài ấy điên rồi!”

Marcus lùi lại lần nữa và tông cửa, lần này mấy mảnh cửa văng lên không trung. Simon Hunt tóm anh từ phía sau; anh quay lại giơ nắm đấm, sẵn sàng tấn công.

“Lạy Chúa,” Hunt lẩm bẩm, lùi lại một hai bước và giơ tay lên tự vệ. Mặt anh căng thẳng, mắt mở to nhìn Marcus như thể anh bạn là người lạ. “Westcliff...”

“Mẹ kiếp, tránh ra!”

“Rất sẵn lòng. Nhưng để tôi nói điều này, nếu vị thế của hai ta đảo ngược thì anh sẽ là người đầu tiên bảo tôi giữ bình tĩnh...”

Mặc xác bạn, Marcus lại lao người về phía cánh cửa tung ra một cú đá mạnh mẽ chính xác nhắm thẳng ổ khóa đã xộc xệch. Tiếng thét của cô hầu vang khắp hành lang khi cửa mở tung ra. Marcus ào qua phòng khách, đâm

thẳng tới phòng ngủ. Lão bá tước phu nhân đang ngồi trên chiếc ghế cạnh lò sưởi trong trang phục chỉnh tề, cổ đeo một chuỗi ngọc trai. Bà nhìn anh trân trối với thái độ vừa khinh khỉnh vừa mỉa mai.

Marcus thở nặng nhọc tiến đến chỗ bà trong cơn khát máu rần rật nơi huyết quản. Rõ ràng lão bá tước phu nhân không hề hay biết rằng tính mạng bà đang gặp nguy hiểm, nếu biết bà đã không tiếp anh bằng vẻ thờ ơ như thế.

“Hôm nay chúng ta hùng hực khí thế quá phải không?” bà hỏi. “Con từ một quý ông đã vô cùng nhanh chóng sa đọa thành kẻ cuồng bạo hoang dại. Mẹ phải ngợi khen cô Bowman vì thành công của cô ấy đấy.”

“Mẹ đã làm gì cô ấy?”

“Làm gì cô ấy là sao?” Vẻ bối rối vô tội của bà ta như trên người anh. “Con có ý gì vậy, Westcliff?”

“Chả phải sáng nay mẹ đã gặp cô ấy ở Trại Bướm sao?”

“Mẹ chưa bao giờ ra khỏi trang viên,” lão bá tước phu nhân đĩnh đạc nói. “Sao lại có ý tưởng buồn cười...”

Bà kêu ré lên khi Marcus nhào đến túm chuỗi ngọc trai siết quanh cổ bà.

“Nói cho tôi biết cô ấy ở đâu, bằng không tôi sẽ bẻ cổ bà đấy!”

Simon lại phải ôm bạn từ phía sau, cương quyết không để xảy ra thảm sát. “Westcliff!”

Marcus siết tay chặt tay hơn nữa. Anh nhìn chăm chăm vào mặt mẹ anh, không bỏ sót tia sáng thẳng lợi đầy thù hận lóe lên trong mắt bà. Anh không rời mắt khỏi bà ngay cả khi Livia cất tiếng.

“Marcus,” cô hấp tấp nói. “Marcus, nghe em này! Em sẽ cho anh siết cổ bà ấy sau. Khi đó em sẽ giúp một tay. Nhưng trước hết chúng ta phải biết bà ấy đã làm gì đã.”

Marcus thít chặt chuỗi ngọc cho đến khi đôi mắt bà mẹ có vẻ lờ ra từ hốc mắt nông choèn. “Giá trị duy nhất của bà đối với tôi,” anh thấp giọng, “là thông tin bà có liên quan đến Lillian Bowman. Nếu tôi không có thông tin đó, thì tôi sẽ cho bà xuống địa ngục. Nói ngay đi, nếu không tôi sẽ siết cổ bà đây. Và hãy tin là tôi rất giống cha ở chỗ đã nói là làm, không cần suy nghĩ lại.”

“Ồ, phải, anh rất giống cha anh,” lão bá tước phu nhân hần học nói. Khi anh nói lỏng chuỗi ngọc, bà ta cười trong niềm thỏa mãn hiểm độc. “Cái trò vờ vĩnh tỏ ra đạo mạo hơn, tốt đẹp hơn, thông minh hơn cha anh cuối cùng cũng đã bị lộ trần. Con bé Bowman đó đã đầu độc anh mà anh thậm chí...”

“Nói ngay!” anh gầm lên.

Tới lúc này trông bà mới có vẻ bất an, song vẫn ăn nói cái kiêu ta đây chẳng làm gì sai trái. “Ta thừa nhận, sáng nay ta đã gặp cô Bowman ở Trại Bướm. Cô ta có bày tỏ ý định bỏ trốn cùng ngài St. Vincent. Và họ đã cùng nhau bỏ đi rồi.”

“Mẹ nói dối!” Livia nắc lên giận dữ, cùng lúc đó từ cửa có tiếng phụ nữ đầy tức giận... nhóm gái ế, họ có vẻ nhất quyết phủ nhận điều lão bá tước phu nhân vừa nói.

Marcus buông bà ra như thể anh vừa bị bỏng. Lúc đầu anh thấy nhẹ nhõm vì Lillian vẫn còn sống. Tuy nhiên, ngay sau đó anh nhận ra rằng cô vẫn đang lâm nguy. St. Vincent đang muốn kiếm một gia tài để đục khoét, vậy nên kế hoạch hay nhất của hắn là bắt cóc Lillian. Marcus ngoảnh mặt đi, không bao giờ muốn nhìn mặt bà ta nữa, không thể mở miệng nói với bà

điều gì nữa. Anh dán chặt mắt vào Hunt. Và Hunt đã nhanh chóng tính toán. “Hắn đưa cô ấy đến Gretna Green, không thể khác được,” Hunt thì thầm, “và họ sẽ phải đi về phía Đông để ra đường cái ở Hertfordshire. Hắn sẽ không mạo hiểm đi đường tắt để bị sa lầy trong bùn đất, hay hư xe giữa đường đá lỏm chổm. Từ Hertfordshire đến Scotland sẽ mất khoảng bốn năm giờ... và với vận tốc mười dặm một giờ, thỉnh thoảng dừng lại thay ngựa...”

“Anh sẽ không bao giờ đuổi kịp họ đâu,” lão bá tước phu nhân gào lên trong tiếng cười khùng khục. “Ta đã bảo ta có cách của mình, Westcliff à.”

“Câm mồm, mụ phù thủy quỷ quái!” Daisy Bowman nức nở ngay bậu cửa, trên khuôn mặt tái nhợt trông đôi mắt cô càng to. “Ngài Westcliff, tôi sẽ chạy đến tàu ngựa kêu họ chuẩn bị được không?”

“Hai con,” Simon Hunt nói dứt khoát. “Tôi sẽ đi với anh ấy.”

“Con nào...”

“Ebony và Yasmin,” Marcus đáp. Chúng thuộc giống Ả-rập tốt nhất cho những chặng đua đường trường. Chúng không nhanh như chớp giống ngựa thuần chủng, nhưng chúng có sức chịu đựng bền bỉ trong nhiều giờ liền, và chạy nhanh ít nhất gấp ba lần cỗ xe của St. Vincent.

Daisy biến mất trong chớp mắt, Marcus liền quay sang em gái. “Em thu xếp để lão bá tước phu nhân rời khỏi đây trước khi anh quay về,” anh cộc cằn nói. “Gói ghém bất cứ món nào bà ấy cần rồi mau mau chóng chóng đưa bà ấy ra khỏi lãnh địa.”

“Anh muốn em đưa bà đi đâu?” Livia hỏi, mặt tái nhợt nhưng vẫn điềm tĩnh.

“Anh cóc cần biết, càng xa càng tốt.”

Nhận ra mình đang bị trục xuất, mà gần giống như đi đày, lão bá tước phu nhân nhắc người khỏi ghế. “Ta sẽ không ra đi như thế này! Ta không đi!”

“Và hãy nói cho lão bá tước phu nhân biết,” Marcus nói với Livia, “nếu cô Bowman có mảy may bị tổn thương, dù là nhỏ nhất, thì tốt hơn bà ấy nên cầu nguyện để anh đừng tìm được bà ấy.”

Marcus cất bước bỏ đi, lách khỏi đám đông xông vào ngay hành lang. Simon Hunt theo sau, chỉ ngừng lại thì thầm gì đó với Annabelle và hôn lên trán cô. Cô nhú mào lo lắng nhìn theo chồng, cắn môi để không gọi anh.

Mãi một lúc lâu sau, lão bá tước phu nhân lầm bầm, “Ta có bị đối xử ra sao cũng chẳng quan trọng. Ta rất vui vì đã ngăn được con trai mình làm ô uế dòng họ.”

Livia quay qua nhìn mẹ nửa cảm thương, nửa khinh thường. “Marcus chưa thất bại bao giờ đâu mẹ,” cô êm ái nói. “Ngay từ nhỏ anh ấy đã học được cách vượt qua những công việc tưởng chừng như không thể. Và giờ cuối cùng Marcus đã tìm được một người xứng đáng để anh ấy giành lấy... mẹ nghĩ anh ấy sẽ chùn bước à?”

Chương 25

Tuy Lillian sợ hãi và lo lắng, song ảnh hưởng còn sót lại của ête làm cô thiếp đi, đầu gục vào vách xe ngựa bọc nhung đen. Cỗ xe đang đi thì dừng lại khiến cô choàng tỉnh. Lưng đau, chân tê cóng. Dụi hai mắt cay sè, cô tự hỏi có phải mình đang mơ. Cô ước được thức giấc trong căn phòng nhỏ yên tĩnh ở trang viên Stony Cross... hoặc hơn thế nữa, trên chiếc giường rộng rãi có Marcus nằm bên. Cô mở mắt ra thì thấy mình đang trong xe ngựa của St. Vincent, trái tim cô trĩu nặng.

Ngón tay cô run rẩy lóng ngóng đưa tay vén rèm. Trời nhập nhoạng tối, ánh nắng sắp tàn hắt lên mấy cây sồi lác đác. Cỗ xe dừng lại trước một quán trọ có biển hiệu Con bò treo ngay cửa ra vào. Đó là một quán trọ lớn có sức chứa hàng trăm con ngựa cùng ba khu nhà liền kề cho lũ khách đi qua con đường cái thu lộ phí này.

Thấy chỗ ngồi bên cạnh có tiếng động đây, Lillian toan xoay sang nhìn, thì điếng người nhận ra cả hai tay mình bị bẻ ngoặt ra phía sau. “Cái gì...” cô hỏi, đúng lúc đó hai chiếc vòng lạnh hơi kim khí đóng vào cổ tay cô. Cô giật tay, nhưng chúng đã bị giữ chặt. Cô nhận ra mình vừa bị còng. “Đồ khốn nạn,” giọng cô run lên giận dữ. “Đồ hèn. Đồ chết...” Cô nghẹn giọng vì bị nhét một nùi vải vào miệng.

“Xin lỗi,” St. Vincent thì thầm vào tai cô, không một chút ăn năn. “Đừng rút tay ra làm gì, bé con. Chỉ tỏ làm thâm tím tay em thôi.” Bàn tay âm ẩm của hắn nắm nắm tay giá lạnh của cô. “Cái này là một món đồ chơi thú vị,” hắn tỉ tê, đầu ngón tay luồn dưới cái còng mà vuốt ve cổ tay cô. “Một vài phụ nữ tôi quen thích chúng lắm đấy.” Hắn xoay cơ thể cứng đờ của cô lại, mỉm cười trước vẻ hằn học trên mặt cô. “Cô bé ngây thơ ơi... tôi rất thích được hành hạ em.”

Trong khi cố dùng lưỡi đẩy mảnh vải nhét trong miệng, Lillian không thể không suy nghĩ về con người vừa đẹp đẽ vừa man trá bên cạnh. Một kẻ đê tiện như thế lẽ ra nên có tóc đen, mặt đầy mụn cóc và bề ngoài gớm ghiếc giống như bên trong mục rữa của hắn. Một con quái vật không linh hồn như St. Vincent lại được phúc đức có diện mạo bảnh bao đến vậy quả thật là vô cùng bất công. “Tôi sẽ quay lại ngay thôi,” hắn nói. “Ồ yên đây - và cố đừng gây ra rắc rối gì nhé.”

Tên khốn đàn độn, Lillian cay nghiệt nghĩ trong lúc nổi kinh hoàng đang dần bóp nghẹt cổ họng cô. Cô chòng chọc nhìn St. Vincent mở cửa xe bước xuống. Cảnh tranh tối tranh sáng bao phủ cô khi đêm dần buông. Lillian cố thở đều và suy nghĩ để át đi nỗi sợ. Chắc chắn sẽ có một thời điểm thuận lợi để trốn thoát. Tất cả những gì cô có thể làm là chờ đợi.

Trang viên Stony Cross chắc hẳn đã biết cô mất tích từ lâu. Có lẽ họ đang đi tìm cô... lãng phí thời gian, lo lắng... trong khi đó, lão bá tước phu nhân hẳn đang chờ đợi, ngậm thở mẫn và hả hê vì biết mình đã tổng khứ được ít nhất một người Mỹ phiền nhiễu. Giờ Marcus đang nghĩ gì? Anh có đang - không, cô không được nghĩ như thế, vì nó làm mất cô cay sè, mà cô thì không thể cho phép mình khóc. Không thể để St. Vincent hài lòng khi thấy cô yếu đuối.

Lillian xoay tay trong chiếc còng để tìm hiểu cơ chế đóng khóa của nó, nhưng ở tư thế như lúc này thì việc đó chỉ tổ phí sức. Cô chỉ còn biết ngả người ra sau ghé chăm chăm nhìn cửa xe cho đến khi nó mở ra lần nữa.

St. Vincent trèo vào trong rồi ra hiệu cho chạy xe. Cỗ xe nảy lên lạo xạo khi đi vào khoảng sân sau quán trọ. “Giờ tôi đưa em lên căn phòng trên lầu để giải quyết nhu cầu cá nhân. Tiếc là chúng ta không có thời gian dùng bữa, nhưng tôi cam đoan mai em sẽ có một bữa sáng tươi tắn.”

Khi cỗ xe dừng lại, St. Vincent ôm eo kéo cô sát vào hắn. Cặp mắt xanh của

hắn ánh lên vẻ tán thưởng khi nhìn thoáng qua khuôn ngực bên dưới lớp áo lót mỏng manh vẫn chưa được chiếc váy che lại. Hắn trùm áo khoác qua đầu cô để che còng tay và giẻ bịt miệng rồi cõng cô lên. “Đừng nghĩ đến việc vùng vẫy hay đá tôi,” giọng hắn nghèn nghẹn qua lớp vải len dày. “Bằng không tôi có thể ra quyết định hoãn chuyến đi của chúng ta lại để giúp em hiểu rõ tại sao máy cô nhân tình của tôi lại thích cái còng tay đó.”

Trước nguy cơ bị xâm phạm, Lillian chịu để yên cho hắn cõng cô ra khỏi xe, băng qua khoảng sân quán trọ và đi lên cầu thang ngoài. Có ai đó hỏi về người phụ nữ St. Vincent đang cõng trên lưng, hắn vừa cười nhả nhở vừa trả lời, “Người yêu bé nhỏ của tôi dễ say lắm. Cô ấy không uống được rượu gin, vậy mà không nhịn được khi thấy loại brandy thơm ngon của Pháp, đâm ra giờ say bí tỉ, cô nhóc xấu tính.” Câu nói của hắn khiến đám đàn ông cười hô hố, còn Lillian thì giận bầm gan tím ruột mà không thể làm gì. Cô đếm số bậc thang St. Vincent đã trèo lên, hai mươi tám bậc... giữa chừng có một chiếu nghỉ. Họ đang lên tầng trên của tòa nhà, qua một cánh cửa mở ra một dãy phòng. Trong chiếc áo khoác ngọt ngào, Lillian cố đoán xem họ đã qua bao nhiêu cánh cửa khi St. Vincent đi dọc hành lang. Họ vào một căn phòng, và St. Vincent dùng chân đóng cửa lại.

Đặt Lillian lên giường, hắn từ tốn bỏ áo trùm và vén những lọn tóc lòa xòa trước khuôn mặt đỏ bừng của cô ra sau.

“Tôi phải đi xem bọn người kia đã buộc ngựa cẩn thận chưa,” St. Vincent thì thầm, mắt hắn sắc lạnh như những viên đá quý. “Tôi sẽ quay lại ngay.”

Lillian tự hỏi liệu hắn đã từng có cảm xúc chân thật trước ai hay điều gì đó chưa, hay hắn luôn đi qua cuộc đời như một diễn viên trên sân khấu, khoác lên vẻ mặt bất kỳ chỉ để đạt mục đích của mình. Tia nhìn soi mói của cô bắt giác làm nụ cười sỗ sàng của hắn nhạt bớt, và hắn ra vẻ nghiêm túc khi thọc tay vào túi lấy ra một món gì đó. Chia khóa, Lillian mừng rơn, ngực cô nảy lên phấn khích. Hắn xoay người cô lại để tháo còng.

Lillian không thể nén tiếng thở phào nhẹ nhõm khi hai tay được tháo còng. Tuy nhiên, tay cô chỉ được giải phóng trong khoảng thời gian ngắn ngủi. Hấn nắm chặt cổ tay cô rồi còng lại vào thanh sắt trên khung giường dễ như bỡn. Lillian đã cố giãy giụa nhưng cô vẫn chưa khỏe lại.

Nằm dài trên giường trước mặt hấn với hai tay bị còng trên đầu, Lillian vừa thận trọng quan sát hấn vừa vật lộn với miếng giẻ trong miệng. St. Vincent cọt nhả nhìn cơ thể cứng đờ của cô, tỏ vẻ rõ ràng rằng cô đang trông cậy vào lòng nhân từ của hấn. *Lạy Chúa, cầu xin người đừng để hấn...* Lillian nghĩ. Cô không rời mắt khỏi hấn, cũng không co rúm lại, bởi cô cảm thấy mình vẫn an toàn cho đến lúc này một phần là do không biểu lộ nỗi sợ hãi ra ngoài. Cô uất nghẹn trong cuống họng khi St. Vincent sờ soạng lên khuôn ngực trần và vuốt ve mép áo lót của cô bằng bàn tay sành sỏi. “Giá như chúng ta có thời gian chơi đùa,” hấn nhẹ nhàng. Mắt hấn không rời khỏi gương mặt cô, song tay vẫn mon trón trên bầu ngực cho đến khi đầu vú cô săn lại. Xấu hổ và giận run, Lillian thở dốc qua sống mũi.

St. Vincent từ từ bỏ tay ra và bước lùi lại. “Sớm thôi,” hấn thủ thỉ, song cô không rõ ý của hấn là sớm quay lại sau khi ghé thăm tàu ngựa hay sớm ngủ với cô.

Lillian nhắm mắt lắng nghe tiếng bước chân của hấn trên sàn nhà. Cánh cửa mở rồi đóng, theo sau là tiếng tích của ổ khóa đóng lại phía ngoài. Lillian ngửa cổ nhìn cái còng đang giam cô vào giường. Nó được làm từ thép, nổi lại bằng một sợi xích, và có khắc dòng chữ ***Higby-Dumfries #30, Rèn Bảo đảm Chất lượng/Xuất xứ Anh***. Mỗi còng có chốt và khóa riêng.

Lillian nhích người lên, cố rút một chiếc kẹp tóc trên mái tóc rối bù của cô ra. Cô nắn chiếc kẹp thẳng ra, uốn cong một đầu rồi nhét vào ổ khóa, tìm cái lẫy nhỏ xíu bên trong. Kẹp tóc liên tục sật qua lẫy mà không tài nào đẩy lẫy ra được. Lillian chửi thề khi chiếc kẹp bị cong queo vì cô ra sức chọc. Cô lại rút ra, nắn thẳng lại, và thử thêm lần nữa, đồng thời cổ tay thì mạnh

lên mép trong của chiếc còng. Cuối cùng thì cô cũng nghe thấy tiếng tích sắc lạnh, và cái còng bật ra.

Cô bật khỏi giường như thể nó đang bốc cháy và chạy ra cửa trong khi còng còn lủng lẳng trên tay kia. Cô móc nùi giẻ trong miệng ra ném đi rồi tìm cách mở cửa. Lấy chiếc kẹp tóc khác, cô tháo khóa một cách điêu luyện. “Cảm ơn Chúa,” cô thì thầm khi cánh cửa mở tung. Nghe được giọng nói và âm thanh từ quán rượu bên dưới, cô tính nhờ một người tốt bụng nào đó trong quán giúp đỡ hơn là tìm trong sân tàu ngựa toàn người hầu và dân đánh xe. Cô nhìn lướt qua hành lang để bảo đảm không ai đang đến gần rồi đâm bổ ra khỏi phòng.

Biết váy áo đang mở toang, Lillian vừa vội vã xuống cầu thang bên trong của quán vừa túm váy lại. Tim cô đập nhức nhối, và đầu cô choáng váng vì tiếng ồn. Khao khát điên cuồng cho cô sức mạnh làm bất cứ điều gì. Dường như cơ thể cô hành động dưới một tác động ngoại thân, chân cô như bay liều lĩnh trên những bậc thang.

Hết cầu thang, Lillian chạy ào vào phòng chính của quán trọ. Mọi người đang trò chuyện đều ngừng lại, quay ra nhìn cô với nét mặt hơi kinh ngạc. Thấy góc phòng có một chiếc bàn lớn và mấy cái ghế, bốn hoặc năm quý ông trang phục chỉnh chu đứng thành nửa vòng tròn gần đó, Lillian háp tấp đến gần họ. “Tôi cần nói chuyện với ông chủ quán trọ,” cô nói ngay không cả chào hỏi. “Hay người quản lý. Ai đó có thể giúp tôi. Tôi cần...”

Lillian ngưng bật khi nghe thấy ai đó gọi tên mình. Cô liếc nhìn ra sau, sợ rằng St. Vincent đã phát hiện cô bỏ trốn. Cơ thể cô cứng lại trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Nhưng không thấy bóng dáng St. Vincent, không thấy mái tóc vàng hổ phách phản trắc.

Cô lại nghe giọng nói đó vang lên, âm thanh lắng đọng chạm đến sâu thẳm tâm hồn cô. “Lillian.”

Chân cô bủn rủn khi cô trông thấy dáng người dong dong, tóc đen ở cửa trước đi vào. *Không thể nào*, cô nghĩ, chớp chớp mắt để nhìn kỹ hơn, để chắc chắn đây không phải trò đùa. Cô hơi loạng choạng khi quay người đối diện anh. “Westcliff,” cô thì thầm, và lưỡng lự bước về phía trước.

Cả căn phòng dường như tan biến. Khuôn mặt Marcus tái nhợt bên dưới làn da rám nắng, và anh đắm đắm nhìn cô, như thể sợ cô sẽ biến mất. Anh bước nhanh lại phía cô và ôm cô thật chặt. Anh vòng tay quanh người cô, kéo cô sát lại với anh. “Lạy Chúa tôi,” anh lầm bầm, vùi mặt vào tóc cô.

“Anh đã đến,” Lillian thở dốc, giọng rung rung. “Anh đã tìm được em.” Cô không thể hiểu chuyện này là thế nào. Anh có mùi ngựa và mồ hôi, và quần áo anh ngấm khí lạnh ngoài trời. Nhận ra cô đang run rẩy, Marcus kéo cô vào bên trong áo khoác của anh, miệng thủ thỉ những lời yêu đương lên tóc cô.

“Marcus,” Lillian khàn khàn. “Em điên rồi sao? Ôi, mong đây là sự thật. Làm ơn đừng bỏ đi...”

“Anh đây.” Giọng anh trầm và run run. “Anh đây, anh sẽ không đi đâu hết.” Anh khẽ lùi lại, đôi mắt đen thẫm như trời đêm nhìn cô từ đầu đến chân, tay anh cuống quýt sờ khắp người cô. “Tình yêu của anh... em có bị thương không?” Anh thấy cái còng khi lướt qua cánh tay cô. Nâng cổ tay cô lên, anh sờ sờ nhìn cái còng. Anh hít sâu trong cơn thịnh nộ đến run người. “Mẹ kiếp, anh sẽ cho hấn xuống địa ngục...”

“Em ổn rồi,” Lillian vội nói. “Em không bị thương gì cả.”

Marcus cầm lấy tay cô hôn mãnh liệt, áp bàn tay cô lên má trong lúc thở hổn hển vào cổ tay cô. “Lillian, hấn có...”

Đọc được câu hỏi trong tia nhìn đau đáu của anh, những từ anh không thể

nói ra, Lillian thì thăm nhát gừng, “Không, không có gì xảy ra đâu. Không có thời gian.”

“Anh vẫn phải giết hắn.” Giọng điệu chết chóc của anh làm cô sớn gai óc. Thấy váy áo cô đang hơi hên, anh lùi lại đủ để cởi áo khoác choàng lên vai cô. Rồi đột nhiên anh đứng yên. “Cái mùi này... là gì vậy?”

Biết quần áo vẫn còn vương thứ mùi độc hại, Lillian ngập ngừng một lúc mới đáp lời. “Ête,” cuối cùng cô nói, đôi môi run run gượng gạo nở nụ cười trấn an khi thấy mắt anh tối sầm lại. “Không tệ lắm đâu, thật đấy. Em đã ngủ suốt ngày. Ngoài buồn nôn ra, em...”

Anh gầm gừ như con thú hoang và kéo cô lại gần. “Anh xin lỗi. Anh xin lỗi, Lillian, tình yêu bé nhỏ của anh... em an toàn rồi. Anh sẽ không bao giờ để em gặp chuyện nữa đâu. Anh thề trên mạng sống của anh. Em an toàn rồi.” Anh khum tay ôm lấy khuôn mặt cô, đặt lên miệng cô nụ hôn ngắn, êm ái, nhưng mãnh liệt làm cô ngây ngất. Cô nhắm mắt lại ngả vào anh, vẫn sợ đây chỉ là giấc mơ và khi tỉnh, cô lại thấy mình ở bên St. Vincent. Marcus thì thăm những lời ủi an trên đôi môi hé mở và hai má cô, ôm cô bằng vòng tay tưởng chừng như dịu dàng nhưng đến cả chục người cũng khó mà chia cách được. Trong vòng tay bình yên của anh, cô nhắc thấy dáng người cao ráo của Simon Hunt.

“Anh Hunt,” cô ngạc nhiên, trong khi Marcus hôn lên thái dương cô.

Hunt nhìn cô đầy quan tâm. “Cô khỏe chứ, cô Bowman?”

Cô phải xoay người một chút để tránh cái miệng khám phá của Marcus và nói không ra hơi. “Ồ, vâng. Vâng. Như anh thấy đó, tôi không sao.”

“Thật nhẹ nhõm khi được nghe điều đó,” Hunt cười đáp lại. “Gia đình và bạn bè cô đã phát điên vì sự vắng mặt của cô đấy.”

“Lão bá tước phu nhân...” Lillian vừa mở miệng đã vội ngừng lại bởi không biết giải thích sao với Marcus về chuyện tráo trở này. Tuy nhiên, nhìn vào mắt anh, cô thấy sự quan tâm vô hạn trong màu đen sâu thẳm, và cô tự hỏi sao mình lại từng nghĩ anh là người vô cảm.

“Anh biết chuyện là thế nào rồi,” Marcus khẽ khàng nói, vuốt ve mái tóc rối bù của cô. “Em sẽ không bao giờ gặp lại bà ấy nữa. Khi chúng ta quay lại trang viên Stony Cross thì bà ấy đã đi xa lắm rồi.”

Dù lòng Lillian còn chất chứa bao băn khoăn lo ngại, song tất cả đã nhường chỗ cho cơn kiệt quệ vừa ập đến. Ác mộng giữa ban ngày đã đi đến hồi kết, và cô dường như không còn sức làm gì nữa. Cô ngoan ngoãn chờ đợi, tựa má vào bờ vai vững chãi của Marcus, và chỉ nghe loáng thoáng mấy lời hai người kia nói.

“... phải tìm St. Vincent...” Marcus nói.

“Không,” Simon Hunt cương quyết. “Tôi sẽ tìm St. Vincent. Anh chăm sóc cô Bowman đi.”

“Chúng tôi cần ở riêng.”

“Còn một phòng nhỏ gần đây - nói đúng hơn là phòng ngoài...”

Nhưng Hunt bỏ lửng câu nói, và Lillian cảm thấy thân người Marcus bỗng gồng lên ghê gớm. Cơ bắp anh giật giật với tốc độ chết người khi anh quay đầu về phía cầu thang.

St. Vincent đang đi xuống sau khi về căn phòng thuê ở mé kia quán trọ mà không thấy Lillian đâu. Hắn đứng khựng giữa cầu thang khi thấy cảnh huyền ảo trước mặt... đám khách khứa thì nhón nháo, chủ quán thì bị rầy

la... và cả bá tước Westcliff đang nhìn hắn chăm chặp với vẻ khát máu rõ rệt.

Cả quán rượu chìm vào im lặng trong khoảnh khắc ớn lạnh đó, im lặng tới nỗi nghe thấy rõ cả tiếng gầm ghè của Westcliff. “Vì Chúa, tao phải băm mày ra.”

Lillian hoảng hốt khuyên can, “Marcus, đợi đã...”

Marcus đẩy cô cho Simon Hunt đỡ rồi đâm bổ về cầu thang. Thay vì vòng qua cầu thang, Marcus nhảy qua tay vịn lên bậc thang chẳng khác nào một con mèo. St. Vincent vất chân lên cỏ bổ chạy song bị Marcus lao tới túm chân kéo xuống. Họ vật lộn, chửi tục, và đâm nhau túi bụi, cho đến khi St. Vincent nhắm một cú đá vào đầu Marcus. Marcus đành phải tạm buông hắn ra để lăn người tránh gót giày nặng trĩch của hắn. Tử tước nhào nhào chạy lên gác, Marcus cũng lao theo sau hắn. Hai người họ nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn. Đám đàn ông cuồng nhiệt chạy theo cỏ vũ, đánh cược, và kêu lên phấn khích trước cảnh tượng hai quý ông đánh nhau như hai con gà chọi.

Mặt cắt không còn hột máu, Lillian đưa mắt nhìn Simon Hunt lúc này đang cười yếu ớt. “Anh có định giúp Westcliff không?” cô hỏi.

“Ồ, không đâu. Westcliff sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu xen vào lúc này. Đây là trận ẩu đả trong quán rượu đầu tiên của anh ta mà.” Hunt nhìn Lillian với ánh mắt thiện cảm. Thấy cô hơi lảo đảo, anh đặt bàn tay to lớn sau lưng cô và dẫn cô đến chỗ mấy cái ghế gần đó. Tiếng ồn chói tai trên lầu vọng xuống. Có tiếng gì đó nện huych xuống sàn làm cả tòa nhà rung chuyển, theo sau là tiếng đồ đạc bị đập tan tành và tiếng kính vỡ loảng xoảng.

“Giờ thì,” Hunt nói, phớt lờ vụ om sòm kia, “để tôi xem cái còng, không chừng tôi có thể giúp được đây.”

“Anh không mở được đâu,” Lillian thất thểu nói. “Chìa khóa trong túi áo của St. Vincent, mà tôi thì chẳng còn cái kẹp tóc nào.”

Hunt ngồi xuống cạnh cô, nâng tay bị còng lên xem xét cẩn trọng, rồi nói với vẻ mà cô nghĩ là hài lòng quá sớm. “May thật. Còng tay Higby-Dumfries số 30.”

Lillian liếc anh về giễu cợt. “Tôi không biết là anh mê chơi còng tay cơ đấy.”

Môi anh giật giật. “Không, nhưng tôi có một hai người bạn làm bên ngành hành pháp. Và loại này đã được đưa cho bên Cảnh sát làm mẫu chuẩn, song sau đó người ta thấy có sai phạm trong mẫu thiết kế. Và giờ có thể tìm thấy hàng chục cái hiệu Higby-Dumfries thế này trong bất kỳ hiệu cầm đồ nào ở Luân Đôn.”

“Mẫu thiết kế có sai sót gì?”

Thay cho câu trả lời, Hunt chỉnh còng trên tay cô, hướng chốt và khóa xuống. Anh ngừng lại khi lại có tiếng đồ đạc đổ bễ trên lầu, và cười toe toét trước cái nhăn mặt của Lillian. “Tôi tháo ra đây,” anh nhẹ nhàng. “Nhưng trước tiên...” Anh rút từ trong túi áo ra một chiếc khăn tay, lót giữa cổ tay cô và chiếc còng. “Đó. Cái này có thể giúp giảm bớt lực nẩy.”

“Nảy á? Cái gì nẩy vậy?”

“Đề yên.”

Lillian rít lên kinh ngạc khi thấy anh nâng cổ tay bị còng lên rồi đập mạnh xuống ở phía cuối chốt. Chỉ đập như vậy mà đã làm bật lầy khóa bên trong và mở được còng ra như thể có ma thuật. Lillian vừa nhìn Hunt cười ngạc nhiên vừa xoa xoa cổ tay. “Cảm ơn anh. Tôi...”

Lại thêm một tiếng đổ vỡ, lần này dội xuống trực tiếp ngay bên trên đầu họ, kéo theo đó là tiếng gào rú phẫn khích từ đám khán giả khiến cả bức tường cũng phải rung chuyển. Chủ quán thì chỉ còn biết cảm rằm rằng quán mình chẳng mấy mà nát vụn.

“Anh Hunt,” Lillian kêu lên. “Mong là anh có thể trợ giúp cho ngài Westcliff!”

Chân mày Hunt nhướng lên trên chọc. “Cô không thật sự lo sợ St. Vincent thắng Westcliff đấy chứ?”

“Câu hỏi không liên quan đến việc tôi có tin tưởng vào năng lực đánh nhau của ngài Westcliff hay không,” Lillian nôn nóng đáp. “Sự thật là tôi *thừa* tin tưởng vào năng lực đó. Có điều tôi không chịu nổi nếu phải chứng kiến một vụ giết người mà thôi.”

“Cô nói đúng,” Hunt đứng lên, gấp khăn tay đút vào túi áo. Anh buông tiếng thở nông khi hướng về cầu thang, miệng làu bàu, “Hầu như cả ngày nay tôi chỉ có mỗi việc là ngăn anh ta giết người đấy.”

Lillian không bao giờ còn nhớ rõ buổi tối hôm ấy thế nào. Khi đứng dựa vào Marcus, cô chỉ nửa tỉnh nửa mê. Anh đặt cánh tay rắn rỏi ra sau lưng đỡ tấm thân rũ rượi của cô.

Mặc dù Marcus trông tả tơi và có vài vết bầm, nhưng ở anh vẫn toát lên sức mạnh của người đàn ông vừa thắng trận. Cô đề là anh đã đưa ra rất nhiều yêu cầu, và mọi người đều tỏ vẻ muốn làm hài lòng anh. Họ đồng ý cho thuê trọn quán Con Bò tối nay, và khi trời sáng, Hunt sẽ trở về trang viên Stony Cross. Hunt cũng sẽ chắt St. Vincent, hay những gì còn lại của hắn, vào xe ngựa gửi trả về nhà hắn ở Luân Đôn. Có vẻ St. Vincent sẽ không bị tố cáo vì những hành vi tội lỗi của hắn, vì làm vậy sẽ chỉ thôi phồng trò hề này thành một vụ tai tiếng lùm xùm.

Sắp xếp xong mọi việc, Marcus đưa Lillian đến phòng nghỉ lớn nhất trong quán, chậu tắm và thức ăn đã được người phục vụ nhanh chóng chuẩn bị. Đồ đạc trong phòng tuy sơ sài nhưng rất sạch sẽ, với một chiếc giường rộng phủ vải lanh, tấm chăn mềm đã bạc màu. Chậu tắm bọc đồng đặt trước lò sưởi được hai cô hầu phòng đổ nước nóng từ ấm vào. Trong khi Lillian đợi nước tắm nguội bớt, Marcus ép cô ăn một tô xúp, mùi vị tạm được nhưng cô chịu không biết nó được nấu từ thứ gì. “Mấy viên nâu nâu này là gì vậy?” Lillian nghi ngại hỏi, miễn cưỡng há miệng khi anh đút thêm muỗng nữa.

“Kệ nó. Em mau nuốt đi.”

“Phải thịt cừ không? Hay bò? Có phải thịt con gì đó có sừng không? Có móng guộc? Lông? Vây? Em không thích ăn những món em không biết có cái gì...”

“Thêm đi,” anh nói dứt khoát, đút một muỗng xúp nữa vào miệng cô.

“Anh đúng là kẻ bạo ngược.”

“Anh biết. Uống nước đi.”

Lillian đành chịu thua kiểu áp chế của anh - chỉ trong tối nay thôi - và ăn nốt tô xúp. Thức ăn đem lại cho cô sức sống mới, và cô cảm thấy như được tiếp thêm sinh lực khi Marcus kéo cô ngồi lên đùi anh. “Giờ thì,” anh nói, ôm cô sát vào ngực mình, “kể cho anh nghe toàn bộ sự việc đi, ban đầu là như thế nào?”

Chẳng bao lâu Lillian đã thấy mình liên tưởng kể lại buổi gặp gỡ với lão phu nhân Westcliff ở Trại Bướm, và những sự việc xảy ra sau đó. Chắc hẳn cô có vẻ mỏi miệng vì chốc chốc Marcus lại thì thầm vỗ về để ngắt những câu líu nhíu của cô, thái độ của anh đầy quan tâm và ân cần. Miệng anh vờn

trên tóc cô, hơi thở ấm áp phả lên đầu cô. Cô dần thả lỏng người trong vòng tay anh, tay chân trở nên nặng nề.

“Làm thế nào anh bắt lão bá tước phu nhân tiết lộ nhanh đến thế?” cô hỏi. “Em cứ nghĩ bà ấy phải để mấy ngày nữa mới nói cơ đây. Em nghĩ bà ấy thà chết chứ không chịu thừa nhận...”

“Anh e rằng chính sự lựa chọn anh đưa cho bà ấy đã phát huy tác dụng.”

Mắt cô mở to. “Ôi,” cô thì thầm. “Em xin lỗi, Marcus. Dù gì thì bà ấy cũng là mẹ anh...”

“Chỉ là một danh xưng thôi mà,” anh lạnh lùng nói. “Trước giờ anh chẳng thấy có chút tình mẫu tử nào với bà ấy, mà nếu có thì ắt hẳn nó đã chấm hết từ đây. Anh nghĩ bà ta đã gây họa đủ cho cả một đời người rồi. Từ giờ chúng ta cứ để bà ta ở Scotland, hay một nước nào đấy.”

“Lão bá tước phu nhân có kể anh nghe những gì bà ấy và em đã nói với nhau không?” Lillian dò hỏi.

Marcus lắc đầu, bặm môi lại. “Bà ta bảo em đã quyết định bỏ trốn với St. Vincent.”

“*Bỏ trốn?*” Lillian kinh ngạc nhắc lại. “Kiểu như em cố tình... kiểu như em đã chọn hấn ta...” Cô lặng im, cảm thấy kinh hoàng khi mừng tưng cảm giác của anh. Mặc dù cả ngày hôm nay cô chưa hề nhỏ một giọt nước mắt, nhưng khi nghĩ đến việc Marcus đã tự hỏi trong giây lát liệu có phải lại một cô gái nữa bỏ anh theo St. Vincent không... thì cô cảm thấy quá sức chịu đựng. Nghĩ thế, cô khóc nức lên, khiến cả cô lẫn Marcus đều ngạc nhiên. “Anh không tin chuyện đó, phải không anh? Lạy Chúa, làm ơn hãy nói anh không tin đi!”

“Tất nhiên là anh không tin.” Anh ngờ ngác nhìn cô, và hấp tấp lấy khăn ăn

lau hai hàng nước mắt lăn dài trên má cô. “Đừng, đừng, đừng khóc...”

“Em yêu anh, Marcus.” Lillian cầm chiếc khăn, hỉ mũi thật mạnh vào khăn rồi lại vừa khóc vừa nói. “Em yêu anh. Em không cần biết ai nói câu đó trước, hay em là người duy nhất nói ra câu đó. Em chỉ muốn anh biết em yêu anh nhiều như thế nào...”

“Anh cũng yêu em,” anh vội vã nói. “Anh cũng yêu em. Lillian... Xin em đừng khóc. Nhìn em khóc anh đau lòng lắm. Đừng khóc.”

Cô gạt đầu và lại hỉ mũi. Da cô chỗ đỏ chỗ trắng, mắt cô sưng vù, nước mũi chảy mãi không thôi. Tuy nhiên, mắt Marcus cũng có vấn đề. Anh ôm lấy gương mặt cô, hôn môi cô thật sâu và rung rung nói. “Em thật đẹp.”

Lời nói chân thành của anh làm cô đang khóc nấc lên cũng phải khúc khích cười. Anh vòng tay ôm ghì lấy cô và ghen ngào hỏi, “Tình yêu của anh, chưa có ai nói cho em biết cười nhạo một chàng trai đang tỏ tình là xấu à?”

Cô lại hỉ mũi không chút ý tứ. “Em là trường hợp hết thuốc chữa mà. Anh vẫn muốn cưới em chứ?”

“Có chứ, ngay bây giờ.”

Cô ngạc nhiên trong làn nước mắt. “Anh nói sao?”

“Anh không muốn chúng ta trở lại Hampshire. Anh muốn đưa em đến Gretna Green. Quán trọ này có dịch vụ cho thuê xe ngựa - sáng mai anh sẽ thuê một chiếc, và chúng ta sẽ đến Scotland vào ngày kia.”

“Nhưng... nhưng ai cũng mong đợi một đám cưới trang nghiêm ở nhà thờ...”

“Anh muốn sớm có được em, anh không đợi được. Anh cóc quan tâm đến

mấy thứ lễ nghi lằng nhằng.”

Lillian cười rúc rích khi nghĩ có không biết bao nhiêu người sẽ sừng sốt trước những lời thốt ra từ miệng anh. “Anh biết đó, chuyện này sẽ gây tai tiếng. Ai đòi Bá tước Westcliff lại nôn nóng muốn tổ chức lễ cưới chạy trốn ở Gretna Green chứ...”

“Vậy thì chúng hãy bắt đầu bằng một vụ tai tiếng.” Anh hôn cô, và cô đáp lại với một tiếng rên khe khẽ, ép sát cơ thể vào anh. Anh đẩy lưỡi vào sâu hơn, áp chặt môi cô, say mê cái miệng ấm áp, mềm mại của cô. Đoạn, anh thở nặng nhọc, lướt môi xuống phần cổ run run. “Nói ‘Vâng, Marcus’ đi em,” anh giục.

“Vâng, Marcus.”

Cặp mắt đen sáng rực nhìn cô say đắm, và cô cảm nhận được anh còn muốn nói với cô biết bao điều. Tuy nhiên, anh chỉ nhũn nhặn nói, “Đến lúc tắm rồi.”

Cô có thể tự tắm, nhưng Marcus khẳng khẳng giúp cô cởi y phục và tắm cho cô như thể cô là một đứa trẻ. Trong khi thư giãn để cho anh chăm sóc, cô quan sát khuôn mặt ngăm đen của anh qua hơi nước bốc lên từ chậu tắm. Anh cố thoa xà phòng tắm và kỳ cọ cho cô thật từ tốn đến khi da cô ửng hồng và bóng láng. Rồi anh bế cô ra, lấy khăn tắm lau người cho cô. “Đưa tay lên,” anh thì thầm.

Cô đưa mắt ngờ vực khi nhìn thấy bộ quần áo nhàu nhĩ trong tay anh. “Gì thế này?”

“Đồ ngủ của vợ ông chủ quán trọ,” anh đáp, tròng váy áo qua đầu cô. Lillian xỏ ống tay vào và hít một hơi thật sâu mùi vải flanel sạch sẽ. Chiếc váy ngủ rộng thùng thình giờ không còn xác định được màu gì, nhưng cô lại cảm thấy dễ chịu với những nếp váy sờn cũ mà mềm mại.

Ngồi trên giường, Lillian nhìn Marcus tắm rồi lau người, cơ lưng anh cuộn cuộn, cơ thể cân đối hoàn mỹ của anh khiến người ngắm thấy thật dễ chịu. Bất giác cô mỉm cười khi nghĩ người đàn ông đặc biệt kia thuộc về mình... nhưng cô không bao giờ biết rõ tại sao mình lại giành được trái tim luôn bị phong kín của anh. Marcus tắt đèn và bước đến gần giường. Lillian hăm hở quần lầy anh ngay khi anh chui vào chăn. Mùi cơ thể anh bao trùm lấy cô, hương xà phòng mát mẻ hòa cùng mùi nắng và muối thoang thoảng. Cô muốn chìm đắm trong hương thơm tuyệt diệu của anh, cô muốn hôn và chạm vào từng phần trên cơ thể anh. “Làm tình với em đi, Marcus,” cô thì thầm.

Bóng anh đổ xuống cô còn tay anh lùa vào mái tóc cô. “Tình yêu của anh,” anh nói, giọng thoảng thích thú. “Từ sáng em đã bị đe dọa, chuốc thuốc mê, bắt cóc, còng tay, và đi xe ngựa qua nửa chiều dài nước Anh. Em thấy chưa đủ cho một ngày sao?”

Cô lắc đầu. “Hồi nãy em có hơi mệt, nhưng giờ em khỏe lại rồi. Em còn không ngủ được ấy chứ.”

Không hiểu sao anh lại bật cười.

Anh nhắc người lên. Lúc đầu cô nghĩ anh định chuyển qua phía bên kia giường, nhưng rồi cô nhận ra váy mình bị vén lên. Hai chân cô gai gai khi không khí mát lạnh lướt qua da. Cô thở nhanh hơn. Lốp váy dày bị kéo cao hơn, cao hơn, cho đến lúc ngực cô lộ ra, hai đầu vú vo cứng. Miệng anh mềm mại nóng ấm khi anh tìm kiếm và hít hà, khám phá những nơi khơi gợi xúc cảm lạ lẫm; điểm dễ nhột bên hông cô, bầu ngực cong cong mềm như nhung, rồi cả vòng rốn xinh xắn. Khi Lillian cố vuốt ve anh, anh đẩy tay cô ra hai bên, và cô hiểu anh muốn cô nằm yên. Hơi thở của cô trở nên đều và sâu, cơ bụng và chân cô run rẩy khi khoái cảm ồ ạt lan khắp thịt da như những giọt thủy ngân.

Marcus mút và hôn xuống vùng ẩm ướt bí ẩn giữa hai đùi cô, và chân cô giạng ra khi tay anh chạm tới. Cô mở tung sẵn sàng để anh ủa vào mình, mỗi dây thần kinh rạo rức trong niềm hoan lạc nóng bỏng. Cô rên rỉ khi anh liếm vùng tam giác u tối, khoái cảm truyền khắp người cô mỗi lần lưỡi anh ve vuốt làn da hồng hào trơn mềm. Anh mon trón khua lưỡi, mở tấm thân cô ra, rồi nhịp nhàng kích thích một hồi, đến khi khoái cảm đè nặng tay chân cô và cô nấc lên yếu ớt trong từng nhịp thở. Cuối cùng anh trượt một ngón tay vào bên trong cô, khiến cô rên rỉ, quần quai trong cực khoái và run rẩy như thể thân cô sắp tan ra vì hoan lạc.

Bỗng cô ngạc nhiên khi anh kéo váy ngủ của cô xuống. “Đến lượt anh,” cô nói, đầu tựa lên vai anh khi anh ôm ghì lấy cô. “Anh chưa...”

“Ngủ đi,” anh thì thầm. “Ngày mai sẽ đến lượt anh.”

“Em chưa mệt mà,” cô khẳng khẳng.

“Nhắm mắt lại,” Marcus nói, tay âu yếm trên hông cô. Anh chà miệng trên trán cô và mi mắt mỏng manh. “Nghỉ ngơi đi em. Em cần lại sức đã... bởi vì một khi chúng ta cưới nhau, anh sẽ không thể để em một mình. Anh sẽ muốn yêu em mỗi giờ, mỗi phút trong ngày.” Anh ôm cô sát vào mình hơn nữa. “Không gì trên thế giới này đẹp hơn nụ cười của em... không âm thanh nào thánh thót hơn tiếng cười của em... không niềm vui nào sánh bằng niềm vui được ôm em trong vòng tay. Hôm nay anh nhận ra anh không thể sống thiếu em, cô bé tinh nghịch bướng bỉnh. Trong kiếp này và kiếp sau nữa, em là hy vọng hạnh phúc duy nhất của anh. Nói anh nghe đi, Lillian, tình yêu sâu đậm nhất của anh... sao em lại khiến anh yêu em say đắm đến thế?” Anh ngừng lại hôn lên làn da mềm ẩm của cô... và cười khi tiếng ngáy điệu dàng phá vỡ sự yên lặng thanh bình.

Phần kết

Trân trọng gửi nữ bá tước Westcliff của dinh thự Marsden, số 2 phố Upper Brook, Luân Đôn.

Thưa phu nhân Westcliff,

Nhận được thư của phu nhân vừa là niềm vinh hạnh vừa là niềm vui đối với tôi. Tôi xin thành tâm chúc mừng hôn sự của phu nhân. Dù phu nhân đã khiêm nhường cho rằng trong cuộc hôn ước với ngài Westcliff, phu nhân đã hưởng trọn vẹn may mắn, nhưng tôi vẫn buộc lòng phải phản đối. Có hẳn hạnh được quen biết phu nhân, tôi có thể xác nhận rằng chính bá tước mới là người may mắn khi được kết duyên với một tiểu thư quyền rũ và toàn vẹn...”

“Quyền rũ?” Daisy cộc lốc ngắt lời. “Ồ, ông ta biết ít về chị thật đó.”

“Cả toàn vẹn nữa đây,” Lillian dùng giọng trích thượng nhắc khéo em gái rồi mới quay lại với lá thư của ông Nettle. “Ông ta viết tiếp... ‘Có lẽ nếu em gái phu nhân giống chị hơn thì cô ấy đã tìm ra ai đó chịu cưới mình’.”

“Ông ta không viết như thế!” Daisy rú lên, nhảy phốc qua ghé dài để giật lấy lá thư, buộc Lillian phải tự vệ bằng tràng cười rũ rượi. Annabelle đang ngồi gần đó uống trà với hy vọng xoa dịu dạ dày cũng phải mỉm cười. Cô đã quyết định tối nay sẽ nói với chồng chuyện có thai vì càng ngày càng khó che giấu thể trạng của cô.

Ba người ngồi trong phòng khách của dinh thự Marsden. Vài ngày trước, Lillian và Marcus đã quay lại Hampshire sau vụ “tàu hôn”, như ở Gretna Green người ta vẫn gọi. Cô thấy an tâm khi biết rằng lão bá tước phu nhân

đã rời khỏi lãnh địa, những dấu vết còn sót lại của bà cũng bốc hơi theo. *Góa phụ* của bá tước quá cố, Lillian sửa lại, khá bình thản vì giờ đây cô mới là nữ bá tước Westcliff. Giờ Marcus đã đưa cô đến Luân Đôn trong chuyến thăm nhà máy đầu xe lửa với ông Hunt và tham dự những thương vụ quan trọng. Vợ chồng Westcliff chỉ đi hưởng trăng mật ở Ý vài ngày... và tránh xa bà Mercedes Bowman, người chưa thôi than phiền về việc bị cướp mất một lễ cưới trọng thể mà bà dự định tiến hành cho con gái.

“Ồ, thôi đi, Daisy,” Lillian lên giọng, đẩy em gái ra. “Chị thừa nhận chị đã thêm thắt đoạn cuối. Thôi đi, em xé rách thư bây giờ. Chị đọc đến đâu rồi nhỉ?” Khoác lên vẻ mặt phù hợp với cương vị bá tước phu nhân, Lillian đưa thư lên từ tốn nói tiếp. “Ông Nettle tiếp tục khen ngợi chân thành, và chúc chị sống hòa thuận cùng gia đình Marsden...”

“Chị có kể ông ấy nghe chuyện mẹ chồng cô gắng thủ tiêu chị không?” Daisy hỏi.

“Và rồi,” Lillian tiếp tục mà không thèm đém xia đến Daisy, “ông ấy trả lời câu hỏi của chị về chai nước hoa.”

Cả hai người kia ngạc nhiên nhìn cô. Đôi mắt xanh của Annabelle mở to đầy tò mò. “Em hỏi ông ta về thành phần bí mật trong đó ư?”

“Vì Chúa, là thứ gì thế?” Daisy hỏi dồn. “Nói đi! Nói đi!”

“Hai người sẽ hơi thất vọng với câu trả lời này đây,” Lillian nói, trở nên bẽn lễn. “Theo lời ông Nettle, thành phần bí mật là... không gì cả.”

Daisy trông có vẻ điên tiết. “Không có thành phần bí mật á? Vậy nó không phải là tình dược sao? Em đã *ướp* mình trong nước hoa không vì lý do gì cả à?”

“Đây, để chị đọc đoạn giải thích của ông ta. *Phu nhân chiếm được trái tim*

của ngài Westcliff đơn giản là nhờ phép màu của chính phu nhân, và thành phần quan trọng trong lọ nước hoa, thành thật mà nói, là bản thân phu nhân.’’ Hạ lá thư xuống đùi, Lillian cười toe toét trước nét mặt xụi lơ của em gái. “Daisy đáng thương. Chị rất tiếc nó không phải phép màu thực sự.”

“Khí gió,” Daisy cau bẳn. “Lẽ ra em phải biết điều đó chứ nhỉ.”

“Điều kỳ quặc là,” Lillian nghĩ ngợi, “Westcliff cũng biết. Cái đêm chị kể anh ấy nghe về mùi hương ấy, anh ấy bảo đã kết luận được thành phần bí mật là gì. Và sáng nay, chị còn chưa cho anh ấy xem lá thư của ông Nettle, thì anh ấy đã nói ra câu trả lời - và hóa ra lại đúng y chang.” Một nụ cười chậm rãi lướt qua mặt cô. “Ngài biết-tuốt kiêu căng,” cô âu yếm thì thầm.

“Rồi em sẽ kể cho Evie. Chị ấy sẽ thất vọng giống em cho mà xem.”

Annabelle nhăn trán nhìn sang Daisy. “Evie đã hỏi âm lá thư của em chưa?”

“Chưa. Gia đình Evie đã nhốt chị ấy lại rồi. Em nghĩ họ sẽ không để chị ấy liên lạc thư từ đâu. Và điều em lo lắng chính là trước khi rời trang viên Stony Cross, dì Florence của chị ấy đã úp úp mở mở về việc họ đang chuẩn bị lễ đính hôn giữa chị ấy và ông anh họ Eustace.”

Cả hai người còn lại đều than thở. “Thế thì phải bước qua xác chị đã,” Lillian cau có nói. “Hai người có nghĩ chúng ta sẽ phải dùng đến vài mảnh khốe để giải thoát Evie khỏi móng vuốt của gia đình và tìm cho cô ấy một mối thích hợp không?”

“Đúng đấy,” Daisy tự tin đáp. “Tin em đi, chị yêu dấu, tìm chồng cho chị mà chúng ta còn làm được thì còn chuyện gì chúng ta không làm được chứ?”

“À há,” Lillian nói, nhảy bỏ khỏi đi văng, tay cầm gói lao tới Daisy.

Daisy khúc khích cười, nấp đằng sau thứ đồ nội thất gần nhất và la lên, “Chị quên giờ chị là nữ bá tước à? Quy tắc của chị đâu rồi?”

“Chị quảng nó đi rồi.” Lillian nói và vui sướng rượt đuổi Daisy.

Trong lúc đó

“Ngài St. Vincent, có một vị khách đang chờ trước cửa. Tôi đã bảo rằng ngài không có nhà, nhưng cô ấy cứ khẳng khẳng đòi gặp ngài cho bằng được.”

Thư viện tối và lạnh, duy chỉ có tia ánh sáng le lói hắt ra từ lò sưởi. Ngọn lửa đó sẽ sớm lụi tắt... nhưng Sebastian dường như không thể nhồm lên cho thêm một khúc gỗ nữa, dù có sẵn một đồng củi nhỏ trong tầm với của hắn. Một đám lửa cháy hùng hực với khả năng thiêu trụi cả căn nhà cũng không đủ để sưởi ấm hắn. Giờ hắn là cái xác không hồn trống rỗng và giá lạnh; hắn tự hào vì điều đó. Một người đàn ông phải tài ba hiếm thấy mới có thể suy đồi tới mức như hắn.

“Vào giờ này sao?” Sebastian thờ ơ nói, chăm chú nhìn không phải vào người quản gia, mà vào ly rượu brandy bằng pha lê trong tay mình đồng thời chậm chậm xoay chân ly. Hắn biết thừa người phụ nữ kia muốn gì. Nhưng dù tối nay Sebastian không có việc gì, thì hắn nhận ra rằng ít nhất là lúc này hắn không có tâm trạng tìm trò tiêu khiển.

“Bảo cô ta đi đi,” hắn lãnh đạm. “Nói với cô ta giường ta đã có người rồi.”

“Vâng, thưa ngài.” Người quản gia đi khỏi, Sebastian lại ngồi yên vị trên ghế, duỗi dài chân trước mặt.

Hắn nhanh chóng uống cạn ly rượu và suy ngẫm về vấn đề cấp bách nhất hiện nay của mình... tiền bạc, hay thiếu tiền. Chủ nợ ngày càng đòi dữ, mà

cả một danh sách nợ dài đến lúc này không thể không trả. Giờ đây khi nỗ lực kiếm chác gia tài vô cùng cần thiết từ Lillian Bowman đã thất bại, hắn sẽ cần phải moi tiền từ ai đó khác. Hắn có thể gạ gẫm một số phụ nữ giàu cho hắn vay tiền để đổi lấy những trò ân ái mà hắn vô cùng thành thạo. Hay lựa chọn khác là...

“Thưa ngài?”

Sebastian cau mày nhìn lên. “Vi Chúa, chuyện gì nữa đây?”

“Cô ấy không chịu đi, thưa ngài. Cô ấy nhất quyết phải gặp ngài.”

Hắn cau tiết thờ dài. “Nếu cô ta muốn điên lên như thế thì cứ đưa cô ta vào. Nhưng tốt nhất nên báo cho cô ta biết một cuộc mây mưa ngắn ngủi và một lời tạm biệt thậm chí còn ngắn hơn là tất cả những gì ta sẵn lòng cho cô ta vào tối nay.”

Một giọng nói trẻ trung nhưng đầy lo lắng cất lên từ sau lưng người quản gia, chúng tỏ vị khách dai dẳng này đã đi theo ông ta vào nhà. “Đó hoàn toàn không phải là điều nằm trong ý định của tôi.” Cô ta đi vào vòng qua người quản gia, dáng người bị che khuất trong một tấm áo choàng rộng thùng thình kín đáo. Sebastian đưa mắt nhìn người quản gia ý chừng kêu ông ta lui đi và để hai người ở riêng với nhau.

Sebastian tựa đầu vào thành ghế, lặng lẽ quan sát nhân vật bí hiểm với ánh mắt vô cảm. Cái ý nghĩ lướt qua tâm trí hắn lúc đó là người phụ nữ này có thể giấu súng dưới chiếc áo choàng kia. Có lẽ cô ta là một trong những phụ nữ trước đây từng dọa giết hắn... và cuối cùng đã thu hết can đảm để thực hiện lời hứa của mình. Hắn chẳng thèm quan tâm. Cô ta có thể bắn hắn với lời chúc phúc của hắn, với điều kiện cô ta phải bắn cho chuẩn để đừng làm hỏng việc. Vẫn ngồi thẳng thoi trong ghế, hắn lẩm bẫm, “Bỏ mũ xuống.”

Một bàn tay trắng nõn mảnh dẻ đưa lên kéo mũ. Cái mũ trùm trượt khỏi mái

tóc đỏ rực đến mức làm lu mờ tia sáng âm đạm của lò sưởi.

Sebastian lắc đầu sững sốt khi hắn nhận ra cô gái kia, cái cô tức cười hắn thấy trong lần tiệc tùng ở trang viên Stony Cross. Cô nàng ngu ngốc hay e thẹn và có tật nói lắp, với mái tóc đỏ và thân hình gợi cảm đó, cô ta có thể là một người bạn chấp nhận được, miễn là cô ta khép miệng lại. Hắn và cô ta chưa bao giờ thật sự trò chuyện.

Cô Evangeline Jenner, hắn nhớ ra rồi. Cô ta có cặp mắt to tròn nhất mà hắn từng thấy, như đôi mắt của một con búp bê sáp... hay của một đứa trẻ. Ánh mắt cô ta lướt lên gương mặt hắn, không thể không nhận thấy những vết bầm tím mờ nhạt từ trận đấu tay đôi của hắn với Westcliff.

Đồ ngớ ngẩn, Sebastian khinh bỉ, tự hỏi có phải cô ta đến đây để mắng chửi hắn vì đã bắt cóc bạn cô ta hay không. Không. Cô ta không thể ngu ngốc đến thế, cô ta không thể mạo hiểm phẩm hạnh, thậm chí cả tính mạng, khi một mình dẫn xác tới nhà hắn mà không có người hộ tống.

“Đến đối mặt với quý vương trong ma động của hắn, phải không nào?”

Cô đến gần hơn, nét mặt kiên quyết và can đảm kỳ lạ. “Ngài không phải quý dữ. Ngài chỉ là con người mà thôi. Một con người với rất nhiều th...thiếu sót.”

Đó là lần đầu tiên trong nhiều ngày qua Sebastian cảm thấy muốn mỉm cười. Hắn bắt đầu thấy tò mò. “Đừng có không thấy được đuôi và hai cái sừng thì bỏ qua khả năng đó, cô nhóc ạ. Quý dữ đội nhiều lốt lắm đấy.”

“Vậy thì tôi đến để mặc cả với quý dữ đây.” Evie từ từ cất giọng, như thể cô phải suy nghĩ thật kỹ mỗi từ trước khi nói. “Tôi có một đề nghị dành cho ngài, thưa ngài.”

Và cô tiến đến gần lò sưởi, bước khỏi bóng tối đang bủa vây xung quanh

họ.

HẾT

nhà nam lãng mạn

Chuyện xảy ra...
vào một đêm...

Chuyện xảy ra...
vào một mùa thu...

Với thứ hương thơm có khả năng làm thức dậy bóng ma của tình yêu dĩ vãng, của những hồi ức ngọt ngào nhất.

Hương thơm ấy như định mệnh khiến hai kẻ có tình cách đối nghịch chan chát bị hút chặt vào nhau. Mọi toan tính thoát ra khỏi cơn say đi ngược lý trí của hai kẻ trong cuộc đều vô ích

...bởi tình cảm đến nhẹ như lá rơi mà khôn cưỡng.

“Hãy để nữ văn sỹ Kleypas tài năng cho bạn thấy hai tình cách đối nghịch nhau viết nên câu chuyện tình lãng mạn trong đam mê hoang dại như thế nào. Với hành trình chế ngự những điều tưởng chừng như không thể chế ngự, với cuộc so găng này lửa mà không bén nào chịu khuất phục, cuốn sách của Kleypas là một cuốn sách muốn rơi vào quên lãng mà không dễ.”

- Romantic Times Bookclub

Giá: 95.000đ

tve-4U
CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ